Florin Ardelean

FOLIE À TROIS

roman

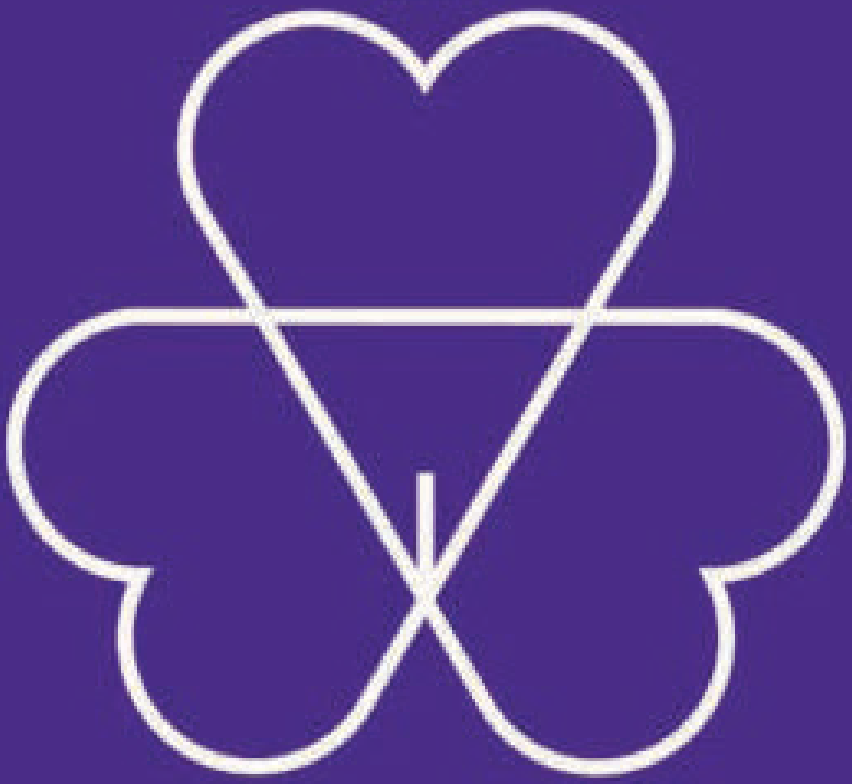

TREI

FLORIN ARDELEAN

Folie à trois

Florin Ardelean s-a născut la 2 noiembrie 1958 în localitatea Husasău de Criş (Bihor). Este lector doctor la Universitatea din Oradea, Facultatea de Ştiinţe Politice şi Ştiinţele Comunicării, susţinând cursurile Teoria mass-media, Jurnalism Radio-TV şi Istoria Presei Româneşti. Din 1990 până în 2001, redactor al Revistei Familia. A condus publicaţii din Oradea, precum şi studioul de televiziune locală (1990-2008). Cărţi publicate: istoria presei şi foiletonistică – *Dogmă şi opinie*, Editura Universităţii din Oradea (2007); *Jurnalism şi tranziţie*, Editura Universităţii din Oradea (2007); *Insectar I şi II*, Editura Arca, Oradea (2008); literatură – *Schiţe erotice*, Biblioteca Revistei Familia, Oradea (2007) şi *Povestiri de duminică*, Editura Arca, Oradea (2010).

FLORIN ARDELEAN

FOLIE À TROIS

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio (Magda Radu şi Dinu Dumbravician)

Redactor:
Magdalena Bedrosian

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Biţu
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARDELEAN, FLORIN
Folie à trois / Florin Ardelean. - Bucureşti :
Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-669-4

821.135.1-31

© Editura Trei, 2012

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-669-4

Te naşti şi încerci asta şi nici nu ştii de ce, doar că mereu continui să încerci, şi te naşti în acelaşi timp cu o mulţime de alţi oameni, laolaltă, amestecat cu ei, ca şi cum ai încerca să, ca şi cum ar trebui să dai din mâini şi din picioare şi mişti mâinile şi picioarele ca pe nişte sfori, numai că aceleaşi sfori sunt prinse de toate braţele şi picioarele celorlalţi şi toţi ceilalţi încearcă şi ei în acelaşi timp şi nici ei nu ştiu de ce, decât că firele se încurcă toate între ele ca şi cum ar fi cinci sau şase oameni care încearcă să ţească un covor la acelaşi război, numai că fiecare vrea să facă covorul după modelul lui (…).

WILLIAM FAULKNER —
Absalom, Absalom

Partea I

MIRELA

1

Stau pe scaun de minute bune, nu ştiu prea bine de când. Masa e aşezată chiar în faţa ferestrei. Văd o alee, apoi o clădire veche, cu ziduri crăpate în multe locuri, astfel încât pulberea cenuşie a tencuielii a străpuns stratul de var gălbui-murdar. Le văd de multă vreme, au devenit o obsesie vizuală — pot reconstitui cu ochii închişi detaliile chinuitoare care mi se decupează în minte şi încearcă să-mi captureze întreaga fiinţă, într-un efort disperat de a mă conlocui. Zidul, mai ales zidul ce urcă până la acoperişul maroniu, invadat pe alocuri de mucigai şi mâncat până la a deveni sfărâmicios, îmi sugerează, abundent, tristeţea. Acum privirea îmi coboară şovăind spre dunga mesei, apoi devine tulbure, la nicio jumătate de metru de mine. Tot ceea ce trăiesc aici este pândit de inconsistenţă, pentru că sunt nebun, internat într-o clinică de psihiatrie. Trăiesc sminteala unui om complet eşuat, expulzat dintr-o viaţă în care ajunsesem să gust netrebnicia, criza, desfrâul mâniei, urletul. Mâna îmi tremură, sigur din cauza emoţiei de a scrie. N-am mai făcut-o de-o grămadă de vreme, dar nici nu aveam de gând dacă nu s-ar fi întâmplat ceva…

Invitaţia mi-a fost lansată cu o săptămână în urmă. Doctorul a intrat în rezerva unde zac de câteva luni şi mi-a spus brusc, ca şi când mi-ar fi anunţat un eveniment mult aşteptat, dar greu de crezut că se va petrece vreodată:

— M-am gândit să te scot din monotonie.

L-am privit nedumerit. Ce evoluţie, de la cămaşa de forţă la grija faţă de monotonia ce ar fi riscat să mă prost dispună! Tocmai înghiţisem pumnul de medicamente, sorbind scârbit din cana de ceai maroniu, pe care esenţa de rom se străduia în van să-l facă oarecum tentant. A reluat fără să mă lase să mă dezmeticesc sau poate tocmai mizând pe reacţia mea, mult întârziată de boală:

— Da, da, nu trebuie să fii atât de surprins. Nu e nimic nelalocul lui. Te invit să te gândeşti dacă n-ar fi oportun să relatezi tot ce ţi s-a întâmplat, ca şi când ai scrie o dare de seamă. Or, mult mai nimerit, de vreme ce oricum eşti om de litere, ca şi când ai scrie un foileton pe care un ziar ţi l-ar publica, să zicem, săptămânal. Cred că ţi-ar prinde bine, da, da, nemaipomenit de bine.

Se uita la mine destul de ciudat, altfel decât atunci când zâmbetul profesional îi masca indiferenţa imposibil de disimulat. Mi-au trebuit câteva minute bune să-mi dau seama ce vrea de la mine doctorul Costăchel. Nu mă puteam concentra, ba chiar mă enervase expresia — om de litere. Mi s-a părut a fi sarcastică, o persiflare făcută cu răutate, poate cu intenţia de a-mi stârni o reacţie pe care el, apoi, ca psihiatru, s-o poată analiza, eventual s-o folosească în strategiile gândite pentru a mă vindeca. Se uita la mine cu mutra lui de ins banal, ţinându-şi mâna stângă în buzunarul halatului, cu mânecile şifonate şi, oribil!, nespălat de câteva săptămâni. Obrazul mereu impecabil ras îi era neclintit, doar ochii i se mişcau pe orizontală, ca şi când ar fi urmărit ceva ce se deplasa la nivelul capului meu, dar undeva în spate, pe o şină imaginară, fixată în peretele pătat, ostil, vulgar. Ochii aceştia de un albastru incert, cu nuanţe aproape insesizabile de castaniu, vizibile doar atunci când lumina puternică îi pătrundea

drept în irişi, îmi erau profund nesuferiţi. Poate nu era decât o reacţie secundară, de pacient proaspăt ieşit din prostraţia indusă de sedativele administrate cu o tenacitate asasină. Or, poate îl dibuisem.

Am tăcut. Ne priveam doar, sporind o tensiune inutilă, poate din dorinţa de a ne provoca reciproc o suferinţă, o măruntă şi domestică suferinţă în plus. Apoi mi-am terminat micul dejun, iar conversaţia continuată cu câteva remarci despre vreme, ca şi când am fi dorit reconcilierea, a revenit la uluitoarea propunere. S-a aşezat pe marginea patului, aşa cum nu mai făcuse niciodată înainte, semn că dorea o minimă complicitate, o apropiere ce anula rigida dihotomie medic–legumă, şi a recurs chiar la stăruinţa bine chibzuită de-a mă face să înţeleg ce dorea de la mine omul acela ce se ridicase iar în picioare, privindu-mă de la doi metri ca pe o gâză nimerită din întâmplare într-un loc în care el tocmai avea o treabă.

— Bine, la contravizită o să mai vorbim despre asta.

Am tăcut, el a dat să iasă, dar s-a răsucit şi i-am văzut silueta între canat şi muchia uşii — ezitantă, mult prea complicat de analizat, ba chiar dureros de privit:

— Nu mă gândesc să faci literatură. Ceea ce vreau să scrii trebuie să fie o mărturisire, ba chiar o spovedanie. E importantă sinceritatea, cred că înţelegi. Timp am avea, dar vreau să-mi spui dumneata în câteva zile dacă îmi vei urma sau nu îndemnul. Ar fi important pentru mine, în primul rând ca să ştiu cum să te tratez în continuare.

A tăcut şi a rămas acolo, în cadrul uşii întredeschise, aşteptând, desigur, o cât de mică reacţie. Doar că eu m-am întors spre mine, ba chiar în mine, spre imaginea-obsesie (şi zidul mi s-a părut şi mai înalt, şi mai murdar), sporită neverosimil cu încă o treaptă de atrocitate, incandescent şi progresiv.

Pe deasupra — ei, da, asta părea să fie! —, acel dumneata, *rostit cu o naturaleţe studiată, mă făcea să freamăt de ură. Ştiu ce cruzime se poate afla în spatele unui apelativ domestic, cum este* dumneata, *adresat unui dement, unui tunat la cap. Nu-mi mai spusese niciodată* dumneata, *e drept, nici bă sau mă, ci, pur şi simplu,* tu. *Eram pentru el doar un obiect strict profesional, nu mă îndoiam de asta şi nici nu doream să fie altfel, ci tocmai aşa, adică normal.*

A trecut o săptămână de la dimineaţa foarte călduroasă în care medicul mi-a cerut să mă gândesc la spovedanie. În ziua aceea n-am făcut decât să întorc lucrurile pe toate părţile, să iau o decizie pe care imediat s-o abandonez, să mă enervez şi să mă calmez, totul în sucul sărăturat al transpiraţiei abundente provocate de vipie. Stăteam aproape nemişcat în faţa geamului, aerul cald mă învăluia ca într-o etuvă — eram atât de singur încât îmi cuprindeam cu braţele trunchiul ca să mă simt pe mine însumi şi să nu ţip, înghiţit într-un spaţiu în care să mă spulber, cu celulele împrăştiate într-un univers insaţiabil şi indiferent — mai ales indiferent. Din când în când, o adiere şi mai fierbinte mă silea să fac un duş, ca să mă salvez din iadul ce nu se mai sătura să mă înfulece.

Am dat drumul apei — ţâşnea rece prin găurile pâlniei şi mă răcorea binefăcătoare.

Eram singur în rezerva de nu mai mult de zece metri pătraţi, suficient cât să nu mă sufoc. Gratiile mă opreau să mă arunc în gol de la etajul II, să plonjez spre betonul aleii, prin fereastra din PVC.

M-am întins pe pat. Gol. Căutam să-mi alung din minte discuţia cu Spiru Costăchel, dar nu puteam mai mult de un minut-două. Mereu îmi venea în minte ideea unei posibile spovedanii, ceva indistinct, oscilând între o teamă imposibil de definit şi o tentaţie abia înfiripată. Nu mai scrisesem

un rând de foarte multă vreme, de infinit de multă vreme. Fusesem tot timpul ocupat de demenţa mea, de nimic altceva decât de groaza, urâtul, spasmul, rătăcirea hărţuitoare şi impulsive.

Ziua se scurgea lent. La prânz, în rezervă a intrat bătrâna asistentă, cu fire de păr crescute din cei doi negi, de pe obrazul drept, aproape de rădăcina nasului. Ne salutam din priviri şi abia de schimbam două vorbe. Un fior de greaţă m-a convulsionat când i-am observat subsuorile năclăite de transpiraţie, dunga chilotului roz pe sub halatul mult prea strâns peste formele revărsate în falduri orgolioase.

— Aţi luat medicamentele?

— Da, le-am luat. Ce avem la prânz?

— Nu ştiu.

— Dacă s-ar putea, aş îndrăzni să vă rog să interveniţi la bucătărie pentru o pulpă de pui.

M-a privit nedumerită. Nu mai cutezasem astfel de iniţiative. Am avut impresia că ar mai vrea să-mi zică o vorbă-două, dar s-a abţinut şi a ieşit, iar eu m-am dus până în holul mare, pardosit cu gresie bleu, plin de mese şi scaune şi, într-un colţ, cu două frigidere încăpătoare. În unul aveam un flacon cu apă minerală şi ceva mâncare — salam de vară, câteva roşii, gogoşari şi o felie de pepene verde. Mi le cumpărase, ca de obicei, femeia de serviciu, contra unui bacşiş. Altfel trebuia să mă mulţumesc cu ceea ce ni se aducea de la bucătăria spitalului. Nu mă vizitează nimeni, niciodată, sub niciun motiv. Asta fusese chiar dorinţa mea, comunicată lui Costăchel, imediat ce s-a putut omul înţelege cu mine, la o lună de când îi devenisem pacient. Era mai bine aşa, iar el a fost de acord, fără niciun comentariu. În circumstanţele date, contactele mele cu exteriorul trebuiau drastic cenzurate, ba chiar oprite cu totul. Am vrut, e drept, uneori să-l întreb dacă nu

avusese cineva intenţia să mă viziteze, dar am renunţat, ştiind că nu era la mijloc decât un impuls de vanitate şi că, în definitiv, nu avea nici cea mai mică importanţă dacă avusese de gând vreun vizitator să ajungă la mine. În ceea ce-l priveşte, doctorul nu a avut iniţiativa de a-mi potoli curiozitatea ce izbucnea în mici puseuri repede reprimate sub o nepăsare sinceră. Am aici, aşadar, o existenţă camuflată strict, aproape clandestină şi eminamente discretă. Aproape că nu exist. De regulă, nebunii nu există.

La contravizită, nu mi-a mai spus nimic. Ca şi când nu avusese loc nicio discuţie, dimineaţă, când vipia nu se pornise încă. O clipă mi-am zis că nimic nu s-a întâmplat, că totul fusese jocul imaginaţiei mele, efectul medicamentelor, un straniu derapaj al bolii, un renghi jucat de mintea mea rătăcită, zdruncinată, incapabilă să se adune în armonie cu ea însăşi şi în corespondenţă cu realitatea.

— Ţi-a fost cald azi? m-a întrebat medicul, dar nu mi-a aşteptat răspunsul: De mâine se mai răcoreşte. Cel puţin aşa se lăuda la televizor dama de la meteo.

— E bine. Rezist, nu e nicio problemă.

— Bine. Încearcă să dormi. Mi-a spus asistenta că ai insomnii.

Într-adevăr, nu mai dormisem ca lumea de o săptămână. Mă plimbam ore în şir, noapte de noapte, pe coridorul lung de cincizeci de paşi, ocoleam mesele din hol, conversam palid cu asistentele, dar mă feream să ies în curtea spitalului. Ceva mă oprea. Poate că totul se datora întâmplării, când am avut impresia că o văd pe Amalia, undeva sub un castan, aproape de Pavilionul III. Dar asta s-a petrecut într-un alt timp. Sigur va veni vremea să povestesc întâmplarea, s-o invoc şi s-o aduc în ţesătura mărturisirii pe care mi-o ceruse Costăchel şi pe care am tot şovăit s-o accept ca pe o posibilitate. Zilele au trecut, într-un început de septembrie la fel de

toropitor ca şi ultima decadă din august. Torpoarea mă ducea adesea cu gândul la Faulkner şi la vremea când citisem Lumină de august. *Fusese într-o vacanţă din studenţie, tot într-un august călduros. A fost cartea lui Faulkner la care râvnisem de mult. Aş fi vrut acum s-o recitesc, dar volumul stătea cuminte, undeva, pe un raft de bibliotecă, în camera mare din apartamentul în care nu mai călcasem de atâta vreme şi în care nu mai intrase de fapt nimeni, măcar să-mi ude florile. Fusesem internat la începutul lui mai, iar florile, cu nimic vinovate de absenţa mea, erau de-acum uscate, sfrijite, biete vrejuri devitalizate pe pământul dintr-un ghiveci inutil. O moarte după o lungă agonie, de care îmi fusese milă imediat ce am reuşit să-mi dau seama de drama florilor din apartament. Am vrut să vorbesc cu un fost coleg sau s-o trimit pe femeia de serviciu să salveze delicatele vietăţi vegetale. Ba chiar m-am gândit să-mi calc pe inimă şi s-o caut pe Gabriela, soru-mea, cu care nu mai vorbisem de ani întregi. Mi-am dat seama că era însă prea târziu. Eram de-acum la jumătatea lui iulie. Florile muriseră, pesemne, de mult. Le-am cerut iertare în gând. Îmi închipuiam apartamentul ca pe un cavou din care lipsea cadavrul: patul, aidoma celui cumpărat de Mirela, pe care cred că se aşternuse o pulbere fină de praf, biblioteca supusă aceluiaşi fenomen de înnobilare cu patina mizeriei citadine, filtrată de geamurile cu sită contra ţânţarilor, televizorul, a cărui existenţă era acum absurdă, apoi bucătăria, micul hol ticsit şi el de cărţi, pentru ca în camera mică să văd calculatorul, canapeaua pe care o foloseam atât de rar, poate doar pentru vreo partidă de sex ieşită din monotonia ritualului standard, şi urechea elefantului* (alocasia macrorrhiza) *din care bănuiam că mai rămăsese doar tulpina spongioasă, striată, cu nuanţe de maroniu, efect estetic al frunzelor ce se ofileau pe rând. M-a prins deseori dorul de*

odăile mele, mai ales noaptea, în lungile şi stereotipele plimbări pe coridorul de cincizeci de paşi. Aş fi vrut să mă duc şi să văd ce-a rămas după mine. Ca un fel de duh care să plutească peste lucruri, să mângâie pânza cafenie a fotoliului ros de anii în care m-am tolănit pe el, să privesc tabloul de pe perete, cu un stog de fân pe un deal năpădit de tufe, poate caprifoi, poate liliac sălbatic şi măcieşi în pârg, în sfârşit, să mă întind pe mocheta cenuşie şi să mă uit fix la tavanul alb, plin în colţuri de pânze de păianjen.

Nu mai ştiu sigur când a venit clipa în care am luat decizia să-mi scriu spovedania. Nu ştiu dacă va fi spovedania unui învins, asemenea celei atât de celebre a lui Istrati, dar cu certitudine va fi o dare de seamă despre eşec, despre risipire, despre moarte ca putrezire de viu — o radiografie destul de limpede a ratării, ca formă de nebunie, de implozie. De catastrofă. Poate nici nu a existat o clipă a deciziei ca act deliberativ ajuns la o concluzie categorică. De fapt, nu poate fi vorba despre aşa ceva. Nu. Am trecut prin nenumărate ezitări. Timp de-o săptămână, totul a plutit în deriva indeciziei, a analizelor chinuitoare, a introspecţiilor minuţioase şi aproximative. Eram incapabil să-mi constat gradul de luciditate, afectată de invazia medicamentelor ce mi se administrau ca să mă vindece, dacă nu definitiv şi total, cel puţin ca posibilitate întrevăzută. Dar poate că sănătatea mea era definitiv compromisă, gândul inconturnabil viciat, simţirea schiloadă. Eram, evident, modificat, un veritabil mutant — o fiinţă al cărei tărâm imaginar nu putea fi un autentic ţinut Yoknapatawpha, ci un loc alterat chimic — viran, compromis deja, spoliat de virtualităţi felurite, posibilă apoteoză a nimicului. Totuşi decorul promitea intermitent să se umple, amintirea genera siluete şi întâmplări încropite dintr-o substanţă secretată de spaima mea. Aveam cel puţin un motiv să-mi pun la

încercare neputinţele. Da, da, dacă aveam dreptul la o speranţă, atunci numele ei acesta era — Ivona, Ivona, Ivona, repetam sacadat, pe muchia dintre luciditate şi nevolnicie.

Ei bine, la o săptămână de când Spiru Costăchel intrase în rezerva mea şi mă invitase la spovedanie, iată, confesionalul era pregătit, gata să-mi îngăduie recursul la memorie. M-a întărâtat, e limpede, chiar faptul că medicul n-a mai pomenit nimic de provocarea lansată, nici la contravizită, şi nici în zilele ce au urmat. Ba chiar nu a mai intrat la mine în rezervă, lăsându-mă să deliberez, să înot în mocirla alternativelor ca într-un infern meritat. Oare asta să-mi fi grăbit decizia? A fost o momeală ticluită spre spovedanie? Nu mai contează.

Astăzi, când începe a doua săptămână din septembrie — ploioasă, sumbră, rece, nefiresc de diferită faţă de precedentele — încep să-mi spun povestea, tocmai când Ivona împlineşte un an. Sunt înfricoşat, înţepenit, aproape catatonic. Am început, am început, iată, şi poate că ea tocmai acum suflă în lumânarea din tortul de ciocolată cu frişcă. Dar aşa îi stă bine lumii să fie — făcută din contraste.

Am început, nu cred să mai am cale de întors — oare cine mă vede, cine mă ascultă?

2

Cel mai important este să fiu coerent, să nu mă reped, s-o iau metodic, să identific începutul. De unde a pornit drumul acesta care a eşuat jalnic într-o rezervă de spital? Nu ştiu sigur. La rigoare, putea fi vorba chiar despre clipa naşterii mele, atunci firul destinului a început să-mi

fie depănat. Doar că eu caut un început mult mai specific, acela care a generat evenimentele sacadate, având drept efect final căderea în nebunie, în transa spăimoasă a disoluţiei. Acel început este unul problematic, dar nu asta este un handicap, pentru că ştiu cine se află pitit acolo, disting silueta din spaţiul începutului ceţos, traumatic. O simt deja cât se poate de acut, îi percep prezenţa, suspinul, poate chiar şi şoapta repede înghiţită de saliva pe care i-o sorb fără încetare. Numele ei este Mirela…

În sfârşit, asistenta bătrână, taciturnă, a ieşit. Mi-a adus câteva flacoane de medicamente şi o carafă plină ochi cu lichidul maroniu, infect. M-a privit, neştiind ce tot moşmondesc acolo, la masă, scriind absorbit pe prima coală de deasupra unui teanc gros de trei degete. S-a apropiat, mi-a privit peste umăr, dar nu a întrebat nimic. O simt în spate, dar iată că s-a îndurat şi s-a prelins pe uşă, lăsându-mă, îngăduindu-mă cu bunătatea ei invadată mereu şi prea des de porniri rele de a lăsa frustrările să-i anihileze instinctul de fiinţă destinată să ajute, să ostoiască, să oblojească, chiar. Admit, e greu cu bolunzii!

Mirela, aşadar…

O cunoscusem într-o joi, prin luna mai. Ploua indecis şi se înserase mult mai repede decât în zilele solare dinainte. Toată lumea credea că vara furase startul şi că primăvara plecase deja, după doar trei săptămâni. Iată însă că lucrurile nu stăteau chiar aşa. Temperaturile căzuseră dramatic, de la peste treizeci de grade la mai puţin de douăzeci, în doar câteva ore. Mulţi ştiau că o să şi ningă, iar recolta de fructe va fi iarăşi compromisă. În ceea ce

mă priveşte, îmi convenea. Primăvara mă dădea mereu peste cap. Preferam zilele de toamnă — mohorâte, cu ceaţă şi aburi ce-ţi ies pe gură, în timp ce-ţi strângi pe trupul zgribulit paltonul sau blana.

Terminasem ediţia ziarului mai repede ca de obicei, dintr-un motiv simplu — fusesem invitat la reuniunea unei organizaţii politice de femei. Urma să le vorbesc despre manipulare. Am avut o scurtă discuţie cu Nelu Marincaş, secretarul general de redacţie, despre sumarul de a doua zi şi am plecat. *Monitorul*, cotidianul pe care îl conduceam ca redactor-şef cam de un an şi jumătate, era gata să meargă la tipar, redacţia se golise aproape; doar la tehnoredactare mai erau trei colegi, pregătind paginile color. Eram obosit, sătul până peste cap să trebăluiesc pe-acolo, de vreme ce ştiam că o fac în van. Ziarul, în ciuda tuturor opintelilor mele, rămânea prost, cenuşiu, fără ecou la pulime.

Fusesem invitat să vorbesc despre manipulare, cum spuneam. Într-o sală din centrul urbei erau adunate nu mai mult de două duzini de dudui, unele ofilite, altele mai tinerele, niciuna interesantă. Nu mi-au trebuit mai mult de cinci secunde să-mi dau seama că va fi un plictis vesperal de toată cinstea, că mai bine ar fi fost să invoc un motiv plauzibil, în urmă cu două zile, când fusesem agăţat, şi să-mi declin competenţa în arta manipulării. Mă gândisem însă că voi avea parte de o experienţă cu potenţial interesant. Le predasem studenţilor din anul II de la Facultatea de Jurnalism, la care eram profesor, despre propagandă şi manipulare, aproape un semestru întreg, în cadrul unui curs numit Jurnalism politic. Ieşise ceva interesant, studenţii au reacţionat bine şi, pe măsură ce cursurile se desfăşurau, începusem şi eu să fiu tot

mai interesat de mecanismele de seducţie, teamă şi putere care determină relaţia aceasta, la urma urmei fascinantă, care este manipularea. Într-un final, ajunsesem la concluzia că noţiunea sau conceptul de manipulare tindea spre o aură similară celui de libertate, lucru pe care nu-l ştiam la începutul cursului.

La astfel de reuniuni politice vin femei cu deficit de sex, în speranţa unui fior, a unui seism cât de mic, doar-doar se va ivi acel ceva care să le anime viaţa, să le scoată din monotonie pentru o măruntă aventură sau, de ce nu?, pentru marea poveste a vieţii lor. De asta se făceau că sunt preocupate de politică, ca un substitut. Nu puteau admite că au eşuat, câtă vreme mai exista o minimă speranţă, posibilitatea minusculă a unui palpit, acel ingredient al vieţii care să le împace cu păcatul. Tocmai pe asta am mizat şi eu, după ce le-am fost prezentat şi am început să vorbesc. Nici măcar nu-mi făcusem o schiţă, contam pe inspiraţie, pe capacitatea de-a improviza, care mă salvase de multe ori, dar, mai ales, îmi asigurase un oarece succes la public. Facil, recunosc, dar măgulitor.

Le priveam, zâmbetul meu era unul protector, dar deopotrivă de orgolios. Important era să stăpânesc situaţia. Îmi plăcea răcoarea din sala anodină.

— Da, vă repet, am spus la un moment dat, nu mai consideraţi manipularea o catastrofă, ceva neapărat malefic, chipul pământean al diavolului. Nu, pentru Dumnezeu, manipularea nu este un supliciu. Dimpotrivă, ea este o formă raţională şi atent controlată a seducţiei.

Aproape imediat ce am spus eu asta a intrat ea. Păşea şovăielnic, legănându-se pe pantofii cu toc. Ţinea în mână umbrela gata strânsă. A mai făcut doi-trei paşi, la fel de nesiguri, s-a oprit, cineva i-a făcut un semn spre

un scaun liber, a ridicat privirea spre mine şi atunci i-am zărit chipul, i-am văzut făptura, ghicind-o sub hainele elegante. Părul negru îi era adunat într-un coc, dar câteva şuviţe atârnau, atingându-i obrajii, ceea ce-i dădea un aer puţin neglijent. Mi-am spus în gând că o cheamă Clavdia, după numele femeii din *Muntele vrăjit*, cea care îl fascinase pe Hans Castorp. O urmăream cu privirea, ba chiar mi-am oprit discursul, ea părea stânjenită, derutată chiar, neştiind unde să se aşeze. A ales un scaun lângă perete, obrajii îi erau îmbujoraţi, iar eu am găsit de cuviinţă să risc din primul moment:

— Mai plouă?

Întrebarea mea a determinat câteva doamne să se uite spre ferestre. Se înnopta, se auzea câte un claxon de maşină şi puteau fi zărite luminile farurilor — fugare, misterioase, sclipitoare — măturând la răstimpuri sala, rămasă în penumbră. Dar ochii mei, aţintiţi la noua venită, păreau mai degrabă uimiţi şi mângâietori decât aprinşi de curiozitatea întrebării. Răspunsul ei a venit câteva secunde mai târziu, dar primul sunet i s-a oprit în gât, ca şi când aerul i s-ar fi terminat brusc. A tuşit şi apoi a spus:

— Da, plouă. Plouă destul de tare.

Vocea îi devenea tot mai limpede, pe măsură ce sunetele se adunau, ba chiar schiţă un zâmbet care aş putea jura că nu avea în el nici urmă de timiditate, din contră, se răsfăţa ştiutor, tandru, dar şi arogant, pe buzele rujate cu moderaţie, sigur de el că ajunge la mine într-o doză suficient de concentrată pentru a mă face să înţeleg că întrebarea mea nu o descumpănise mai mult de-o fracţiune de secundă. A fost, cât se poate de evident, prima mea înfrângere, dar atunci nu ştiam asta şi nici nu aveam cum să ştiu. Dintr-un milion de bărbaţi nu cred

că măcar unul, unul singur, ar fi putut să citească aşa cum se cuvine zâmbetul femeii perfect armonizate acum cu atmosfera, cu mine, cu lumea — ei da, cu ea însăşi.

Acolo nu mai erau decât femei ce căutau un penis jinduit, o sculă vioaie ori măcar promisiunea unui coit îndestulător, repetitiv, vag consolator. Ştiam că nu le interesează „manipularea", că în mintea lor, imediat ce le-am vorbit despre seducţie, au început să danseze imaginile mai vii ori mai fanate ale primei ori ultimei acuplări de care avuseseră parte sau doar reziduurile traumatice ale imaginilor porno, captate după miezul nopţii, în dormitorul conjugal, în care bărbatul sforăie, cu burta ţuguiată sub candelabrul stins, mirosind a transpiraţie şi spermă, după copulaţia săvârşită în pripă, din obligaţie, înainte ca femeia să-şi fi dat seama ce se petrece cu adevărat în vaginul ei uscat, repulsiv. Da, da, era cât se poate de evident că damele din faţa mea, opulente, fardate şi coafate la repezeală, erau eminamente interesate de cele patru litere îngroşate din cuvântul mani**pula**re.

M-am aprins dintr-odată, banalitatea s-a risipit şi am avut acel motiv pentru care să-mi solicit mintea şi imaginaţia, să-mi consult şi să-mi stimulez capacitatea de seducţie. Se auzea de undeva marşul lui Iancu şi am ştiut că se făcuse ora opt. Nu mai ţineam minte precis unde ajunsesem când o întrebasem pe nimfă dacă mai plouă. Riscam să mă fac de baftă, să rămân fără nicio inspiraţie de moment, tocmai când muza sosise, stând iată, acolo, pe scaun, tulburătoare şi apetisantă. Trebuia să ies rapid din încurcătură. Încă o secundă-două şi eram iremediabil căzut în capcana pe care singur mi-o întinsesem. Mă treceau năduşelile şi aproape că auzeam un murmur, ceva ce imediat urma să se transforme într-un vuiet amenin-

ţător, menit să mă desfiinţeze. Salvarea putea veni instantaneu, la fel de bine cum mă putea şi ignora.

— Rugaţi-vă, am zis în ultima fărâmă de timp pe care o mai aveam la dispoziţie, rugaţi-vă fără reţinere să fiţi manipulate!

A urmat un moment de tăcere, cred de uşurare generală.

— Da, da, dragele mele, am şarjat atunci, cât se poate de sigur pe mine. Rugaţi-vă să fiţi manipulate. Vai de femeia pe care nimeni nu o vrea manipulată. Destinul ei este unul crunt. De ce? Pentru simplul motiv că rămâi în afara atenţiei unui manipulator doar dacă nu mai prezinţi niciun interes. Distinse doamne, veţi fi de acord că, pentru o femeie, lipsa de interes depăşeşte dimensiunile unei tragedii. O astfel de ipostază este un sacrilegiu! În lipsa manipulării, se insinuează indiferenţa. La umbra indiferenţei nu creşte decât neantul.

Ieşisem cum nu se putea mai bine din încercuire. Audienţa părea satisfăcută, chiar dacă prezenţa mea acolo era motivată de promisiunea unei vorbiri docte despre maleficiul manipulării în mass-media. Dar rezultase altceva, cu totul altceva. Profesorul de jurnalism îşi trădase menirea, în schimb ieşise la rampă Vlad Codreanu, seducătorul, adică eul meu de bază, adevărat şi atât de complex.

După încă un sfert de oră, am încheiat perfect stăpân pe mine:

— Trăim într-o lume în care suntem deopotrivă manipulaţi şi manipulatori. Cum? În mod diferit, desigur, în funcţie de forţa şi patimile din noi. Seducători sau seduşi, nu rămânem din fericire încremeniţi în astfel de ipostaze, ci mereu temporar. Asta şi face deliciul zilelor, farmecul sau tristeţea lor. Domniile voastre însevă v-aţi desfătat

sau aţi suferit în astfel de roluri şi o veţi mai face încă, sper, cu asupra de măsură. Un singur lucru este de evitat, cu orice preţ — să fiţi ocolite de cel pornit să aplice un scenariu seducător. Să nu vă ia în custodia patimii sale, a interesului şi a poftei. Să nu ripostaţi la asta prea aprig şi să nu denunţaţi numaidecât vicleşugul. Ar putea fi catastrofal şi chiar nedrept în faţa Celui de Sus. Aţi ghicit, desigur, de ce. La urma urmei, în lipsa seducţiei se instalează, ca o pedeapsă supremă, însăşi moartea.

S-a lăsat liniştea în sala parcă magnetizată de vorbele mele. Doamnele aşteptau să li se vorbească încă, dar eu le-am mulţumit pentru atenţie şi m-am aşezat. Eram uşor exaltat, dar şi speriat de glontele care îmi trecuse pe lângă ureche. Ştiam, mai bine zis nu ştiam, ci intuiam ca pe un lucru misterios, dar limpede, că ea fusese aceea care mă dusese până pe buza prăpastiei şi tot ea, asemenea îngerului protector, mă smulsese, din milă sau din capriciu, din gura abisului ce se pregătea să-şi primească prada. Supliciul meu fusese o chestiune aproape hotărâtă. Dar ea a vrut altfel, şi plasa m-a cules din prăbuşirea în hău, m-a smuls ruşinii şi m-a livrat beţiei succesului.

— Să-i mulţumim domnului Vlad Codreanu pentru foarte interesanta expunere făcută şi să sperăm că va mai da curs invitaţiei noastre şi cu următoarea ocazie, spuse amfitrioana, o damă de vârstă mijlocie, nici acrită cu totul, dar nici capabilă de-a mai stârni.

Rămăsesem pe scaun, satisfăcut, dar incapabil să-mi întorc capul spre stânga, fie şi cu o zecime de grad. Inima îmi bătea nefiresc de tare, stârnită de o dorinţă pe care acum nu o puteam defini. Femeiuştile se ridicară — agale, fără grabă, ciripind, împărtăşindu-şi impresii ori luând-o încet spre ieşire. Vreo trei se îndreptară spre mine, dar

niciuna nu era ea. Brusc, m-am ridicat ca să-nfrunt situaţia. Dar pe scaunul ei nu era nimeni. Pesemne, se ridicase imediat ce rostisem ultimul cuvânt şi mă lăsase prizonier al propriilor iluzii de seducător. Îşi bătuse, iată, joc de mine, pregătind fuga finală, de la început decisă să mi-o facă. Apoteoza mea se risipi instantaneu. Succesul lăsă locul gustului sălciu al dezamăgirii de-a fi fost pasat indiferenţei.

— Domnule Codreanu, căutaţi ceva?

Când i-am întâlnit privirea, a zâmbit şi dintr-odată chipul ei oarecum masculin s-a luminat, trăsăturile aspre ale feţei i s-au îndulcit, iar buzele cărnoase, pline, s-au deschis într-un gest neverosimil de senzual. Nu ştiu cum făcuse de traversase toată sala, astfel încât să mă ia prin învăluire, venind din dreapta, mascată poate de draperiile de la ferestre, ori de femeile ridicate în picioare. Ochii ni s-au întâlnit, eu fierbeam deja, stăpânit de o moleşeală instalată ca la o comandă secretă, imposibil de anticipat sau de anihilat. Aveam nevoie de timp, ceream ajutorul îngerului meu. Am auzit de departe, ca dintr-o peşteră:

— Sunteţi palid. Vă e rău?

— Nu, nicidecum. Totul este în ordine. Nu am avut plăcerea să vă cunosc sau poate că ne-am mai văzut undeva, în vreun anturaj…

Culoarea oranj a taiorului ei a fost amănuntul care m-a echilibrat, dar mi-e cu adevărat imposibil să ştiu de ce s-a întâmplat aşa. Acum aveam siguranţă de sine şi prestanţă, ba chiar şi un minuscul spaţiu de recul.

— Să ieşim, i-am zis, convins că manevra mă va salva de întâlnirea cu cele trei dame ce porniseră spre mine. Am reuşit să le lăsăm undeva în spate, deşi la un moment dat mi-am auzit numele strigat de o voce ultragiată.

Acum însă nu aveam nici timp, nici chef de bune maniere. Preferam o eschivă elegantă la o discuţie nepoftită. Ea înţelesese instantaneu jocul şi părea nemaipomenit de măgulită.

— Vă strigă cineva ori doar mi s-a părut, a zis între două hohote scurte de râs.

— Ciudat. Privindu-vă, mi-e imposibil să mai şi aud.

Ne-am retras în colţul antreului şi am schimbat cinci-şase replici. Ne priveam de la mică distanţă, îi simţeam parfumul cu un vag iz de camfor şi vedeam că respira sacadat, iar sânii i se ridicau spre gât, făcând-o şi mai voluptuoasă. Mă desfătam urmărindu-i privirea ochilor tulburi, ascunsă, totuşi, de semiîntunericul tandru. O complicitate stranie tocmai se înfiripa acolo, între noi, ca şi când ne-am fi găsit din pură întâmplare, ca doi atomi ai lui Democrit ce se atrăgeau, neştiind de ce. Părul negru, prins cu o agrafă de argint, îi domina faţa ce nu mi se mai părea a fi masculină, ci delicată, albă, ca de sidef intarsiat cu două smaralde decolorate de vreme. Nu mai aveam ce să ne zicem. Ne priveam odihnindu-ne după galopul în care ne angajaserăm cine mai ştie când, fugăriţi de timpul însuşi.

3

— Ce e pentru tine viaţa?, m-a întrebat Mirela, mult mai târziu, nici nu ştiu precis când, dar puteam fi într-un pat, al meu pesemne, după ce făcuserăm dragoste, cu iluzia că timpul este al nostru şi că frumuseţea este o combinaţie între umori şi efluvii.

— Nu ştiu, i-am răspuns, dar aveam în minte, ca o flacără de acetilenă, ceea ce spusese Faulkner, cu geniu şi cu durere, într-o povestire, atunci când o femeie, Drusilla, i-a cerut lui Bayard Sartoris, atât de tânăr şi de iscoditor, de tenace şi de risipitor, aflat în proximitatea morţii tatălui său şi a încercării ce-l aştepta, s-o sărute: prăpastia de netrecut dintre viaţă şi scris este asemenea aceleia dintre cei care pot şi acţionează şi cei care nu pot, ştiu că nu pot şi tocmai de aceea scriu cu geniu ori doar cu resentiment despre ceea ce nu pot face pentru că nu le stă în fire. Atunci, demult, într-o după-amiază de vară, îndrăgostit fiind, citisem asta de nenumărate ori — „Sărută-mă, Bayard", „Sărută-mă, Bayard", „Sărută-mă, Bayard" până când gândul, istovit de povară, a deversat şi a ales scrisul în dauna vieţii. Era, pe-atunci, comod şi tragic…

Dar asta s-a petrecut în alt timp şi în alt loc, când îl citeam pe Faulkner, în după-amiezi tandre, pentru ca seara să mă încumet să trec pădurea, ca s-o văd pe Lenuţa şi să mă joc cu ţâţele ei sub un măr, ameţit de hormonii isterizaţi, în vreme ce mama ei chema găinile la culcare.

Acum, în rezerva mea de spital, ştiu că scrisul ca alegere este asemenea unui rug pe care singur ţi-l aprinzi, desfătându-te cu ereziile tale în limbile văpăilor. Scriu şi văd prin fereastra cu gratii zidul şi acoperişul şi cerul chiar, le văd pe toate, dar în spatele meu, ca un junghi, ştiu că e privirea lui Costăchel — veghindu-mă intransigentă.

Diferenţa netă dintre cei care pot şi cei care scriu nu-mi era încă în uz când i-am spus, acolo, în acel spaţiu aproape întunecat, la ieşirea din sala de întrunire:

— Vă invit la o cafea. Glasul îmi era alterat de mici sincope, din cauza emoţiei, a spaimei că mă va refuza şi că tot jocul acela se va termina firesc şi catastrofal, înainte de a se fi lansat.

— Te invit, a subliniat ea. Apoi mi-a luat palma dreaptă între degetele ei moi, dar miraculos de ferme. Mă cheamă Mirela.

Ploaia contenise. Era acum seară devreme. Lampioanele din Centru se aprinseră, lumea mişuna, căutând, în perechi sau în grupuri, un loc de petrecere sau de flirt. Nimeni nu se grăbea, poate doar noi, uşor neliniştiţi de eventualele eclipse ale clipei, de eventualitatea unui eşec, de constatarea că vreo nepotrivire flagrantă va distruge vraja abia înfiripată. Nu, nu aveam niciun dubiu — ea părea a fi femeia, venise la întâlnire nu dintr-un hazard, fusese, nesmintit, trimisă, constrânsă chiar, tocmai de soarta ce astfel îşi croia un drum printre întâmplări şi evenimente, printre necesităţi şi futilităţi, printre metereze şi porţi gata deschise, dar încă prudente, neîncercate, feciorelnice.

Ne-am oprit la o cafenea cu terasa întinsă pe stradă, ne-am aşezat în două fotolii de nuiele, cu perniţe cafenii, de pluş. În jurul nostru, o lume indiferentă, inşi şi inse fără contur, trecători şterşi ori simandicoşi, călătorind în derivă ori după o busolă bine fixată. Dar nu aveau nimic de-a face cu noi şi asta era tot ceea ce conta atunci, acolo, în acea seară magnifică în care am crezut că şi eu pot avea acces, fie şi limitat, laborios negociat, la Yoknapatawpha, într-o reţetă modificată, rostuită după chipul şi trebuinţele mele.

Am stat acolo şi ne-am uitat unul la altul. Nu ştiu ca vreunul să fi zis ceva, ca eu sau ea să fi întors capul. Zâmbetul ne-a dispărut aproape imediat şi n-am făcut

altceva decât să îndurăm supliciul privirii-vampir. Eu o scotoceam. Ea mă priveghea. Apoi schimbam rolurile, nu după o comandă anume, ci potrivit unui mecanism reglat de un principiu imanent. Asta a durat cam trei-patru minute şi mulţumesc cerului că în cele din urmă o servantă roşcată şi minionă ne-a întrebat cam ce am vrea să consumăm. Ea a vrut cincizeci de coniac Jidvei ori poate Zaraza, iar eu m-am oprit la un ceai verde. Eram cu maşina parcată în apropiere. Apoi au venit alte minute de furioasă căutare, de necuvinte şi tulburătoare imersiuni, până când şi-a ferit brusc privirea, învinsă şi aproape beată, respirând sacadat, ca după acuplare, ajunsă la apogeu. Privea acum trecătorii, iar eu savuram victoria, îi auzeam respiraţia ce căuta să-şi recapete ritmul. Măturam şi eu Corsoul cu o privire leneşă când a sosit ceea ce comandaserăm. Mie mi-a pus în faţă ceaiul, iar ei paharul burtos, cu lichidul catifelat, colocvial.

— Ştiu aproape totul despre tine de la o cunoştinţă comună.

— Cine?

— Ornela, cea cu magazinul de cadouri şi fel de fel de nimicuri adorabile, de lângă teatru.

— Atunci s-ar cuveni să aflu şi eu ceva-ceva despre tine. Nu?

M-a privit pentru prima dată serios. Tocmai sorbea prima înghiţitură. Eu mestecam cu o linguriţă cele două pliculeţe cu zahăr şi mă pregăteam să storc trei rondele de lămâie. Eram atât de sigur că dominam situaţia, încât mult mai târziu mi-am dat seama că neghiobia se instalează odată cu părelnica stare de graţie. Firele rebele din părul negru ca un foc satanic îi mângâiau obrajii, abia adiate de vântul ce măturа, complice şi parcă fecundant,

strada. Se auzi marşul lui Iancu şi imediat m-am gândit ce căutam noi acolo. De unde veniserăm, unde doream să ajungem? Dar ea începu să-mi livreze informaţii:

— Mă cheamă Mirela Mozacu. Ca fată, mă chema Marinescu. Te afli de la bun început în eroare dacă îţi imaginezi că eşti tipul fatal pe care doresc să-l agăţ şi să-l adaug panopliei de bărbaţi pe care am avut răbdarea şi graţia de a-i propti cu incisivii în fundul meu.

— O să ţin cont de avertisment, dar tare mă tem că a fost făcut într-un moment cu totul nepotrivit. Nu cred că trebuia să stricăm seara asta doar pentru a ne aduce aminte că bărbaţii şi femeile se află într-un război necurmat, încă de dinainte de izgonirea din Paradis.

M-a privit, cineva ne-a salutat, poate doar pe mine, poate doar pe ea. Părea căzută pe gânduri, dusă undeva, nesigură într-o oarecare măsură, atinsă de remarca mea.

— Da. Să zicem. N-am vrut să te umilesc.

— Atunci?

O priveam intens, ea încerca să scape din încercuirea în care intrase singură, fără minime măsuri de precauţie sau fără să-şi fi rezervat o variantă de ieşire. Tăceam amândoi, într-un răgaz binemeritat după o riguroasă monitorizare, în care senzorii trimiteau informaţii în ritm infernal şi căutau setările optime, agresive.

— Soţul meu este medic. Cred că ai auzit de faimosul doctor cardiolog Mozacu. Îi sunt consoartă de mai bine de treisprezece ani.

— Nu-l ştiu pe doctorul Mozacu, am zis cu adevărat surprins. Iarăşi dădusem peste una măritată, era blestemul sau talentul meu să fur de la altul, să fiu hoţul deprins să cotrobăiască după pradă în iatacul bărbaţilor neatenţi, căzuţi în rutina mariajului.

Îi priveam taiorul oranj şi ghiceam forma sânilor ei mari, vizibili în decolteul bluzei albe, de mătase, pe sub care sutienul se străduia s-o dovedească. Umerii îi erau aproape bărbăteşti, solemni şi drepţi, cu o anvergură ce distona cu mijlocul fragil şi abdomenul plat, de fecioară deprinsă cu cazna corsetului. Îşi aprinse ţigara — i-am spus că nu face bine, că tutunul dăunează şi că eu nu mai fumez din ultimul an de facultate. A râs şi a tras cu poftă din filtrul ţigării, iar rotocoalele de fum i-au ascuns, ca sub un văl albăstrui, obrazul.

— Şi ca să te fac praf, află că am şi o fetiţă. O cheamă Alexandra şi va împlini în iulie treisprezece ani. Este comoara mea, fiinţa care îmi dă sens şi puls.

— Frumos, am zis fără a fi afectat de vreo undă de surpriză. Eu n-am norocul să am copii, deşi mi i-am dorit mereu. N-a fost să fie. Cât am fost însurat, vreo patru ani de zile, nu mi-am făcut prioritatea din asta, ceea ce acum regret, dar nu mai am ce face. Apoi, nu s-a ivit nicio ocazie. Dar asta nu mă împiedică să iubesc enorm copiii şi să-i pizmuiesc pe cei care îi au.

Ea a mai cerut un coniac mic, iar eu am spus că doar o voi asista. Ne simţeam bine acolo, cel puţin eu aveam o senzaţie minunată, îmi plăcea să fiu în compania ei şi probabil că bărbaţii de la mesele vecine mă invidiau. Asta m-a făcut s-o întreb, nu cu teamă, ci amuzat chiar:

— Dacă ne pomenim cu soţul tău aici?

— Nicio problemă. Suntem o familie modernă, dragă, dar a spus asta cu o tristeţe în glas, cu o inflexiune pe care ironia de subplan nu a reuşit s-o conspire îndeajuns.

Şi-a aprins o altă ţigară. Am văzut cum îi tremură mâna, ea a văzut că eu văd şi tremurul i s-a accentuat, dublat de primul rictus de răutate în colţul buzelor cărnoase.

O nouă repriză de tăcere s-a instalat, aerul era acum răcoros şi cerul de deasupra complet negru. Lămpile opreau licărul stelelor să ajungă la noi. Am vrut să schimb subiectul, să merg în altă direcţie, defensivă, neutrală, simplă discuţie de serviciu, tocmai pentru a diminua tensiunea ce se instala între noi, insidioasă şi apăsătoare:

— Când ai fost ultima dată manipulată?

— Ha-ha-ha! Eşti cât se poate de galant. De fapt, vrei să mă întrebi când am fost ultima oară futută, cred.

O spusese tare, neglijent, astfel încât să se audă în jur, ceea ce s-a şi întâmplat. Ochii celorlalţi ne priveau acum nu cu consternare, ci cu vădită curiozitate. Nu era locul în care discuţiile licenţioase să fie purtate pe un ton atât de răspicat, sfidând auzul pudibond al consumatorilor de pe Corso.

— Hai, nu te ruşina. Cicisbeii ăştia din jur nu contează. Iar dacă tu crezi altfel, plecăm numaidecât şi o să-mi pară rău că mi-am pierdut mai bine de-o oră cu un papagal ce mima atât de natural inteligenţa.

— Nicio problemă, am zis. Dacă vrei, poţi să faci şi striptease pe masă. Nu mă voi considera afectat doar pentru că suntem aici, incidental, împreună.

— Mă enervezi. Mai bine plecăm.

S-a ridicat, a cules paharul de pe masă şi a înghiţit ultimii stropi de coniac, după care a zbughit-o înăuntrul barului. Când s-a întors, eu eram tot pe scaun, dar m-am ridicat imediat:

— Ai plătit tu?

— Da. Aşa procedează o soţie de medic la prima întâlnire cu un gigolo.

Era pusă pe rele, se vedea din inflexiunile vocii, dorea să mă jignească, poate pentru că intervenise ceva care

rupsese buna dispoziţie, felul în care comunicam, aproape ca doi îndrăgostiţi la prima vedere. Abia mai târziu mi-am dat seama că asta era reacţia ei obişnuită când începea să nu se mai suporte pe ea însăşi.

— Rahat. Mă duci acasă cu maşina ta?

— Te duc, fireşte. Cum să nu te duc? Unde stai?

— Pe deal, în cartierul de vile.

Porniserăm spre parcare şi nu-mi mai găseam vorbele. Mersul ei era feminin, dar ferm, de o eleganţă necăutată, oarecum strengărească. Avea o abia sesizabilă înclinare a corpului spre stânga şi spre spate, un fel de atitudine, de avertisment, de dejucare a oricărui plan de atac. Dar, aşa cum voi apuca, sper, să spun mai încolo, asta nu o va feri de nenorocirile care o vor marca nu peste multă vreme.

Perechi de îndrăgostiţi treceau pe lângă noi, bucurându-se de seara liniştită, purificată şi înmiresmată de ploaia ce tocmai căzuse. Nu aveam chef să plec acasă, dar n-am spus asta, ci doar mi-am potrivit pasul cu al ei. Aş fi vrut să ne mai plimbăm, eram pe punctul să-i propun, timp ar fi fost. Nu era îngăduit însă să-mi forţez norocul, cu atât mai mult cu cât soţul ei poate că o aştepta, iar întârzierea prea mare i-ar fi provocat neajunsuri care mai apoi ar fi putut afecta inclusiv incipienta relaţie cu mine. Ca şi când mi-ar fi ghicit gândurile, Mirela a spus:

— Soţul meu fute tot ce consultă şi consultă tot ce fute. Fireşte, mă refer doar la aşa-zisul sex slab.

— Bănuiesc că asta te afectează, am zis, crezând de cuviinţă să am o reacţie la cea de-a doua izbucnire a ei expresionistă din seara aceea.

— M-a afectat multă, multă vreme, cât nu-ţi poţi tu închipui. De ceva vreme, palmaresul lui fabulos mă lasă

indiferentă. Nu are decât să-şi dovedească performanţa călărind toate femeile din Calea Lactee, dacă apucă. Ba chiar îl încurajez să facă asta. I-am promis că la fiecare mie de femei futute are de la mine un cadou, la alegere, de o mie de dolari sau doi ani de pauză conjugală.

Atunci, cu nicio sută de metri înainte de-a ajunge la maşină, mi-a sunat telefonul mobil. Era patronul ziarului. Nu am avut ce face şi am răspuns. Era impacientat, nervos, ba chiar la limita de sus a furiei. Mi-a indus imediat şi mie o stare tulbure. Se prea putea ca în ediţia de ziar să se fi strecurat vreo greşeală, o măgărie sau mai ştiu eu ce, oricum, ceva ce îl deranja şi îi putea afecta interesele. Pe de altă parte, eram un redactor-şef fericit — patronul nu avea niciodată imixtiuni în sumar şi nici nu-mi impusese interdicţii sau febleţe obligatoriu de respectat.

— Futu-i pomana să-i fut — era înjurătura lui preferată! —, iar am turtit-o, domnule.

— Ce s-a întâmplat, domnule Valer?

— Ţi-am tot spus să ai grijă de idiotul ăla care scrie articolele politice, Dorel Mut sau cum pizda mă-sii îi zice.

— Da, ce-i cu el, ce-a mai făcut?

— Cred că îl ştii pe văru-miu, Vasile Petre, consilierul local. Năpasta asta de Mut l-a ameninţat că publică în *Monitorul* un articol în care îl face chisăliţă pe motiv că fentează statul, luând şi pensie, şi salariul de director cu delegaţie al direcţiei la care lucrează. Omu' a sărit ca ars şi m-a sunat. Apare mâine ceva despre asta în ziarul meu?

— După câte ştiu eu, nu. La 7 am închis ediţia şi nu era niciun articol pe subiectul ăsta. E drept, ieri mi-a adus unul, dar i-am zis să-l documenteze ca să vadă dacă este legală combinaţia de salariu plus pensie.

În timp ce vorbeam la telefon, Mirela s-a oprit câteva secunde, mi-a făcut semn cu mâna, de „la revedere“, a iuţit pasul şi a urcat într-un taxi. Am rămas uluit, incapabil să intervin, să zic vreo vorbă sau s-o opresc. A plecat, s-a evaporat, nu mai era.

— Bă, futu-i pomana lui, spune-i să se cuminţească, că altfel pun mâna în gâtul lui şi-l sfărâm, ameninţă Valer, dar ştiam că o spusese la nervi şi că atitudinea lui belicoasă nu se va traduce niciodată în faptă.

Pe mine mă durea însă Mirela, dispariţia ei, faptul că ratasem finalul serii. Nu aveam telefonul ei, nu ştiam mai nimic despre ea şi îmi era teamă că o pierdusem.

Cineva tocmai a aprins lumina în rezervă. Nici n-am băgat de seamă că se înnoptase. Asistenta bătrână mi-a adus ceaiul. Pentru prima dată de când sunt aici a avut iniţiativa de-a mă saluta. Mişcările ei au devenit mult mai grijulii de când scriu, ca şi când ar avea un respect pentru cel ce trudeşte în faţa colii de hârtie. Asta mă amuză, într-un fel. Ori poate i-a cerut Costăchel să se poarte cu mine astfel încât să nu mă simt deranjat.

Văd stelele pe cer. Licăresc multe, tot mai multe. Vuietul oraşului nu mai are acum stridenţe, ci răzbate de departe, bine temperat. Mă simt obosit, poate că la noapte voi dormi, în sfârşit, voi găsi acea stare de linişte, poate chiar mă voi compensa cu visul.

Ciudat. Costăchel pare să fi dispărut iar. De zile bune nu l-am mai văzut. O fi plecat în concediu? Mi-ar fi spus. Dar de ce s-o facă? Nu sunt decât un pacient oarecare.

Ce-ar fi să cer un calculator, să nu mai scriu pe hârtie, ci să mă spovedesc direct într-un fişier, să mă istovesc în virtual, cum ar spune cineva? Da, mâine am s-o fac. Nu mi se pare o obrăznicie.

4

Ziua ce a urmat a fost una neliniştită şi enervantă. Am avut parte de mai multe reprize de ploaie, între care a străbătut soarele, iar atmosfera, suprasaturată de vapori, devenea fierbinte şi lipicioasă, ca de seră, minut de minut. Nu am fost nicio clipă în apele mele, cămaşa îmi era udă încă de pe la ora 10. Aveam probleme de „trafic" în redacţie.

Imediat după şedinţa de sumar, l-am convocat în biroul meu pe Dorel Mut şi am avut cu el o discuţie aprinsă. Se uita la mine cu ochi bovini. Nu părea să înţeleagă ce-i ceream. Îmi distrăgea atenţia cu ticul muscular de sub ochiul lui drept, sechela unei cicatrici.

— De o mie de ori am pretins un lucru firesc — să-ţi verifici informaţiile primite de la surse. Când colo, de fiecare dată îmi aduci aşa-zise bombe care nu sunt altceva decât bârfe fâsâite, demne de-un târg amărât. De ce nu pricepi că rişti dacă nu-ţi verifici datele? De câte ori te-am scos eu din rahat de vârful urechilor?

Mă privea tăcând. Am făcut câţiva paşi prin faţa ferestrei. Ticul lui nervos funcţiona în continuare, îl simţeam fără să-l văd — ritmic, imperturbabil, sfidător. Am reluat:

— Înţeleg că, după ce verifici, mai mult de jumătate, dar ce zic eu jumătate, aproape toată ştirea senzaţională se transformă într-o notă lipsită de miez şi chiar de noutate. Te compromiţi continuând să publici prostioare cu iz de descoperiri şi dezvăluiri epocale. Mai grav e că afectezi şi imaginea ziarului. Ce dracu, mai opreşte-te, controlează-te!

— Eu îmi fac treaba cum pot mai bine. Toată ziua alerg după noutăţi, aflu o groază de chestii, dar când le scriu mă pomenesc cenzurat.

— Cine te cenzurează, omule?
— Cum cine? Tu!

M-am enervat. Cum să-l fac pe un bou să înţeleagă că a fi ziarist nu e totuna cu a fi o ţaţă rea de gură, care vesteşte lumii apocalipsa sau ultima ei convorbire cu Sfântul Petru? Dorel mă omora cu zile. Trebuia să-i citesc fiecare articol, scris, e drept, destul de profi, cu supratitlu, titlu şi intertitluri, dar plin de bazaconii culese de prin cafenele şi colţuri de stradă obscure, de cele mai multe ori invenţii de oraş provincios sau acuzaţii imposibil de dovedit. Nu-l puteam lecui de acest obicei, de meteahna de tip Caracudi, nemuritorul reporter al lui Caragiale, endemic în lumea jurnalismului românesc dintotdeauna. Îl preferam, totuşi, lui Didi Socor, celălalt reporter pe politic, cu care lucrasem câteva luni, dar luasem decizia să-l dau afară din redacţie — un ins perfid, unsuros, cu zâmbet de homalău, clănţău cu damf de securist, având în el o răutate structurală şi-un mod de-a fi care mă scoteau instantaneu din ţâţâni. Îşi scria articolele ca pe nişte note informative — cutare a zis ceva despre un alt cutare, iar apoi, a doua zi, un alt cutare îşi spunea opinia despre ceea ce a zis cutare despre el, a treia zi cutare revenea cu precizări, atenţionări sau alte dezvăluiri şi tot aşa într-o aiureală dospită până dincolo de orice imaginaţie şi noimă, mai ales că acel cutare şi celălalt cutare nu erau decât inşi insignifianţi, personaje de fundal. În ziua când i-am spus să plece, am avut o clipă de fericire! Scăpasem de otreapă şi de mirosul ei de poţoc pomădat.

Dorel continua să stea în picioare, lângă biroul meu sufocat de hârtii. Discutam acum despre cazul semnalat de patron, cel al lui Vasile Petre, insul care lua salariu de director, dar umfla şi pensioara. Încercam să-l temperez

pe Dorel, care devenise brusc ofensiv şi vitupera împotriva respectivului consilier local, făcându-l venal şi corupt. Nu-l puteam opri. Nu i-am spus, fireşte, de telefonul patronului. Asta ar mai fi lipsit — să ştie că Petre e protejat şi că e chiar neam cu Valer. Dracu' să le pieptene de mizerii…

— Îmi publici sau nu articolul despre Petre? mă somă Dorel.

— Ce faci, bă? Mă iei de gât, acum? Dacă nu ţi-l public, ce faci? Îmi pui şoricioaică în cafea? Îmi fuţi amanta?

— Nu, dar vreau să ştiu dacă îl publici sau nu.

— Să fim lămuriţi, nu mi-e mai drag mie decât ţie insul ăla, Petre sau cum îl cheamă. Dar nu vreau să mă aleg cu încă un proces din cauza ta. Îmi ajung alea cinci în care eşti băgat şi m-am săturat să aflu în fiecare zi că-ţi sugi informaţiile din măseaua de minte. Dă-o-n mă-sa de treabă! Mai calmează-te, ia ceva împotriva febrei.

Revenind la subiect, i-am spus că am vorbit cu juristul redacţiei, un avocat ieşit la pensie, fost ofiţer de informaţii, ba chiar şeful Securităţii dintr-un orăşel de la graniţa cu Ungaria, prin anii 1980. El zicea că nu e nimic ilegal, că legea îi permitea lui Petre să încaseze şi salariul, şi pensia. Că nu e moral, era altă mâncare de peşte, dar Dorel Mut nu dorea să facă diferenţa între legal şi moral. Pentru el era totuna.

— Rescrie articolul şi adu-mi-l. Ţi-l publicăm. Îţi promit! i-am spus, ca să scap de el, să nu-l mai văd în faţa ochilor.

A ieşit, şi imediat gândul mi s-a dus la Mirela. Începuse o nouă repriză de ploaie, se vedea prin geamul imens. Stropii cădeau pe asfalt, oamenii se strecurau pe lângă ziduri, protejaţi de umbrele sau pelerine. Câţiva

sfidau „intemperia“, indiferenţi, ba chiar cu o anume superbie.

Am închis ochii şi m-am întins în scaun, cuibărindu-mă în poziţia cea mai comodă. Rememoram scena de la terasă. Mă excita încă zâmbetul ei obraznic, expresiv, netrucat, lipsit de orice intenţie de a ascunde fiorul erotic — dorinţa, provocarea, dăruirea. Auzeam picăturile de ploaie căzând razant cu geamul, dar zgomotul era plăcut, liniştitor, gata să-mi ofere acel tonus de care aveam atâta nevoie. Totuşi, undeva adânc, în mine, stăruia o trăire disonantă, impresia că totul fusese ratat, că ea fugise pe când vorbeam la telefon, poate speriată, poate chinuită de indecizie şi de părerea de rău că, dintr-o pornire temătoare, pierde o mare ocazie. Mă făcuse. Dar poate că nu fusese decât un joc de-a şoarecele şi pisica, o tentativă bine studiată de a-mi spori pofta, de-a mă incita la mai mult, de a verifica în ce măsură interesul meu nu este doar unul de conjunctură, *one night stand*-ul atât de căutat şi râvnit de toţi fustangiii. Şovăiam între mai multe scenarii posibile, totul părea să prindă contur pentru ca imediat să se facă din nou ţăndări, să explodeze în mici fărâme de lucruri, imagini, dorinţe, speranţe. Atunci, chiar în clipita în care am deschis ochii, a sunat telefonul. Noemi…

— Plec mâine, mi-a zis după scurta introducere. E ultima noapte pe care o mai dorm în oraşul ăsta de care m-am săturat până peste cap.

Am tăcut. Mie, dimpotrivă, îmi plăcea oraşul. L-am ales dintre mai multe în care aş fi putut trăi. După o tăcere nu mai lungă de câteva secunde, a zis:

— Dacă tu nu propui nimic, uite, îmi calc eu pe orgoliu şi te întreb dacă nu vrei să ne petrecem împreună această noapte. În patul meu.

Noemi era una dintre iubitele de ocazie. Ciolănoasă, directă, putea fi nemaipomenit de senzuală, dincolo de răceala primei impresii. Ne cunoscuserăm cu doi ani şi ceva înainte de-a o fi întâlnit pe Mirela, la o petrecere dată de un prieten comun. Era măritată, consortul fiindu-i plecat în Franţa, la o fermă viticolă. Se lăuda că soţul ei, ungur ca şi ea, o iubeşte şi că o va lua şi pe ea acolo, imediat ce va reuşi să grebleze nişte bani. Când am dansat, i-am simţit buzele pe lobul urechii, apoi pe gât, în timp ce braţele ei mă strângeau mai jos de mijloc. După miezul nopţii mi-a şoptit vorbe dulci, o simţeam trepidând, apoi mi-a cerut să plecăm, că nu mai poate rezista, că explodează, că nu a mai avut un bărbat de patru luni. Nu ştiam cât este în ea izvor al dorinţei şi cât se iscase din paharele cu votcă. N-am ajuns departe. Într-un gang, aproape de gară, a zis — „Aici, acum — hai, nu mai pot"! Eram erectat, i-am simţit mâna pe fermoarul pantalonilor, apoi degetele ei febrile, răutăcioase, dar tandre, mi-au scos-o şi au tot frecat-o, în timp ce eu îi ridicam fusta şi îi dădeam chilotul la o parte. Parcă nu respira prin gura lacomă de limba mea, ci pe acolo, prin scorbura diafană, cu intrarea franjurată, lăcrimoasă. Rar mi-a fost dat să am parte de-o partidă de sex mai voluptuoasă. A durat doar câteva minute. Eram ameţit de băutură, dar şi de miresmele teilor înfloriţi. De undeva, de aproape, se auzea muzica dintr-o sală de nunţi. Când jetul i-a invadat vaginul, m-a strâns şi mi-a cerut să rămânem aşa, să stau doar în ea, să-i ţin fesele în palme şi să-i sug sfârcurile ţâţelor mici, ieşite din cupele sutienului.

Oooo! Sunt în erecţie!!! Stau aici, la masă, în rezerva mea, şi iată-mă-s în erecţie, după atâta amar de vreme în care

n-am mai ştiut ce este sexul, n-am mai gustat nectarul niciunei plăceri vinovate, poate din cauza medicamentelor, poate a traumei în sine. Dar acum e sculată, o simt, e aici, la mine între picioare, însoţitoare vrednică a scrisului meu. Rememorarea scenei cu Noemi, de demult, de foarte demult, m-a readus la ipostaza de om cu ustensil. Simt un fluid în mine, care urcă şi coboară, care îmi inundă toate canalele lăuntrice, ca o apă ce irigă un câmp secat de milioane de ani. O fi seva, da, da, seva ce nu mai credeam că există. Singur, în rezerva mea, îmi privesc membrul şi râd în hohote. Noemi, acolo unde eşti, în Franţa, undeva pe lângă Lyon sau la mama dracului, îţi spun acum că te iubesc şi îţi sunt pe veci recunoscător. E posibil ca totuşi viaţa să nu fie doar drumul hurducat spre pulbere şi cenuşă.

— Bine, i-am răspuns. Plăcerea va fi şi de partea mea. Oricum îmi era dor de tine. Când ne-am văzut ultima oară? Prin februarie, cred.

— Nu, dragule. Pe 16 martie..., mi-a adus ea aminte atunci, în ziua cu ploi în care gândul îmi stătea doar la Mirela şi aveam probleme cu un Caracudi reîntrupat în reporterul meu pe politică.

După sexul sălbatic, din gang, ne-am văzut aproape în fiecare seară, la ea în apartament, unde stătea singură, după ce maică-sa îşi găsise dragostea tomnatică — un medic ftiziolog. Totul mergea bine, Noemi era savuroasă, blondă vopsită şi cu un libido enorm, dispusă la tot ce se putea face în pat, pe linoleumul din bucătărie, în baie, în casa scărilor chiar. Nu ne mai săturam de dragoste, ne plăcea la amândoi, s-a întâmplat chiar să mă sune ca să ne vedem în cursul zilei sau s-o sun eu şi s-o convoc la o partidă de sex. Pe vremea aia, stăteam cu chirie

într-o garsonieră. Cam la o lună, a apărut pe nepusă masă soţul francez, probabil că mirosise ceva. Era pe la începutul verii, m-a sunat şi m-a anunţat, ţin minte că am avut o strângere de inimă. O pierdusem pe Noemi, acum o călărea soţul, Tibi, un ins longilin, încovoiat, cu o sculă, după mărturisirea ei, ca de cal. În pat la ea, după două numere, mi-a zis, declanşând în mine cheful unui nou dezmăţ:

— Pe Tibi, calul îl întrece numai la fugă.

N-am priceput din prima ce-i cu Tibi, calul şi întrecerea, dar ea a adăugat:

— Când i-o iau în gură, nu intră mai mult de jumătate…

— Ha-ha-ha. Grozav, am replicat, calculând repede pe baza faptului că Noemi avea o gură capabilă să înghită mult, mult, foarte mult şi nebănuit de gros. Acum înţeleg de ce eşti veşnic nemulţumită, dornică de un număr nou. Ţi-a pus Dumnezeu mâna în cap, cu un soţior aşa de dotat.

— Să nu crezi asta! E bine să fie mare, dar nu înseamnă automat şi plăcere. Cel puţin, nu pentru mine. Să ştii că am mai multe orgasme cu tine decât cu el. Nu e o prostie când cineva spune că mărimea nu este esenţială. Femeile ştiu bine asta, cel puţin cele pentru care bărbatul nu înseamnă doar o prelungire neinspirată a ştoiului.

Ce femeie adorabilă era Noemi, zidită de Dumnezeu într-un scop bine definit, deloc detestabil. Soţul a sosit chiar a doua zi după ultimul sex până la epuizare, căci am vrut să scot din ea tot ce putea da, ca şi când mi-ar fi fost frică ca nu cumva să mi-o stârpească, să mi-o epuizeze sau s-o ascundă, pentru folosul lui exclusiv, omul cu scula de cal.

N-am mai ştiut nimic de ea mai multă vreme, până ce m-a sunat. Era, cred, pe la mijlocul lui octombrie sau începutul lui noiembrie. Tibi se întorsese în Franţa lui. Ne-am văzut şi în zece minute ajunseserăm în patul din garsoniera mea. A stat până dimineaţa. Când să plece, mi-a spus din prag:

— Sunt gravidă în luna a patra.

N-am mai văzut-o până după naştere. Copilaşul avea trei luni şi două săptămâni. Se desprimăvăra. M-a sunat tot ea şi mi-a spus că Tibi cel mic este un drăgălaş, că soţul a asistat-o la naştere şi a plecat apoi la Lyon, să vândă vin. Mama ei o ajuta să se descurce. Era încântată. Oarecum încurcat, am întrebat-o:

— Noemi, spune-mi sincer, am şi eu ceva amestec în naşterea lui Tibiluţ?

— Cred că da.

Am încremenit. I-am auzit apoi râsul:

— Prostule! Doar degetul mic de la piciorul drept este al tău. În rest, seamănă perfect cu Tibi. E al lui, relaxează-te…

Ne-am mai văzut de câteva ori, cel mult cinci, pe fugă, trăgându-ne-o la repezeală. Era tot timpul preocupată de copilul ei care avea fel de fel de probleme. Se stinsese plăcerea, asta e clar, povestea noastră îşi epuizase proteina, plăcerea de-a face sex.

Acum urma să plece definitiv din ţară şi dorea ca ultima noapte s-o petrecem împreună, ceea ce, mărturisesc, îmi hrănea substanţial amorul de sine.

Nu aveam cursuri la facultate. Am aşteptat articolul cerut lui Dorel. N-a venit. L-am căutat, dar nici urmă de ins. L-am întrebat pe secretarul general de redacţie şi apoi pe responsabilul de număr. Niciunul nu ştia nimic de

articol sau de Caracudi. Îl înghiţise pământul. Misterul avea să se dezlege câteva zile mai târziu, când materialul incendiar despre Vasile Petre a apărut într-un săptămânal, însoţit de o notă a lui Mut, care denunţa practicile de la *Monitorul*, faptul că fusese cenzurat. Scandal, soro, mârlăneală în toată regula. Dar să nu anticipăm, toate la timpul lor.

Pe la cinci după-masă, am plecat să mănânc un hamburger, ceva, apoi am revenit şi am tot aşteptat. Telefonul sau un semn de la Mirela întârziau să vină. De altfel, telefonul nici nu avea cum să sune, de vreme ce nu-i dădusem numărul. Poate că duduia mă şi uitase, dar, iată, Dumnezeu mă ocrotea şi îmi pusese la dispoziţie o noapte întreagă, în care să mă îndestulez din Noemi, cea gata-de-plecare spre Hexagon, la soţul cu atârnătoare demnă de-un nobil patruped. Merita totuşi muncită bine, pentru a rămâne cu o ultimă frumoasă impresie despre ţărişoara în care ciobanii intraseră în mit, graţie setărilor genitale, şi în care petrecuse douăzeci şi cinci de ani din viaţă, ba virtuoasă, ba iute dăruitoare a fructului zemos, pitit între pulpele lungi, arămii şi nervoase, care îţi ştiau strânge şoldurile ca o menghină. Imaginarul mi-o luase razna, abia aşteptam să treacă orele, să se însereze şi s-o pornesc spre blocul în care domicilia fata, în mâna dreaptă cu un buchet de flori, iar în rest cu dorinţa deloc deşartă de a o mulţumi până la saţiu, acum, în ultimele ceasuri petrecute pe glia valahă.

Mi-era totuşi teamă ca nu cumva vreun ghinion să-şi vâre codiţa când mă aşteptam mai puţin. Veţi vedea că de ce mi-a fost frică n-am scăpat…

Seară, cartier, flori, primele stele, claxoane, hormoni, pizdă în flăcări. Ţârrrrrrrrrrrrrrrrrrr…

Mi-a deschis chiar ea, cum nu se poate mai apetisantă sau mai bine zis apizdisantă. Ne-am îmbrăţişat, vedeam cât a slăbit după naştere, îi degustam trupul, gura, sânii oarecum lăsaţi, docili acum, mai puţin elastici de când fuseseră supţi cu sârg de insaţiabila guriţă a lui Tibiluţ. Ce noapte mă aştepta, o! Doamne!

— Nu ţi-e foame? Am ce-ţi place ţie — sarmale.

— Taci şi hai în pat! Pe tine te duce vântul la capătul lumii şi te-ai găsit să mă îndopi cu sarmale? Pe tine te vreau…

Chiar în secunda următoare, am dat peste codiţa vârâtă de nevolnicul ghinion. A sunat telefonul, nu era soţul, ci maică-sa care o anunţa că băieţelul are febră, că arde, pârjoleşte, iar ea nu ştie ce să-i mai facă. Fundueţul flamboaiant al mămichii trebuia să se deplaseze urgent undeva, în centru, să înhaţe micuţul şi să-l ducă la spital. Eram pierdut. Mi s-au muiat instantaneu toate, inclusiv nasul.

Noemi a făcut criză de isterie, apoi s-a dus fiecare pe unde avea treabă. Eram furios, frustrat, deprimat. Acasă m-am trântit pe patul nedesfăcut. Nu ştiu când am adormit, dar pe la trei noaptea am auzit soneria. Era ea, Noemi. Plângea încă şi-l ţinea pe Tibiluţ în braţe. N-am zis nimic. Nici ea. L-a pus în fotoliu. Copilul dormea fără griji, îndopat cu medicamentele ce-i scăzuseră febra. N-am ajuns în pat. Nu cred că a fost sex, ci turbare, măcel, căsăpeală. Niciodată o femeie n-a urlat aşa, nu m-a muşcat aşa, nu m-a ispitit aşa. Ştie cineva cum e dincolo de marginea disperării? Bine… acolo m-am aflat un ceas, un ceas şi mai bine. Când s-a ridicat de sub mine, şi-a înfipt dinţii de am crezut că rămân fără buza de jos, şi-a luat în braţe odrasla, m-a strâns de mână, a plâns ca

un poroboc şi a plecat. Din prag, s-a întors şi a insistat să-l sărut pe Tibiluţ.

O maşină o aştepta jos, fix la ora patru şi jumătate, ca s-o ducă direct la Lyon. Când a ajuns în stradă, i-am strigat:

— Caută-mă când o să poţi înghiţi, până la rădăcină, carbasanul lui Tibi! Nu, nu m-a auzit, şi nici nu ştiu să fi reuşit vreodată această performanţă.

Era sâmbătă, eram singur şi era trist pe lume, fără Noemi, dar mai ales fără degetul mic de la piciorul drept al lui Tibiluţ…

5

Am visat prima dată după multă, foarte multă vreme. Poate că decizia de a scrie, la sugestia cam ciudată a lui Costăchel, a declanşat în mine o serie de procese care mă readuc spre normalitate. Mă simt mai aplicat pe mine însumi, ca şi când într-un laborator chimic o substanţă de reacţie ar pune în evidenţă un anume element. Sunt mai vizibil în raport cu mintea şi cu trăirile care îmi traversează fiinţa şi soma. Absenţa mea, incapacitatea de-a mă sesiza, disoluţia şi atenuarea m-au transformat într-o materie disparentă. Acum mizez pe o prezenţă. Rătăcirile mele au un perimetru, o anume arie în care se pot desfăşura, iar avariile se declanşează în momentul în care ating limitele. Am repere. Deriva e sesizabilă şi pot declanşa manevrele de ajustare. Sunt aici!

Nu ştiu ce-am visat, dar ştiu precis că am făcut-o şi mai ştiu cum fiinţa mea s-a bucurat în somn, ca şi când ceva ar fi trezit-o, ar fi zgândărit-o din amorţeala indiferentă.

Dimineaţă, asistenta mi-a adus cu un medicament mai puţin. Nu mi-a explicat de ce. A pus pe masă plicul şi a ieşit — nu m-a privit, n-a dat târcoale pe lângă masă. Apoi, după, iată!, o săptămână de absenţă, a intrat doctorul Spiru şi mi-a zis că de mâine voi avea calculator. Nu şi ieşire pe internet. Nu-i nimic! E bine că-mi voi putea scrie spovedania ceva mai simplu. Altceva nu mi-a mai zis. A plecat şi el, aruncând doar o privire furişă spre teancul de foi gata scrise. Mă gândesc că s-ar putea să mă sedeze, să mă adoarmă, ca apoi să citească ad libitum *producţia mea din cursul primei săptămâni. S-o facă şi să-l ia dracu! Puţin îmi pasă, important este să rămân concentrat şi, mai ales, să-mi trezesc din letargie fiinţa. S-o aduc la mine, cât mai la mine.*

Şi dusă a fost Noemi! O pierdusem înainte de-a mă fi săturat de nurii ei, de disponibilitatea cu totul specială şi sinceră cu care mă desfăta. Cred că a fost cea mai femeie dintre femeile cu care am avut experienţe tandre. Acum împrejurimile Lyonului erau cu mult mai bogate şi sunt convins că bărbaţii locului o apreciau în deplin acord cu calităţile ei care, ca izvor de performanţă, nu vor fi încetat să sporească.

O regretam. Mai multe zile, n-am avut chef de nimic. În plus, îmi provocase un anume deranjament, un neajuns care mă putea pune în situaţii inoportune — gâtul meu era vânăt, aproape negru, ca şi când ar fi fost bumbăcit cu un obiect dur. De fapt, era efectul muşcăturilor turbate din dimineaţa când mai mult ne-am luptat decât am făcut dragoste, ca două sălbăticiuni ce ştiau că urmau să fie hăituite de gonaci, vânate, sacrificate, fără să se mai vadă vreodată.

Vânzătoarele de la ABC au chicotit, dimineaţa, când am coborât să-mi cumpăr crenvurşti de pui şi două cornuri, şi atunci m-am văzut în oglindă. Un dezastru! Nu puteam ieşi aşa în lume!

Luni aveam cursuri de la prânz. Până atunci locurile afectate deveniră şi mai bătătoare la ochi. Dar nu-mi prea păsa că aveam, cum îi plăcea să spună unui amic, amator de calambururi, „remuşcări“. Studentele nu aveau decât să mă creadă victima unei orgii. Se înserase şi citeam, bucurându-mă de sfârşitul weekendului destul de anodin. Trecusem pe la redacţie şi, cu o jumătate din echipă, pregătisem ediţia de luni. Nimeni nu ştia nimic de Dorel Mut, dar nici patronul nu mai telefonase.

Atunci m-a sunat Mirela, care a intrat direct în problemă:

— Ce faci, domnule? Hai să ne vedem. Sunt ambetată rău.

— Da, adică nu, am retractat, aducându-mi aminte de convalescenţa gâtului meu demantelat de Noemi, aflată acum în inima Hexagonului, pentru a îndestula o atârnătoare ca de cal. Nu pot ieşi. Îmi pregătesc cursurile pentru săptămâna viitoare. Mai sunt trei săptămâni şi studenţii intră în sesiune.

N-a prea înghiţit minciuna, dar a căutat să pară raţională, detaşată, surâzătoare. Obţinuse telefonul meu de la adorabila Ornela, prietena noastră comună. După cinci minute de joc domestic, atât de fals, excedată brusc de impertinenţa de-a o refuza în favoarea unor cursuri insipide, m-a repezit:

— Acum ai telefonul meu. Sună când vrei să ne vedem.

A închis şi m-a lăsat pradă singurătăţii de duminica, victimă ridicolă a răzbunătoarei Noemi. N-am văzut-o

până spre sfârşitul săptămânii următoare, când ultimele urme s-au estompat şi scandalul s-a potolit. Da, scandalul declanşat de articolul semnat de Dorel Mut, apărut marţi, în ediţia săptămânalului local. Prima pagină întreagă, în chenar, unde eram făcut cenzor nenorocit şi… da, da, da, manipulator! O porcărie, dar cine să-şi dea seama? Mă prinseseră colegii mei ziarişti la înghesuială şi acum mă tăbăceau cu o frenezie deşănţată, mai ales Marin Chiş, redactorul-şef al săptămânalului, avându-l în spate pe cel ce-mi purta sâmbetele de mai multă vreme, din resentiment pur, directorul Sorin Borilă. Nu aveam nicio şansă în faţa poftei lor de-a mă demola. Mut era eroul, cel care denunţa, nu-i aşa?, practicile veroase din presa pe care patronii o folosesc pentru a-şi regla conturile cu inamicii, cu concurenţa, cu cine vor muşchii lor. Otrepe, dom'le, nişte otrepe şi nişte ordinari, ziceau toţi, şi chiar că mă simţeam ca dracu. Mă sună şi patronul, aflat pe la Budapesta.

— Bă, futu-i pomana! Aflu că eşti la mijloc. Trag în tine din toate poziţiile, ai?

— Nu-i nimic. Aştept să-şi termine muniţiile şi mă scol şi eu din groapă, ca Sergiu Nicolaescu. Teafăr şi acoperit de flegme, ciuruit, dar în viaţă, detestabil, dar capabil să respir fără aparate. Nu e nicio problemă, domnule Valer — totul e sub control, ca la nebuni.

Aşa a şi fost. Tot incendiul a durat cam patru zile. Până vineri, lucrurile s-au lămurit, iar eu rămăsesem tocat mărunt, numai bun de chifteluţe. Două echipe de la televiziunile locale şi alte două de la naţionalele care aveau în urbe studiouri teritoriale s-au năpustit să-mi ceară socoteală pentru abuz în funcţie, pentru cenzurarea unui ziarist, pentru epidemia de variolă din Etiopia şi

migrenele damelor ajunse la menopauză în Vaslui. O circumstanţă agravantă era faptul că funcţionam şi ca profesor de jurnalism, la facultate. Degeaba le-am explicat despre nevoia de documentare, despre dreptul redacţiei de a decide asupra materialelor, despre clauza de conştiinţă care îi permite ziaristului să refuze să semneze un articol, dar nicidecum să-l ducă la o altă publicaţie, câtă vreme face parte dintr-un colectiv redacţional, cu contract. Ei doreau să mă zugrăvească musai ca pe un vampir care suge sângele ziaristului onest, ca pe un monstru standard, şi cam aşa am şi apărut în jurnalele de ştiri. Apoi s-au mai calmat, Mut însuşi mi-a dat telefon să-mi spună că a fost tras pe sfoară şi utilizat împotriva mea. I-am spus doar atât:

— Du-te-n pizda mă-tii!

S-a dus, nu s-a dus, habar n-am, dar i s-a desfăcut contractul de muncă. Aveam stomacul tare şi asta mă salvase, deşi, la un moment dat, am simţit că mă lasă nervii. Vedeam cum se scurg lăturile pe mine, cum mă inundă rahatul de pe ventilator. Apoi am sunat-o pe Mirela.

Eram cu nervii întinşi, joi aveam cursuri cu anul II, dar nu m-am dus, la fel cum am fentat şi cursul de vineri, de la 10, cu anul III. Mă tot foiam prin redacţie, totul mi se părea stupid, comprimat până la explozie, dar şi suficient de prozaic pentru a derapa în derizoriu. Mă amuzam doar de Saveta Dumitru, fata de pe eveniment — înaltă, osoasă, fără niciun fior în ea, îmbufnată mereu pentru că nu putea atrage bărbaţii. Divorţase de câteva luni şi avea un băieţel de trei ani. De câte ori venea de pe teren, mai ales de la poliţie, cu un caz de viol, Saveta se transfigura. Ştiam de cum urca scările, o simţeam vibrând, aproape plesnind de nerăbdarea de a se arunca pe

tastele calculatorului. De fapt, toată redacţia era vag înfiorată, solidarizându-se cu poverile imperfect deghizate ale Savetei. O urmăream din fotoliu, ea, complet absorbită de subiect, era imună la tot ce se petrecea în jur. Scria şi rescria cazul până ce mă exaspera, căci marea mea grijă era mereu aceea să nu depăşim limita de timp pentru închiderea ediţiei. În sfârşit, după trei ceasuri nesfârşite, Saveta se ridica de pe taste complet epuizată, cu obrajii dogorând, ca şi când ea ar fi fost victima fericită a acelei acuplări abuzive despre care tocmai scrisese. Toţi răsuflam uşuraţi. Saveta era acum satisfăcută. Urmau zile liniştite, în care se putea discuta cu ea, hormonii fiindu-i bine struniţi. Grav era când violul întârzia să aibă loc. Or, când avea loc, totuşi, dar nu era reclamat. Atunci musai trebuia inventat!

De data asta, violul fusese cu dichis. Am citit titlul şi am izbucnit în râs: *O ţigăncuşă a fost violată de unul, maximum doi bărbaţi!*

— Băi, Saveto, cum dracu vine asta?! A pârlit-o unul sau au fost doi? Aci nu se poate cu zecimale, pe-onoarea mea!

— Şefu', nici ea nu mai ştie, că era beată. Au luat-o din bufetul din sat şi au dus-o sub un pod. Şi ei erau beţi. La poliţie, unul ştia sigur că a violat-o, dar al doilea spunea că nu mai ţine minte nimic. Fata, de cincisprezece ani, nu-şi revenise din beţie, dar problema e gravă, din cauză că victima e minoră.

Ce-i puteam zice? Trei ore se îndestulase din acel viol, simţind, prin transfer, ceea ce ţigăncuşa păţise supliment la coma alcoolică. În cele din urmă, m-am răcorit, la rându-mi:

— Într-un anume fel, şi tu eşti o victimă, dar majoră!

N-a înţeles. I-am rescris articolul şi i-am dat un titlu de prima pagină: *Minoră de cincisprezce ani violată sub pod* şi două subtitluri — x *unul dintre suspecţi nu-şi recunoaşte fapta; xx victima are goluri de memorie*.

Câtă vreme am rescris articolul, Saveta m-a monitorizat, patrulând prin biroul meu, ca şi când şi-ar fi păzit comoara în pericol de-a fi jefuită. Am răbdat-o! Ajunsese de râsul redacţiei când, nu cu mult timp în urmă, într-un articol despre un alt viol scrisese despre „perversiuni sexuale cu caracter obscen", ceea ce a nemurit-o ca ziaristă de provincie.

Vineri seara, după ce m-am tot foit ca un coi într-un jacuzzi, am sunat-o pe Mirela. Nu mi-a răspuns. Am ieşit apoi şi m-am plimbat, lăsându-mi intenţionat telefonul acasă. Când m-am întors, după ora zece, aveam două apeluri nepreluate. De la ea, fireşte. Sadic şi satisfăcut, cam cum era şi Saveta după câte un atentat asupra tastelor, am ascultat muzică, Bach, de pe plăci de vinil. Îmi plăceau mai ales sonatele pentru vioară şi clavecin, dar şi cele pentru flaut şi clavecin. Era ambianţa sonoră perfectă pentru lecturile nocturne, prelungite uneori până spre zori. Reluasem *Lupul de stepă*, al lui Hesse. Am adormit în fotoliu, după ora trei, apoi, pe la cinci, mi-am desfăcut patul şi am căzut într-un somn profund. Ciripeau vrăbiile când am deschis ochii. Deşi era pus pe silenţios, telefonul vibra şi-mi producea o anume exasperare, inconfortul cel mai plebeu. Undeva în stradă, la două etaje sub mine, auzeam tramvaiul. Era trecut de 10.

Am sunat-o după duş. Ţin minte că tremuram de emoţie, dorindu-mi s-o prind iritată, nemulţumită de indiferenţa mea perfect înscenată, furioasă de întârzierea

cu care reacţionasem, asemenea unui bărbat conştient de ratingul lui la fufe. Mi-a răspuns, lăsându-mă mască:

— Eşti o pulă cu ochi. Dacă mai faci pe niznaiul, chiar că o să cred că eşti un derbedeu. Ai pretenţia că mă pui pe grătar cu un astfel de comportament? E ultima oară când o înghit. La proxima ocazie o s-o păţeşti de la mine ca să nu mă uiţi câte zile oi mai avea de târât pe pământ.

După o oră, o luam cu maşina de la marginea cartierului de vile. Era soare, cald, nemaipomenit. Am dus-o la patruzeci de kilometri, la motelul unui prieten, Sorin Maghiar, implicat în afaceri cu petrol şi alte şmecherii. Acolo am stat până spre după-amiază, mâncând mici şi bând coniac. Era relaxant, pentru că amicul meu tocmai terminase de construit o terasă cochetă, pe marginea unui iaz populat cu somn şi crap. A venit şi Sorin şi i-am prezentat-o pe Mirela. Se cunoşteau, pentru că doctorul Mozacu, soţul Mirelei, îl tratase de inimă pe tatăl lui Sorin.

— Lumea-i mică, exclamă Mirela, apoi am râs toţi trei. Sorin a plecat să vâneze, dar înainte să dispară, amicul meu m-a luat de-o parte şi mi-a strecurat o cheie de la una dintre camerele de la etajul I al motelului, în cazul în care aş fi avut nevoie…

N-am avut. Ea era îmbrăcată de camping, într-un tricou mov şi pantaloni scurţi. Asta o avantaja, dându-i un aer ştrengăresc, de om din echipă. Stăruia între noi o anume stânjeneală, tocmai din cauza atitudinii mele de adolescent întârziat. Aş fi vrut să-mi cer scuze, dar nu găseam momentul potrivit. Mirela prefera să îndoape peştii din iaz cu feliile de pâine aduse de chelneriţă. Brusc, s-a plictisit şi a vrut să plecăm. O jumătate de oră mai târziu, intram în oraş:

— Ai coniac acasă?

Nu i-am răspuns, dar eram atât de fericit că aş fi fost în stare să-i donez jumătate din împărăţie primului cerşetor de la intersecţia semaforizată. Am sărutat-o pentru prima oară, cu totul neaşteptat, la un stop. M-am aplecat spre ea, tocmai când îşi întorcea capul spre mine. Aproape că ne-am ciocnit, dar am avut răgazul să evităm amândoi accidentul; ea era speriată, eu, excitat, gata de încercări pline de cutezanţă. I-am atins doar un sfert din buza de jos, în secunda următoare ea mi-a prins capul între mâini şi m-a tras spre gura ei pregătită pentru un sărut crud, supt, amestec de limbi ce-şi schimbau saliva şi lăcomiile. Am simţit o durere violentă, apoi am auzit claxoanele din spate. M-am uitat în oglinda retrovizoare şi am văzut linia subţire de sânge scurs spre bărbie. Rana lăsată de Noemi recidivase, dar Mirela nu avea de unde şti asta.

— Ai meritat-o pentru cum te-ai purtat cu mine. Dar acum te-am iertat, derbedeule!

— Am ajuns, am zis, când maşina mea a intrat în parcarea din faţa blocului de garsoniere, cu patru etaje şi o mansardă nouă.

— Nu coborî încă. Să mai stăm câteva momente, mi-a cerut femeia. Îşi ţinea ochii închişi şi părea serios afectată de ceva ce mie îmi scăpase cu totul. Mi-a zis apoi, după ce tulburarea s-a estompat, dar nu a dispărut: — Am nevoie să-mi revin înainte de a ajunge la tine în casă. Şi mai am o rugăminte…

— Spune.

— Când ajungem sus, nu te năpusti la mine. Avem timp s-o facem fără a părea nişte nenorociţi… Promite-mi!

— Bine. N-am să sar pe tine, i-am făgăduit, iar apoi m-am aplecat pentru un sărut de confirmare. Şi-a ferit

faţa şi am coborât. Eram surprins, dar nu prea aveam timp să-i analizez reacţiile. A plecat de la mine noaptea târziu. N-am ajuns în pat, chiar dacă de mai multe ori fuseserăm pe punctul de a o face.

Primul lucru — mi-a inspectat biblioteca ce ocupa, de fapt, toată garsoniera. Când a dat peste *Incest* a scos un mic ţipăt de admiraţie:

— Îţi place Anaïs Nin? E o femeie uluitoare, poate cea mai inteligentă şi rafinată femeie din secolul XX. Am citit-o şi m-a dat pe spate. Abia aştept să apară celelalte volume din jurnalul ei, în sfârşit necenzurat. Ea l-a făcut mare pe Henry Miller.

— Aici exagerezi. Şi mie îmi place Anaïs Nin, dar nu cred că ea l-a făcut mare pe Miller. Geniul era în el, iar întâlnirea lor a fost o fascinantă poveste de dragoste, dar nu condiţia ca Miller să devină un scriitor uriaş. Ştii că am ezitat să citesc *Incest*, mai bine de un an după ce l-am cumpărat? Îmi era teamă, nu puteam suporta, ca idee, faptul că tatăl şi fiica au avut o relaţie sexuală debordantă, împărtăşită de amândoi ca un fel de fatalitate. Joaquin Nin a fost, cred, responsabil de tot ce s-a întâmplat, dar era un artist, un muzician pentru care conta dragostea, nu întruparea aleatorie a trăirilor, aşa că a dat atacul asupra fiicei, ca şi când ar fi fost o iubită ca oricare alta.

— Şi până la urmă episodul te-a scârbit?

— Nu, nici pomeneală. Totul mi s-a părut firesc şi dintr-odată ideea de incest s-a modificat în mintea mea, fără să pot admite, totuşi, incestul ca practică. M-a frapat însă sexualitatea debordantă a femeii, uşurinţa cu care făcea sex în aceeaşi zi cu diverşi bărbaţi, de la soţul ei la Miller sau de la Otto Rank la René Allendy. Copleşitor! Fiecăruia i se dăruia şi pe niciunul nu-l înşela, de fapt.

— Abia aştept să se traducă şi *Delta lui Venus*. A fost deja anunţată.

A pus volumul în raft, i-am întins paharul cu coniac şi ne-am ghemuit în fotolii. Televizorul era oprit, ea a preferat să ascultăm, de pe plăci de vinil, Rahmaninov, concertele pentru pian.

Se înserа, am stins lumina şi am stat aşa, în semiîntuneric, cu draperia de la geam pe jumătate trasă. Ascultam muzică şi ne era aproape de ajuns. Nu m-am apropiat de ea până ce nu mi-a atins mâna şi m-a tras. Ne-am sărutat, dar am alunecat şi am căzut când ea m-a împins uşor, nevrând să-i cuprind sânul cu palma vârâtă pe sub tricou.

— Nu, nu vreau acum şi aici. Nu cred că mă înţelegi. Te doresc, dacă asta te mulţumeşte, dar nu vreau s-o facem. Simt că nu vreau, şi eu îmi urmez cu docilitate mesajele trimise de senzaţii. Dacă va fi să fie, va fi, te asigur. Îmi place să fac dragoste.

Eram înfierbântat, dar am căutat să mă liniştesc, să n-o mai ating, doar s-o privesc. Niciunul nu avea chef de discuţii, aşa că am ascultat muzică, însă am schimbat registrul acustic, preferându-le pe Maria Tănase şi Ioana Radu. Nu aveam nimic de ciugulit, nici măcar alune. Ea a băut în continuare coniac şi eu un ceai. Nu eram în apele noastre — ne adulmecam, ne tatonam, făceam mişcări de rotaţie pe orbita celuilalt, dar niciun gest, nicio rupere a blocajului, nicio şarjă. Cred că tensiunea atinsese o mie de volţi când a găsit de cuviinţă să-mi spună că ne-am torturat destul în seara aceea, că ar vrea să plece, aşa că mă roagă s-o duc cu maşina. Apoi a sărit pe mine. Am respins-o dintr-un orgoliu ivit pe neaşteptate. Dacă un bărbat este refuzat cu încăpăţânare, când femeia i se

oferă, trebuie să spună — pas!, cu orgoliu şi cu o satisfacţie mai mare decât a unui orgasm. Aşa şi eu:

— Stai, să nu compromitem tocmai la final tortura.

Nu a avut nimic de obiectat. Ne-am ridicat şi am ieşit în tăcere, fiecare adunat în gândurile lui. Seara fusese de tot râsul. La despărţire, o sărutare pe obraz. A doua zi, am sunat-o. Mi-a spus că ne vom auzi mai târziu. Era ocupată cu depunerea cererii de divorţ!

6

Lumea în care mă mişcam, acum zece ani sau ieri încă, a fost mereu aceeaşi. Ca tipar. Nici azi nu e altfel. Câţiva amici, un anturaj minuscul, pe care îl frecventez cu parcimonie severă. Doar femeile au fost mereu altele. Nu sunt un om de lume, nu ies seara mai niciodată, iar terasele mă atrag doar în zilele fierbinţi, când mi-e cu neputinţă să stau în casă. Nu am rubedenii, familia mea aproape că nu mai există, datorită, evident, unui trecut cu totul nefericit. Cu sora mea, Gabi, mă văd doar la nunţile neamurilor apropiate. Stăm în acelaşi oraş, dar nu ne vizităm, nu-i ştiu adresa, doar numărul de telefon. E măritată cu un instalator şi au un băiat de aproape douăzeci de ani. Încearcă să se descurce cu o firmă de croitorie. Pe nepot nu l-aş recunoaşte dacă l-aş vedea. O singură dată l-am ţinut în braţe — la botez. Tata a murit când eu eram în anul III de facultate. O pancreatită l-a pus pe năsălie în câteva ceasuri. L-am înmormântat în satul natal, unde el era inginer agronom. N-am suferit cine ştie ce, mai ales

că de la doisprezce ani, de când mama a dispărut din viaţa mea, m-a crescut o mătuşă, Rafila, aici în urbe. Era educatoare şi fată bătrână. Mama, profesoară de biologie, fugise, chiar în ajunul Crăciunului, cu un ofiţer şi nu s-a oprit până în Moldova. Tata nici măcar nu a căutat-o, doar a depus actele de divorţ. N-o iubea şi toată lumea ştia că are obiceiul să frecventeze trei-patru amante prin satele din jur. La un moment dat, eram într-a V-a, s-a zvonit că aş avea un frate de tată, dar niciodată nu am fost curios să fac investigaţii.

Am multe amintiri cu mama, toate din copilărie. O cheamă Veta şi este o femeie bună sau, oricum, a fost pentru mine o mamă iubitoare. Nu ştiu dacă mai trăieşte. Poate că ar fi bine s-o caut, pentru că mi-e dor tot timpul de ea. Imediat după ce a fugit, a fost cumplit. Nu mai puteam de dor, plângeam şi mă uscam pe picioare. Mătuşa Rafila i-a zis fratelui ei:

— Sile, fă ceva. Copilu' ăsta se duce. Nu mai poate după mă-sa.

— N-am ce-i face. Eu altă mamă nu-i aduc. Nu mă mai însor cât oi trăi.

L-am văzut tot mai rar, mătuşa avea grijă de mine, contra unei sume de bani, mai mică sau mai mare, în funcţie de necesităţi, pe care tata i-o dădea lunar. Mă lăuda mătuşa Rafila la toţi cunoscuţii, că sunt deştept, că sunt cuminte, că nu mă înhăitez cu derbedeii, ci stau şi citesc. Cu şcoala mă descurcam mai mult decât mulţumitor, ba chiar am fost premiant pe a VIII-a, iar apoi în toţi anii liceului teoretic pe care l-am urmat la cea mai bună şcoală din urbe.

Lipsa mamei mi-a secătuit sufletul. Ceva din mine s-a stins, acum nu mai ştiu ce, dar am amintiri de când

eram cu mama şi ştiu precis că atunci exista ceva imposibil de descris, de desprins din masa fiinţei mele, un fel de lichid fierbinte, dulce ca un nectar. Acel lichid mă iriga până când mama a plecat cu ofiţerul ei. Atunci lichidul a dispărut, ca şi când ar fi fost înghiţit de nisipul unui deşert. M-am izolat. Orice copil care încerca să se apropie de mine nimerea în pumni şi-n picioare-n cur. Nu mă mai jucam cu nimeni, aşa că lecturile au fost singurul mijloc de a-mi umple timpul. Rar, doar de câteva ori pe an, tata venea în oraş, mă strângea în braţe şi descărca portbagajul plin cu cărnuri, legume şi fructe. O singură dată mi-a făcut un cadou, când am împlinit optsprezece ani — o cutie cu prezervative. A rânjit când mi-a dat-o:

— O să ai nevoie. Acum eşti bărbat!

În noaptea aia am plâns şi am vomitat felia de tort de ciocolată. Dimineaţa aveam febră, tuşa Rafila s-a îngrijorat şi m-a ţinut acasă, la pat, trei zile încheiate. Aşa a fost debutul meu în lumea bărbaţilor. Şi acum îmi place să mă uit minute bune la cele cinci fotografii pe care le am cu mama: un portret al ei din adolescenţă, o poză pe când aveam doi sau trei ani, în care mă ţinea în braţe, iar eu o prindeam cu mâna dreaptă pe după gât — fotografia mea preferată!, o alta în care eram cu ea, cu tata şi cu Gabi la ştrand (zâmbim toţi şi suntem fericiţi), a patra doar cu ea, în mijlocul străzii, avea o poşetă în mâna stângă şi izbucnise într-un hohot de râs şi, în sfârşit, ultima, făcută cu puţină vreme înainte de a fugi — o femeie matură, arborând primele riduri şi nişte ochi trişti, lipsiţi de speranţă şi iluzii. Semăn cu ea, cu femeia din această ultimă fotografie, aproape până la identitate. Doar bărbia mea are o gropiţă în mijloc, pe când a ei este rotundă, delicată. Dar ochii, nasul şi buzele ne sunt identice.

Amintirea preferată, care de multe ori se transformă în vis, pentru că adorm cu ea în miezul gândurilor, este aceea în care eu şi mama alergăm prin curtea şcolii din sat, iar colegii de clasă aruncă spre noi flori, de 8 martie. Cred că eram într-a V-a. În vara acelui an a început idila cu ofiţerul, iar de Crăciun…

Singura clipă de apropiere am avut-o cu tatăl meu cu o lună înainte de a muri. S-a internat în spital cu probleme la ficat. L-am vizitat, pentru că tocmai sosisem în vacanţa de iarnă. Acolo, am discutat vreo jumătate de oră. Poate că îşi anticipa sfârşitul, pentru că nu a făcut decât să-mi explice că viaţa lui a fost un eşec, că mă iubeşte, deşi niciodată nu mi-a dovedit asta, că femeia, singura femeie pe care a iubit-o, l-a părăsit şi că apoi toate femeile nu au fost pentru el decât obiecte de consum. Inclusiv mama! Nu, nu m-a convins şi nu l-am mai văzut. Decât mort.

Tuşa Rafila este acum bătrână, trecută de optzeci de ani. A insistat să aibă de ea grijă o vecină mai tânără. Mă duc s-o văd o dată pe săptămână, cu iaurturi şi fructe. Ne înţelegem bine, nu încetează să-mi dea sfaturi şi să-mi arate colecţia de articole şi editoriale ale mele, decupate din ziare. Şi viaţa ei a fost un eşec. Eu sunt, în cele din urmă, singura ei miză.

— Du-te şi caută-ţi mama, m-a tot rugat la ultimele vizite. Nu se poate să n-o găseşti. Cred că e pe undeva prin Iaşi. După noul soţ, o cheamă Istrate.

— Nu, tuşă, dacă a plecat înseamnă că nu avea nevoie de mine. N-o s-o caut niciodată, să ştii asta bine. Ea este pentru mine maştera din poveste.

— Nu spune asta. Nici nu ştii cât te-a iubit. Şi ar mai trebui să-ţi spun ceva, dar i-am jurat că îi păstrez taina. Am

jurat pe Biblie şi o să-mi ţin jurământul. Un singur lucru pot să-ţi spun — nu merită dispreţul tău. De altfel, ştiu că în adâncul sufletului o mai iubeşti şi sper s-o găseşti, că o să vină ziua în care s-o cauţi. Nu spune nu, doar asta vreau. Dacă nu e da, să nu fie nici nu. Dumnezeu ştie cât mă rog pentru asta. Ea ţi-a dat viaţă şi tu trebuie să ai puterea şi înţelepciunea să ierţi.

Am lăsat-o atunci plângând, dar m-am simţit vinovat, i-am dat telefon şi i-am spus că ea e mama mea, că pe ea o iubesc, că nu trebuie să sufere pentru drama familiei mele. Nu a fost chip s-o îmbunez, ci mai rău am făcut.

Ghinionul suprem al vieţii mi-a fost căsnicia. Patru ani am fost însurat cu Felicia. Nu vreau să-mi aduc aminte de anii ăia cumpliţi, sterili, care m-au umplut de rău şi m-au învăţat ce înseamnă disperarea, disimularea, minciuna, revolta şi greaţa. Profesoară de engleză, Felicia a fost coşmarul meu întrupat. Frumoasă, maestră a aparenţelor, era de fapt un monument de răutate şi de prostie. Atât, mai mult nu vreau să scriu despre ea — simt deja că mă mânjesc. A! era să uit — ceva mai trebuie spus, obligatoriu. A rămas gravidă după trei ani de căsnicie. Ne uram atât de tare, încât mi-a spus că nu poate suporta ideea să poarte în pântece fiinţa ieşită din sămânţa mea. Am fost de acord să facă avort. Nu ştiu dacă rămăsese grea cu mine sau cu altcineva, dar nici nu contează. Cei patru ani din viaţa mea sunt adunaţi într-o casetă neagră, bine ferecată şi ascunsă în ungherele cele mai de nefrecventat ale sinelui meu.

N-am stăruit niciodată să am prieteni. Motivele sunt uşor de dedus din cele scrise până acum, dar câte un amic a reuşit să străpungă platoşa aceasta, de ins rezumat la

singurătatea sa. Aveam şi am numeroase frustrări, ca orice copil abandonat. Deci sufăr de trauma cu care m-am ales după un mariaj sinonim cu o catastrofă şi care mi-a inhibat orice dorinţă de-a mai avea un cămin conjugal. Şi mai zace în mine şi un sentiment difuz de nedreptăţire, de reproş la adresa ursitoarelor pentru o soartă atât de hidoasă. Femeile nu au fost decât compensaţii vremelnice ale acestei dereglări, când controlată, când haotică. Le-am dorit doar prin preajmă şi, obligatoriu, pe termen strict limitat. În rest, am ales libertatea de a fi singur, responsabilul unic al răului pe care îl secretam sau al binelui de care uneori eram capabil. Nu aveam nevoie de compasiunea nimănui, de nicio lacrimă, de niciun umăr pe care să-mi usuc plânsul. Lucrurile mi se păreau bine aşezate, în acord cu modul meu de a trăi, de a consuma cât mai agreabil şi onest combustibilul vieţii. Existenţa îmi este bine camuflată, fără stridenţe, cu plăcerile consumate la o lampă cu flacăra plăpândă.

— Pe unde umbli, cioflingar nenorocit? Nu te-am mai văzut de o săptămână.

Aşa m-a întâmpinat Radu Mihu, poate cel mai însemnat personaj din anturajul meu atât de sărăcăcios. Îmi plăcea să-l frecventez pentru harul lui de povestitor. Este medic de familie, având un cabinet privat aproape de centrul urbei. O viaţă întreagă fusese pasionat de istorie. În acelaşi timp, femeile i-au desfătat din plin tinereţea, dar nici acum, după şaizeci de ani, nu se poate plânge. Are încă vigoare şi farmec. Ne plimbăm sau ieşim la cafenea, uitând de noi în lungi discuţii. Îl pasionează şi lectura şi se poate spune fără a greşi că este un intelectual de vocaţie. Carismatic, înalt şi suplu, cu o privire severă,

ştie să aibă haz. Divorţase de doi ani. Pesemne, şi pentru el familia fusese un corset mult prea strâmt, care îl sufoca şi-i restricţiona mişcările de rotaţie în jurul clipelor.

— Muieraticule, mă apostrofă el, cu drag.

— Las' că nu te-ntrec.

I-am povestit ce am păţit la redacţie, mi-a spus să nu pun la inimă şi am ieşit să bem cafeaua cuvenită. Era cald, elevii ieşeau de la cursuri, aşa că ne-a fost greu să găsim o masă, la o terasă. Ne-am dus în parc.

— Îl ştii pe doctorul Mozacu?

— Da, e cardiolog, ne salutăm doar. Ştiu că e mare crai. Are şi o nevastă demnă de toată atenţia şi de ceva în plus. Acu' vreo cinci am făcut revelionul la acelaşi restaurant. Am dansat-o pe cucoană un tango, dar am uitat cum o cheamă. Da' ce ai cu Mozacu? Ai probleme medicale?

Nu i-am spus decât că s-ar putea să am nevoie de un consult şi atunci vreau să apelez la un medic bun. Mihu a dat din cap şi după un minut-două a început să-mi povestească o fază în care protagonişti erau el, Mozacu şi o 'coană. Afişa un surâs cu subînţelesuri, dintre care unul conota conspirativitatea: povestea era depănată în regim de discreţie, nu trebuia spusă altuia cu niciun chip. Consimţeam şi eu din alte priviri, cu alte subînţelesuri.

— Aveam o mândră, mai acu' câţiva ani. Bună, meseriaşă, nevastă de ofiţer. Bărbatul i se ducea în misiuni, aplicaţii, mă rog, ca să apere ţara, iar eu eram înlocuitor la comandă. Ne întâlneam în apartamentul lor, avea o fetiţă de cinci ani, care adormea după 9 seara, iar noi ne apucam, în dormitor, de treaba aia ruşinoasă — mă-nţelegi…

— Cum de nu? Mie-mi spui?

— Într-o zi, îi pleacă bărbatu' la manevre şi mă înfiinţez în iatac. Mă aştepta într-un furou transparent, bleu. Mi-a făcut semn să stau în bucătărie până culcă fetiţa, apoi ne-am dus în futelniu. Pe pat, presărate petale de trandafiri, dar într-un cuier, atârnat de uşa dulapului, am văzut vestonul de maior. Pe loc mi s-a fâstâcit bărbăţia. Nu a mai fost loc de bravuri, domnule. Ne-am chinuit, m-a motivat în fel şi chip, dar blestematul ăla de veston cu steaua de pe epolete mă dăduse gata. M-am îmbrăcinat şi am plecat. Pe scări, mă întâlnesc cu un coleg de liceu, care locuia cu două etaje mai jos. Ne îmbrăţişăm şi mă invită la el, să bem un păhărel. Cred că era prin '90, chiar de mineriadă. Intru şi bem un vin, apoi mă scuz şi ies. Nu trecuse decât vreo jumătate de oră de când păţisem nepăţita cu dama pe care o lăsasem în gheena pasiunilor neostoite. Când să ies din bloc, pe cine crezi că văd la doi paşi în faţa mea, cu un buchet de flori?

— Pe maiorel… Venise să-şi ia vestonul.

— Aş…

Aşteptam dezlegarea misterului, dar fără a părea curios.

— Mozacu, domnule. Mozacu dădea să intre în bloc, pentru a rezolva marea problemă lăsată crăcănată în futelniu. Sunt absolut convins că nu mergea doar ca să-i asculte inima. Ei, ce zici? Eram de multă vreme diriginţii aceluiaşi şantier, cum mi-a mărturisit cucoana mai apoi, dar nu ştiam. A trebuit să intervină acel incident de existenţă, adică vestonul de maior cu puteri inhibitorii, ca să-mi cunosc colegii din linia de atac.

Începeam să ghicesc motivele pentru care Mirela intentase divorţul. Radu continua să povestească alte episoade din interminabilul său film cu mândre. Îl ascultam

cu plăcere, relaxat, bucurându-mă de plimbarea deconectantă printre platanii seculari:

— Eram, mai acu' câţiva ani, rabiat după o mândră ce locuia chiar pe scară cu mine. Fiind însurat încă, precauţiile erau însutite. Mândra avea un soţ, profesor de sport, cam beţiv. Într-o seară de iarnă, numai ce-l văd pe geam că vine acasă, cam pe trei cărări. Era atât de gelos încât, de câte ori se pilea, îşi bătea nevasta pe motiv că-i curvă. Mă rog, eu nu zic acum că nu avea şi omu' dreptatea lui, dar mă afecta şi pe mine la interes. Mă gândeam gospodăreşte că, dacă o bate şi-i rupe vreun oscior, ori, Doamne fereşte, o zvântă de-o bagă în mormânt, rămân eu cu împlinirea erotică stăvilită. Şi vorba ăluia din banc — dacă o omoară, ce oi mai fute io?

— Corect!, punctai, dar numai de sanchi.

— Rabiat cum eram, trag o ţoală pe mine şi ies în casa scărilor. Nu după mult timp, aud zgomote specifice, în urma celor întâmplate în apartamentul cu pricina. Începuse deja scandalul şi-i rădea scatoalce. Ei, simţii cum se urcă tensiunea în mine şi, complet nebun, fără a fi capabil de-un strop de cumpăt, am dat buzna, am intrat în bucătăria lor, am văzut-o pe mândra plângând, l-am înşfăcat pe bibicu' şi, din doi pumni, l-am culcat pe linoleum. În secunda următoare, m-am îngrozit. Raţiunea revenea, tiptil, risipind patima ce-mi întunecase mintea. Ce căutam eu acolo? Ce treabă aveam în bucătăria lor? Îngrozit, am trecut de la violenţă la tandreţe.

— Adică, te-ai dat la ea, câtă vreme el era întins pe tatami?

— Nu, neică. M-am dat la el, la bibicu', pe care cu o mână l-am înşfăcat de umăr, iar cu cealaltă îl mângâiam

pe obraji şi îl ştergeam de praf. În plus, îl tot întrebam ce-a păţit, cine i-a făcut asta... Individul nu mai ştia ce să creadă, iar scena era demnă de-o antologie a ridicolului.

— Adică, fă-mă să înţeleg. Tu-l bătuseşi pe nenorocit, ba chiar în spaţiul lui conjugal, şi tot tu i-ai acordat primul ajutor, întrebându-l cine a fost agresorul.

— Întocmai.

— Sublim. Dar japiţa ce făcea în timpul ăsta?

— Mă îndemna să-l cârpesc. Îmi făcea, nenorocita, galerie, să mor dacă te mint.

Am râs, Mihu era în vervă, ca de fiecare dată când conversam despre curtezane şi senzualele petreceri din budoarele voluptăţii.

— Bine, mă, şi ai continuat mult relaţia cu mândra scăpată din ghearele căpcăunului?

— Câteva luni. Să vezi însă că într-o seară, imediat după incident, vin acasă şi-l văd pe individ cu nevastă-mea, la masă, de data asta în bucătăria mea.

N-am apucat să aflu ce s-a întâmplat. Ploaia de vară a venit de niciunde. Se întunecase în parc, de ziceai că e seară. Abia de am apucat să mă refugiez într-un magazin de pantofi, după care s-a dezlănţuit potopul. O jumătate de ceas a turnat cu găleata.

Am luat-o spre redacţie când cerul s-a limpezit. Îmi lăsasem telefonul pe birou. Nu-mi plăcea să-l am la mine când ieşeam, tocmai pentru a nu fi mereu deranjat de puzderia de tâmpenii şi bazaconii cu care trebuia să dau piept în regim de urgenţă.

Mă aşteptau două apeluri. Unul era de la Mirela. Am sunat-o şi ne-am dat întâlnire pentru seară, spre ora 9.

7

De astăzi scriu într-un fişier de calculator. Nu are performanţe de top, dar este mai comod. Noaptea trecută, n-am avut somn, aşa că aproape toate filele din manuscris le-am trecut în format electronic.

Vremea continuă să fie frumoasă, Spiru, absent, asistenta, doar o apariţie cu totul insesizabilă. Parcă toţi se feresc de mine, dorind astfel să mă protejeze prin lipsa lor de prezenţă.

Am mai avut un vis, acum două sau trei nopţi. De data asta, a fost vorba despre ceva mai conturat. Câteva fragmente de vis o aveau în centru pe Ivona. O vedeam şi mă jucam cu ea, nu ştia încă să vorbească, dar era la mine în braţe, fericită, arătând aşa cum am văzut-o atunci, când avea doar trei săptămâni, singura dată când am ţinut-o în braţe şi am sărutat-o. M-am trezit deprimat, întregul meu echilibru părea să se destrame. Două ceasuri m-am plimbat pe coridorul lung de cincizeci de paşi. Când s-a luminat de ziuă, am adormit, dar nu mai mult de un sfert de oră. M-am trezit şi mai deprimat, la limita depresiei. Mi-am luat medicamentele şi m-am pus pe scris. Apoi am rupt tot ce scrisesem, nişte aiureli de ins rătăcit. O oră mai târziu, regretam că mi-am distrus creaţia. Ar fi putut constitui un eşantion reprezentativ al derapajului mintal provocat de boală.

I-am comandat femeii de serviciu pui fript şi caşcaval. Am mâncat cu poftă, apoi am privit prin zăbrelele geamului, până ce zidul gălbui a devenit o transparenţă.

Pe cât mă bucurasem când visele îmi reveniseră, pe atât de îngrijorat eram acum, când visele cu Ivona mă răvăşeau, mă destabilizau, riscând chiar să mă arunce într-o remisie agresivă a bolii. I-aş fi spus lui Costăchel, dar îmi era teamă de posibile consecinţe care să-mi afecteze exerciţiul confesiv.

În primele zile, cuvintele ieşiseră din mine ca un şuvoi, eram chiar îngrijorat ca nu cumva să secе dintr-o pricină obscură sau să mă blochez. Acum, totuşi, torentul diminuase, aşa că puteam reflecta asupra confesiunilor. În saloane sunt câţiva pacienţi noi. Dar nu mă interesează să-i cunosc. De altfel, sunt singurul internat care s-a ferit să aibă contacte cu ceilalţi bolnavi. Îi ignor, îi evit, mă păstrez într-o totală indiferenţă faţă de populaţia din saloanele care flanchează coridorul celor cincizeci de paşi.

— Trebuie să-ţi aduc la cunoştinţă un lucru, mi-a spus Spiru acum câteva momente. Te tot caută o femeie, de trei zile, neîncetat, ba la telefon, ba vine până la poarta spitalului. Mi-ai cerut să nu las pe nimeni să ajungă la tine. Îţi menţii solicitarea?

— Da, am spus, fără şovăială.

— Vrei măcar să ştii cum se numeşte femeia?

— Nu. Categoric, nu!

A ieşit, după ce s-a uitat la calculatorul proaspăt instalat pe o măsuţă adusă din sala de tratament.

Cu o săptămână înainte de a intra în sesiune, am fost convocat la facultate de decan, profesorul Ioan G. Bot, pentru o discuţie serioasă, cum precizase la telefon. M-am dus, convins că voi fi urecheat pentru că lipsisem o săptămână încheiată de la cursuri, exact în perioada pocinogului cu Caracudi, alias Dorel Mut.

Îl dispreţuiam. Avea o groază de frustrări, toate rezultantele unor complexe de inferioritate. Isprăvise liceul la seral, fusese muncitor la o fabrică de maşini de gătit, apoi ziarist de ocazie, imediat după decembrie 1989. Făcuse studii academice la o facultate privată, cu specializare în discipline politice, apoi îşi luase un doctorat în Michel

Foucault. Dracu' ştie cum a reuşit să se caţere până la a conduce facultatea! De fapt, ştiu. Avea deprinderile frauduloase şi detestabile pe care orice autodidact le interiorizează cam de la sine, dominat de setea de a parveni, indiferent cum, şi având în ţinta reticulară doar scopul.

Cum a ajuns în funcţie, cum a devenit un zbir — intratabil, gata să te sancţioneze la orice abatere disciplinară, aulic şi importantisim, juisând când prindea o femeie de serviciu în ofsaid. Morga lui depăşea orice închipuire, iar singurul subiect de discuţie care îl încânta era cel în care persoana lui deţinea rolul de prim-solist. Chiar le ziceam colegilor că decanul nostru este logodit cu el însuşi. A auzit asta şi m-a luat la ochi. Faptul că îl sfidam îi mărea doza de resentiment.

— Hai, domnule, că eu sunt băiat de la ţară şi nu prea ştiu multe. Fă-mă înţelept şi spune-mi de ce ai lipsit de la cursuri.

— Mai înţelept decât sunteţi, îmi pare nespus de rău, dar n-am cum vă face. Puterile mele în acest sens sunt drastic limitate, domnule decan.

A zâmbit acru, m-a privit de la înălţimea biroului, şi-a mângâiat barbişonul şi mi-a comunicat cât se poate de sec:

— Deşi nu-mi place să aplic sancţiuni, voi propune consiliului facultăţii să ţi se taie orele la care n-ai fost prezent.

— Rău veţi proceda, câtă vreme mi-am recuperat orele respective, iar prestaţia mea la această facultate depăşeşte cu mult salariul pe care îl încasez. Mă mir că nu ştiţi faptul că o jumătate de normă didactică este efectuată de mine doar din imbold academic, fără a primi un şfanţ pentru ea. Dacă nu o ştiaţi, aflaţi acum.

A schimbat vorba şi m-a întrebat câte examene am în sesiunea de vară şi dacă le-am fixat. I-am răspuns, apoi am ieşit. Aveam peste zece minute ultimul curs din semestrul II, cu anul III, cel de Jurnalism cultural. Relaţia mea cu studenţii era excelentă, niciodată nu le citeam un curs gata redactat, preferam să aleg teme incitante de discuţie, să-i provoc să gândească asupra unui subiect care să-i intereseze şi din care să înveţe ceva util. În cei trei ani de când eram la catedră, câteva studente mă sunaseră ca să ies cu ele în oraş. Le-am refuzat politicos, asigurându-le de toată simpatia mea. Nu puteam risca o relaţie cu o studentă, apoi aveam în viaţa privată destule probleme, nu-mi trebuiau încurcături noi. Doamna secretară m-a asigurat de admiraţia studenţilor, de faptul că ţin la mine şi-mi apreciază stilul de profesor, dar şi de ins dezinvolt. I-am zis că exagerează, dar în sinea mea mă simţeam extrem de măgulit.

Unul dintre colegi, nu mai ştiu cine, ori poate o colegă, mi-a atras atenţia, la un moment dat, că se vorbeşte prin facultate despre prea multele aluzii cu tentă sexuală pe care le-aş cam face la cursuri şi seminarii. Am râs. Era o aiureală. E drept că limbajul meu îi deruta pe studenţii din anul I, dar mi se părea firesc să vorbesc cu ei deschis, chiar expresionist ca vocabular, tocmai pentru că se pregăteau pentru o meserie dură, fără mănuşi şi pudibonderii — jurnalismul. Am ignorat, deci, avertismentul şi am continuat să mă port firesc, iar asta avea să mă coste mult, foarte mult, destul de curând. Aveam conştiinţa împăcată — nu mă interesau relaţiile prea familiare sau intime cu studentele, iar ofertele care veniseră din partea unora le-am declinat cu eleganţă şi fermitate. Eram oripilat când aflam despre profesori care condiţionau

luarea examenelor de plata unor sume sau chiar de recompense sexuale. Era oribil dacă se petrecea aşa ceva, înspăimântător şi incalificabil. Detestam astfel de inşi, din principiu, şi din fericire pentru mine nu cunoşteam nici măcar unul.

La un moment dat, chiar în redacţie, nu ştiu când, dar nu putea fi cu mult timp înainte de a începe relaţia cu Mirela, limbricul de Didi Socor mi-a zis, în gura mare:

— Aflu, domnule, că ai un succes nebun la studente şi că-ţi fac ochi dulci nimfetele.

— Taci, lingoare! şi am plecat fără a mai lungi vorba cu un libidinos din ăla cu apucături de curlander.

Mi-am făcut cursul, le-am vorbit despre eseu ca gen literar, nicidecum jurnalistic. O studentă mi-a cerut să-i indic trei eseişti români demni de-a fi citiţi. Mi s-a părut nimerit să-i recomand un singur nume, pe cel al lui Paul Zarifopol, urmând ca, după ce-l va citi, să-i livrez şi alte nume. Am plecat apoi, fără să mai trec prin sala profesorilor. Afară — torpoare. Întregul oraş era un ambuteiaj la ora 14, aşa că mi-au trebuit trei sferturi de oră să ajung la redacţie, deşi distanţa era mai mică de un kilometru.

Trebuia să scriu un editorial şi nu aveam încă nicio idee. Mi-a venit una chiar în maşină, aşteptând să înaintez în coloana de maşini, cu viteza melcului. Cam aceasta este şi viteza mersului nostru istoric, ca popor. Mereu ne-am confruntat cu ambuteiaje, cu situaţii în care ne-am plâns de milă şi am acuzat dificultăţi de trafic cauzate de ostilitatea ursitoarelor. Cineva ne tot voia răul, complota împotriva noastră, astfel încât trebuia să muncim până la epuizare pentru a putea obţine un succes minor şi improbabil. Noi fuseserăm mereu buni de la natură, dar alţii ne stricaseră, intervenind malign în

proteina naţională. Când am ajuns, l-am „scuipat“ doar, gata digerat fiind.

În redacţie, nemulţumire extremă. Oamenii nu-şi primiseră salariile. Se întârziase cu trei zile. Toţi acuzau că mor de foame şi că vor fi ucişi de creditori în piaţa publică. Ediţia de-a doua zi era în pericol să nu mai apară. Se pusese de-o grevă spontană. Patronul era plecat prin străinătăţuri, cu misie de-a găsi contracte. Dracu' ştie în ce afaceri era implicat, dar scopul era acela de-a scoate bani. Din partea mea, putea face şi trafic cu arme — nu mă privea. Oamenii însă trebuiau plătiţi. Altfel nu mai munceau şi ziarul nu mai apărea a doua zi.

Nu puteam să-l sun, aşa că trebuia să rezolv singur problema.

I-am strâns pe toţi şi le-am spus că au de ales între a munci ca să scoatem ziarul sau a pleca în clipa aceea din redacţie, cu contractul desfăcut. Cel mai uşor este să te revolţi, le-am predicat cu oarecare patimă, însă o minimă responsabilitate ar trebui să-i îndemne să nu facă o prostie pe care o vor regreta, în mod cert. Unde vor lucra dacă pleacă? Aşa, cel puţin, mai au speranţa banilor care vor veni în câteva zile. Le-am propus să-l aşteptăm pe patron, promiţându-le că voi lupta pentru drepturile lor.

Câţiva au mârâit, dar până la urmă i-am convins şi s-au întors la treabă. Am încheiat ediţia fără nicio problemă. Revolta se încheiase înainte de a provoca daune. Eram mulţumit, dar încordat. Se putea ca patronul să se întoarcă, dar să nu aibă bani pentru salariile noastre. Oricum, nici nu prea înţelegeam la ce-i serveşte ziarul câtă vreme nu-l foloseşte în scopuri specifice — şantaj, propagandă politică, mijloc de presiune. Indiferent cum aş fi luat-o, viitorul nu arăta bine. Poate nu

trebuia să fac promisiuni, de vreme ce pe gard nu aterizase nicio cioară.

Înainte de a pleca, Tatiana, cea mai drăguţă fată din tehnoredactare, a venit la mine, mi-a zâmbit şi mi-a cerut cu împrumut nişte bani. Nu mai avea nici de pâine. Era de pe undeva, din Regat, venise în urbea noastră şi nu mai plecase. Prinsese drag de meleagurile din Vest. I-am dat cam câţi aveam la mine şi am întrebat-o dacă îi ajung.

— Da, cred că e destul, a zis şi a întins mâna, iar când i-am dat banii mi-a strâns degetele o fracţiune de secundă. Din prag, mi-a mulţumit şi i-am văzut atunci ochii zburdalnici, ca o chemare. Într-o zi, nu cu mult în urmă, o văzusem pe Corso, de mână cu un băiat pletos, înalt, cu alură de menestrel sau de paj.

— Vezi, să-ţi iei pâine de bani. Şi halviţă, am adăugat, iar ea a râs şi a mai stat acolo o vreme, ca şi când nu s-ar mai fi simţit îndemnată să plece sau ar fi vrut să vin lângă ea.

Era prima dată când mă uitam la Tatiana cu ochi de bărbat şi tot prima dată când m-a abordat ca femeie. Am simţit asta, i-am văzut atunci potenţialul fizic tulburător, sânii generoşi, ochii verzi, sprâncenele pensate atent, buzele voluptuoase (atât de umflate, încât erau suspecte de niscaiva ajustări siliconate), şoldurile bine croite pentru a convinge şi îndemna la atac, picioarele lungi, cu glezne firave, şi pulpele zvelte. O fată de o frumuseţe ieşită din comun. Cum de nu o văzusem până atunci, deşi era în redacţie de cinci luni?

A sunat telefonul fix. Am ridicat, dar în minte îmi era doar Tatiana.

— Nu mă simt bine, dragul meu. Nu vreau să te încurc, ştiu că ai mult de lucru cu ziarul. Dacă nu ar fi ceva serios, nu te-aş fi deranjat. Poate chemi o salvare.

Era tuşa Rafila. I-am spus lui Nelu Marincaş că trebuie să plec. Nu mai era mult de lucru. Când am ieşit, Tatiana era la secretariat, prima încăpere ce comunica direct cu holul de acces.

— Mulţumesc! a spus şi m-a mai privit o dată cu ochii ei de femeie în *stand by*. Nu aveam timp de ea. Cel puţin, nu deocamdată.

Nu, nu era deloc în regulă. Tuşa Rafila abia mai respira, era palidă şi avea frisoane. Am anunţat salvarea, care a venit neaşteptat de repede, şi am dus-o la urgenţe. Era de gardă un medic tânăr. Mă cunoştea şi chiar mi-a spus că-mi apreciază editorialele. I-am mulţumit şi l-am rugat s-o consulte pe tuşa. După un sfert de oră, a ieşit pe coridor ca să stăm de vorbă. Bănuielile mi se confirmau:

— Nu ştiu foarte precis şi nu vreau să vă speriaţi, dar doamna trebuie internată. Primele investigaţii arată o posibilă tumoare la stomac. Poate fi duodenul, a mai zis, apoi a repetat că se putea înşela, dar că investigaţiile din zilele următoare vor identifica precis cauza răului.

I-am mulţumit, un brancardier a dus-o în secţia de boli interne, am coborât şi am cumpărat cam ce credeam că îi trebuie, de la ABC-ul din apropiere, mai ales fructe, dar şi iaurturi şi apă plată, i le-am dus în salon şi am promis că trec pe la ea a doua zi. Tuşa Rafila era speriată, avea obrajii pământii şi mi-a stârnit o tristeţe cumplită.

Cancer, îmi era frică să nu fie cancer.

Mi-au dat lacrimile când am ajuns acasă şi am înţeles cât de mult o iubeam pe tuşa Rafila, ce mult însemnase pentru mine şi cât de nedrept am fost cu ea în ultimii ani, când am neglijat-o, deşi puteam s-o înconjur cu mai multă atenţie, dar mereu se ivea câte o scuză rezonabilă pentru a evita să merg s-o văd, să stau cu ea la

taclale, ceea ce îi plăcea imens. Rememoram anii de gimnaziu, apoi cei de liceu, timpul pe care mi-l dedicase în exclusivitate, ca să învăţ şi să fiu mulţumit, gingăşia cu care mă trata, devotamentul cu care îmi satisfăcea nenumăratele capricii şi pofte, fie că era vorba de o mâncare specială, de o haină ori de-o excursie. Ea m-a iniţiat apoi, pe la şaisprezece ani, în arta de a mă apropia de fete şi mi-a spus că trebuie să respect o domnişoară tot atât cât mă respect pe mine însumi. Mi-a dat apoi o carte ca să ştiu ce este sexul. Se uita la mine altfel acum, când devenisem puber sau la începutul adolescenţei. Odată am surprins-o cercetându-mi cearceaful şi n-am înţeles de ce o face, până când am avut primul vis erotic şi am ejaculat, dureros şi plin de ruşine, în patul răscolit. Apoi, pe când aveam şaptesprezece ani şi jumătate, am invitat acasă doi băieţi şi trei fete, la un ceai şi un dans. S-a purtat impecabil, ne-a servit cu gentileţe şi a avut umor, ba chiar a plecat prin vecini, nu înainte de a-mi spune că are deplină încredere în mine.

Cum am răspuns eu la toate astea? Rece, cu o oarecare ostilitate de tânăr teribil. Ştiu, ştiu atât de bine că ea mă înţelegea şi că nu se punea problema să se supere, dar acum pricep cât de nedrept am putut fi şi cât îi datoram, fără ca ea să ceară ceva.

Nu se ferea de mine şi nu mă feream de ea. După ce făcea baie, ieşea goală în hol, la fel cum făceam şi eu. Aşa am învăţat să am un cult pentru trupul omenesc, fără nimic vulgar în goliciunea ce se lăsa privită. Dimpotrivă, în faţa nudului trebuie să simţi un anume respect pentru graţia şi frumuseţea lui. Sexul era aici insesizabil.

Am ajuns acasă şi am căzut în fotoliu. După o oră, am mâncat direct din frigider sarmale făcute de tuşa

Rafila, apoi am sunat-o pe Mirela. A izbucnit: unde fusesem toată ziua, ar fi avut nevoie de mine, tocmai se mutase la mama ei împreună cu Alexandra, eram un ticălos ce nu merita nicio consideraţie, nu dorea să mă mai vadă, îmi propunea s-o evit pe stradă şi s-o ignor dacă ne vom nimeri împreună într-un cerc de cunoscuţi. Am lăsat-o să termine:

— Ce e, pulă belită, nu zici nimic?

— Zic doar că eşti profund nedreaptă. Vin de la spital, unde am internat-o pe tuşa Rafila cu diagnostic încă neconfirmat de cancer duodenal.

Nu a avut nicio reacţie. Auzeam o muzică de fundal şi o voce tânără, feminină, care o striga.

— Şi aş mai zice, dacă ar exista nişte urechi care să mă audă, că abia aştept să te văd, Mirela mea cu sufletul chinuit. Şi asta poate numai pentru că te-ai născut în acelaşi secol cu jazzul şi tangoul!

Am închis şi am adormit acolo, în fotoliu, ca în atâtea alte dăţi.

8

Toată săptămâna mi-a fost ocupată cu tuşa Rafila, dar şi cu situaţia mereu tensionată din redacţie. Primele analize păreau să confirme o tumoră la stomac, apoi altele tindeau s-o infirme. Medicul ce o trata, Porumbescu, era un erudit şi un călător împătimit. Aducea cu Lenin, cu barbişonul şi chelia lui până spre creştetul capului. Ne-am împrietenit şi ne-am găsit repede afinităţi literare. Marea

lui pasiune era Dostoievski, literatura rusă în general. Am încercat să-l îndemn spre Babel şi Bulgakov. Am luat chiar un prânz împreună, copios, împănat cu o discuţie amăruie despre politică şi ziarişti.

— Am cancer, aşa-i?, întreba mereu tuşa Rafila, iar eu încercam să-i spun că se va face bine şi că mai are mulţi ani de trăit.

— Măcar de aş atinge optzeci şi cinci. Nu vreau să trăiesc mai mult, dar optzeci şi cinci cred că-i merit, că nu am făcut rău la nimeni. Nu ar mai fi decât trei…

Încercam să stau cât mai mult cu ea, avea dureri şi simţea nevoia să vorbească. Am găsit înţelegere şi, datorită doctorului Porumbescu, a fost mutată într-o rezervă la interne. Marea problemă era că acolo nu avea cu cine sta de vorbă. Aşa că, de câte ori mergeam la ea, găseam pe câte cineva stând pe un scaun şi uitându-se la televizorul fixat cu un braţ pe perete, undeva, sub tavan. Nu putea mânca şi era îngrozită că o să moară. M-a pus să mă duc la ea acasă şi să-i aduc lenjerie de schimb, dar şi un radio pe care îl ţinea în bucătărie şi care mergea cât era ziua de lungă. De asemenea, de două ori pe săptămână trebuia să ud ghivecele de pe balcon. Nu-mi displăcea să fac toate astea, ba chiar mă simţeam în continuare vinovat pentru că o neglijasem atâţia ani, răspunzându-i cu ingratitudine la tot ce făcuse pentru mine.

— E cancer, domnule, îmi spuse Porumbescu. Îmi pare rău, dar acum analizele confirmă tumora. E într-un stadiu înaintat. Mi-e teamă că nu mai are mai mult de două luni. Asta e… Trebuie să vă împăcaţi cu ideea. Ce facem? Îi spunem bolnavei diagnosticul?

— Nu, în niciun caz. Ar termina-o şi mai repede.

— Dar va trebui mutată la secţia de oncologie.

— Să vedem, deocamdată, dacă se poate, aş vrea s-o ţineţi pe secţia dumneavoastră.

Doctorul Porumbescu m-a ajutat enorm şi necondiţionat. Tuşa Rafila a rămas pe secţia lui încă trei săptămâni, dar durerile s-au accentuat, iar starea ei generală a devenit tot mai precară. Ştia că o să moară. Într-o seară, am stat mai mult cu ea şi mi-a spus că simte moartea apropiindu-se, dar că asta nu o mai înspăimântă.

— Să nu te întristezi. Acum, când ştiu, când simt moartea, e altfel decât atunci când eram sănătoasă şi-mi era teamă de ce o să fie. Nu e nimic înfricoşător, ci cât se poate de firesc.

— Ai obsesia morţii. Ţi-am spus să nu te mai gândeşti la asta.

— Nu, nu am nicio obsesie, e chiar firescul cel mai firesc. Simt cum viaţa se scurge încet din mine, simt cum se pregăteşte să mă părăsească, la fel ca atunci când te pregăteşti pentru căsătorie sau pentru un drum, ori pentru un examen. Nu e dureros. Să nu-ţi faci probleme din cauza asta.

Ce puteam să zic? Stăteam pe scaun şi ascultam amândoi muzica ce ieşea din difuzorul aparatului de radio. Într-una din seri, cred că a adormit câteva minute, oricum, avea ochii închişi, dar i-am auzit apoi o confesiune care m-a tulburat. Aflam atunci, acolo, în acea rezervă de spital, marea taină a vieţii ei, uluitoarea poveste de dragoste, atâţia ani reprimată în adâncurile delicate ale fiinţei.

— Terminasem şcoala medie pedagogică. Sile, tatăl tău, începuse şi el liceul. Am fost o fată cuminte, sfioasă, cu o groază adâncă faţă de tot ce era bărbătesc. Mama, Dumnezeu s-o ierte, m-a făcut să cred că bărbatul este răul,

pângăreşte fata, o distruge şi apoi o aruncă la gunoi. Primul meu iubit a fost şi ultimul.

Vocea îi era tot mai calmă, mai clară, aşternută pe firul povestirii, iar atmosfera din salon devenea tandră, ca într-o cafenea de noapte. Îi vedeam conturul trupului sub cearceaf, capul aşezat pe o pernă adusă de-acasă. Aşteptam istorisirea, deopotrivă atent, speriat, înfricoşat chiar de posibilitatea de-a auzi insuportabilul.

— Mi-a plăcut de el pentru că era retras, plăpând, incapabil să facă răul cu care mă speriase mama. Ne ţineam de mână când ne întâlneam, duminica după-amiaza, în parc, şi el îmi povestea, şi mie îmi plăcea atât de mult, încât ascultam fascinată şi înţelegeam că sunt fericită, iar timpul aş fi vrut să se oprească în loc. Marian, aşa îl chema pe băiat, era student la istorie-geografie, în anul întâi.

Nu mi-a trebuit mult să mă îndrăgostesc de el. Abia aşteptam să vină duminica şi să-l văd, inima îmi bătea încă de sâmbăta mai tare şi nu mai puteam dormi de dor şi mă gândeam că poate n-are să vină la întâlnire. Nu ştiam nimic despre el, decât că îl cheamă Marian şi că e student. Panica se împletea cu sentimentul cel mai pur. Eram abătută, fără poftă de mâncare, speriată ca o veveriţă. Dar venea duminica şi mă duceam la întâlnire, el mă aştepta mereu în acelaşi loc, la capul podului dinspre parc, sub un ulm bătrân. Mă lua de mână şi ne afundam pe alei, dar nu ne aşezam, el îmi tot povestea şi ne plimbam, şi mi se părea că plutesc. Aveam o prietenă, Irina, educatoare şi ea, căreia îi făceam confidenţe. Era măritată şi mă bizuiam pe experienţa ei. Mă tot întreba cum se poartă Marian, dacă m-a sărutat sau mi-a făcut anumite propuneri. Îi spuneam că doar ne ţinem de mână şi că el îmi povesteşte, şi că eu sunt ameţită şi fericită. „Ceva

nu-mi place aici“, a zis Irina, „ceva nu e cum trebuie“. Dar eu o lăsam să zică, cu gândul la Marian şi la plimbările noastre duminicale.

Mama mă tot boscorodea că e timpul să-mi găsesc şi eu un băiat serios şi bun, ca să mă mărit. Nu i-am spus decât după trei luni despre curtea ciudată a lui Marian, care rămăsese la stadiul ţinutului de mână. De fapt, nici nu-mi doream mai mult, iar perspectiva unei relaţii sexuale mă îngrozea, pentru că îmi era teribil de teamă că nu-i vor putea îndeplini pretenţiile. Apoi fusesem învăţată că tot ce ţine de sex este ruşinos.

Lunile au trecut şi m-am gândit că ar fi timpul să-l invit s-o cunoască pe mama, adică pe bunica ta, Sofia. Nu a părut interesat, dar nici nu a refuzat. Doar i-a trecut o umbră peste faţă şi i-a pierit cheful de-a mai spune poveşti în ziua aia. După vreo oră mi-a zis să-l înţeleg, că el e un artist în felul lui, scrie şi are acasă trei volume gata de publicare, că, în general, nu are încredere în femei. Atunci mi-am luat curajul să-l întreb ce simte pentru mine.

Tuşa Rafila tăcu. N-am zorit-o, ştiind că voi afla până la urmă toată povestea ei şi a misteriosului Marian. M-am dus să mă plimb pe coridorul spitalului şi, când picioarele mi s-au mai dezmorţit, am revenit în rezerva unde tuşa îşi făcea, cu blândeţe şi resemnare, gătelile pentru dincolo.

— Nu mi-a spus nici că nutreşte, nici că nu ar nutri ceva pentru mine. Fără grabă, s-a întors şi a plecat. Am rămas în mijlocul aleii şi am plâns, am plâns de-am crezut că o să mor acolo de necaz. A doua zi, Irina a încercat să mă liniştească, dar toată săptămâna nu am făcut altceva decât să plâng. Mă pedepsea Dumnezeu să nu fiu iubită de

Marian. Aşteptam cu sufletul la gură să vină duminica şi să văd dacă va fi acolo, sub ulm, pentru că nu-mi spusese dacă ne mai întâlnim sau nu. Pur şi simplu, plecase, de parcă întrebarea mea l-ar fi rănit, i-ar fi pus în primejdie viaţa.

Dar Marian era acolo, l-am văzut de departe, şi atunci am avut o clipă de fericire supremă. I-am sărit în braţe şi lacrimile mele i-au udat gulerul cămăşii şi el m-a strâns şi lacrimile lui mi-au udat părul, apoi obrazul, apoi buzele lui mi-au atins buzele. Nu mai călcam pe pământ, pluteam, radiam de fericire, iar el îmi povestea lucruri miraculoase şi fascinante. Când să ne despărţim, i-am spus la ureche: „Vreau să fiu a ta“! „Bine, vei fi a mea şi numai a mea.“

Un răstimp, a tăcut. Nu ştiam dacă va mai spune ceva sau va prefera să se oprească acolo, la acel moment de fericire. Poate că ar fi fost bine. Numai că tuşa Rafila nu putea lăsa neterminat ceea ce începuse. Ce şi cui să mai ascundă?

— Şi a urmat catastrofa. Peste câteva zile, Irina mi-a arătat ziarul în care se vorbea despre arestarea unui grup de studenţi pederaşti. Marian era unul dintre ei, iar eu am rămas fată bătrână.

Tuşa Rafila a adormit imediat apoi, eu am plecat acasă şi am aţipit în fotoliul meu. M-am trezit după vreo oră şi m-am gândit până spre dimineaţă prin ce trecuse când a aflat despre procesul studenţilor homosexuali. Când eram copil, am văzut-o pe tuşa venind la noi în vizită cu un bărbat. Era veselă, m-a sărutat pe obraji, iar bărbatul mi-a dat bomboane. Nu s-a căsătorit însă niciodată, a preferat relaţiile scurte, fără un angajament semnificativ. Semănam mult din acest punct de vedere.

Pe la patru, am primit un SMS. Era de la Mirela, care mă întreba dacă dorm. Am sunat-o şi am avut o discuţie lungă, calmă. Era deja instalată la maică-sa, împreună cu Alexandra. I-am povestit cum stau lucrurile cu mătuşa, apoi ea mi-a spus cum stau lucrurile cu divorţul ei. Din cauza vacanţei judecătoreşti, procesul se amânase pentru toamnă, ceea ce o deranja enorm. Nu mai comunica în niciun fel cu cel ce-i era încă soţ. Îmi făcea bine conversaţia cu Mirela, mă relaxa, mă înviora asemenea unui masaj urmat de un duş scoţian. Aş fi vrut să fie lângă mine. I-am spus asta şi m-a asigurat, fără ezitare sau cochetărie, că ar vrea acelaşi lucru, că se gândeşte mult la mine, la noi doi, că i-am sucit minţile. M-a derutat că îşi lăsase jos garda şi că a îngăduit să fie întrezărită, văzută în trăirile ei nemascate:

— Nu ţi-e teamă că ai devenit vulnerabilă, că-ţi voi specula slăbiciunea?

— Nu. Nu prea ai ce specula. Dacă o să fii o dezamăgire, n-o să sufăr prea tare. Mă aştept oricând la asta. Dacă relaţia noastră ar prinde consistenţă, pentru mine ar fi un miracol. Dar acum nu cred în eventualitatea asta.

— Sincer?

— Sincer! De ce te miri aşa? Sunt o cinică, dar e de preferat decât să cad victima minciunilor mele drăguţele.

— De când nu ne-am văzut?

— De-o grămadă. Amândoi suntem ocupaţi, oameni moderni, cu responsabilităţi. Eu mă dedic toată ziua magazinului de galanterie de pe Corso, iar acum mai am şi bătaia de cap cu divorţul. Tu, cu redacţia ta şi cu tuşa Rafila şi, bănuiesc, cu fufele din decor.

S-a interesat apoi câte fete am în redacţie şi pe câte le-am regulat. Când i-am spus că pe niciuna, a tăcut, apoi

ne-am dat întâlnire pentru ora 6, după-masa, în magazinul ei. Am dormit cinci ore. Un somn negru, fără vise.

— Ceau, mi-a spus când am intrat, după care m-a sărutat pe buze, scurt şi apăsat. Vânzătoarea s-a uitat la noi surprinsă. Mi-a prezentat-o, o anume Mona machiată strident.

— N-ai voie să te apropii de Mona la mai puţin de doi metri, sub ameninţarea unor sancţiuni severe, civile şi militare, m-a avertizat Mirela. Nu de alta, dar e rea de muscă.

Mona a râs, dar se vedea de la o poştă cât de stânjenită era. Avea buzele groase şi ochii oblici, ceea ce-i dădea un farmec exotic. Am salvat situaţia spunând că toate fetele rele de muscă au un indice de inteligenţă peste medie, conform unui studiu recent al Facultăţii de antropologie de la Oxford. Nu era nimic adevărat, doar plauzibil, oricum, bine găsit pentru a mai atenua jena fetei.

Ne-am dus la o cofetărie, apoi la mine acasă. Eu cu maşina mea, Mirela cu a ei — un Ford vechi de zece ani.

— Oare ce-o să se mai întâmple acum?, s-a întrebat după ce s-a aşezat în fotoliu şi i-am dat un pahar cu pepsi.

— Poate se va întâmpla ceva, poate nu se va întâmpla nimic. Totul rămâne sub semnul imprevizibilului, am filosofat eu, vezi, Doamne, dar simţeam de pe acum dorinţa crescând, umflându-se, modificându-mi progresiv şi tenace parametrii biologici.

A băut tot paharul, apoi s-a lăsat pe spate şi a închis ochii. M-am apropiat şi am sărutat-o pe gură, mi-a tras capul, apoi umerii şi am căzut peste ea în fotoliu, ameţit de parfumul emanat de păr şi de bluza carmin. Gâfâiam amândoi, excitaţi şi flămânzi unul de altul, întârâtaţi de-o prea lungă şi obsesivă amânare. Ne-am ridicat şi ne-am

întins pe pat, fără a-l desface, i-am ridicat bluza şi i-am sărutat sânii goi, lăptoşi, docili şi mirosind a piele reavănă şi-a camfor. Ea m-a încolăcit cu picioarele în pantaloni de stofă, albi, adezivi. În câteva clipe eram goi până la mijloc. Pofta tindea deja spre pragul de sus, eram într-o erecţie ce promitea să îndestuleze un act sexual glorios, împănat cu figuri şi experimente dintre cele mai fistichii. Mişcările îi erau erotizate, adaptate fierbinţilor dezmierdări de care nu ne-am fi săturat decât după o acuplare urgentă.

Şi-a scos pantalonii, s-a ridicat şi s-a dus la baie, numai într-un chilot alb, dantelat, minuscul şi provocator. Aş fi vrut s-o urmez şi altfel decât cu privirea dedulcită la formele ei îmbietoare, promiţând festinul. Era totuşi mai înţelept să stau şi să savurez în gând aşteptarea în care promisiunea plăcerii depline se afla ascunsă şi surâzătoare.

M-am întins în pat. Lumina era stinsă, dar becul din hol răspândea destui lucşi. Mă şi vedeam călărind însăşi voluptatea, dăruindu-mă şi cerând dăruire. Nu mai putea întârzia mult, îşi făcea probabil toaleta după o zi toridă. Am auzit-o trăgând apa, apoi i-am simţit paşii şi i-am văzut umbra lungindu-se. Mă aşteptam s-o simt din clipă în clipă lângă mine, am închis ochii şi am savurat cu anticipaţie senzaţia de piele ce-mi atinge pielea. Am deschis ochii şi am întors capul. Ea era pe fotoliu, cu capul în mâini.

— Ce-i cu tine?

Am crezut că plânge, dar corpul ei gol era zguduit de un râs potopitor:

— Mi-a venit ciclul! Închipuie-ţi, mi-a venit fututul de ciclu tocmai acum…

Am râs amândoi minute în şir, ea a venit lângă mine, ne-am îmbrăţişat şi am stat lipiţi unul de altul. Sărutările

s-au făcut tot mai nebunatice, ea şi-a scos tamponul şi am pătruns acolo, în locul acela însângerat, mustind a licori şi lichide felurite, ea ţipa şi se zvârcolea, muşcându-mi gâtul şi pieptul, eu munceam, împingând din răsputeri, şi-i spuneam cât o doresc, cât o iubesc, cât de mult vreau să fie a mea. Nu ştiu cât a durat până când tot trupul mi s-a convulsionat în plăcerea supremă. Sub noi, pânza dură a patului era udă, întunecată, ca o pată de păcură ori de ulei ars.

— Ţi-am însângerat patul, a zis. Ţi-am botezat casa.

— Să fie cu noroc!, am zis, apoi am strâns-o în braţe şi am sărutat-o calm, împrietenit cu toată zăbava de pe lume. Într-un târziu ne-am ridicat, constatând efectele nesăbuinţei noastre de a fi făcut dragoste la vremea oprită prin datină şi credinţă. Palmele îmi erau roşii, la fel pulpele mele şi ale ei, pântecele amândurora. Pata de sânge de pe pat era de mărimea unei pălării de oşan.

Ne-am dus în baie şi ne-am spălat, printre sărutări şi dezmierdări, beneficiind, ca bonus, de o felaţie comisă cu tot dragul şi priceperea.

Cădea seara peste oraş, dar noi eram tot în pat, după ce acoperiserăm pata cu şerveţele absorbante şi cu un prosop.

— O să-mi placă să fac dragoste cu tine şi asta nu e tocmai în favoarea mea.

— De ce?

— Pentru că mă vei transforma într-o sclavă, mi-a răspuns după o mică ezitare.

— Ai citit *Povestea lui O*, de Pauline Réage?

— Nu, dar am văzut filmul pe un DVD, *Story of O*, în regia lui Just Jaeckin, cu Corinne Cléry, Anthony Steel şi Udo Kier în rolurile principale. Ceva sexy, cu o tipă ce

suferă experienţe dureroase din pasiune pentru un bărbat. Am uitat cum îl cheamă. De ce mă întrebi?

— Pentru că acolo cruzimea ajunge la rafinamentul pe care numai fanatismul îl face posibil. Iubirea e fanatism. Poate chiar forma supremă de fanatism.

— Iubirea sau sexul?

Am tăcut, apoi i-am zis:

— Bună întrebare, iubita mea! Mai ales că, iată, sexul ne-a umplut pe amândoi de sânge! Bine că mai putem respira…

9

Vara a trecut ca un vis agasat doar de problemele din redacţie. Aproape zilnic făceam plajă, iar într-un weekend am plecat cu Mirela la munte. Atunci le-am cunoscut pe Alexandra, fiica de treisprezece ani, şi pe mama ei, doamna Ana. Era ultima duminică a lui august — o vreme superbă, căldura suficient de potolită pentru a face plajă cu plăcere şi fără riscul de a te arde, briză răcoroasă în serile ce îngustau tot mai mult înaintarea luminii spre capătul zilei.

Am mas la o pensiune. Alexandra cred că m-a plăcut, după ce, în maşină, timp de patru ore, nu a încetat să mă scruteze cu o privire critică, chiar neîndurătoare. Am suportat-o, Mirela a văzut, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis pe furiş că, dacă trec examenul, primesc un bonus în pat, la prima ocazie. Când am dat bagajele jos din maşină, Alexandra mi-a zâmbit prima oară şi m-a rugat

să am grijă de sacoşa ei, să nu i se spargă paharul în care îşi adusese nu mai ştiu ce amestec energizant. O fată brunetă, semănând destul de puţin cu Mirela. Părea fragilă, subţire, palidă, dar avea deja un bust de femeie. Arbora aerul unei domnişoare cochete, deşi abia intra în clasa a VII-a.

— La ce-ţi trebuie ţie energizant?, am întrebat-o. La vârsta ta, energia de care ai nevoie ar trebui să-ţi fie în mod natural de ajuns, dacă nu în exces.

— Eşti depăşit, mi-a zis serioasă, puţin pusă pe arţag, ca şi când aserţiunile ar fi fost concluziile unor experienţe covârşitoare.

Era aproape de înălţimea mamei ei, avea acelaşi mers şi acelaşi fel de a înclina capul spre stânga, de fiecare dată când spunea ceva apăsat.

Doamna Ana era tăcută. În zilele acelea nu cred să-i fi auzit vocea mai mult de câteva minute. Ştia în schimb să se uite la om şi să-l facă s-o respecte, s-o admire, gata să-i urmeze întocmai cele mai dificile indicaţii. Îmbătrânise frumos, ştia să-şi ducă cei şaptezeci de ani, îngrijită, pedantă, cu un ten curat, aproape fără riduri, dar deja uscat. Slabă, puţin adusă de spate, avea încă un mers elastic, poate şi pentru că făcuse sport de performanţă până spre patruzeci de ani. Ajunsese chiar la rezultate bune la nivel naţional, în timpul facultăţii de sport pe care o absolvise, iar înotul a fost pentru ea plăcerea şi şansa de a se afirma. La stilul spate deţinuse, la un moment dat, recordul naţional. Mirela mi-a arătat, mai târziu, fotografiile, diplomele, trofeele câştigate, precum şi un plic cu tăieturi din ziarele vremii despre performanţele mamei ei. Nu ştiam nimic, deocamdată, despre tatăl Mirelei, dar nici nu mă grăbeam s-o întreb.

Ne-am cazat. Mirela m-a repartizat într-o cameră, singur, ele trei urmând să doarmă într-o altă odaie, vizavi.

— Mama insistă ca noi doi să nu dormim în aceeaşi cameră…

— De ce? Îi e frică să nu-i necinstesc fata?

— Nu fi mojic! Dacă aşa vrea ea, aşa să fie. Ce, eşti nefe?

— Probabil, dar nu mai mult decât tine. Cel puţin aşa cred.

Ne-am bucurat de zile calme. Am hoinărit prin păduri, punând la cale tot felul de drumeţii. N-am încercat să intru pe sub pielea doamnei Ana, şi bine am făcut. A rămas distantă, afişând un aer de aristocrată silită, vremelnic, să-şi împartă lumea cu nişte oameni de rând. În schimb, Alexandra s-a comportat cât se poate de firesc, mi-a spus pe nume, Vlad, chiar de la început şi a părut să mă accepte. Doar o dată a vorbit, nu mai ştiu în ce context, despre „tati", a urmat un moment de stânjeneală, după care Mirela a schimbat subiectul, iar Alexandra m-a privit ca şi când ar fi vrut să-şi ceară scuze.

Undeva, la zece minute de mers pe jos, pe-un fir de apă, înconjurată de o pădure de pin silvestru şi pin negru, era o păstrăvărie. Mult înainte de a ajunge acolo, se auzea zgomotul cascadei. Apa cădea de la înălţimea de cincisprezece metri, venind de pe versantul de sud, o coastă abruptă, despicată de o şa.

Am cumpărat la un preţ destul de mic o duzină de păstrăvi, i-am dus la bucătăria pensiunii, am plătit acolo un comision şi am pus să ni-i pregătească pentru cină. Asta a fost în a doua seară şi ultima petrecută la pensiune. După ce am mâncat, am ieşit la plimbare în patru. Mirela şi Alexandra au luat-o înainte, iar eu cu doamna Ana veneam după ele, la douăzeci de metri. Încă nu se

lăsase întunericul, dar umbrele cădeau peste creste şi se lungeau, plăpânde şi calme, în valea în care răsăriseră numeroase cabane, din mustul tranziţiei. Se auzeau voci şi se vedeau focuri mai peste tot. Întregul loc părea un bivuac, dar nu al unei armate ce se pregătea pentru o bătălie sângeroasă, ci al unei comunităţi campate aici precum pionierii în America de altădată, pentru a construi şi găsi un rost sălbăticiei.

Tăceam amândoi. Era apăsător şi aş fi vrut să nu fiu acolo. Doamna Ana prelungea cu vădită intenţie chinul, refuzând să spună odată ce avea de spus — limpede, chiar brutal. Dar nu s-a întâmplat aşa. Am ştiut însă, acolo şi atunci, că nu-i sunt pe plac. I-am sesizat ostilitatea, răceala, am intuit că niciodată nu mă va accepta, indiferent ce probe voi da pentru a-mi dovedi destoinicia şi bunele intenţii. Era o mamă care îşi simţea odrasla în primejdie de-a fi sfeterisită, motiv pentru care nu s-ar fi dat în lături de la cruzimi nebănuite şi de la strategii pline de viclenie şi ură. Asta era! N-aveam ce face. Am grăbit pasul, ea nu a făcut acelaşi lucru, aşa că acum eram trei puncte distincte pe drumul înserării ce-şi cucerea regatul.

Duminică dimineaţă, puţin după 9, cineva mi-a bătut la uşă: discret, cu o precauţie subversivă. Mirela a intrat şi mi-a spus că mama ei şi Alexandra se duseseră la păstrăvărie să mai cumpere peşte, pentru masa dinaintea plecării.

— Avem o jumătate de oră, iubitule, poate patruzeci de minute. Mă vrei?

— Mai întrebi?

Era în bluza în care dormise, lungă până la jumătatea pulpelor. Nimic pe dedesubt. Ne-am îmbrăţişat, apoi

ne-am întins pe pat. Aveam în noi dorinţa de a ne dărui unul altuia, de a consuma tot ce se acumulase de câteva zile. O simţeam dulce şi ascunsă, lacomă şi posesivă. M-a despuiat şi a început să mă sărute de la brâu în sus. Sfârcurile ei îmi atingeau genunchii, apoi pântecul electrizat.

— Te-am visat azi-noapte şi am făcut dragoste cu tine.

— Cum, arată-mi numaidecât cum…

Şi chiar mi-a arătat, cu pasiune şi grabă. Când am intrat în trupul ei înfierbântat, eram amândoi cu o secundă înainte de momentul exploziei.

— Hai pe la spate. Te termini mai repede şi n-o să ne prindă mama. Şi pentru mine e cel mai plăcut aşa.

Am ascultat-o. S-a aşezat în genunchi pe marginea patului, cabrată, ca un fel de L căzut pe vârful laturii scurte a literei, cu palmele strângând cearceaful, iar eu, în picioare, căutam să găsesc poziţia potrivită pentru a da cel mai bun randament la împins şi pentru ca să nu mă dezechilibreze desele ei contre, cutremurările ce-i însoţeau ţipetele scoase surd pe gura ce muşca perna. Dar nu mă puteam termina. Minutele treceau, ea avusese deja două orgasme şi mă implora să stărui, să insist, parcă uitând că aveam un *deadline*, că puteam fi surprinşi de femeia care mă ura şi care ar fi făcut orice pentru a proteja tot ce avea mai scump pe lume.

Mă dureau genunchii, la fel şi pe ea. S-a prăbuşit, iar eu am trecut deasupra. I-am găsit gura şi am simţit-o uscată. Când ne-am sărutat, aproape că nu ne-am mai putut descleşta buzele prinse cu pasta în care se transformaseră salivele noastre.

— Apă.

Am băut amândoi, ea a râs şi a trecut deasupra, apoi mi-a supt-o şi eu i-am lins comoara, clitorisul mătăsos,

trandafiriu şi sărat, labiile ca două urechiuşe în nuanţa vişinei putrede, ţinând locul unor draperii din carne şi piele sub care simţeam abisul mustind a zemuri şi fior. Nu era chip să terminăm, nu mai ştiam ce este timpul, plăcerea pură suspendase durata, părul ei îmi acoperea umerii, ţâţele tari îmi electrocutau obrajii la atingerile ritmice, senzuale, infinit de pătimaşe. Ar fi trebuit să ejaculez, dar momentul ce părea să vină dintr-o clipă în alta întârzia, apoi mi-am dat seama că nu va veni foarte curând şi în mine s-a declanşat alarma, ca o sirena ce şuiera departe.

Mirela era exaltată până la uitarea de sine, simţeam că am nevoie de ea, că mi se dăruieşte şi că eu devin bărbatul care o poate face fericită, o poate ajuta să treacă prin viaţă nu doar cu cinism şi dezesperare.

— E o nebunie!, mi-a şuierat la ureche.

— Îţi place? Spune-mi dacă îţi place…

— Îmi place. Nu simţi?

— Simt, dar vreau să mi-o spui acum.

Şi ea mi-a spus-o şi vorbele ei pe şleau m-au făcut să mă simt stăpânul lumii, cel care fecundează Femeia, cel adânc implantat în mitra universului.

— Mai spune-mi, îi ceream, simţind că excitaţia vorbelor ei mă duce la paroxism şi îmi dă o şansă să termin.

Şi ea, cu unghiile înfipte în carnea mea arzând acolo, pe cearceaf, îi dădea înainte cu scârboşeniile ei minunate, cu măscările ei pe care i le poruncisem pentru a mă face să fierb şi mai clocotitor şi orgolios.

Atunci am auzit o bătaie în uşă şi mi-am dat instantaneu seama de catastrofă. Nu o încuiasem când intrase Mirela, mă repezisem spre ea, în ea, ca un dement, fără nicio măsură de prevedere.

În secunda următoare, mama ei era lângă noi. Mirela nu-şi dăduse seama, o ţinea înainte cum şi ce să-i fac. S-a auzit glasul doamnei Ana, şi Mirela a sărit ca un arc eliberat după o contracţie maximă, şi am rămas gol pe cearceaf, cu penisul năclăit în sucurile trupului femeii iubite. Şi-a tras pe ea bluza, doamna Ana s-a întors şi m-a mai privit o dată din uşă, dar mie îmi venea să râd şi chiar am râs — triumfător, sfidător, eliberat.

— Nu mai râde, mi-a cerut Mirela înainte de-a pleca şi ea.

— Nu mă săruţi?, am întrebat-o.

— Nu, nu te sărut. Acum te va urî şi mai tare. Acum chiar că te va urî şi nu aş vrea să fiu în pielea ta.

Am făcut un duş fierbinte şi am ieşit să mă plimb singur, dar când am trecut prin faţa camerei lor, pe coridor, le-am auzit cum se ceartă. Alexandra era jos, lângă barul minuscul de la intrarea în sala de mese. M-a privit cu reproş. Ştia deci. Am evitat s-o înfrunt. Părea cuprinsă în gândurile ei, nu neapărat legate de întâmplarea nefericită din urmă cu o oră. Dimpotrivă, era detaşată de lumea din jur, plecată departe, preocupată de probleme cu adevărat importante. Aş fi vrut mult să ştiu pe unde îi este gândul, ce anume o interesează atât de intens, încât nimic nu părea s-o atingă, nici măcar ruşinea îndurată de mama ei ori aceea suportată de bunică în clipa în care şi-a văzut fata posedată de un intrus periculos.

La păstrăvărie, totul era în regulă, am stat şi am admirat cascada, apoi am adunat conuri de pin cu care am luat la ţintă tabla pe care era scris numele văii cu pricina. Era cald, foarte cald, ţinând cont de puloverul de lână pe care îl luasem, din precauţie, pe mine. Mi l-am scos. Am mai hoinărit ceva vreme, apoi m-am întors la pensiune. Doamna Ana stătea pe fotoliul pe care şezuse

Alexandra când am ieşit la plimbare. Nu s-a uitat la mine. Am urcat, şi Mirela a ieşit pe coridor, apoi a intrat cu mine în cameră, dar s-a ferit când am vrut s-o iau în braţe.

— Nu. Stăpâneşte-te!

— Ce s-a întâmplat?

M-a asigurat că nu se întâmplase nimic. Era însă afectată, se vedea, furioasă, clocotea ca un vulcan gata să erupă. Era mai bine să plece, aşa că i-am spus să mă lase singur.

Ne-am făcut bagajele. Nu mai aveam la ce zăbovi, totul era compromis. Inutil să mai spun că în maşină a fost o linişte de catedrală. Fiecare se refugiase în tăcere ca într-o grotă — Alexandra asculta muzică la căşti, doamna Ana se prefăcea că doarme, iar Mirela privea foarte preocupată spre dreapta şi admira peisajele, contempla casele din localităţile pe care le tranzitam şi în care oamenii tocmai veneau acasă de la biserică ori stăteau deja pe laviţe, în faţa caselor, urmărind maşinile ce goneau pe asfaltul plin cu gropi şi baligi uscate.

Puteam să gândesc în voie la ce mă preocupa.

Pe tuşa Rafila o lăsasem în spital, acum internată la oncologie, sub supravegherea doctorului Ciobanu, un vechi prieten. Tratamentul îi diminuase durerile. Cât priveşte deznodământul, nu rămânea niciun dubiu. Se ştia că mai are câteva săptămâni de trăit. Cu puţin înainte de a pleca la munte, tuşa Rafila m-a trimis din nou acasă să-i aduc prosoape şi lenjerie, iar ceea ce purtase am dus la o spălătorie. Cotrobăind prin dulapuri şi sertare, am dat peste un teanc de scrisori legat cu panglică. L-am desfăcut şi am citit pe două foi ministeriale, îndoite în patru: „Scrisori de la Veta“ şi „Scrisori către Veta“. Era indicat şi intervalul de timp în care avusese loc corespondenţa.

Inima mi-a bătut repede şi am avut imediat pornirea să le citesc. Daimonul sau îngerul meu păzitor mi-a spus să n-o fac. Le-am legat la loc şi le-am pus în sertar. Mi-am dat seama că acesta putea fi marele secret, ceea ce jurase tuşa Rafila pe Biblie să nu spună — nu avea permisiunea, poate de la mama mea, fugara, să-mi aducă la cunoştinţă existenţa acelor epistole.

Tuşa Rafila s-a uitat la mine într-un mod special, întrebându-mă din ochi dacă am găsit teancul de scrisori, dar m-am ferit să-i spun ceva şi i-am dat punga cu haine şi lenjerie. Am stat apoi lângă ea ore bune, în săptămâna ce a urmat întoarcerii de la munte. Aveam şi eu nevoie să stau acolo, mă făcea atent la gândurile ascunse, pe care nu le puteam sesiza într-o ambianţă obişnuită, unde atenţia trebuia să rămână trează şi fixată pe lucrurile mărunte din jur. În plus, multe dintre cele considerate chestiuni importante începeau să pălească în fiecare clipă, pe măsură ce moartea se apropia cu milă, aproape cu părere de rău, de mătuşa mea.

Mirela mă suna seara şi dimineaţa. Conversaţiile erau scurte. Ea îmi povestea despre magazin şi despre faptul că lumea nu are bani pentru cadouri, ci numai pentru un covrig şi-o mătărângă decalotată-n cur. Eu îi vorbeam despre detaşarea, ba chiar demnitatea, cu care tuşa păşea spre capătul lumii.

— Când ne vedem?, am întrebat-o.

— Nu ştiu. Nu ştiu când, dar mai grav e că nu ştiu dacă.

Am lăsat lucrurile să curgă, nu am cerut explicaţii şi nici nu mi s-au oferit. Ştiam că o mică pripeală putea declanşa finalul. Mirela era în criză, iar eu tocmai mă ocupam de Tatiana, fata din redacţie căreia îi dădusem bani să-i investească în pâinea cea de toate zilele, pe care Domnul ar

cam trebui să ne-o dea nouă astăzi. La ziar, surveniseră unele schimbări. În locul lui Mut a venit un reporter special, pe anchete, de la săptămânalul local, unul despre care se zvonea că fusese prin Tibet şi Kosovo, pre numele lui Marcel Prostovol. De la el se aşteptau reanimarea gazetei, scoaterea ei din trendul ce o ducea spre dispariţie. Cât priveşte salariile, patronul le-a achitat doar în parte, promiţând stingerea datoriilor către toţi, cel mult într-o lună. Drept compensaţie, a oferit gratuit mezeluri, câte trei kilograme de căciulă, de la carmangeria pe care o administra.

Într-o seară, am chemat-o în birou şi i-am spus că aş vrea s-o văd şi în altă parte, nu doar în redacţie. Tatiana a surâs şi mi-a spus, aparent misterios, cochetând minor cu destinul, domeniu în care femeile sunt artiste:

— De ce nu?

— Atunci, ce faci în seara asta? Eşti liberă?

— Nu. În seara asta, nu. Dar mâine seară s-ar putea să avem noroc amândoi.

L-am avut, dar numai la început. Ceea ce începuse ca un preludiu pentru o noapte de pomină s-a transformat, brusc, într-un coşmar.

10

Plouă de mai bine de-o oră. Poate că este prima zi de toamnă. Curtea spitalului primeşte stropii ca pe o ofrandă, după atâtea zile de arşiţă. Gazonul era deja pârjolit, iar aerul supraîncălzit dansa deasupra acoperişurilor din ţiglă. O boare intră şi la mine în rezervă, ceva reavăn, nespus de bine,

reconfortant. Temperatura scade, mult mai încet însă decât mi-ar fi mie cheful. Poate că ar fi bine să mai ies, să mă plimb prin curte. De-o lună de zile îmi tot zic asta şi de fiecare dată amân, tot amân, îmi spun că nu a sosit încă momentul, dar de fapt mi-e frică, mi-e extrem de frică să ies. M-am izolat aici, lumea mea este această odaie ştearsă, o celulă de închisoare, de fapt, doar că nu sunt gardieni, vizete, bastoane şi ordine stricte.

Acum o oră, am discutat cu medicul. M-a întrebat cum merge povestirea, i-am spus că merge, că tot ce e în mine abia aşteaptă să iasă, să fie spus, că, deşi sunt obosit, mă agăţ de fiecare minut şi apăs pe claviatura calculatorului cu sentimentul că nu trebuie să pierd vremea, că totul este urgent şi că nu voi avea răgazul să isprăvesc.

— Nu cred că trebuie să te grăbeşti, mi-a zis. Mai ia o pauză. Te văd tras la faţă, asistenta îmi spune că nu mănânci mai nimic, doar ciuguleşti câte ceva şi te repezi la calculator. Nu te împinge nimeni de la spate, ai timp destul. Nu vreau să te surmenezi.

I-am explicat că nu poate fi vorba de aşa ceva, că tot ce era în mine difuz, împrăştiat, disparat, a început să se coaguleze, că leg acum faptele altfel decât o făceam înainte de spovedanie, că înţelesuri noi chiar schimbă perspectiva. Mai e însă mult până departe.

A ieşit, nu înainte de a-mi spune că, după părerea lui, trebuie să mă temperez, să nu-mi solicit în exces creierul, să nu mă ambalez. Din uşă, s-a întors şi m-a întrebat:

— Te supără dacă citesc şi eu textul? Ce zici? S-ar putea mâine?

I-am spus că nu mă deranjează, poate citi ce vrea, de fapt el a fost incipitul acestei mărturisiri şi are tot dreptul să citească.

Asistenta mi-a adus şi mai puţine medicamente. Aş fi vrut s-o întreb de ce face asta, dar nu ea avea răspunsul, ci Costăchel.

Ploaia a încetat. Acum este iarăşi soare şi cald. Evident, nu asta este prima zi de toamnă a anului ăstuia, în care vara a început doar la sfârşitul lui iulie şi s-a instalat ca dogoare aproape permanentă şi ca secetă. Sunt gol până la brâu, sudoarea mi se scurge de pe omoplaţi în lungi şiroaie subţiri, care îmi dau senzaţia de furnicătură. Pe pântece, la fel. Ar trebui să mă şterg, dar sunt prea leneş să merg să iau prosopul. Stau şi mă trec sudorile şi mi-e aproape indiferent. Beau, beau apă plată de la frigider. Apoi ronţăi un covrig. Am senzaţia că mi-e bine, că totul este la locul lui, că nimic nu-mi este ostil, iar paradisul poate exista, iată, până şi într-un banal ospiciu.

Am luat-o cu maşina de pe o stradă din apropierea redacţiei. Era deja 8 seara, răcoare şi aproape întuneric. I-am spus că mergem la mine, dar, dacă vrea, ne putem opri undeva să bem sau să mâncăm. Mi-a spus că nu-i este foame, aşa că ne-am dus direct acasă. Înainte de a urca, am mers să cumpăr bere şi ceva mezeluri, moment în care a sunat telefonul. Era Mirela. Nu mă mai căutase de ceva vreme.

— Ce faci? Nu m-ai mai sunat, mi-a reproşat pe un ton rece.

— Acelaşi lucru ţi l-aş putea spune şi eu.

— Vrei să mă vezi?

I-am spus că aş vrea, dar abia acum am ajuns acasă, tocmai cumpăr ceva şi urc la spital, la tuşa Rafila. Tatiana era lângă mine. A râs, iar eu m-am simţit jenat de faptul că trebuise să mint în faţa ei. Mirela a închis enervată de explicaţia mea ce ţinea loc de întâlnire.

După ce am ajuns în garsonieră, Tatiana a cerut apă, eu i-am zis că am bere şi vin şi ea a ales berea. Am pus muzică şi am deschis televizorul.

— E fain la tine, a zis, uitându-se prin bibliotecă. Când ai cumpărat atâtea cărţi?

— Ieri şi alaltăieri.

— Îţi baţi joc de mine?

— Câtuşi de puţin. Îmi pare rău că te-ai simţit ironizată.

După un sfert de oră, am vrut s-o sărut, Tatiana s-a ferit şi-am nimerit obrazul, apoi a urmat o mică discuţie în care ea m-a avertizat că nu este o curvă care a venit să se ofere în schimbul banilor pe care i-i împrumutasem. A spus-o serios, apăsat şi am crezut-o.

— Nu sunt ceea ce crezi, a repetat a nu ştiu câta oară.

Puteam admite că mai fiecare curvă începe, înainte de a-şi oferi trupul, prin a predica virtutea, prin a avertiza că nu are nimic de vânzare, că ea iubeşte sincer şi vrea integral şi exclusiv doar dragostea. Tatiana urma oare un astfel de tipar? Nu puteam şti încă, dar urma să aflu. Oricum, nu era vorba de situaţia în care ea vine, îşi scoate chiloţii şi te invită s-o scoţi ca să ţi-o sugă. Nici nu mi-ar fi convenit o astfel de variantă facilă, de bordel.

Am invitat-o la dans. Ne-am înlănţuit, melodia lentă era numai bună pentru un preludiu, braţele femeii mi-au cuprins umerii, iar eu am prins-o de mijloc. Era îmbrăcată în blugi şi-o bluză albastră cu mâneci în dungi de mai multe culori, strânsă la gât cu un şnur care, desfăcut, oferea o perspectivă generoasă. Ne-am atins cu frunţile, apoi ne-am lipit obrajii. Eram aproape de primul sărut, ceea ce s-a şi întâmplat la finalul melodiei, când am rămas îmbrăţişaţi şi buzele ni s-au atins, ezitante, încă reci, prudente, adulmecând doar gura cealaltă. La al

doilea dans ne-am mai sărutat de câteva ori, dar patima nu se aprindea încă, eram rigizi, neîncrezători.

Ne-am desprins şi am băut câte o bere, apoi ea s-a tolănit în fotoliu şi eu m-am aşezat pe un braţ al acestuia, m-am aplecat şi am aşteptat să-şi înalţe spre mine gura. Dar gura ei n-a mai venit spre mine, m-am simţit ofensat şi am ieşit din cameră să mă spăl pe faţă. Eram decis să n-o mai ating, să-i dau o lecţie, ba chiar s-o duc scurt acasă. Nu eram un violator, nu aveam probleme cu hormonii, mă culcam doar cu femei care trăiau cel puţin la acelaşi nivel cu mine plăcerea generată de sex, omogen distribuită. Da, ăsta era adevărul, nu aveam nevoie de dragoste, doar de sex, de plăcerea exclusivă a simţurilor, de dansul beat al senzaţiilor, de liberul joc al patimii, de improvizaţia din care lipsea orice condiţionare, meditaţie, reproş, indicaţie sau părere de rău. Partida putea începe sau se putea opri înainte de primul gest, la iniţiativa unilaterală a unuia dintre parteneri.

I-am spus cam asta Tatianei, cu alte cuvinte, desigur. A tăcut cam multişor, apoi a zis:

— Ştiu ce fel de bărbat eşti. Te-am citit, cum se zice. Dacă ai fi o brută, n-aş fi aici. Trebuia să te fac să înţelegi de la început că nu ai de-a face cu o târfă, chiar dacă poate că unele remarci ale mele te-au jignit. Acum cred că e clar şi sunt convinsă că niciunul nu va avea parte de surprize.

Am băut în cinstea faptului că am ajuns la o înţelegere, apoi am dansat din nou, ne-am mângâiat şi am iniţiat tentative mereu eşuate de-a ne aprinde din sărutări. Pe la ora 11, mi-a sunat telefonul mobil. Era Mirela. Nu i-am răspuns, dar Tatiana m-a întrebat cine e. I-am spus că nu are nicio importanţă. S-a oferit să plece, dar am

asigurat-o că poate rămâne, că aş vrea să ne petrecem noaptea în acelaşi pat. Replica ei a venit imediat:

— Bine. Rămân şi ne culcăm în acelaşi pat, dar te rog să fii pregătit pentru o experienţă cum poate că n-ai mai avut. S-ar prea putea să nu facem sex în noaptea asta.

— Vreau să lămurim un lucru. Vom face numai ceea ce vei fi tu de acord să facem. E clar?

— Da, cât se poate de clar, mi-a răspuns cu un zâmbet dulce-şiret în colţul gurii.

Era târziu, dar ne era la amândoi foame. Am mers în bucătărie şi am mâncat ce am găsit prin frigider, inclusiv salamul pe care tocmai îl cumpărasem. Am făcut şi un ceai. Ea abia de a ciugulit ceva, eu am mâncat mult mai consistent, apoi m-am dus la baie, m-am spălat pe dinţi şi am făcut un duş. Am intrat în cameră cu prosopul înfăşurat în jurul şoldurilor. Ea se întinsese în pat, poate chiar aţipise. M-am aplecat şi i-am întors capul spre mine s-o sărut. Ceva era în neregulă. Gâtul îi părea rigid şi tremura toată. Se uita la mine cu ochii ficşi, am chemat-o pe nume, dar nu a avut nicio reacţie. Mâinile îi erau reci şi tremurătoare, zâmbetul ştrengăresc i se transformase într-o grimasă, i se schimonosise toată faţa.

Am intrat în panică, constatând că ameninţa să facă o criză. Era inertă, întinsă pe pat, doar mă privea şi bănuiam că vrea să-mi spună ceva. Am luat o coală de hârtie pe care am scris mare: „TE SIMŢI RĂU?“ A dat abia perceptibil din cap în semn de aprobare. Apoi am întrebat-o, în acelaşi fel, dacă e cazul să chem salvarea. A dat din cap că nu. Era aproape miezul nopţii, nu ştiam pe cine să sun, cum să procedez. Mă gândeam că mă pedepsea Dumnezeu pentru minciuna spusă Mirelei, cu plecatul la spital.

Tocmai încercam să formez totuşi numărul salvării, când mi-a prins mâna şi mi-a făcut semn să aştept. Începea să-şi revină. Multă vreme nu a fost capabilă să scoată o vorbă, ne înţelegeam doar prin semne. Şi mi-a scris, cu multă greutate, un cuvânt pe foaia de hârtie — „AŞTEAPTĂ“. Am stat lângă ea şi am aşteptat. Îmbrăcasem un şort şi un tricou, televizorul îşi rula imaginile, spaima se cuibărise adânc în mine. Nu ştiam ce se petrece cu tânăra femeie zguduită de tremurături imposibil de oprit.

— Te doare ceva?

Mi-a dat de înţeles că nu o doare nimic şi din nou a făcut semn cu mâna, să aştept, să nu mă agit, că va fi bine şi îşi va reveni. Dar asta s-a întâmplat abia după două. A rostit primele vorbe, deşi faţa îi era tot imobilă, maxilarul îngheţat. O mângâiam pe mână şi mă rugam să fie bine, i-am adus un pahar cu apă şi a încercat să bea, dar mai mult i s-a scurs pe bărbie. Rictusul din colţul din dreapta al gurii nu dispăruse. Părea că se amuză de ceva, gata de-o şotie pe post de surpriză. M-am întins lângă ea şi am luat-o în braţe, şi atunci şi-a pus capul pe umărul meu. Încet, foarte încet, organismul ei tânăr se opintea să revină la starea de normalitate, să fie iarăşi flexibil şi omenesc. După încă o oră, a reuşit să-mi spună limpede că e foarte obosită. Şi-a cerut scuze, s-a ridicat şi am desfăcut patul, apoi s-a dezbrăcat, rămânând în chilot şi bluză. Eram incapabil de orice trăire erotică. Nu o mai vedeam ca pe o femeie disponibilă, ci ca pe o pacientă bântuită de o boală misterioasă, ca pe o străină chiar.

Înainte de-a adormi, ne-am sărutat.

Dimineaţa, m-am trezit cu ea în pat, lângă mine, ghemuită, asemenea unui melc. Mi-am făcut cafeaua, dar n-am trezit-o. Când am ieşit, dormea dusă. Era opt şi jumătate,

urma să înceapă şedinţa de sumar cu toată redacţia. Neliniştit, grăbit, temător ca nu cumva cineva să ştie ce se întâmplase peste noapte şi unde era Tatiana, încercam să mimez detaşarea de toate şi de toţi. Am isprăvit repede şi m-am dus acasă. Femeia era tot în pat, dar s-a trezit când m-a simţit lângă ea. S-a ridicat, dar i-au trebuit câteva secunde să se dumirească unde se află. Apoi s-a dus la baie şi a făcut un duş. Între timp, am spart câteva ouă şi am făcut o omletă mare. După ce am mâncat, am privit-o drept în faţă şi am dojenit-o pentru că nu mi-a spus că e bolnavă. Da, aşa era, se simţea şi ea vinovată, ar fi trebuit să-mi spună, dar a ezitat s-o facă, sperând că de data asta nu se va întâmpla. Crizele ei nu aveau o ritmicitate anume, i se întâmplă când trece prin emoţii mari, când este foarte stresată.

— Dar ai fost la un medic? Care este cauza lor?

A ezitat să vorbească. Până la urmă, mi-a spus o poveste halucinantă, petrecută undeva la periferia Bucureştilor, cu vreo cinci ani în urmă. La un revelion, iubitul ei o sechestrase într-o cabană, după ce a violat-o, a bătut-o cu bocancii în cap şi a lăsat-o acolo, în frig, fără mâncare. A evadat, goală, după două zile, şi a ajuns în spital. Nenorocitul acela o caută încă, nu ştie unde a fugit, dar îi dă telefoane şi o ameninţă că o omoară.

— Poliţia ştie povestea asta?

Nu, nu spusese la nimeni. Motivul mi s-a părut incredibil:

— Îl mai iubesc…

Povestea putea fi adevărată, la fel cum putea fi o născocire. De altfel, în lunile care au urmat, Tatiana s-a dovedit meşteră în minciuni şi şiretlicuri. Cred acum, după atâta vreme, că povestea, istoria ei era doar în parte

adevărată, că păţise, într-adevăr, ceva teribil, dar mai cred şi că fusese vorba despre o pedeapsă pentru nişte fapte rele. Ceva o fi făcut de a bătut-o în halul ăla. După o săptămână, criza s-a repetat, de data asta în redacţie, spre sfârşitul programului. Am chemat salvarea şi medicul mi-a spus că asemenea convulsii vin şi se duc, nu se ştie de ce, tratamentul este costisitor şi are efecte parţiale. Tot ce puteam face era să aşteptăm să se liniştească. L-am cunoscut apoi şi pe prietenul ei din urbe, cu care o văzusem de mână. Ba am fost şi la fata la care stătea în gazdă şi despre care ea spunea că e lesbiană, o incită şi-i cere servicii sexuale. Am sfătuit-o să plece de acolo, dar mi-a replicat că nu are bani şi că Roxana, proprietara apartamentului, nu-i cere chirie, ba chiar îi dă şi să mănânce.

Cu Tatiana am devenit prieten, chiar dacă riscasem să mă îndrăgostesc de ea. Ar fi fost rău, m-ar fi costat mult, căci aş fi ajuns dependent de o femeie primejdioasă, care îşi trăia viaţa între boală, dragoste şi vicleşug. Tot ce a urmat, însă, m-a făcut s-o las într-un plan secund, cu toate că, mai mult decât aş fi vrut, gândul îmi fugea spre ea.

De altfel, relaţia cu Mirela intrase într-o fază critică. Mă suna mai în fiecare seară. La început, nu mi-am dat seama că era beată, dar apoi am înţeles că potopul ei de reproşuri şi de înjurături nu putea avea altă cauză decât alcoolul. Am încercat s-o caut la magazin, dar n-am găsit-o, iar prin baruri nu eram dispus să colind, noaptea, după 10–11, când pleca ea de acasă să se turmenteze. Mă suna, constant, noapte de noapte, între orele trei şi patru. Mi-am pus telefonul pe silenţios, ca să nu-i răspund. Într-o zi, m-a sunat Alexandra şi mi-a spus că mama ei are nevoie de mine, apoi m-a acuzat că am părăsit-o,

după ce abuzasem de ea. Sigur, nu avea dreptate, adevărul era altul, dar nu aveam cum s-o fac să înţeleagă asta. Despre o discuţie cu doamna Ana nici nu putea fi vorba. Am sunat-o, de altfel, şi mi-a închis imediat, spunându-mi să nu mai îndrăznesc vreodată să fac asta.

Se apropiau sărbătorile de iarnă, lumea făcea cumpărături, Mirela persevera în periplul ei bahic, noapte de noapte. O singură dată am zărit-o pe stradă, dar, când m-a văzut, s-a îndepărtat, aproape alergând.

Ceea ce a urmat nu putea fi decât consecinţa unor fapte ce-şi aşteptau răsplata. Mirela şi-o căuta cu lumânarea şi până la urmă a dat de bucluc, când viaţa îi coborâse până la o treaptă de mizerie. Nici în ceea ce mă priveşte, lucrurile nu stăteau pe roze. Dimpotrivă, tocmai începea *katabasisul*.

11

Cum ziceam, lumea din jur se pregătea de sărbători. Mai oricine se străduia să fie bun, generos, cu speranţe care să ademenească noul an. Mă număram şi eu printre ei, chiar dacă la redacţie perspectivele erau sumbre. Ne pregăteam să tragem oblonul, chit că Valer, patronul, deborda de optimism şi ne promitea marea cu sarea, iar Marcel Prostovol se dădea de ceasul morţii să găsească un scandal care să ne tripleze tirajul şi să aducă reclamă.

Mirela m-a vizitat chiar în seara de Moş Nicolae. Mi-a spus că nu mai bea, că a trecut printr-o perioadă groaznică

şi că abia aşteaptă să facem dragoste. A vrut să rămână peste noapte la mine. Toate mizeriile adunate în noi în ultimele şapte-opt săptămâni le-am stins în noaptea aceea de dragoste, una dintre cele mai reuşite dintre toate câte ne-au fost date să le trudim şi să le celebrăm împreună. Ne-am amuzat că pata de sânge de pe canapea, victimă colaterală a primei noastre partide de sex, devenise acum albicioasă. Pânza începea să se exfolieze, aproape putrezită.

— Sângele meu ţi-a distrus mândreţe de pat. O să trebuiască să-ţi cumpăr altul.

— Da, cred că ai face bine să-mi cumperi un pat nou-nouţ, pe care să ne exersăm putirinţele. Îţi promit că-l voi folosi doar cu tine.

A doua zi m-a sunat, m-a întrebat unde sunt şi dacă poate veni acasă la mine. Achiziţionase un pat! Am ajuns cât am putut de repede, doi bărbaţi au dat jos dintr-o furgonetă câteva cutii, le-au urcat în garsonieră şi au montat patul, după ce au scos pe coridor canapeaua veche, pe care au dus-o la furgonetă. Totul fusese achitat de Mirela, care a ajuns după o jumătate de oră. Am inaugurat patul printr-o demonstraţie de cum se face dragoste cu o femeie insaţiabilă, versată, care ştia să preţuiască fiecare picătură de energie dăruită Venerei.

— Hai, nu te lăsa, mă îmbia mereu, mai vreau, ar fi o catastrofă să te termini acum!

Încercam să fiu viteaz, mă străduiam din răsputeri să mă dovedesc *macho*, să n-o dezamăgesc, ba chiar să am iniţiative şi sugestii care s-o ispitească în plus. Nu mi-a fost deloc lesne, nu puteam trişa, Mirela era o expertă şi se pricepea de minune la arta dragostei. Şi a doua noapte a rămas la mine. Eram însă atât de obosiţi, încât am

adormit amândoi înainte să se facă 10. Dimineaţa n-a mai fost cine izbândi, abia de am schiţat o iniţiativă, dar s-a văzut de departe că e improvizată la limita avariei, ea mi-a cerut să ne oprim, am descălecat şi ne-am dus să facem împreună duşul, nutrind o secretă speranţă. Dar nici asta nu ne-a reanimat, aşa că am mâncat şi ne-am băut cafeaua, după care fiecare s-a dus la treburile lui. Nu ne săturaserăm unul de celălalt, doar că limitele fizice nu puteau fi fentate. Ne-am promis că vom lega şi a treia noapte de celelalte două.

Ce a urmat a depăşit orice grozăvie.

Cam o săptămână nu ne-am mai văzut. A dispărut pur şi simplu, nemairăspunzând la apeluri. Bănuiam că se petrece ceva rău, că a căzut iarăşi în patima beţiei şi îşi iroseşte nopţile prin barurile din centrul urbei. I-am trimis SMS-uri, am implorat-o să vină la mine, i-am jurat că o iubesc. Nimic.

Apoi a sosit telefonul de pomină. Era trei dimineaţa. Un frig cumplit. Seara mi-o petrecusem colindând magazinele, căutând beteală pentru pomul de la redacţie, calculând şi planificând cheful de sfârşit de an. Nu ştiam încă unde o să fac revelionul, Tatiana putea fi o variantă, dar se întrezăreau şi altele printre femeile care mi se aflau prin preajmă.

Dormeam dus. Am auzit telefonul şi am ştiut că s-a petrecut ceva. Era Mirela:

— Sunt jos, pot să urc?

Când a intrat am văzut o femeie prăbuşită într-un abis de unde puţini au norocul de a scăpa. M-a cuprins cu braţele şi a izbucnit în plâns. Printre sughiţuri, am înţeles ce se întâmplase. Fusese victima unei atrocităţi, cea mai cumplită din câte i se pot întâmpla unei femei:

— M-au violat, înţelegi, m-au violat brutele, nemernicii, animalele, lichelele, m-au violat, pricepi, m-au violat…

— Linişteşte-te, sunt aici, sunt cu tine! Calm, Mirela, aşază-te în fotoliu şi calmează-te.

I-am făcut un ceai şi plânsetul ei sfâşietor părea să se dilueze într-un şir de suspine. Avea ochii închişi, obrazul palid, părul încâlcit, hainele răvăşite, trupul stăpânit încă de convulsii. Mi-a povestit apoi, cu o voce şoptită, ruşinată:

— Am avut o săptămână cu totul nebună. Nu ştiu ce m-a apucat. M-am îmbătat în fiecare seară, dar am refuzat să te caut. Am crezut că te voi putea uita. Simţeam şi altă femeie în preajma ta şi asta mă făcea să turbez, să te provoc, să-ţi dovedesc că eşti nedrept cu mine şi apoi chiar să mă răzbun. Mama, mama îmi spune mereu că eşti o lichea, că profiţi de mine, că eşti un fustangiu nenorocit. N-am mai suportat să tot aud asta. Aseară m-am gândit să ies. Eram, cum ţi-am spus, epuizată. Voiam să văd lume, să mă distrez, aşa că am ajuns în centru, la un local în care beam de regulă, chelnerii mă ştiau, nu mă tratau ca pe o căzătură. Deşi poate că sunt, că am devenit.

A început să plângă din nou, am luat-o în braţe şi am sărutat-o:

— Linişteşte-te, iubito. Totul este în regulă. Eşti aici, la mine în braţe, şi nimic rău nu ţi se poate întâmpla.

Mi-a spus că ştie şi-mi mulţumeşte. O strângeam şi simţeam că o iubesc, că am greşit, că aveam o responsabilitate. Mă jucasem cu ce nu trebuia să mă joc.

Şi-a continuat istorisirea:

— Nu cunoşteam pe nimeni în local, la început, apoi a apărut un tip. Vâna femei. Îl ştiam de mai multă vreme,

ba chiar am flirtat cu el când relaţia cu bărbatu-miu s-a deteriorat, dar i-am respins avansurile când mi-am dat seama că e un dobitoc. Face afaceri cu petrol. Voia doar să mi-o pună, să mi-o tragă, pentru a se lăuda apoi că a futut-o pe soţia doctorului Mozacu. A venit la masa mea şi m-a întrebat ce mai fac. L-am invitat să rămână, apoi el a comandat nişte coniac. Într-o jumătate de oră, au mai venit doi inşi, prieteni de-ai lui, s-au prezentat şi au rămas să bea cu noi. Eram deja ameţită, după cinci coniacuri mici nu mai aveam niciun control. Nu-mi păsa. Important era doar că bărbaţii ăia erau lângă mine şi mă doreau. Orgoliul ăsta l-am avut dintotdeauna, deşi ştiam că nu e bine şi că odată şi odată o s-o păţesc. I-am lăsat să mai comande băutură, erau deja excitaţi, eu doream să mă dau în spectacol, aşa că i-am provocat să vedem cine poate bea mai mult. Cel care pierdea se supunea pedepsei celorlalţi. Am acceptat, dar i-am avertizat că n-o să mă fut cu ei, n-am de gând să le fiu saltea. Au râs şi am băut, ba chiar am dansat acolo, am căzut şi m-am ridicat, chelnerul m-a avertizat că ar fi mai bine să cheme un taxi. Nici n-am vrut să aud. Aveam chef de-o noapte nebună. Şi uite, am avut-o, futu-i…

Mirela s-a oprit din povestit. S-a ridicat din braţele mele, a mers în bucătărie şi a băut apă, din frigider, cum făcea nu cu multă vreme în urmă, după fiecare partidă de sex. Când s-a întors, a preferat să se întindă pe canapeaua cea nouă, inaugurată cu o săptămână în urmă, în chip atât de provocator, de pătimaş. Stătea cu faţa spre mine, dar nu mă vedea, ca într-o scenă din cabinetul unui psihanalist. A reînceput să povestească, fără s-o îndemn la asta, ca să nu-i zgândăresc amărăciunea:

— De la o vreme, se uitau toţi la mine ca la o curvă, îmi vorbeau vulgar, cu apropouri sexuale, ba chiar încercau să mă atingă. Tonul l-a dat tocmai tipul cu care flirtasem acum câţiva ani. La început m-am simţit bine. Ba i-am şi stârnit atunci când unul m-a întrebat cu câţi bărbaţi am făcut dragoste în acelaşi timp. I-am spus că fusesem făcută poştă de mai multe ori de câte un camion cu soldaţi, fără a-i mărturisi totuşi că asta se petrecuse exclusiv în imaginaţia mea. Am râs toţi şi am mai băut câteva pahare. Nu mai ştiu cine a propus să mergem la el acasă, am ripostat, dar fără să fiu foarte convingătoare. Oricum, nu mai avea importanţă. Eram atât de beată!

— Şi te-ai dus cu ei?

— Da, m-am dus cu ei. Asta nu mi s-a întâmplat într-o altă viaţă, ci acum câteva ore, puţin înainte de miezul nopţii. Cred că nu-mi păsa, mă gândeam, de fapt, la tine şi la posibilitatea de a-ţi plăti pentru umilinţele la care m-ai supus. M-am dus cu ăia trei, am făcut o nesăbuinţă, ştiu asta, dar acum este mult prea târziu. Pur şi simplu, m-am ridicat de la masă şi am ieşit la braţ cu unul dintre ei.

— Nu te-ai gândit că vor încerca să te violeze?

— Nu, recunosc. Îl ştiam cât de cât pe Andrei, dar nu credeam că s-ar putea preta la aşa ceva. Apoi eram deja beată, cum ţi-am spus, poate chiar dornică să fiu călărită, ca să fiu sinceră. Nu-mi place abstinenţa, iar tu m-ai făcut să mă simt trădată, ignorată pentru o altă pizdă. Asta m-a scos din minţi, m-a împins să beau atâta.

Am tăcut, deşi aş fi vrut să-i spun că şi-a găsit, probabil, ce şi-a dorit. Aş fi fost crud, nedrept, mitocan. Eram încordat, aş fi vrut să mă întind lângă ea, dar am preferat să aştept. A tăcut mult, ba chiar am crezut că adormise. Abia când s-a cuibărit iarăşi în braţele mele, am tresărit.

Nu simţeam decât neputinţă şi durere, vinovăţie şi disperare, o imensă şi inutilă părere de rău. O mângâiam, ca şi când palmele mele încercau să anuleze răul deja provocat. Nu puteam face altceva, nu puteam da timpul îndărăt şi ucide bestiile.

— Am ajuns la Mihai, cred, care are un căsoi undeva spre dealul cu vii. Ne-am instalat în living, a adus băuturi şi a dat drumul la televizor. Al treilea, Sabin sau Sorin, dracu' să-l ia, s-a oferit să sune la un patron de night club şi să mai aducă două curve. La început erau toţi crispaţi, dar eu ştiam deja că aveau să se dea la mine. Era doar o chestiune de timp şi de strategie. Mi-au propus să dansăm, am refuzat, spunându-le că sunt prea beată şi că ar fi cazul să plec. Atunci Andrei s-a aruncat pur şi simplu pe mine. Acesta a fost semnalul. N-am apucat să ţip. M-au copleşit, la început derutaţi că ripostez, că nu le cedez din plăcere, că nu dansez goală prin faţa lor, excitându-i, oferindu-mă ca o căţeluşă nostimă, în călduri. Ţipetele mele i-au întărâtat chiar. Au trecut cu rândul peste mine, m-au pătruns în toate felurile. La urmă, când i-am ameninţat că le-o muşc dacă mă obligă şi să le sug sculele, avertismentul meu a fost foarte convingător, aşa că am scăpat fără muie, dar asta nu ţi-o spun din mândrie. Poate cele mai scârboase au fost sărutările lui Andrei, care insista să pun suflet, să mă fut cu el ca şi când mi-ar fi iubit. Pentru asta ar merita castrat, ticălosul.

Tremura, criza se instala iarăşi în tot trupul de femeie pângărită, de fiinţă totuşi vulnerabilă. Lacrimile ei cădeau fierbinţi pe gâtul meu. Am strâns-o tare, am sărutat-o pe gură şi am întrebat complet aiurea, pentru că spovedania ei mă aruncase în derută:

— Bine, dar când s-a întâmplat asta?

— Ţi-am spus deja, acum trei-patru ore, poate mai puţin. Înţelegi, îi mai simt încă, le percep mirosul, gâfâielile, porcăriile şuierate la ureche, opintelile, îndemnurile, râsetele, remarcile legate de cum dau sau nu dau din cur. A fost înfiorător nu într-o altă viaţă, ci doar acum câteva clipe. Asta ar trebui să înţelegi, de asta nu sunt bună de nimic, mă simt ca o cârpă, ca o scârnăvie, otreapă bună de călcat în picioare.

Plângea, dar acum avea reacţii controlate, poate pentru că mărturisirea mai diminuase din tensiune, din răul acumulat. A simţit nevoia să mai spună, ca şi când fiecare cuvânt însemna un grad de suferinţă anulat:

— M-au dezbrăcat cu forţa. Am încercat să mă opun, dar mi-a fost imposibil. M-am trezit cu Andrei deasupra mea, mi-a înşfăcat pulpele şi mi-a dat la o parte chiloţii. Sutienul îmi fusese deja rupt, iar ceilalţi doi aşteptau cu alea sculate să le vină rândul. Înţelegi? Nu mi-au dat nicio şansă…

Îmi era frig, o mângâiam mecanic pe braţe, apoi a adormit şi i-am simţit cu plăcere respiraţia uniformă. Fruntea îi ardea şi gura îi duhnea a coniac. Am trezit-o chiar când am încercat să mă ridic. Se făcuse patru.

— Cum ai scăpat de acolo?

— Când şi-au golit coaiele, au devenit râncezi. Au adormit lângă mine. Am apucat să mă îmbrac şi să fug. Norocul meu e că am găsit repede un taxi.

— Vrei să-i reclami pentru viol?

— Nu ştiu. Nu la asta îmi stă capul acum.

— Dar la ce?

Şi-a ridicat capul şi m-a privit. Nu ştiu cât vedea din mine.

— La noi, idiotule…

A rămas. Am aşternut patul şi ne-am culcat. Nu m-am atins de ea. Ne-am trezit după 10. Când i-am privit faţa, m-am speriat. Era umflată, albă ca varul, cu ochii roşii şi buzele vineţii. Mi-a zâmbit şi am recunoscut-o pe Mirela pe care o iubeam. Am făcut un duş împreună, ne-am atins şi ne-am excitat, apoi, după o primă repriză de sex acolo, am ajuns în pat. Era capabilă de-o dăruire cum n-am mai pomenit, poate pentru a şterge urmele nopţii. Pentru a uita. Carnea îi era tare, sânii se lăsau modelaţi de degetele mele, gemea excitant la fiecare acută a mişcărilor şi dorea ca totul să ţină nesfârşit. S-a urcat pe mine şi a preluat iniţiativa. Turbase, se apleca să mă muşte, după care dansa în penisul ce nu reuşea s-o domolească. N-am avut orgasm, dar ea a intrat în transă erotică de mai multe ori, înainte de a cădea lângă mine, sfârşită sau doar amorţită. Un sfert de oră, tăcere.

— Ţi-ai revenit?

— Nu ştiu, dar mi-a prins bine să facem dragoste. N-aş mai vrea să plec. Pot să rămân la tine până diseară?

I-am spus că poate rămâne cât pofteşte. De altfel era sâmbătă, aşa că nici eu nu aveam niciun program. Puteam rămâne amândoi în pat, puteam ieşi dacă pofteam. Totul era la buna noastră dispoziţie, cum nu mai fusese demult sau poate, cu adevărat, niciodată. Afară ningea, aveam impresia că ninge în cinstea noastră, ca la o comandă magică, pentru a şterge toată urâciunea de pe faţa lumii. Mirela era frumoasă în halatul meu de baie şi atunci i-am remarcat un mic zâmbet pe faţa udată abundent de lacrimi.

Am ieşit singur la piaţă, apoi, în timp ce ea dormea ca un copil, am făcut mâncare. Pe la două, totul era gata. M-am strecurat lângă ea în pat, s-a întors şi mi-a spus:

— Te-am aşteptat, Doamne, cât de mult te-am aşteptat.

— De ce?

— Ca să te mai am, numai şi numai ca să te am! Ştii de ce te vreau? Pentru că eşti zămislit în secolul în care s-au născut jazzul şi tangoul.

— Da, da, cred că e un argument, ca să zic aşa, irefutabil!

Poate pentru prima dată nu a fost sex, ci aproape numai dragoste, iubire filtrată printr-o sită a îndurării. În acele clipe am gândit că Mirela s-ar putea să fie femeia mea. Senzaţia aceasta mă ameţea, mă neliniştea şi în acelaşi timp părea să mă facă puternic, stăpân pe mine. Cred că şi ea se gândea la ceea ce-mi trecea mie prin cap, pentru că mi-a zis cu o voce răsfăţată:

— Ai vrea să fiu a ta, numai a ta, pe deplin a ta?

Laşităţile mele au trecut iarăşi pe post de orgoliu masculin. N-am fost capabil de nicio reacţie. După un timp, ne-am ridicat şi am mers la masă. Poate că atunci, acolo, am ratat şansa de a fi normal. Sau poate că nu. Poate că şansa asta nu am avut-o niciodată. Da, da, cred în această ultimă variantă. Ce rost are să mă lamentez ori să mă iluzionez? Normalul nu este pentru mine şi Dumnezeu ştie bine că nu-mi pasă, că aşa trebuia, că trebuie să se întâmple.

12

Între Crăciun şi Anul Nou, l-am căutat pe doctorul Radu Mihu. Îi duceam dorul, aveam nevoie de compania lui, de poveştile care mă relaxau, de acea şuetă care mă binedispunea de fiecare dată. L-am găsit la cabinet. Am

ieşit după orele de consultaţie şi am intrat în cafeneaua în care altădată se aduna boema, mă rog, inşi cu aer şi pretenţii de vagă decadenţă, cei ce forţau muzele într-un exerciţiu oarecare de creaţie.

— Câne, m-a apostrofat amicul meu, folosind un cuvânt voit modificat. Nu ai vrut să-mi spui că o antrenezi pe doamna Mozacu, dar te-am simţit.

— Ei, ştii bine că astfel de chestiuni presupun discreţie.

— Parol! Nici nu-ţi imaginezi câte tone de discreţie port şi eu în spate. Se spune că, după ce mori, dracul te obligă să porţi în cârcă, o zi pe săptămână, toate mândrele pe care le-ai căptuşit, în viaţă fiind. Tare mă tem că nu voi dovedi.

— Poate, dar nu-ţi pierde cumpătul, pentru că o altă vorbă avertizează că, tot după ce mori, dracu te pune să cari permanent în braţe toate mândrele pe care le-ai tratat cu refuz. În plus, trebuie să le şi pupi în cur.

— Ha, ha, ha, se amuză Radu. Atunci prefer prima variantă. Dar spune-mi cum merge relaţia cu tipa?

Nu i-am spus nimic de viol. M-am mărginit să-i zic că ne înţelegem bine, că treaba e ca unsă şi că fostul soţ a fost un nemernic. Asta l-a amuzat peste orice închipuire.

— Nemernic, zici? Curat nemernic, dar cam toţi sunt la fel. Şi eu am dat numai de nemernici sadea. Cum o-mbrobodeam pe câte una, cum se ivea nemernicul de după un colţ.

Se apucă numaidecât să-mi povestească despre o astfel de întâmplare, în care soţul unei dame cu care se afla în relaţie de ceva vreme a mirosit că i se pun coarne, ba chiar a aflat şi cine i le pune. Destul că într-o zi, pe când urma să aibă rendez-vous cu dânsa chiar în cabinet, a

apucat să-l zărească pe musiu, după un colţ, pândind sosirea corpului delict.

— Am avut timp să încui, apoi ea a apărut, el a urmărit-o, eu fiind sechestrat înăuntru. A urmat o ceartă în gang, ba soţiorul s-a ales şi cu câteva poşete în cap. După vreo oră, când am crezut de cuviinţă să ies, convins că terenul este deminat, m-am pomenit că mă prinde cineva de mânecă. Era el! Sărea să mă tragă la răspundere, până ce l-am cârpit în plină stradă. Mă rugam doar să nu mă recunoască puţinii trecători sau cei ce locuiau în preajmă. O ţinea sus şi tare că nevastă-sa avusese întâlnire cu mine la cabinet. Eu negam bărbăteşte, ba i-am spus că-l dau în judecată pentru calomnie. Îmi strica reputaţia, cum ar veni, aceea de om cât de cât divorţat, deci liber de contract, aflat în aşteptarea unui transfer avantajos…

— Şi cu asta s-a isprăvit?

— Defel. Stai să vezi. Cam la o săptămână de la întâmplare, mă pomenesc la uşa mea cu trei persoane. Era el, dama în chestiune şi tatăl damei, om cu reputaţie publică, de magistrat, pe care îl ştiam bine. Soţul îmi spune că soaţa i-a mărturisit cum că pe mine mă iubeşte, că nu-l mai vrea pe el ca soţ, că nu o face şi nu o drege la fel de bine ca şi mine. Când am auzit asta, am luat o mutră marţială şi am zis : „Domnule, cred că sunteţi nebun“. Apoi m-am întors către distinsa doamnă şi am întrebat-o cum a fost posibil să-i spună o asemenea bazaconie, de vreme ce eu nici n-o cunoşteam. Cutra a priceput instantaneu şi a spus că o făcuse pentru că e gelos şi îi face viaţa amară şi că a vrut să-l pedepsească. Atunci, simţindu-mă salvat, le-am ordonat: „Vă rog să părăsiţi numaidecât acest apartament!“ Nenorocitul a izbucnit în plâns, chiar mi-a fost milă de el, iar socrul i-a zis: „Dorine, ieşi acum,

că te dau cu capul de pereţi!“ Au plecat, iar eu am rămas cu onoarea neştirbită.

— Şi onoarea cucoanei?

— I-am mai reparat-o eu de câteva ori, apoi şi-o fi găsit, nesmintit, alţi meseriaşi.

Ne-am despărţit, amândoi binedispuşi, iar eu am urcat la spital. Tuşa Rafila se stingea, cancerul lucra cu sârguinţă, fără oprire. Doctorul Ciobanu încerca să mă liniştească:

— Îi facem morfină cât putem de des. Nu am pus-o pe cobaltoterapie pentru că ar fi fost zadarnic, în plus nu vreau s-o chinui.

— Ştii mai bine ce ai de făcut, i-am zis, apoi m-am dus s-o văd.

Dormea. S-a trezit după mai bine de-o oră. Când m-a văzut, mi-a întins mâna scheletică, rece, ca de cenuşă congelată:

— Ai venit să mă vezi?

— Da. Cum te simţi?

— Bine. Nu am dureri. Aştept doar să mor.

O lacrimă i s-a scurs pe obraji, am încercat să îndrug ceva, să neg evidenţele, dar mi-a fost imposibil. Ştia că nu mai are nicio şansă, iar minciunile mele nu-şi mai aveau rostul. În plus, era împăcată cu destinul. Nu mai avea mult, drumul se apropia de capăt.

— Ţi-am adus apă şi ceva fructe. Le pun aici, pe noptieră. Să deschid puţin geamul?

— Deschide-l, dar numai puţin, că e foarte frig.

Aerul rece a primenit aerul stătut, supraîncălzit, saturat de mirosul de medicamente şi de alte izuri spitaliceşti. A vrut să las geamul deschis până când frigul a pus stăpânire pe întreaga odaie. Mi-a spus, apoi, că mai are

haine de schimb, dar că săptămâna viitoare va trebui să i le aduc pe cele date la spălat. Nu era nicio problemă, le aveam deja la mine acasă şi i le puteam aduce oricând.

Am privit-o. Cadaverică, riduri ce îi acopereau faţa diminuată, a cărei paloare se tot accentua, părul cărunt, fruntea zbârcită, ochii adânciţi în orbitele maronii, venele mâinilor asemenea unor nervuri umflate, contrastând cu moliciunea cărnii. Un organism fără vlagă, din care viaţa se scurgea în picături imperceptibile. Tuşa Rafila trecuse pe jumătate dincolo. Doar sufletul îi mai era aici.

— Du-te, du-te acasă. Cred că eşti şi tu obosit după o zi de alergătură.

Înainte de a pleca, mi-a făcut semn să mă apropii de pat şi m-a întrebat:

— Eşti cu cineva?

N-am înţeles ce vrea, dar apoi mi-am dat seama că dorea să ştie dacă am o relaţie, mereu mă întreba de asta în ultimii ani, chiar dacă îi spusesem că nu am de gând să mă însor a doua oară. Ea insista că trebuie să am o femeie lângă mine.

— Nu, sunt tot singur.

— Nu e bine, nu e deloc bine.

Mă întorceam acasă, când m-a sunat Marcel Prostovol. Dibuise un scandal cu potenţial uriaş, o poveste cu iz sexual în care era implicat un grangur din poliţie, surprins în timp ce o călărea pe soţia şefului de la arme şi muniţii. Se ştia că în poliţie fuseseră angajate toate odraslele, rudele, amantele şi vecinii celor cu grade superioare. Nepotismul întrecea orice închipuire, iar încrengăturile de neamuri virusau chiar organigrama la nivel naţional a instituţiei. Fireşte, semnalul fusese dat de sus şi se propagase în teritoriu cu o viteză uluitoare. Când

l-am întrebat despre ce grangur este vorba, mi-a răspuns că e în chestiune personajul cel mai tare. I-am cerut să ne vedem imediat la redacţie.

Era ora 21, redacţia era pustie, iar Marcel mă aştepta triumfător:

— Bătrâne, am dat lovitura!, a exclamat jubilând.

Nu m-am arătat prea entuziast, am cerut probe şi mi-a spus că totul este documentat, că are mărturii, că soţul l-a luat la bătaie pe şeful Inspectoratului de poliţie, după ce a constatat flagrantul delict, chiar în biroul comandantului. Fusese sesizat ministerul, o comisie era pe drum. L-am întrebat dacă mai ştia cineva şi dacă ziarul concurent va avea ştirea în ediţia de a doua zi.

— Nu, nimeni nu are informaţii cu excepţia mea. Am o sursă în poliţie care a ciripit, şi-a asumat acest risc. Nu pot să spun cine este, dar se bucură de credibilitate. Nu are cum fi intoxicare. Păcat că am scăpat ediţia de mâine. Mi-e frică să nu se afle…

— Se va afla, sigur se va afla. Dacă te mişcai cu o oră, două mai repede, dădeam lovitura. Aşa ne vom alege doar cu firimituri.

Am avut dreptate. A doua zi s-a aflat în tot târgul, dar noi am ştiut să exploatăm bine întregul scandal şi ne-am sporit simţitor tirajul. Prostovol a fost eroul finalului de an. Şeful poliţiei a fost schimbat, noi am anticipat acest lucru, chiar cu trei zile înainte de revelion, aşa că în ultima zi a anului am titrat mare, pe prima pagină: „*Monitorul* a avut dreptate — şeful poliţiei a fost mazilit!“ În plus, am dat un interviu în exclusivitate cu cel încornorat, chiar când depunea cererea de divorţ. Efectul a fost colosal.

Tot atunci s-a nimerit ca Saveta Dumitru să se implice într-un caz de crimă. Undeva, într-un sat, un ins beat

a fost înjunghiat de soţie. Era vorba despre o familie nenorocită, în care bărbatul bea de stingea întreaga agoniseală, lăsându-şi cei cinci copii fără pâine. Într-o seară şi-a luat la bătaie nevasta, iar aceasta a pus mâna pe un cuţit de bucătărie şi l-a înjunghiat. A fost arestată. Cu ocazia înmormântării bărbatului, Saveta a făcut un reportaj super, insistând pe faptul că femeia era victimă şi că se afla în legitimă apărare. Apoi, arestarea ei ameninţa cu moartea prin înfometare a cinci copii, cel mai mare având zece ani, iar cel mai mic, o fetiţă, cinci luni. Articolele Savetei au avut impact, campania de presă declanşată nu doar că a adus prestigiu ziarului, dar cred că a influenţat decizia unui complet de judecată care a hotărât punerea în libertate a femeii. Când a ajuns acasă şi copiii i-au sărit în braţe, reporterii noştri erau acolo, aşa că ne-am încununat izbânda cum se cuvine.

Toate acestea însă erau nu mai mult decât un balon de oxigen. El s-a zbârcit repede, iar lipsa banilor şi datoriile tot mai mari ale patronului au decis. Mai aveam de trăit foarte puţin. Asta nu însemna că nu trebuia să ne batem până în ultima zi, să credem în salvare şi să ne comportăm ca şi când am fi fost lideri de piaţă.

Revelionul l-am făcut cu Mirela. Am vrut iniţial să mergem la un local, dar apoi mi-a spus că, proaspăt divorţată fiind, se va expune ironiilor. Nu voia să le dea satisfacţie unor flecari şi ţaţe invidioase, refulate. I-am dat dreptate:

— Ne vom simţi bine la mine acasă. Dacă vrea, poate veni şi Alexandra.

— Ei, eşti complet inactual. Alexandra este o domnişoară care are nevoie de libertate. Face revul cu prietenii, undeva la o cabană.

— OK. Dacă aşa e bine, aşa să fie.

Nu peste multă vreme însă, Alexandra va fi victima acestei libertăţi prost înţelese. Dar să nu anticipăm…

Trauma Mirelei în urma violului părea să se vindece. Totuşi, în nopţile în care rămânea la mine, aveam impresia că încă trăieşte coşmaruri legate de acea experienţă. Se trezea, se ducea în bucătărie şi fuma ore în şir. Am încercat s-o iau de acolo, dar insista s-o las în pace, asigurându-mă că totul, absolut totul este în regulă. Nu, nu era tocmai aşa, ştiam asta, dar nu puteam face mare lucru. Speram însă că lucrurile se vor regla de la sine, că trauma se va estompa şi ea va avea forţa să se relanseze. Optimismul meu nu părea deloc exagerat.

Pe 31, i-am dus un pachet tuşii Rafila. Era trist în tot spitalul. Câteva globuleţe şi fâşii de hârtie creponată atârnau de tuburile fluorescente. Atât! Multe saloane erau goale, pacienţii fiind lăsaţi acasă. Doar cei grav bolnavi rămăseseră — resemnaţi, aşteptându-şi sfârşitul, mulţi neştiind că vine un an nou. Tuşa era unul dintre ei. La plecare, m-am abţinut să-i urez la mulţi ani. M-am aplecat doar şi am sărutat-o pe frunte. Ea a închis ochii şi mi-a spus:

— Du-te, du-te cu Dumnezeu! Du-te repede, dragul meu.

Am plâns până la maşină, dar ştiu că ea a plâns toată noaptea.

Două ore mai târziu, am luat-o pe Mirela din faţa casei. Mirosea a parfum, era îmbrăcată într-o blană sub care purta o rochie destul de comună. De altfel, nici nu avea de ce să afişeze toalete costisitoare. Cine le-ar fi putut admira?

A fost o noapte oarecare, dar nici nu ne-am ostenit să fie altfel. Ne-am uitat la televizor, am mâncat bunătăţurile aduse de ea într-un coş, la miezul nopţii am ieşit

pe balconul minuscul şi am ciocnit cupele de şampanie, ea şi-a spus dorinţa cu voce tare: — „Să mă iubeşti ca pe tine însuţi!“, apoi ne-am sărutat şi eu mi-am dat seama că nu mi-am formulat dorinţa, însă acum era mult prea târziu s-o mai fac. Ne-a cuprins frigul şi am intrat în odaie.

— Nu mă dezbrăca. Vreau aşa, îmbrăcaţi, pe apucatelea…

Nici nu puteam avea o iniţiativă mai bună chiar în prima oră a noului an. Ea se făcea că fuge de mine, eu mă făceam că o prind, ea ţipa şi mima oroarea, eu îi ridicam rochia şi umblam cu ruşinea pe-afară, gata de asalt. S-a nimerit ca pe masa de bucătărie, printre farfuriile cu mâncare, s-o ajung şi s-o fixez în sfârşit în poziţia cuvenită. La final mi-a cerut să nu mă feresc, ci să-mi las toată snaga în ea. Ameţit, nici nu mi-am pus problema de ce. Apoi ne-am dus la baie şi ne-am dezbrăcat acolo şi ne-am duşulit, apoi fuga-fuga în pat pentru un alt sex şi pentru somn, somn, somn.

Începutul de an a venit cu o dezamăgire — decanul, Ioan G. Bot, autodidact şi veleitar de doi bani, resentimentar şi narcisic până la paranoia, cel etern logodit cu el însuşi, care se iubea mai presus de închipuire, mi-a comunicat în prima zi din restul semestrului I, de dinainte de sesiunea de examene, că dosarul meu de conferenţiar nu poate fi admis. Motivul — nu îndeplinesc criteriile privind cercetarea ştiinţifică. Mi-a spus asta chiar la el în birou, apoi a adăugat:

— Sincer, îmi pare rău!

Ei bine, asta sau mai bine zis acel cuvânt, *sincer*, m-a făcut să-mi pierd cumpătul şi să-i zic:

— Mie nu-mi pare deloc rău să te bag în pizda mă-tii!

A făcut ochii mari şi a rămas fără aer. Am adăugat că, dacă mă gândesc bine, ar merita şi o pereche de palme. M-a ameninţat:

— Dacă dai în mine, chem poliţia.

— Cum să dau într-un căcat?, i-am zis. M-aş împuţi şi eu şi nu m-ar spăla nici roua ce cade pe Câmpurile Elizee.

Mi-a părut rău mai apoi de izbucnirea mea. Nu trebuia să-i dau nătărăului nici măcar această satisfacţie, ci doar să-l ignor, să-l pedepsesc cu indiferenţa mea.

Acum câteva minute, când am ieşit pe coridorul celor cincizeci de paşi, uşa unui salon de femei era deschisă. Pe un pat am văzut că doi făceau sex. Este trecut de miezul nopţii. Ştiau că îi privesc. El era deasupra, ea, crăcănată, sub el, cu cămaşa de noapte trasă până sub gât. Nu i-am recunoscut, nu ştiu câţi ani or fi având. Gâfâiau amândoi. I-am privit un minut, poate mai mult, apoi m-am dus în hol. În salonul asistentelor era întuneric. Am deschis frigiderul şi mi-am luat flaconul de apă. Închid calculatorul şi mă culc. Sunt frânt.

13

Tuşa Rafila a murit spre sfârşitul lui februarie şi cam tot atunci *Monitorul* şi-a încetat apariţia. Eram cu Mirela în magazinul ei de pe Corso. Ne amuzam de felul în care se îmbrăcase Mona: o jupă violetă, foarte scurtă, o cămaşă albă de mătase, largă, sub care avea un sutien violet, totul extrem de sexy, de provocator. Dacă mai adăugai

machiajul excesiv, puteai crede că fata era pregătită să toarne o scenă fierbinte într-un film porno. Ea era însă mirată de atenţia pe care i-o dădeam.

— Mă mir că nu te-a violat încă nimeni. După cum arăţi, tu îndemni la treabă bărbaţii care intră în magazin, numai că nu le dai bilete de ordine.

Râdeam toţi trei şi mă bucuram că Mirela glumeşte despre viol, ea, care cu mai puţin de trei luni în urmă o păţise atât de urât. Mona poza în inocentă, ba chiar era încântată de ipostaza de bombă sexy. O mulţumea şi faptul că nu investise degeaba în frecventarea unui salon de bronzat. Orice făceam, ochii îmi lunecau spre ea şi, dacă nu ar fi fost Mirela acolo, mai că m-aş fi pus pe un flirt. Parcă citindu-mi gândurile, zise:

— Hai mai bine să plecăm sau preferi să închidem magazinul şi s-o facem în trei?

— Nici n-ar fi o idee rea, am plusat.

— Porcule!, a explodat, în timp ce Mona îşi făcea de lucru cu nişte gablonzuri tocmai primite.

Telefonul a sunat şi am văzut că era doctorul Ciobanu. Am ştiut!

— A murit acum o jumătate de oră, mi-a spus. S-a stins ca o lumânare. Dacă asta-ţi foloseşte la ceva, află că nu a avut dureri. A avut o agonie scurtă, un mic spasm, resuscitarea nu ar fi avut niciun rost.

Mirela m-a întrebat ce am păţit că sunt palid.

— A murit tuşa Rafila, am zis. Acum o jumătate de oră.

Am ieşit. Dacă dimineaţă fusese soare şi frig, acum vremea se înmuiase, iar fulguiala anemică ameninţa să se transforme în polei, lapoviţă sau chiciură. Sub cerul sumbru, oraşul părea dominat de-o mohoreală atotputernică. Luase sfârşit o lungă aşteptare dureroasă. Acum

eram singur, cu adevărat singur, ea nu mai exista. Plecase, ştiuse s-o facă fără zarvă, într-o demnitate cu valoare de lecţie. Trebuie, pesemne, să ştii să mori, puţin mai mult de cum trebuie să ştii să trăieşti. Acel *puţin* face diferenţa dintre un om şi-o simplă vietate. Mirela era lângă mine.

— Suferi, te simt că suferi.

Am ignorat-o. Mergeam spre maşină. Ea deveni nervoasă:

— Spune ceva. Zi-mi ceva, nu sta în tine şi nu-ţi rumega durerea, las-o să iasă, pentru numele lui Dumnezeu…

— Mă duc la spital, i-am zis imediat. Nu cred că are rost să vii cu mine. Acolo am de rezolvat formalităţile respective, apoi am de mers la primărie, pentru alte formalităţi, pe la pompele funebre, mă rog, ştii tu că e alergătură.

— Arăţi ca un mort. Eşti livid.

Am plecat promiţând că o sun mai târziu. Am sărutat-o şi am urcat la spital. Tuşa fusese dusă la morgă. Am alergat acasă la ea, i-am adus hainele de îngropăciune şi am plătit să fie pregătită cum se cuvine, după necropsie. Până după prânz am cutreierat oraşul, am rezolvat cu locul de veci, am dat anunţul la ziare. Nu aveam de gând să sun pe nimeni, nici măcar pe soră-mea. Să citească anunţurile mortuare! Preotul! Uitasem de preot, de slujbele din capelă. Am apelat la singurul pe care îl cunoşteam, fără să am habar că tuşa Rafila avusese preotul ei, la biserica la care se ducea. În sfârşit, totul părea a fi în bună regulă, prin redacţie am trecut doar câteva minute. Atmosfera era la fel de tristă ca la morgă. Valer ne anunţase că 28 februarie va fi ziua în care urma să apară ultima ediţie din *Monitorul*. Până atunci rămăsese mai puţin de-o săptămână.

Când s-a întunecat am ajuns la capelă, pentru stâlp, în prima seară de priveghi. A venit şi Mirela. În rest, nimeni. Preotul a citit evanghelia. I-am văzut, în sfârşit, chipul, moartă. O figură pe care aproape că nu o mai recunoşteam. Părea încrâncenată acum, după ce trecuse dincolo, ca şi când primirea la care se aşteptase nu fusese cum şi-a dorit. În ultimele zile de agonie avusese o faţă liniştită, împăcată, destinsă. Acum părea supărată, duşmănoasă, gata de a aplica o pedeapsă.

I-am spus asta Mirelei şi mi-a replicat că aşa e mortul, se schimbă, îşi modifică fizionomia până la a nu-l mai recunoaşte pe cel ce era în viaţă.

— Aşa s-a întâmplat şi cu tatăl meu, mi-a dat ea argumentul suprem.

Era pentru prima dată când pomenea de tatăl ei. Nici nu ştiam că murise, cum nu ştiam că existase. Urma să aflu în noaptea ce a venit alte lucruri despre el.

Era frig. Am ieşit din capelă şi am luat-o de mână. Nu era zăpadă, doar o noapte sumbră, neagră, într-un cimitir ale cărui alei erau luminate de becuri gălbui. Abia aşteptam să ajungem în garsonieră. Ne-am îmbrăţişat în uşă, aşa încotoşmănaţi cum eram. Ne-am sărutat, i-am descheiat nasturii de la blană şi i-am cuprins mijlocul cald, îmbietor. Limba ei mi-a atins limba, am simţit fiorul până în călcâie şi-am muşcat-o de lobul urechii. Eram întărâtat, pus pe voluptăţi, semn că între moarte şi sex nu există graniţă, ci doar un strop de memorie ambiguă, o cortină din pânză de păianjen.

Târziu în noapte, după ce am făcut dragoste cu o anumită încordare, dar fără a risipi nicio fărâmă de plăcere, Mirela m-a întrebat dacă dorm. Nu. Nu dormeam, nu-mi venea somnul, o vedeam în faţa ochilor pe tuşa

Rafila, chipul ei în sicriul depus în capelă. Atunci şi-a întors capul spre mine. Eram goi amândoi, şi dulceaţa acelui trup de femeie mi s-a transmis prin epidermă, spre suflet. Ne-am sărutat — molcom, scurt, cu zgomot, după care ea a început să povestească, în timp ce eu stăteam cu ochii închişi, dar *privind* totuşi femeia iubită, aşa cum fusese doar cu o oră înainte, deasupra mea, ca o vâlvătaie, ca o promisiune a faptului că mereu dragostea noastră va fi triumfătoare, niciodată răpusă. Am auzit-o, în transă:

— Tatăl meu a murit acum unsprezece ani. Eram studentă la Timişoara când mama mi-a dat vestea. L-a răpus un cancer galopant, care a început la un genunchi, iar apoi a făcut metastaze la plămâni. În două luni era în mormânt. Dar nu asta doream să-ţi spun despre tata, ci că a fost un monstru. Dar un monstru care m-a iubit şi pe care l-am iubit. Fiu de miner, a intrat în partid la sfârşitul anilor '50, pe când nu avea încă douăzeci de ani împliniţi. A fost promovat repede activist, ba chiar secretar raional, şi apoi şi la regiune. Îmi făcea toate voile, mă ducea cu maşina oriunde mi se năzărea, practic nu era poftă pe care să nu mi-o satisfacă. În schimb, cu mama lucrurile stăteau pe dos. Iubirea a dispărut în primele luni de căsnicie, apoi s-a instalat între ei o ură viscerală. Se detestau, se înfruntau şi de fiecare dată pentru mama ieşea rău. Noroc cu sportul, care a ţinut-o pe linia de plutire. A vrut să divorţeze, de fapt cu asta îl tot şantaja, un divorţ i-ar fi afectat lui dosarul şi risca sancţiuni, pierderea funcţiei, dizgraţia în partid. Mama se farda ca să-şi ascundă vânătăile. Am asistat la scene oribile, cu ţipete, cu picioare în burtă, cu ameninţări şi cu înjurături fioroase. Într-o noapte, i-am auzit certându-se. Mama îl ameninţa

cu divorţul, el o înjura şi o făcea curvă, apoi am auzit un zgomot de corp căzut. Am intrat. Mama zăcea pe jos, într-o baltă de sânge. Am plâns, incapabilă să mă mişc şi să reacţionez. Tata a sunat la salvare şi au dus-o la spital. Era la sfârşitul anilor '70, poate cei mai fioroşi din punctul de vedere al scandalurilor din familia mea.

Mirela tăcea acum, eu îi mângâiam spatele, braţul, iar cealaltă mână o ţineam între coapsele ei, într-un loc fierbinte, incandescent.

— Spune mai departe, i-am zis. Ori ai terminat povestea?

— Nu, dar n-aş vrea să te plictisesc. Poate vrei să dormi.

— Nici vorbă, iubito. Spune înainte.

— A venit acasă a doua zi cu cinci copci la cap. O lovise cu bătătorul de şniţele. Apoi, o vreme s-au mai potolit, el a renunţat la violenţe, dar nu şi la certurile împănate cu sudălmi reciproce. Eu creşteam şi era deja o problemă să se mai încaiere cu mine de faţă, apoi oricum îmbătrâneau şi ei.

— Dar de unde porneau scandalurile?

— Nu ştiu. Mama refuză şi acum să-mi spună, dar eu cred că nu exista niciun motiv explicit. Se urau, asta e. Căsnicia lor devenise o carceră, locul unei suferinţe comune în care fiecare încerca să-l anihileze pe celălalt, să-i facă viaţa cu ceva mai amară. Sunt convinsă că doar asta era. Dacă le-ar fi stat în putere, s-ar fi condamnat unul pe altul la moarte fără să clipească şi, ca să fie siguri, ar fi executat personal pedeapsa prin spânzurătoare sau tragere în ţeapă. Acasă la mine am înţeles ce e ura. Eu îi iubeam pe fiecare în parte, strict izolaţi unul de altul. Pe tata, deoarece îmi satisfăcea toate capriciile, cum ţi-am spus, iar pe mama pentru că o respectam, pentru că mă învăţa să fac bine şi curat paşii în viaţă, pentru că o simţeam

vulnerabilă, dar demnă. Vreau să spun că niciunul nu m-a atins măcar cu un deget şi din afară oricine ar fi crezut că nu sunt capabili de violenţă, că sunt cei mai buni oameni de pe pământ şi că se iubesc şi se respectă. Când cineva ne intra în casă, căminul nostru se transforma pentru un răstimp într-un paradis, loc al armoniei şi al iubirii. Apropiaţii, prietenii de familie nu au ştiut şi nu ştiu nici acum ce se petrecea cu adevărat acolo, în casa noastră, iar această ipocrizie fenomenală m-a făcut să înţeleg cât de prefăcută este lumea.

— Da, căsnicia devenită carceră este cea mai atroce formă de ipocrizie. Asta pentru că transformă intimitatea într-o dramă, o dramă tăcută, insidioasă, ca o muşcătură de viperă. Ştiu asta din cei patru ani de căsnicie ai mei. Aş fi preferat să-i petrec la ocnă. Poate o să-ţi povestesc odată.

— Stai să-mi scot mâna, că mi-a amorţit, mi-a cerut ea.

M-am răsucit, ea şi-a scos palma de sub spinarea mea, eu mi-am scos palma dintre pulpele ei, am întrebat-o dacă nu vrea apă, apoi am sărutat-o şi i-am cerut să continue.

— Imediat după revoluţie, am auzit lucruri oribile despre tata. Poate că ai citit şi tu prin ziare despre Enache Marinescu, activistul de partid care a trecut cu tractorul peste o familie de chiaburi, în '62. S-a întâmplat într-un sat unde ţăranii nu erau de acord cu intrarea în CAP. Am aflat astfel că tatăl meu a fost un ticălos, un propagandist al stalinismului, un comunist care a servit fără să crâcnească barbariilor luptei de clasă. L-au marcat şi pe el dezvăluirile din anul 1990. Într-o zi, o femeie ne-a bătut la uşă. Tocmai venisem acasă, de la liceu. Am deschis eu şi mi-a zis că este singura supravieţuitoare din familia

peste care tata a trecut cu tractorul. Atunci, în ’62, îi muriseră mama, tata, bunica şi un frate de zece ani. Ea, care avea numai un an, fusese lăsată acasă, cu un vecin. Noroc că tata era plecat la ţară, în satul lui de baştină, unde aveam o căsuţă de vacanţă. S-a speriat când i-am spus de vizită, aşa că nici n-a mai trecut pe la oraş, de frică. De acolo, cred, i s-a tras şi boala, de la frica uriaşă pe care i-a stârnit-o aflarea faptelor lui de activist de partid de la începutul anilor ’60.

— Dezvăluirile astea ţi-au anulat dragostea pentru el? L-ai condamnat şi tu?

— Nu, nici nu l-am condamnat, nici nu mi-au schimbat sentimentele faţă de el. Ajunsese un om căzut în genunchi. O lovitură din partea mea l-ar fi doborât complet şi cred că ar fi fost o mişelie. Chiar şi mama l-a menajat, deşi avea acum ocazia să i-o plătească. Dar nu, nici vorbă. Cred că l-a compătimit. Atât, de iertare nici nu putea fi vorba, dar nu pentru ce-a făcut ca activist comunist, ci ca soţ.

Am adormit abia pe la 5. Am auzit-o sforăind uşor, am mişcat-o să se întoarcă pe burtă, iar părul negru i se răsfira pe pernă. În semiîntuneric, părea o pată întunecată, pe o întindere cenuşie. Începeau să se audă maşinile pe strada îngheţată, încremenită sub spoturile triste ale lămpilor electrice. Am mers la bucătărie şi am băut apă, apoi m-am aşezat lângă Mirela şi am readormit împăcat cu mine şi cu lumea.

La înmormântare nu au fost mai mult de cincisprezece persoane. Printre ele, sora mea, venită mai mult să vadă dacă nu era rost de ceva avere, în urma succesiunii după tuşa. Din păcate pentru ea, totul fusese aranjat în favoarea mea, pentru că tuşa Rafila fusese prevăzătoare şi

am reglat treburile la notar cu o jumătate de an înainte de a muri. Asta, la iniţiativa ei. Mi-a spus că nu se ştie niciodată ce se poate întâmpla şi vrea ca lucrurile să rămână limpezite. Avusese, poate, o presimţire, ceea ce m-a ferit de o mulţime de încurcături cu fel de fel de pretendenţi care au răsărit miraculos.

Au slujit doi preoţi, cel adus de mine şi cel de la parohia unde fusese enoriaşă şi care a ţinut să-mi spună că tuşa a fost o femeie evlavioasă, cu frică de Dumnezeu, care se spovedea şi se cumineca, după rânduială. I-am spus că îl cred, dar că eu sunt greco-catolic. Asta i-a tăiat orice poftă de-a mai conversa cu mine. Mi-a cerut, poate drept răzbunare, un onorariu piperat. Mătuşa îmi lăsase o sumă de bani din care am achitat totul, ba chiar mi-a mai rămas aproape jumătate din sumă intactă. Avea să-mi prindă nemaipomenit de bine.

La groapă, am aruncat un bulgăre de pământ peste sicriu, apoi am primit condoleanţele câtorva. Mirela era la cinci paşi de mine, ascunsă sub o imensă căciulă de blană. Am plecat împreună şi ne-am mai oprit la patruzeci de kilometri de oraş, la amicul meu, Sorin Maghiar. Am urcat într-o cameră a motelului, amenajată ca separeu, şi am băut până ne-am îmbătat. Am dormit acolo, în odaia supraîncălzită, îmbrăcaţi, iar dimineaţă am pornit spre casă. Mirela arăta ca o vampă, practicantă într-un tractir rezervat soldaţilor livraţi drept carne de tun, pe linia întâi a frontului.

— Pa, iubitule, mi-a zis la despărţire, dar a adăugat pe un ton absent: S-ar prea putea să nu ne mai vedem o vreme!

Fix după trei zile, am înmormântat şi redacţia. *Monitorul* a încetat să mai apară, iar Valer ne-a ţinut un discurs,

asigurându-ne că la vară vom fi cei mai tari din parcare. Promitea o sumă mare de bani, investiţie serioasă, trust de presă. Bărbi! Doar Tatiana a plâns, pentru că rămânea pe drumuri şi nu mai avea cum să-mi restituie datoria. I-am spus că o iert, că nu am nevoie de bani şi că voi încerca să-i găsesc un job. N-a părut prea convinsă că o voi scoate din bucluc şi, din nefericire pentru ea, a avut o intuiţie feminină impecabilă. Am uitat de soarta ei ingrată în doar câteva ore, după beţia colectivă de adio.

La fel de repede am uitat că fusesem redactor-şef de ziar. Experienţa se dovedise cu totul nefericită, mă uzase şi-mi stârnise un imens dezgust pentru presă, în general. O vreme nu am citit nicio publicaţie, preferând cărţile şi multă, foarte multă muzică. Primăvara acelui an a fost în economia destinului meu o piatră de hotar. Motivele vor fi etalate pe larg, în cele ce urmează.

Deocamdată trebuie să spun că de 1 martie am sunat-o pe Mirela, cu gândul să ne vedem ca să-i dau un mărţişor. Nu mi-a răspuns, iar drăcuşorul care nu doarme niciodată m-a împins să merg la magazinul ei. Nu era acolo, cum şi speram, de altfel. M-am linguşit pe lângă Mona, care era numai zâmbet şi miere, i-am cerut voie să-i pun un mărţişor în piept, apoi am sărutat-o pe buze. Fata, uluită, m-a împins spunându-mi s-o las în pace, că poate vine cineva, chiar doamna Mirela se putea ivi de niciunde şi că ea nu are nevoie de probleme, nu vrea să-şi piardă locul de muncă şi nu este nici într-un caz dintr-alea care fac lucruri urâte, o curvă, adică. Am râs, i-am trimis o bezea şi i-am spus că mi-ar face un imens serviciu dacă i-ar spune patroanei ei că primise mărţişorul de la mine, ba chiar că n-o să mă supăr deloc dacă îi va „relata“ comportamentul meu scandalos, de derbedeu sadea, îndemnat

de diavol să pângărească fete inocente şi să le stârnească înspre depravare.

— Poţi să-i spui că am încercat să ţi-o trag pe biroul ei, dar că tu m-ai lovit în testicule şi ai ţipat şi n-ai vrut cu niciun preţ. Dacă-i spui asta, sigur te ia asociată şi-ţi dă jumătate din magazin şi-un vibrator în cur.

Biata fată a izbucnit în plâns. Mi-a părut rău, dar era prea târziu. Am ieşit.

Mirela m-a sunat după un ceas:

— Brută! Animal păros! Scârnăvie! Pârciul dracului!

Pot să jur că astea au fost cuvintele alese cu care m-am îndestulat din partea iubitei mele, de 1 martie. N-am apucat să-i mulţumesc. Mi-a închis telefonul, iar ca bonus am primit un SMS — „Am murit! Nu mă mai căuta!"

Într-o săptămână, mi-am vândut garsoniera şi m-am mutat în apartamentul tuşii Rafila. Eram boier, aveam ceva bănuţi şi-un chef de viaţă ca un câine de lanţ.

14

„Răspunde, bestie, e ceva grav", acesta a fost mesajul pe care l-am primit de la Mirela în seara aceea de primăvară. Mă sunase de mai multe ori, dar nu i-am răspuns. Doream s-o pedepsesc pentru lunga ei tăcere de două săptămâni, poate chiar mai mult. Sâmbătă, lenevisem toată ziua, după ce mai multe zile la rând mă concentrasem pe cursuri. Doar seara ieşisem la câte o plimbare, dând ocol cartierului. Asta mi-a dat senzaţia că exist,

că sunt capabil de un proiect. Închiderea ziarului îmi oferea ocazia să devin un profesor serios, aplicat la temele jurnalismului teoretic. De multă vreme doream să-mi pun la punct un suport de curs, poate chiar două. Aspiram să devin un dascăl universitar mai aplicat şi responsabil, mai ales că destui studenţi meritau asta. Ziarul luase caimacul întregului meu efort intelectual, dar şi al energiei disponibile. Acum mă puteam revanşa.

Când telefonul a sunat a cincea oară, am răspuns:

— Alo! Vlad, a dispărut Alexandra!

Asta mi-a spus Mirela, apoi n-am mai auzit nimic, o ceaţă mi s-a pus pe creier, iar inima a accelerat, pompând sânge într-un organism secerat de la genunchi. Am chemat-o la mine. Mi-a spus că e la poliţie şi nu poate veni încă. I-am cerut să mă sune imediat ce poate. Eram agitat, nu credeam că o astfel de întâmplare poate să mă răvăşească aşa. Alexandra fusese o prezenţă de palimpsest, mult obliterată. Nu schimbaserăm multe vorbe amândoi, cu excepţia acelui weekend oarecum penibil, la munte. Îi apreciam discreţia şi frumuseţea, pe cât de delicată, pe atât de spiritualizată. Nu era o nimfetă care să epateze, care să îmbie la sex, ci o adolescentă meditativă, fragilă chiar, care te invita să rămâi la distanţă. Interioritatea ei părea o comoară bine, foarte bine protejată. Cu Mirela nu discutasem despre ea niciodată, nici bune, nici rele. Urma să împlinească paisprezece ani prin iulie, cred. Vârstă critică pentru fete. Dar ce vârstă nu e critică, la urma urmei? Fiecare în felul ei.

Trebuia să mă calmez, poate că nu era nimic grav. S-o fi dus fata la o prietenă sau la iubitul ei şi a întârziat mai mult, ascultând muzică, discutând sau, de ce nu?, făcând sex. Avea aproape paisprezece ani, iar fetele, ştiam

asta bine, îşi începeau viaţa sexuală foarte devreme, incomparabil mai timpuriu decât fetele de pe vremea când eu eram adolescent şi amorul se rezuma la dansuri lente, *la sentiment*, cum se spunea, adică bluesuri, la sărutările din ultimul rând dintr-o sală de cinema ori de pe bancă, în parc. Acum ţinta urgentă este patul, aşa că experienţele acestea atât de profunde şi fascinante ajung să se consume rapid, iar la douăzeci şi cinci de ani viaţa ţi se pare un câmp răscolit şi arat, tăvălit prin de toate. Blazarea, plictisul, mizantropia devin caracteristicile unor vieţi evacuate pe nesimţite şi ajunse la periferiile dezinteresului, în plin amoc.

Minutele treceau greu, eu încercam să-mi ofer motive de linişte, apoi a sunat la uşă. Prăbuşită în fotoliu, nu-şi mai revenea din plâns. Mult mai acut decât atunci, în noaptea cu violul. De data asta avea vigoare să-şi exprime violent disperarea. Nu o puteam opri, nimic nu părea în stare s-o calmeze. Nici n-am încercat, am preferat s-o las să se descarce, numai că au urmat ţipetele, răbufnirile spasmodice, tentative de a-şi sfâşia hainele şi de a mă lovi cu pumnii în piept când am vrut să-i prind braţele.

— Mirela, pentru Dumnezeu, opreşte-te! Vino-ţi în fire.

Dar nu aveam cu cine. Risca să cedeze nervos şi nu ştiam cum să procedez, dacă să chem sau nu salvarea. Cam aceleaşi gânduri ca atunci când Tatiana a avut criza catatonică, numai că acum violenţa înlocuia starea de încremenire fizică.

— Fetiţa mea dragă! Lumina ochilor mei! Unde eşti, ce ticălos îţi face rău?

— Mirela, vorbeşte cu mine, te rog.

— Cu tine? Şi tu eşti o bestie, un consumator de femei. Cum îşi înfige o insectă spurcăciunea de trompă în altă

insectă şi îi suge ţesuturile moi, seva şi sucurile, iar apoi o lasă uscată şi moartă, la fel faci şi tu. Şi tu eşti o nenorocită de insectă. Devorezi şi sugi, apoi pleci satisfăcut, cauţi o alta.

Am lăsat-o să spună tot ce avea de spus, mă bucuram că nu mai ţipă, acum se descărca pe mine. Putea să se echilibreze oarecum, să devină coerentă, ca să pot afla ce s-a întâmplat. Fereastra era deschisă, zvonul zglobiu al oraşului pătrundea împreună cu şoaptele serii şi adierile călduţe. Fusese prima zi frumoasă din an, cu soare generos şi tineri cu poftă de a se săruta. Ispitele ieşiseră la aer, la paradă…

Mă plimbam prin cameră, patrulam prin faţa ei. Acum se liniştise, rar scotea câte un suspin. O auzeam în sfârşit, vorbind limpede, totul putea fi înţeles sau cel puţin exprimat, urmând ca analizele să dibuie sensurile de profunzime.

— Alaltăieri, cam pe vremea asta, am sunat-o pentru că nu ştiam unde este. Plecase şi nu-mi spusese la cine. Nu mi-a răspuns, dar m-a sunat ea în câteva minute. Mi-a spus că e la Andra, cea mai bună prietenă a ei, şi mi-a cerut permisiunea să rămână acolo peste noapte, pentru că au de scris un eseu în engleză despre nu ştiu ce pictor impresionist. Ceva ciudat mi s-a părut. Vocea ei nu era în regulă, părea speriată, îmi răspundea cu întârziere la întrebări şi cineva îi tot şoptea ce să spună. I-am spus să vină acasă, imediat. Nu mi-a zis decât „Pa“ şi a închis. Dar nu a venit. Îţi dai seama ce noapte am avut eu şi mama. Ieri m-am dus la şcoală. Alexandra lipsea, iar Andra mi-a spus că nu fusese la ea cu o seară înainte. Atunci s-a instalat în mine disperarea. Intuiam că se întâmpla ceva rău cu fetiţa mea. Nu ştiam ce să fac. Să anunţ poliţia? Să te caut

pe tine? Mama mă tot bătea la cap că o să vină ea, că nu e bine să facem tărăboi ca nu cumva să se afle şi să-i stricăm reputaţia. Eu ştiam că Alexandra avea un prieten cu trei ani mai mare, un băiat serios cu care precis nu a ajuns şi în pat. Se sărutau doar şi o însoţea la chefurile organizate de colegi. Atât! Pot să jur asta. Dar tocmai se certaseră şi ea îmi spusese că nu mai are pe nimeni, dar că nu-i lipsesc băieţii. Asculta muzică şi făcea sport. Profesorul ei din liceu o selecţionase pentru tir şi acum era legitimată la clubul municipal. O încurajam să facă asta. O vedeam cum creşte, cum femeia iese la iveală din trupul acela de fetiţă.

Mirela mai dădu drumul la o repriză de plâns.

— Trebuia să mă cauţi imediat.

— Ştiu, ştiu că trebuia să fac asta, dar eram furioasă pe tine, hotărâtă să nu te mai caut niciodată, după ce Mona mi-a spus cum te-ai aruncat pe ea. Doamne! Cum ai putut face asta?

— A fost o provocare. Cum nu pricepi? Am vrut să te supăr. Atât. Iar tu ai muşcat nada.

— Ticălosule!

M-am dus lângă ea, dar mi-a cerut să n-o ating, să stau la depărtare şi s-o ascult doar. Mi-a spus că noaptea trecută nu închisese un ochi, sunase de-o mie de ori, dar telefonul Alexandrei era mort. Un scenariu apocaliptic — Alexandra fusese răpită! Fetiţa ei dragă se afla într-o mare primejdie, la discreţia unor ticăloşi.

— Azi-dimineaţă voiam să merg la poliţie, când a sunat Alexandra. O bucurie fără margini mi-a inundat sufletul. Vocea îi era însă străină, rece. Mi-a şi spus să n-o caut, că o să vină acasă când va crede ea de cuviinţă. M-a avertizat să nu sun la poliţie, că îi fac doar rău. A închis brusc.

Totuşi, m-am dus la poliţie. Le-am spus tot, apoi am venit la tine. Crezi că mă poţi ajuta?

— El ştie? L-ai anunţat?

— Cine? Vali? Da, i-am spus încă de alaltăieri-noapte. Trebuia să-i spun, deşi la divorţ Alexandra mi-a fost dată mie în întreţinere. Responsabilitatea este deci a mea, dar el este tatăl ei şi nu pot trece peste asta.

— Bănuiesc că e îngrijorat şi el şi că va încerca să găsească o soluţie.

La plecare am vrut s-o sărut. Şi-a întors, într-un gest nervos, capul:

— Nu, lasă asta. Ţine-mă la curent cu tot ce faci. Dacă aflu ceva, te sun.

— Bine.

Mi-a cerut să nu fiu supărat pe ea, ci s-o înţeleg. Avea nevoie de mine, dar nu în pat, ci alături de ea.

— Sigur, i-am spus, sigur. Poţi conta pe tot sprijinul meu. Şi regret prostia cu Mona. Nu ştiu dacă ai înţeles corect gestul meu prostesc, dar n-am avut intenţia care părea să fie.

M-am îmbrăcat şi l-am sunat pe Şişu, prietenul meu care avea un night club undeva într-un orăşel la treizeci de kilometri de urbe. I-am spus că vin la el, s-a bucurat, nu ne mai văzuserăm de luni bune. Îl frecventasem destul de asiduu pe la finele anilor ’90, când locantele astea au cunoscut apogeul, apoi, după câţiva ani, a urmat declinul. Multe fete plecau în Italia, unde câştigau mult mai bine pentru sexul prestat, e drept, şi riscurile fiind mult mai mari. Şişu avea vreo cinci-şase bucăţi pe care le administra şi ca prostituate, doar dacă doreau să meargă în cameră cu clienţii din bar. Ţinea la ele ca la fetele lui, le obliga să respecte regulile casei, dintre care una

era esenţială — fără droguri! Unele fete adunau bani frumoşi şi plecau. Altele şi-au găsit bărbaţi cu care s-au măritat, dar au fost printre ele şi nenorocite care s-au lăsat amăgite de gagii, au fugit cu ei şi apoi au fost părăsite, bătute sau vândute reţelelor de carne vie din fosta Iugoslavie. Acesta era coşmarul lor — Muntenegru, Bosnia, dar şi Croaţia.

— Bine-ai venit!, mi-a urat, după ce Andra, barmaniţa, a deschis uşa. Nu te-am mai văzut de mult. Ce mai faci?

— Bine, fac bine.

Ce altceva puteam să-i spun? Veniseră doi clienţi de care se ocupau trei fete, alte două îşi aşteptau rândul la bară. Pe una o cunoşteam, dar nu-i reţinusem numele. A venit la mine, mi-a întins mâna, s-a prezentat şi m-a întrebat dacă poate să se aşeze. Am refuzat-o şi i-am cerut lui Şişu să mergem undeva, eventual la el în birou, pentru că aveam de discutat o problemă importantă. I-am spus fetei că mă întorc să bem un pahar. Mi-a zâmbit şi atunci mi-am adus aminte. Se întâmplase în urmă cu o jumătate de an. O chema Marcela. Nu se schimbase, acelaşi profil îmbietor, voluptuos. Făcusem sex cu ea într-o cameră de la motelul prietenului Sorin Maghiar şi, la un moment dat, ne-am trezit pe jos. Cedase patul chiar în timpul asaltului la baionetă!

— Vreau să mă ajuţi. A dispărut fetiţa prietenei mele. Are paisprezece ani neîmpliniţi. Ceva îmi spune că e groasă rău. Mi-e teamă să nu fi ajuns pe mâna unor proxeneţi. Tu îi ştii bine pe ăştia.

Nu mi-a promis nimic, dar m-a avertizat că, dacă e aşa, atunci nu se putea întâmpla ceva mai cumplit.

— Ăştia omoară cât ai clipi. Vai de fată, dacă a ajuns pe mâna lor. Îşi va dori moartea. Poate că acum a ajuns deja

într-un bordel din Italia sau din Muntenegru. Le ţin numai cu bătaie, futai, apă şi pâine, ca pe sclave. Nu există pardon, trebuie să producă atâta cât vor ei. Ar fi nemaipomenit să fi rămas în oraş, la vreun night club. Io pe ăştia îi ştiu şi cred că mă pot amesteca sau cel puţin pot afla ceva. Mă apuc şi sun. Tu du-te în bar şi, dacă vrei, se ocupă Marcela de tine. Nici acum n-a uitat noaptea în care ai rupt patul cu ea.

— N-am fost eu viteaz, ci patul şubred.

Eram obosit. Ziua avusesem cursuri, iar pe la prânz înotasem în piscina cu apă termală. Nu prea aveam chef şi nici nu-mi convenea să fac sex pe bani. Nicio plăcere, niciun fior, doar exerciţiul fizic, descărcarea, gustul amar, ba chiar impresia jenantă că eşti un nevolnic.

M-am aşezat pe canapeaua din bar, mi s-a adus o băutură răcoritoare, iar Marcela a venit şi mi s-a instalat direct în braţe.

— M-ai uitat, puişor?

— Cum era să te uit? O femeie ca tine nu poate fi uitată cu una, cu două. Dacă-mi dai o poză de-a ta, promit s-o pun în ramă!

Am făcut conversaţie, după ce şi-a comandat un Martini. O colegă de-a ei dansa la bară, iar cei doi clienţi aflaţi în încăperea rezervată fumătorilor avansaseră mult în tatonările cu cele trei nimfe. Goale, două dintre ele li se urcaseră în poală, iar a treia stătea în expectativă.

— Mă vrei, dragule?, încercă Marcela o nouă ofensivă.

— Ne mai gândim, bine? Noaptea e lungă.

I-a venit rândul la bară, iar cea care terminase i-a luat locul lângă mine, ca nu cumva să mă plictisesc. O chema Malina, era moldoveancă şi presta la bar de vreo trei săptămâni. Da, da îi plăcea să danseze, o mai făcuse şi în

alte baruri şi se jura că are nouăsprezece ani. Arăta bine, chiar dacă luminile de neon sunt înşelătoare, iar întunericul estompează mult din patina unor dame consumate în regim de foc automat.

A intrat Şişu. Părea să aducă informaţii:

— Poate că Alexandra ta are noroc. Mai trebuie să sap, de-aia îţi propun să te duci la mine în birou ori cu Marcela, ori cu Malina. O ai pe care vrei la promoţie, jumătate preţu'. Consumaţia este din partea casei, că-mi eşti prieten.

Am ales-o pe Malina, ea s-a dus înainte, iar eu după trei minute. Biroul lui Şişu avea o canapea, cum e şi firesc într-un astfel de loc. Fata îmi zâmbea, arăta nesperat de bine, ba chiar ca o adolescentă — proaspătă, cu un ten curat, ochii verzi, părul vopsit roşcat. Era aproape goală. Ne-am îmbrăţişat, iar sărutul riscat nu a fost deloc greţos, duhnind a tutun.

Partida de sex s-a înscris în intervalul de plăcere specific. Fata a pus exact atâta suflet cât se pune într-o promoţie. Nu puteam avea pretenţii, era vorba doar de aerobic sexual, de o experienţă specifică unui bordel — vii, ţi-o tragi, plăteşti, pleci. Ceea ce era cu totul penibil am realizat la urmă. Poate că şi Alexandra presta pe o canapea dintr-un astfel de club, sub un nume fals, jurând că are nouăsprezece ani şi că a avut şi ea orgasm. Când m-am îmbrăcat, eram plin de scârbă faţă de mine însumi. Un nenorocit…

Şişu mă aştepta. Am băut ce rămăsese în pahar. Cei doi clienţi dispăruseră, la cameră probabil, cu două dintre fete. Becul ce avertiza atunci când cineva suna se aprinse intermitent. Intrară alţi trei clienţi, iar cele trei se grăbiră să-i ia într-o custodie sârguincioasă. Erau obişnuiţii

barului, localnici care mai veneau să schimbe gaura, sătui de a nevestei, uneori plătind doar când primeau salariul. Şişu îi servea, avea încredere şi niciodată nu era tras pe sfoară.

— Ei, îmi dai speranţe?

— Vlad, uite cum stă treaba. Eu mă amestec, dar nu-ţi promit nimic. Se pare că fata este la un night club ţinut de un ţigan gabor. Îl cunosc, am făcut schimb de fete între noi, că aşa se procedează. Le rotim. L-am luat pe departe şi l-am întrebat dacă are ceva proaspăt. Nu mi-a spus decât că e pe cale să aibă. Fata încă nu e dată la produs, îl aşteaptă pe unu' să vină s-o ia şi s-o ducă. Încă nu ştiu despre cine e vorba. De asta mă duc chiar acum acolo. Tu, dacă vrei, mai stai.

— Nu, am plecat şi eu. Vreau să ştii că nu-ţi voi rămâne dator.

A făcut un gest cu mâna, am ieşit şi mi-a promis că mă sună când are date şi informaţii noi. Ne-am despărţit convins că Şişu poate rezolva problema. N-am sunat-o şi nu i-am spus Mirelei nimic, până după prânz. Ea nu avea nicio noutate, doar promisiunea poliţiei că se lucrează la acest caz.

Şişu m-a sunat a doua zi, după-masa, şi mi-a spus că nu poate vorbi la telefon, dar că mă aştepta la bar. Când am ajuns, mi-a întins mâna şi a zis că poate suntem norocoşi şi fata va fi acasă în câteva zile. Nu fusese probată pe clienţi, dar Şandor, patronul barului, o utiliza de trei ori pe zi. Era curva lui, asta ştiau dansatoarele şi anturajul. Aşa era regula cu fetele. Nu erau rotite prin cluburile din oraşul de baştină, pentru a nu risca să fie cunoscute şi revendicate. Erau duse, de regulă, în orăşele depărtate, la cel puţin două sute de kilometri, sau scoase peste graniţă,

clandestin. Astfel riscul diminua, dar nu dispărea cu totul niciodată.

I-am mulţumit, am băut o bere, am stat de vorbă cu Marcela şi am plecat. Fiind început de weekend, se aştepta afluenţă de clienţi, iar fetele trebuiau să dea dovadă de pregătire fizică deosebită. Ceea ce nu era, niciodată, o problemă.

15

Groaznice zile… Mirela suporta tot mai greu consecinţele dispariţiei Alexandrei. Ne-am văzut de câteva ori, în oraş sau la mine acasă. Femeia se deteriora oră de oră, asemenea unui produs perisabil ce se alterează şi apoi putrezeşte. Lua medicamente ca să nu cedeze nervos. O dovedeau privirile absente, atitudinea lipsită de orice preg-nanţă. Sedată fiind, avea reacţii întârziate sau nu mai avea de fel. Dacă adormea, o luau în primire coşmarurile, o vedea pe Alexandra în ipostazele cele mai horrror, aşa că prefera să rămână de veghe în disperarea ei lucidă, ameliorată chimic de hapuri şi injecţii.

Fără să pomenesc de Şişu, i-am spus că Alexandra s-ar prea putea să fi încăput pe mâna unor traficanţi de carne vie şi să se afle acum într-un club, specializat în striptease. I-am zis-o cu prudenţă, şovăitor, urmărindu-i apoi reacţia.

— Asta caută şi poliţia. Şi ei cred că este vorba de aşa ceva. La început, nu am vrut să accept, apoi mi-au spus că sunt indicii.

— Spune-le că un astfel de club este patronat de un ţigan, Şandor, care se ocupă cu aşa ceva. E un interlop. Şi mai trebuie să-ţi spun ceva. Să nu ai încredere în poliţie.

— De ce?

— E simplu şi penibil. Cum ştii, cluburile astea ţin loc de bordeluri. Poliţiştii, judecătorii şi procurorii au fost primii serviţi cu trufandale şi au devenit astfel părtaşii acestui comerţ cu carne vie. În loc să legalizăm prostituţia, iar negoţul cu sex să fie cât de cât controlat, suntem farisei şi ne facem că practicăm virtutea. Night cluburile sunt paravane pentru sex plătit, în condiţii de discreţie. Oficiantele sunt fete sărace, nenorocite, de prin Moldova, dar şi tinere răpite. Unele dintre ele fac sex din plăcere, pentru că nu pot altfel, iar banii câştigaţi le asigură o anume lejeritate materială. În puţine cazuri este vorba de fete obligate să facă sex. Nu se merge până acolo, câtă vreme sunt destule care o fac oricum, că le îndeamnă hormonii.

Mirela mă ironiză, spunându-mi că sunt expert în problemă şi dovedind în felul ăsta că frecventasem astfel de locuri sordide.

— Nu cred că sunt mai sordide decât miile şi milioanele de familii în care femeia este obligată de soţ să servească poftelor lui, din osârdie matrimonială. Acolo nu e niciun sentiment, ci brutala posedare a celuilalt. Tragediile alea sunt mute, neştiute sau ignorate, şi cele mai multe îşi târăsc viaţa într-un infern conjugal, fără morală şi fără speranţă. Măcar în astfel de night cluburi stripteuzele au drept de opţiune, adică pot refuza clientul. Soţia nu-şi permite luxul, că o ia urgent peste bot. Poate chiar tu, adesea, ai fi vrut să fii o stripteuză, nu invidiata nevastă a doctorului Mozacu.

— Da, poate că ai dreptate, a încuviinţat într-un târziu. O fi şi aşa, dar asta nu scuză nimic.

— Crezi că e mai bună situaţia în care Jiji merge la night club şi fute contra cost, golindu-şi testiculele, ori varianta în care acelaşi Jiji merge acasă, îşi bate nevasta, îşi îngrozeşte copiii, iar apoi, duhnind a hoit, îşi posedă victima, golindu-şi sămânţa într-o femeie traumatizată, martirizată? Cum e mai bine, să mergi la night club ori să violezi pentru a-ţi ostoi hormonii?

— Nu ştiu. Nu mă obliga să aleg între două grozăvii.

— Dar sunt situaţii când trebuie s-o faci.

Mirela mi-a povestit atunci o întâmplare din timpul studenţiei ei:

— Eram în anul I şi mă încurcasem cu nişte arabi. Am ajuns să mă culc cu unul dintre ei. Tocmai mă părăsise prietenul pentru că găsise un clitoris mai semeţ, de liceană, şi doream să mă răzbun. Am intrat în anturajul lor şi la un chef ne-am destrăbălat şi am fumat marijuana. Apoi m-am obişnuit cu asta şi am devenit dependentă. Noul meu partener de sex şi-a dat arama pe faţă şi a început să mă utilizeze ca dealer de droguri, ca plasatoare, prin discoteci. Aveam o prietenă cu care locuiam în aceeaşi cameră de cămin, Isabela. I-am povestit şi mi-a zis să mă duc la poliţie şi să spun tot. Dar n-am avut curajul, pentru că arabul m-a ameninţat că mă dă la proxeneţi şi ajung rapid în Bosnia devastată de războiul civil, de unde nu mai aveai drum de întoarcere, pentru că deveneai un obiect sexual fără identitate. Şi ca să nu cred că glumeşte, a început să mă ofere în cămin unor negri. Aveam tarif bun — cinci sute de mărci o noapte şi, crede-mă, am avut vad comercial. Cam o lună a durat totul, apoi Isabela s-a dus ea la poliţie şi s-a pornit nebunia —

arestări, interogatorii, ameninţări cu exmatricularea. Am stat o săptămână în arest, apoi a intervenit tata şi am fost eliberată, devenind din acuzată victimă şi martoră. Mai avea conexiunile lui printre criptocomunişti, cum li se spunea în anii ăia. După întâmplarea asta, la nici trei luni, a murit.

Corupţia era în floare. S-a intervenit de la ambasada Iordaniei şi Hasan a fost expulzat. Au intrat la pârnaie nişte amărâţi de ţigani care făceau pe intermediarii şi câştigau cât să nu moară de foame. Judecătorul din acest caz avea deja două vile şi se pregătea să-şi cumpere un iaht. Totul a rămas în coadă de peşte, iar eu am scăpat. În toamna aceluiaşi an, m-am măritat.

Am revenit la cazul Alexandrei şi i-am explicat Mirelei cum decurg lucrurile:

— Ce se întâmplă? Patronii acestor cluburi au nevoie mereu de fete tinere, de minore, pentru clientela selectă, care ţi-am spus deja din cine e compusă. Pur şi simplu, răpesc fete de şcoală. Le urmăresc, le selectează pe cele vulnerabile, sărace sau din familii cu probleme, le abordează, unele acceptă fără ezitare, altele se pomenesc sechestrate şi obligate să se prostitueze. Mi-e teamă că Alexandra se află în această ultimă categorie.

— Da, şi mie mi-e teamă că aşa stau lucrurile.

Câteva zile, nu am mai primit informaţii noi, Şişu mi-a spus că lucrurile s-au complicat când a intrat poliţia pe fir, iar Şandor a refuzat s-o elibereze. Îi plăcea de Alexandra şi nu se mai sătura de ea, fiind în felul lui îndrăgostit, gata să-i ofere orice, numai să rămână cu el. Se pare că o ascunsese pe undeva, prin periferiile urbei. Nimeni nu putea ajunge la ea. Ştiindu-se urmărit, Şandor s-a abţinut s-o mai frecventeze ziua, iar noaptea îşi lua

toate precauţiile necesare, inclusiv renunţarea la telefoanele mobile. În plus, avea oamenii lui prin poliţie, care-i anunţau mişcările celor puşi să ia urma Alexandrei.

Mirela încerca să preseze, dar nu prea avea spor. A promis bani cu sacoşa dacă fata îi va fi eliberată, încercând chiar ea să ajungă la interlopi. Două nopţi la rând a colindat cluburile de noapte din oraş, dar totul era atât de bine camuflat încât nu s-a ales decât cu propuneri de sex din partea consumatorilor, precum şi cu invitaţia de a exersa la bară, în vederea unui posibil angajament. Variantele de atac erau strict limitate, iar angajamentele organelor în drept se dovedeau aprig cenzurate din cauza legăturilor subterane dintre clienţii poliţişti sau magistraţi şi patronii stripteuzelor. Problema trebuia rezolvată, dar circuitele menajate. Compromisul nu era uşor de realizat, căci ecuaţia era instabilă, iar investigaţia adaptată mereu contextelor.

Mirela devenise un spectru. Privea în gol, rămânea inertă ceasuri întregi, cu minţile rătăcind numai ea ştie pe unde. Soarta o lovise capital, iar antrenamentul ei la complicaţiile dure ale vieţii se dovedise a fi insuficient. Poate că îşi atribuia vinovăţii; nu fusese mai atentă la Alexandra, tocmai la o vârstă la care surprizele neplăcute apar cu nemiluita, nu şi-o apropiase destul, astfel încât să-i facă anumite confidenţe despre experienţele ei intime. Îmi spusese şi mie într-una din acele zile că Alexandra îi devenise aproape o străină, în ultima vreme.

— Am fost o mamă egoistă, atentă numai la fundul meu. Eu mă dădeam de ceasul morţii că rămân neregulată, iar fiică-mea găsea soluţii singură, pentru drama ei de-a nu fi băgată în seamă şi iubită. Cam asta a fost.

I-am spus că nu avea niciun rost să se culpabilizeze, mai bine să se gândească la ziua de azi şi la cea de mâine.

Dar asta ar fi însemnat să se gândească la moarte, mi-a replicat. Am chemat-o să locuim împreună, astfel fiindu-i şi ei mai uşor. Nici n-a vrut să audă, avea frustrări, iar remuşcarea care o afecta cel mai grav era tocmai aceea că, în timp ce ea se distra la mine în pat, Alexandra îşi căuta refugii periculoase pentru a compensa absenţa mamei.

La o săptămână de când nu a mai venise acasă, Alexandra a fost găsită de mascaţi, eliberată şi încredinţată mamei ei. Totul s-a desfăşurat ca în filmele cu gangsteri. Şandor a făcut o greşeală, a scos-o pe Alexandra din pivniţa casei în care o ţinea ascunsă şi a încercat s-o ducă spre graniţă, cu scopul s-o scoată din ţară şi s-o predea, pentru treizeci de mii de mărci, unui croat. A fost prins înainte de a ajunge în vamă, imobilizat şi dus în arestul poliţiei. Se pare că nu a opus rezistenţă, a afişat un zâmbet dispreţuitor, afirmând că Alexandra este iubita lui, nu a forţat-o cu nimic, ci doar s-au bucurat împreună de plăcerile dragostei celei mai pure.

Mirela mi-a dat vestea două ore mai târziu, când operaţiunea se terminase. Mi-a mai spus că doctorul Mozacu are pretenţii:

— Vali vrea să mi-o ia pe Alexandra. Insistă că din cauza mea a fost răpită, aş fi vinovată că nu i-am asigurat tot ceea ce avea nevoie. Ne-am certat ca chiorii şi i-am spus că, dacă mi-o ia, îl ucid cu mâinile mele. A rânjit şi m-a ameninţat că o să văd eu cum va fi la proces. Nenorocitul încearcă să mi-o ia!

— Lasă asta acum. Important e că Alexandra s-a întors acasă. Cum stă fizic şi psihic?

— N-am apucat să stau de vorbă cu ea. I s-a făcut o injecţie şi acum doarme. Pare a fi în regulă. Ne-am îmbrăţişat,

eu am plâns, dar ea pare stăpână pe ea şi chiar a încercat să mă consoleze.

— Vezi? O să fie bine.

Nu ştiu cât i-au servit încurajările mele. Am evitat s-o sun în zilele care au urmat. Am lăsat-o să îşi regleze problemele cu fiică-sa, dar şi cu propria persoană. Nu avea niciun sens să mă amestec, trebuia să aştept ca lucrurile să se calmeze, ceea ce necesita timp, mult, foarte mult timp. Aşa cum aveam să constat, criza declanşată de răpirea Alexandrei a lăsat urme atât de adânci, încât nu s-au vindecat niciodată. Dimpotrivă, în Mirela s-a acumulat o tensiune ce avea să explodeze şi s-o pună la pământ.

În toată povestea, surpriza a venit la două zile de după deznodământ, când a fost arestat profesorul de sport al Alexandrei, cel ce se ocupa de secţia de tir a clubului municipal. S-a dovedit a fi fost pionul principal, cel care a gândit operaţiunea şi a primit bani pentru fata livrată lui Şandor. Toate astea le-am aflat din ziare, unde s-au publicat mai multe materiale despre întreaga afacere, pe baza informaţiilor furnizate de poliţie. Fireşte, totul într-o notă triumfalistă, având drept fundal eroismul şi tenacitatea poliţistului român. Dar nu mai conta, Alexandra trecuse printr-o experienţă urâtă. S-ar fi putut şi mai rău, nici nu vreau să gândesc cât de rău. La paisprezece ani, iată, cunoscuse pe propria piele infernul.

I-am făcut o vizită lui Şişu, ca să-i mulţumesc şi să-mi plătesc datoria la el. M-a primit binedispus:

— Fii serios, cum să-mi fii dator? Şi tu m-ai ajutat când am avut nevoie.

Într-adevăr, cu vreo doi ani înainte, m-a sunat Andra şi mi-a spus că Şişu e într-o ambulanţă, în drum spre spitalul din urbe. Făcuse un infarct. Într-o oră, eram la spital

şi l-am găsit în salonul de coronarieni. Acolo erau aduşi cei aşteptaţi să moară, în câteva ore, la un al doilea infarct, mai mult decât probabil. Am apelat la un prieten, doctorul Barbu, care a pus să fie transportat urgent într-o altă urbe, unde i s-a pus un stent. Când s-a întremat, Şişu i-a spus: „Doctore, mi-ai salvat viaţa. Pentru asta renunţ oricând la libertate. Dacă vrei să omori pe cineva, spune-mi. O fac în locul tău". Virgil Barbu s-a uitat la el şi a înţeles imediat ce om special a salvat. „Eu, când nu mai respect omu', nu mai merit să trăiesc!" Ăsta e Şişu!

— Hai şi serveşte ce vrei tu. Pentru tine, barul meu e mereu deschis şi băutura pe gratis. Femeile le plăteşti doar cât să le rămână şi lor de-un prezervativ. Ha, ha, ha, că aici, la mine, nu-i corupţie. Fuţi dacă plăteşti, dacă nu, întinde-o!

— Rămâi cu mine la masă?

— Da, dacă nu vrei o fată. Ştii că eu nu beau niciodată.

Şişu era un om minunat, în care puteai avea încredere mai mult decât într-un frate. Se lăsase de băutură de ani buni, tocmai pentru că atunci când se îmbăta făcea năzdrăvănii. Mereu promitea că, dacă se legalizează prostituţia, a doua zi deschide primul bordel din România. „Oricum, se ştie că eu sunt tata curvelor!", se lăuda fără nicio reţinere. Multă lume bună îl preţuia şi-l frecventa. Putea deschide cam orice uşă. De ce? Simplu. Pentru că fetele lui dăduseră din fundulețe sub mai toţi grangurii. Asta, aşa, ca protocol, în nopţile când închidea barul şi totul se transforma într-o nebunie, cu beţii de pomină şi partide halucinante de sex în grup, posibile până atunci doar în imaginarul bărbaţilor sau ca spectacole vizionate în filmele de nişă. Politicieni, finanţişti, şefi de instituţii, magistraţi şi poliţişti de care deja am pomenit, feţe

bisericeşti, onanişti, derbedei, îmbogăţiţi peste noapte, ciocoi de tranziţie, peşti, băieţii unor ştabi, soţi ai unor ghicitoare şi dezlegătoare de farmece, ziarişti, vameşi, tineri însurăţei confuzi, inşi cu ibovnice de pasaj, dascăli şi educatori cu ifose, contrabandişti, lăutari de succes, gangsteri de provincie, întreprinzători faliţi, anxioşi cu coşuri — aceştia şi mulţi alţii consumaseră marfa lui Şişu, lăsând pe cearşeafuri ori în prezervative litri de spermă ţâşnită prin scule de toate dimensiunile, în intervale de anduranţă ba pripite, ba laborioase.

Am stat şi am discutat mai toată noaptea aceea şi am băut singur aproape o sticlă întreagă de coniac. Clienţii veneau şi plecau, fetele exersau la bară. Acum erau şapte, pentru că mai veniseră două de prin Deva şi Zalău. Uneia dintre ele soţul îi era la închisoare pentru omor, iar cealaltă avea de crescut două fetiţe, de unu şi trei ani. Am ales-o pe cea cu copii, Dana. Mi-a povestit viaţa ei, aşa cum a crezut că dă mai bine. Sigur, bărbatul ei o părăsise pentru alta, ba chiar o dăduse unor prieteni s-o reguleze, la o beţie, fetele nici ea nu ştia ale cui sunt, iar viaţa sexuală şi-o începuse la unsprezece ani, ademenită de un verişor. O poveste şablon, cum mai auzisem şi de la altele. În două rânduri, s-a dus la alte mese, pentru clienţi care însă nu-i prea dădeau atenţie. Maternitatea o cam lăbărţase şi-i fleşcăise sânii. Asta conta, iar concurenţa nu-i dădea mari şanse. M-a întrebat dacă nu vreau să mergem în spate, unde fetele îşi aveau culcuşurile, în patru separeuri despărţite de draperii din catifea roşie.

Marcela a avut o tentativă de-a se lipi de mine, după un dans la bară, invitându-mă să mă dezbrac odată cu ea. Era deja ora patru şi niciun client nu mai întârzia pe acolo. M-am dus şi am făcut câteva rotaţii, încercând să mă

sincronizez cu fata, însă am abandonat după un minut. Ameţisem, mă luase vertijul. Eram beat şi m-am convins că dansul la bară nu este un moft, ci, pe undeva, o artă sau măcar un meşteşug cu dichis. Şişu se amuza. La cinci, când s-a terminat programul, fetele s-au dus în paturile lor, iar eu căutam o soluţie.

— Du-te şi culcă-te cu ele, mi-a spus Şişu. Nu poţi urca aşa la volan. Cred că o să-ţi placă. Stai liniştit, că pe ele nu le deranjează asta.

Aşa am şi făcut, m-am dus şi m-am culcat într-un pat cu Marcela. Dana m-a chemat şi ea, i-am dat ceva bani şi i-am promis o dată viitoare. Eram excitat, toate acele trupuri tinere, care nu mai erau acum nişte manechine evoluând pe scenă, după un anume tipic, puteau fi ale mele. Şi ele păreau puţin instigate, chicoteau şi una a zis că n-ar fi rău să fiu făcut poştă, ca să nu mai risc altă dată să mă culc la un loc cu toate curvele.

— Te iertăm, mi-a spus apoi fata cu ideea. Poate data viitoare…

Am rămas doar în chilot şi m-am întins lângă Marcela. Era întoarsă pe o parte. Stăteam pe spate şi priveam spre tavanul întunecat. Fetele sporovăiau, înainte de a adormi, pufneau în râsete după câte o şoaptă abia perceptibilă, îşi povesteau chestii de-ale lor. Le simţeam vag tensionate, vrând să demonstreze că-mi ignorau prezenţa, dar ştiindu-mă totuşi acolo, ca pe o realitate ce le încurca niţeluş, le excita, aş fi vrut să cred. Băutura mă lăsase ameţit. Simţeam că toate aveau antenele spre patul în care eram eu şi Marcela şi aşteptau. Aşteptau să audă şi să-şi imagineze cam ce se putea întâmpla sub plapuma subţire, cu două corpuri construite pentru a se adulmeca şi acupla. Una dintre fete era o blondă, Olga, din Republica

Moldova, la care jinduisem de când am văzut-o prima oară la Şişu în bar. Numai că niciodată nu se nimerise. Mă privea lung şi ea în rarele mele escapade, cele mai multe scurte, fără intenţii erotice.

Marcela s-a întors şi ne-am atins iarăşi. A fost un pârjol, i-am mângâiat pulpele, fesele, i-am scos chilotul negru, minuscul, moale, umed. Respira precipitat, mi-a supt gâtul şi s-a furişat sub mine. Din patul vecin, Olga ne privea şi asta m-a făcut să uit unde mă aflu şi să simt că sunt mare, imens, covârşitor, incapabil să-mi încap între urechi, sub unghii, în capilarele fiinţei.

Când am plecat, pe la nouă, Marcela a ieşit după mine, m-a sărutat cu pofta amantei mulţumite şi mi-a spus:

— Prostule, să nu încerci să-mi dai bani.

Ne-am lipit unul de altul. Trupul ei era cald, ameţitor, atât de scump. Am plecat doritor, dar mai ales mulţumit, atât de mulţumit…

16

Spiru Costăchel mi-a citit spovedania. Ieri n-am putut scrie un rând, nu că aş fi fost epuizat, dar s-a întâmplat ceva cu mine. Cred că e vorba despre sindromul Ivona. Gândul mi se duce ţintit la ea, la fetiţa mea sechestrată, dar altfel decât Alexandra. Nu mai pot gândi, mărturisirea mi se blochează, memoria însăşi face colaps. Un frig dureros intră în mine. O văd pe Amalia ca pe o creatură menită să mă distrugă. Întreaga iubire ce i-o purtam devine otravă, acid sulfuric, patologie pură, cancer la apoteoză.

Spiru a luat pe un stick tot ce am scris şi a plecat fără o vorbă. Acum o oră, a venit la mine în rezervă şi am stat la taclale. Nimic despre ce citise. M-a întrebat, printre altele, dacă am văzut că numărul medicamentelor administrate s-a redus şi dacă mă simt mai eliberat. Da, da, văzusem chestia cu medicamentele, dar în ceea ce priveşte eliberarea, nu ştiam, zău, ce să spun.

— Dacă ar fi să te caracterizezi ca bolnav, cum erai în urmă cu două sau trei luni şi cum eşti acum, ce ai zice?

— Că o anume limpezime a străfulgerat o masă compact haotică, ceţoasă, impenetrabilă. Ca bolnav, îmi aduc aminte de mine ca de un străin, de ceva cu totul diferit şi straniu, incomprehensibil, ostil, ba chiar hidos. Acum, ei bine, acum cred că am redevenit eu cel ce se revendică în identitatea mea.

— Uite, gândeşte-te dacă ai vrea să pleci mâine din spital.

Am făcut ochii mari.

— Da, da, gândeşte-te la asta.

Neliniştea mă acapara ca un imens nor vineţiu care înghite treptat, dar ferm azuriul bolţii senine. Nu, nu mă puteam gândi la asta, cel puţin nu deocamdată. Unde să fi mers? La ce bun? Mai ales — la ce bun?

Cred că ştiu cine sunt cei pe care i-am surprins într-o noapte făcând sex, într-un salon al spitalului. El e un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu tulburări de personalitate, am înţeles, după ce văzuse cum mama lui a fost ucisă de concubin. Ea e trecută de cincizeci de ani, stafidită, taciturnă. Îi văd adesea în hol, ţinându-se de mână, ba chiar sărutându-se şi uitându-se cu ostilitate la oricine trece pe lângă ei.

Asistenta m-a întrebat dacă nu vreau supliment la cafeaua cu lapte. Am râs. A plecat doborâtă de indiferenţa mea. Sau aşa aş fi vrut eu să fie.

Alexandra a stat mult internată în spital. Cred că mai bine de-o lună. A avut nevoie de un tratament psihiatric intens, pentru că abia după ce a fost eliberată şi a ajuns acasă şi-a dat seama prin ce a trecut şi o spaimă cumplită a devastat-o. S-a închis în ea însăşi, refuzând să mănânce şi să vorbească. Mirela a reacţionat şi ea disproporţionat, a dat dimensiuni catastrofice întregii poveşti şi a avut şi ea nevoie de tratament, dar ambulatoriu.

Întreaga istorie mi-a adus în minte cartea lui Alberto Moravia, *Ciocciara*. O citisem în liceu şi insistasem pe paginile în care sunt descrise violurile din biserica în ruine (subliniate cu creionul de către cititorii dinaintea mea, fibrilaţi, desigur, de intensitatea descrierilor şi de amploarea trăirilor la vârsta adolescenţei), la care sunt supuse Cesina, dar mai ales fiica sa de treisprezece ani, Rosetta, de nişte soldaţi marocani. Văzusem şi filmul, în regia lui Vittorio De Sica, cu Sophia Loren, Eleonora Brown, Raf Vallone şi Jean-Paul Belmondo în rolurile principale. Dramatică este reacţia Cesinei faţă de comportamentul complet modificat al Rosettei, după viol. Dintr-o fată ruşinoasă se transformase într-o vampă în căutare de sex, de satisfacţie senzuală. Îmi era teamă pentru Alexandra de posibilitatea unei astfel de evoluţii. I-am spus asta Mirelei, s-a uitat lung la mine şi mi-a cerut cartea. După ce a citit-o, l-a întrebat pe medic dacă există un astfel de sindrom, după trauma sechestrului. Da, era posibil, dar nu trebuia să-şi facă deocamdată probleme. Alexandra răspundea pozitiv tratamentului şi existau semnele că se recuperează complet. Avea însă nevoie pentru asta de întreaga dragoste a familiei. Doar că familia ei era scindată, cu un tată aproape indiferent şi o mamă deja afectată de o instabilitate emotivă accentuată. Cât despre mine, ca

prieten aproximativ al mamei ei, nu intram în scenă, nici măcar la dus tava. Eram un marginal, de fapt — un spectator.

Aprilie şi mai au fost luni în care m-am concentrat pe cursurile de la facultate. Erau aproape gata redactate două dintre cele mai importante, aşa că le-am pus la dispoziţie studenţilor pentru a învăţa după ele, în perspectiva examenelor din vară. Ioan G. Bot continua să mă privească ostil, arborând o mină posacă ori de câte ori se nimerea să ne interferăm în spaţiul academic. Mă tot punea la cale un duh rău să-l iau într-o bună zi de nas şi să i-l sucesc, după care să mă întorc pe călcâie şi să plec fluierând. Râdeam singur în hohote numai când îmi imaginam asta. Ar fi meritat o lecţie autodidactul afurisit, care prinsese ocazia în acest context al ofensivei nulităţilor şi veleitarilor, al fonfilor de coloratură, ca să ajungă în fruntea bucatelor. Câteva studente picante ştiau să surâdă cu un anume înţeles la remarcile mele, mereu disponibile pentru eventuale colocvii suplimentare după cursurile la care luam prin surprindere auditoriul, frisonându-l cu subînţelesuri iconoclaste. Mă amuza să înregistrez indignarea trucată ori consternarea pudibonzilor ipocriţi. Ştiam că dintre aceştia sunt câţiva sau câteva care merg şi îi raportează decanului ereziile mele, lipsa de seriozitate, aşa cum este ea înţeleasă de cei ce se pretind modele morale. N-aveau decât, mi-am zis, neţinând seama de setea de revanşă a ipochimenului.

Tot atunci m-am pomenit curtat de o televiziune locală, *Civic TV*, care mi-a oferit spaţiul unei emisiuni proiectate s-o realizez săptămânal, eventual de două ori pe săptămână, temele de discuţie urmând a fi fixate de mine, într-un format interactiv, de patruzeci de minute,

cu doi, maximum trei invitaţi în platou, *live*. Am ezitat, apoi am acceptat. Prima difuzare urma să aibă loc imediat după solstiţiul de vară. Aveam din nou o viaţă febrilă, ieşită binişor din chingile intimităţilor anonime şi promisă binelui public. Deşertăciune, da, da, totul este deşertăciune, cum zice aproape zadarnic Eclesiastul, fiul măreţului David, împăratul Cetăţii în care Hristos a intrat pe un măgar. Da, sigur că da, *ce-a mai fost va mai fi*, fatalitatea aceasta nu aveam cum s-o dejoc.

Mi-am vândut maşina, o Dacie destul de paradită, şi mi-am cumpărat o Honda veche de şapte ani, cu cinci locuri, dar cu numai două uşi, de culoare galbenă. Era pe benzină şi avea un demaraj fantastic, în schimb suspensiile nu prea rezistau la drumurile noastre paradite. Ajutat şi de Mirela, am redecorat apartamentul rămas de la tuşa Rafila, Dumnezeu s-o ierte!, am cumpărat mobilă şi am zugrăvit. Alergătură multă, precum se poate uşor deduce, prea puţin timp pentru meditaţie şi răgaz creator. De când mă ştiu am fost un leneş incurabil, dar atunci am avut un puseu de activism. Noroc că am obosit repede, iar ultimele zile de şantier în apartament au fost un adevărat calvar, sporit de canicula ce se instalase prea devreme.

O anumită aşteptare plutea în aer, energia mi se epuizase aproape complet, abia aşteptam vacanţa, posibilitatea de a evada, şi chiar îi cerusem producătorului să amânăm pentru toamnă emisiunea proiectată. Nu se putea însă, decorul fusese deja stabilit la piscina celui mai modern hotel din urbe, iar invitaţii trebuiau să poată ţine conectată la televizor lumea locului, interesată de bârfe, probleme edilitare sau nimicuri estivale. Grea misie, mi-am zis, iar mă pricopsisem cu o belea! Unele după-amiezi mi le petreceam în compania doctorului Mihu şi a colegului

Lucian Sturza, conferenţiar la facultate, politolog, pasionat de aeromodelism şi de femei frumoase. Stăruiam pe terasele de pe lângă râu până ce atmosfera vesperală, plină de un mister ambiguu, aluneca înspre întunericul nopţilor de început de vară. O bere, cel mult două ne însoţeau discuţiile uneori pasionate, alteori lâncede, imposibil de înfiripat din cauza lipsei de incisivitate a convivilor. Rar, venea şi Mirela care mai sporea tensiunea, ori Rafaela, soţia lui Luci Sturza. Prinsesem puţin bronz şi mă desfătam deja cu priveliştile citadine, invadate de pubere, de Lolite perfect conştiente de potenţialul lor erotic, de vreme ce-şi paradau cu ostentaţie formele date în pârgul unei feminităţi aiuritoare, flambloaiante.

— Cum să discutăm despre eternitate când vezi efemeritatea adiindu-te pe la scrot?, filosofa Mihu, apoi reveneam la câte-o problemă aflată pe tapet fără nicio tragere de inimă, dar cu speranţa unui proiect socratic mai articulat.

— Hai să vedem cine-o cucereşte pe chelneriţă, propuse Luci, ştiind sigur că pedanteria lui uşor forţată va avea *pol position*-ul într-o întrecere în care era maestrul demarajului şi beneficiarul finişului. Când plecam, discret, el lăsa o hârtie cu un număr de telefon, iar juna servantă primea alături de bacşiş propunerea abia fulgurată a unei idile subversive. De cele mai multe ori nu se întâmpla nimic, ştiindu-se bine că succesul la dame al unui bărbat depinde mult de orizontul feminin al aşteptărilor. Chelneriţele nu percutează la fineţuri de intelectual. Ele sunt sensibile aproape exclusiv la portofel şi muşchii masculului. E ca la zodii, când specialiştii astrologi pretind anumite afinităţi sau structuri incompatibile între, să zicem, Scorpion şi Fecioară sau Leu şi Vărsător. Dar în câteva

situaţii, Luci s-a trezit sunat şi a intrat în joc, improvizând amoruri consumate sub cetini de pădure ori pe iarba dintre boschete, departe, oricum, de privirile vigilente ale Rafaelei, nevastă-sa.

— Mă, pretindea cu o falsă afectare Mihu, noi nu ne putem pune cu tine, eşti mult mai tânăr, şegărău, adică îţi place curul de muiere, iar despre farmecul tău personal nimeni nu are decât cuvinte de apreciere. Nu te poate omu' ridica de pe păcat, că stai ca răgacea, pă pântece.

Era amuzant, plăcut, desfătător să-ţi risipeşti timpul astfel. Fără nicio treabă, jazzând, ca să zic aşa, ciugulind şi executând piruete, reticent faţă de orice te putea angaja mai mult decât o banală flecăreală. Dar asta se întâmpla atât de rar.

Le-am spus că mă ocup serios de cursurile mele, la început m-au ironizat, apoi Luci m-a îndemnat la treabă, deşi, dacă ar fi fost un invidios, mai degrabă ar fi continuat cu sarcasmele şi înţepăturile de ocazie.

— Mai vin studente de la alte facultăţi la cursurile tale?

— Uneori, i-am confirmat, dar fără a face paradă de asta, ştiind că el are cursuri elaborate, dar cu mult mai seci, iar pedanteria ce-l caracteriza devenea, în faţa studenţilor, monotonie.

— Bravo! Eşti mare!

O spunea jumătate ironic, dar n-am ripostat niciodată.

Citeam, mă pregăteam intens să pun la punct două prelegeri care puteau deveni eseuri interesante. În primul încercam să găsesc fundamentele jurnalismului în relaţia dintre două spirite dominante ale culturii umanităţii: spiritul revoltei şi spiritul docilităţii. Istoria însăşi părea a fi rezultatul generos sau crud al confruntării dintre cele

două spirite aflate în orizontul prealabil al oricărei realităţi trecute sau prezente. A doua lucrare avea ca temă iubirea. Îmi propusesem să susţin ultimul curs la anul IV total rupt de tema aflată în programă, anume să le vorbesc despre iubire ca neatingere. Când le-am spus asta, au pufnit, ca şi când niciodată nu ar fi auzit o aiureală mai mare. I-am avertizat însă că le voi cere părerea la capătul celor două ore de prelegere. Nu s-au arătat prea entuziaşti, iar asta m-a ambiţionat să scotocesc prin scrierile Sfinţilor Părinţi, Stendhal, Ortega y Gasset, romanul cavaleresc, Biblie sau dialogurile lui Platon. Mi-am luat notiţe şi eram pe cale să reuşesc.

Rafaela, mereu dezaprobându-mi ideile, mă persifla:

— Rişti penibilul. Tu, pentru care femeile nu sunt decât obiecte de consum sexual, te apuci să faci apologia iubirii ca neatingere. E o probă de bravadă sterilă.

— În primul rând, pentru mine femeile nu sunt ceea ce spui tu…

— Dar ce sunt?

— Fiinţele care îl înduplecă pe Dumnezeu să ne mai suporte câte-o zi. Elogiul creaţiei…

— Fain, numai că nu te cred; spui frumos ce spui, dar nu eşti sincer. Ştii tu chestia aia cu fă ce zice popa. Iar în al doilea rând?

— Faima mea de curvar este un mit.

S-a iscat o discuţie în contradictoriu. Radu Mihu nu era de faţă, doar Luci, în bucătăria apartamentului lor de bloc-turn. În cele din urmă, i-am invitat la cursul meu, urmând să ne retragem apoi într-un colocviu. Au fost de acord. Nu mai era mult, doar două săptămâni.

Timp aveam destul, mai ales că Mirela îmi declarase război. Ne vedeam foarte rar şi niciodată nu mă lăsa să

mă ating de ea. Mă ispitea, mă provoca, mă suna, deşi promitea să n-o mai facă niciodată, ne întâlneam, urca în noul meu apartament, se întindea pe canapeaua cumpărată de ea, mă ademenea, după care, brusc, declanşa o comandă de respingere. Mă amuza oarecum, dar până la urmă m-am înfuriat. Jocul ăsta era pervers. I-am spus că o doresc. Mi-a răspuns în mod scandalos:

— Nu mă meriţi. Fă-ţi laba când simţi că nu mai rezişti. Să-ţi dau o poză de-a mea, dezbrăcată, ca să-ţi fie mai uşor?

— Da, chiar, dă-mi o poză, am îndemnat-o. S-a uitat la mine şi mi-a făcut semnul acela, cu degetul mijlociu, *fuck you*.

Am întrebat-o dacă nu are pe altcineva, asigurând-o că nu e nicio problemă, cu toate că ar fi fost. O iubeam pe Mirela, mă ataşasem de ea, îmi plăcea ca femeie, chiar dacă nu mă dădeam în lături de la alte aventuri. Asta nu-mi diminua însă sentimentele, ba chiar le sporea. Nu o doream doar fizic. Se ţesuse între noi o trăire profundă, ne sincronizam în tot ce însemna viaţa noastră comună. Dar ştiam că vor interveni complicaţii, firea ei rebelă mă făcea să caut protecţie. Nu era bine să rămân descoperit când îşi declanşa Mirela atacurile veninoase.

Credeam că mai are pe cineva, că o antrenează vreun flăcău, pe post de vicar al meu, de locţiitor, nu o vedeam în stare de abstinenţă. Nu aveam cum verifica şi nici nu doream să fac pe detectivul. La ce bun să le ţin lumânarea? Am procedat altfel. Mona putea fi concluzia în silogismul în care premise eram eu şi Mirela. M-am dus la magazinul de pe Corso. Nu o mai văzusem de la incidentul cu sărutul. Am întrebat-o ce mai face, dacă Mirela o să treacă pe acolo. Nu ştia. M-a privit distant, nu voia să fie

cooperantă. I-am lăsat un bilet cu numărul meu de telefon, rugând-o să mă sune după ce-şi termină programul.

— N-am să te sun, mi-a zis, şi am plecat fără s-o salut.

Nu m-a sunat. Nici în după-amiaza aceea, nici în următoarele trei. A făcut-o însă, în cele din urmă. Ne-am dus să ne plimbăm în parcul central. Era o minunată seară de sfârşit de mai sau început de iunie. Toţi amorezii din urbe o sărbătoreau, ea părea stingheră şi îmi tot spunea că m-a sunat doar din curiozitate, să vadă ce vreau de la ea.

Într-un târziu, aproape de miezul nopţii, ne-am sărutat, după ce zăboviserăm pe o terasă din grădina muzeului. Trupul ei era fierbinte şi generos, dar o simţeam încă bănuitoare, ezitantă, crispată. N-am apăsat pedala de acceleraţie mai mult decât s-ar fi cuvenit, iar în noaptea următoare rezultatele s-au văzut. Mona era în braţele mele, pe canapeaua din apartamentul cumpărat de părinţii ei care recuperaseră îndestulat din pământurile administrate la ţară.

Eram stătut de cel puţin trei săptămâni, iar ea mi-a spus că nu mai făcuse sex de o jumătate de an, de când prietenul îi plecase în Italia. O suna aproape zilnic ca să-i spună că o va duce la el, că o să-i fie bine, o să vadă ea cât de bine îi va putea fi şi o implora să nu-l înşele.

— Niciodată nu înşeli pe cineva dacă faci dragoste. Înseamnă doar că dorinţa e curată şi legitimă. Te înşeli pe tine însuţi când minţi şi spui că nu vrei s-o faci.

Nu ştiu ce-a înţeles, dar mi-a plăcut să recidivez, era tot mai dezinvoltă, fără a se pripi, totuşi, în etalarea cunoştinţelor de mecanică a sexului. Ştia să pară mirată de ce i se întâmpla în aşternuturi, ca şi când un lucru cu totul nou îi era adus în dar. Mai ştia multe altele, inclusiv

să ofteze, să insiste să rămâi pe poziţie, adânc, cât mai adânc în împărăţia ei cu peisaje mirifice. Da, Mona ştia atâtea, încât nu se cuvenea să nu admir şi să nu celebrez fiecare milimetru pătrat dintr-o ştiinţă atât de strălucit dusă la perfecţiune, încât ţi se părea că totul se întâmplă în premieră, într-o ingenuitate de cristal.

După o săptămână, a venit primul moment de saturaţie, de poftă de-a dormi de unul singur. Candorile Monei, vai!, se repetau. O anumită falsitate se insinua până şi în dulcegăriile postludiilor fără mărturisiri sau entuziasme. Am încercat, m-am zbătut, dar niciun artificiu pervers nu a fost capabil să mai împingă trăirile spre risipa nebuniilor.

Aveam puls, dar nu mai aveam impuls. Până când a sunat telefonul. Cineva de la poliţie mă anunţa că Mirela tocmai avusese un accident. M-am uitat la ceas, era unu după miezul nopţii.

Partea a II-a

AMALIA

1

Amfiteatrul era plin. Mai multă lume decât mă aşteptam, inclusiv feţe necunoscute, probabil studenţi şi studente de la alte facultăţi. Anunţasem tema cursului, *Ce este jurnalistul?*, cu o săptămână în urmă şi i-am invitat pe toţi, indiferent de anul de studiu. Ca să nu fie probleme de orar, am decalat prelegerea pentru ora 16. Când am intrat, era rumoare, câţiva se înghesuiseră, nu aveau locuri. Eram puţin tensionat. Dacă nu voi reuşi să mă impun?

— Vă mulţumesc, să deschidem două geamuri pentru a avea suficient oxigen şi vă propun să începem. Vă voi vorbi despre două spirite, în ideea în care sper să găsim aici, împreună, drumul spre răspunsul la întrebarea: ce este jurnalistul?

Mi-am început expunerea cu trac, mă treceau sudorile, era cald şi atâţia ochi mă fixau. Mi-am zis să renunţ la hârtii ca să mă uit la studenţi şi să nu mă preocupe nimic altceva decât răspunsurile lor la întrebarea pusă:

— Ca fiinţă dotată cu spirit şi sentimente, individul este suma experienţelor sale: a faptelor, atitudinilor, comportamentelor, percepţiilor, iluziilor, idealurilor, angoaselor, în sfârşit, suma trăirilor pe care le-a experimentat, mai frugal ori pe îndelete. Cred că putem conveni asta împreună şi că nimeni nu poate să ne contrazică.

Am lăsat să treacă secundele necesare, apoi, cu ochii la o studentă din primul rând, ce urma să intre în licenţă peste trei ani, am reluat, de data aceasta cu o siguranţă ce-mi dădea aplomb, dar mai ales cu acea atitudine prin care experimentam, improvizam:

— Atunci, să continuăm, şi vă invit să nu-mi daţi dreptate decât dacă o merit. Ideile voastre contrare nu le voi considera un afront, ci un semn de preţuire. Aşadar, eu cred că două *spirite*, percepute drept caracteristici fundamentale sau tipare de existenţă, au modelat orice om ca personalitate, astfel încât să-i confere conturul unei identităţi inconfundabile — i-au dat *forma* şi l-au pus în *expresie*. Este vorba despre spiritul revoltei şi spiritul docilităţii. În raport cu aceste două tipare, deopotrivă caracteriale şi comportamentale, de atitudine şi de personalitate, omul poate fi definit ca fiinţa provocată să rătăcească între două repere ce ţin intim de condiţia umană: *docilitatea* şi *revolta*.

Urma urcuşul. Am trecut de la chipul fetei din primul rând la altă domnişoară, probabil de la altă facultate, undeva, pe la mijlocul amfiteatrului. Îmi plăceau ochii ei, faţa solară, echilibrată, o anume disponibilitate pentru o soluţie adecvată.

— Civilizaţia umană este o construcţie la temelia căreia găsim tocmai lucrarea celor două spirite. Istoria însăşi se plămădeşte din îngemănarea şi rivalitatea inconturnabilă dintre *cultura revoltei* şi *cultura docilităţii*. Născute şi hrănite de cele două spirite, culturile umane se constituie în arhetipuri, în matrici prin care fiinţa fiecăreia se exprimă. Nimic din ceea ce este uman nu pare a se putea sustrage pentru a exista într-un spaţiu şi un timp în care revolta şi docilitatea să lipsească. Hai, atunci, să definim

revolta, care, tipologic vorbind, este de mai multe feluri. Cum am putea defini revolta absolută? Ca pe negativitatea însăşi, cred eu. Este drumul direct de la realitate la neant, ea înseamnă distrucţia cataclismică, acel factor care poate afecta în mod fatal chiar destinul nostru, ca specie. Dar să renunţăm la ipostaza aceasta, pentru că mereu absolutul are o faţă exclusiv teoretică. A fi revoltat în termeni relativi, de data aceasta, înseamnă a fi omul refuzului continuu, care nu-şi are locul în niciun spaţiu şi în niciun adevăr. Mereu exilat, revoltatul fuge de tot ceea ce e ademenit în repaus. Supărat pe lume şi resentimentar prin ideologie, revoluţionarul este revoltatul exaltat. Heraclitian în esenţă, el este chiar aventurierul şi singuraticul prin vocaţie (revolta nu se practică în cor!); este omul nesupus şi instigator, cel cu scânteia, cu pata gata pusă. Nu are răgazul de a-şi argumenta cauza, ci numai râvna declamării acuzei. Gata oricând de arţag, revoltatul este mercenarul fără simbrie al cauzelor de pripas şi al idealurilor în care nimeni nu investeşte nimic, dar mai toţi au speranţa ascunsă a unui câştig. La modul propriu, el nu are ţeluri, ci doar instinctul conflictului. Dacă ar fi să-i atribuim un ideal, atunci acesta ar fi nimicul devastat, ceea ce ar rămâne după ce tot ce există acum s-ar fi făcut praf şi pulbere.

M-am oprit. Câţiva luau notiţe. Fata de la mijlocul amfiteatrului continua să zâmbească. Nu ştiam ce a înţeles. Mi-am aruncat privirea peste toţi. Păreau cu toţii încordaţi să mă asculte, ca să vadă unde vreau să ajung cu o demonstraţie destul de abstractă.

— Cam aşa cred eu că poate fi descris revoltatul. Nu ştiu cum sunteţi voi, ca structură, şi nici nu ştiu dacă aveţi acum în minte portretul unui revoltat. Vă propun însă

să vedem şi versantul celălalt şi apoi vă puteţi identifica locul şi felul de a fi.

Să vedem ce e cu docilul… Eu cred că docilul este insul care şi-a făcut din respectul normei o religie, iar din viaţă un pretext pentru siestă. Singura metafizică validă este pentru el aceea care se ţese în jurul ideii dominante cu privire la temeiurile a ceea ce se cuvine. Conciliant până spre laşitate şi tolerant până la a-şi negocia onoarea, insul docil amână la infinit luarea oricărei decizii. Face asta din conştiinţa faptei bune, adică din circumspecţie faţă de propriile sale posibile dorinţe de neoprit. Fericirea lui se ţese precum pânza unui păianjen în intervalul dintre două fapte. Se simte perfect atunci când este învăluit în tăcere şi se declară gata să parieze oricând pe înţelepciunea celui ce nu face nimic. Nutreşte scârbă faţă de orice gest şi are oroare de nou, indiferent care ar fi acesta. Cel mai adorat concept pentru el este cel de ordine şi preferă oricând să fie un oportunist improvizat decât să tranşeze între două fleacuri concurente. Vocaţia lui nemărturisită este aceea de a fi administratorul unei lumi ce nu a început încă. Eleat în substanţă, inert din cauza spaimei de-a nu-i fi deranjat confortul, docilul este avântat doar în somn, atunci când îşi permite răscolitoare vise războinice, pentru ca, imediat ce se trezeşte, să facă penitenţă şi să se căiască nelimitat. Fără ocolişuri spus, docilul este *omul-preş*.

Din fericire, nu putem întâlni în lumea ce ne conţine docili şi revoltaţi în stare pură, ca nişte pepite. Aşa cum le-am prezentat aici, în faţa dumneavoastră, cele două arhetipuri, rod a două culturi şi întrupare a două spirite, sunt două abstracţii, produsele unui efort pur mental. Indivizii pe care îi cunoaştem şi cu care ne întâlnim

zilnic, în ipostaze curente, sunt amestecuri în proporţii şi dozaje diferite ale spiritelor revoltei şi docilităţii. În fiecare este pusă câte o cantitate, pe care nu se ştie cine a hotărât-o, din ceaunul cu substanţa revoltei şi din căldarea cu elixirul docilităţii. Aproape niciodată cele două nu construiesc un echilibru perfect. De fiecare dată, după natura fiecărui ins, fie docilitatea, fie revolta se află într-o cantitate ceva mai mare, astfel încât un spirit sau altul precumpănesc. Rar, foarte rar se poate întâmpla ca ecuaţia să fie complet dezechilibrată. Sunt tocmai acele situaţii în care inşi aleşi de soartă prind expresie, se întrupează ca purtători de spirit revoltat sau docil. Istoria lumii s-a mişcat în ritmul în care astfel de încurcături şi dezechilibre au fost posibile.

Un student din spate a întrebat:

— Domnule profesor, revolta şi docilitatea, ca dozaje, sunt diferite pe sexe, adică la bărbaţi sau femei?

— Voi ce credeţi?

Mai ales băieţii au spus tare că docilitatea are o natură feminină, iar revolta se întemeiază pe virilitatea masculului. Nu mă gândisem la asta. Riscam să pierd simpatia celei mai mari părţi din auditoriu:

— Nu, nu cred că problema se poate pune aşa. Revolta nu este apanajul bărbatului, iar docilitatea nu se întrupează doar în fragilitatea feminităţii. Cădem în superficialitate gândind astfel. Vă atrag atenţia că istoria şi-a derulat faptele după cauze ce nu se aflau în scenă, ci adesea în budoare, nu au avut protagonişti în zale, ci de foarte multe ori acoperiţi doar cu voaluri transparente, precum Popeea, soţia crudului, histrionicului Nero. Să fim cumpătaţi, aşadar, şi să nu ne luăm după aparenţe. Docilitatea poate stărui, adesea, la umbra coloşilor, iar

revolta, gândiţi-vă la Ioana d'Arc, se poate întrupa într-o fetişcană.

Le-am vorbit mai bine de-o jumătate de oră despre femeile care au făcut şi au dres în istorie, dându-le de multe ori clasă bărbaţilor, reuşind mereu să-şi impună scopurile. Fata aceea cu chipul luminat de bine mă privea mulţumită:

— Vă propun să continuăm şi să ajungem, în sfârşit, la ce ne doare — la jurnalist. Problema e cum îl definim. Tentative au fost destule, iar rezultatele mereu nemulţumitoare. Acum, prin jurnalist se pot înţelege multe, mai ales că profesia s-a diversificat dinspre noţiunea de comunicator sau spre cea de investigator. Să încercăm şi noi? Hai, că de râs promit că nu o să ne facem. Apoi nu ne costă cine ştie ce…

La fel ca omul, jurnalistul este greu de definit, cum vă avertizam adineaori. Nu este clar încă dacă profesia este doar o îndeletnicire, o activitate specifică sau ceea ce se cheamă mai nou un *job*. Paradoxal însă, lumea cade aproape în genunchi în faţa lui. Jurnalistul este adulat sau temut, linguşit ori cumpărat. Nimeni nu-l priveşte cu indiferenţă. Mai ales în ultima sută de ani, a ştiut cum să-şi chivernisească vocaţia, cam de când comunicarea de masă a devenit un atribut al omenescului. Nu şi-a pierdut timpul prin biblioteci şi nici nu a buchisit etica imperativului categoric. Este dexter pe intervale definite în *minima moralia*, se simte excelent în ipostază de vedetă, iar companion predilect îi este omul politic. A învăţat repede coregrafia marilor saloane, s-a luat la trântă cu James Bond cam de când investigaţiile jurnalistice au luat locul foiletoanelor prin gazete şi i-ar plăcea să se creadă despre el că face şi desface prin cancelariile politice de pe

aici şi de aiurea. De mult nu mai are complexe, nici ruşinări. Din moftangiu, maţe-fripte, scârţa-scârţa pe hârtie, iată, a ajuns o personalitate a lumii moderne. Nu-l putem defini exact, dar este *cineva*!

M-am oprit, lăsându-i să se amuze pe cei câţiva care au găsit cu cale să râdă. Domnişoara nu se număra printre ei. Devenise, brusc, foarte serioasă.

— Mă contrazice vreunul? Nu este jurnalistul un cineva?

Niciun murmur. Le-am vorbit apoi despre principalele linii de evoluţiei ale jurnalismului, de la gazetele-manuscris, la cotidienele de mare tiraj şi influenţă de la începutul secolului XX. Astfel, încet, lumea nu mai putea fi imaginată în absenţa noului aducător de veşti, dar nu bune, precum evanghelistul, ci rele, morbide, frisonante! Puteam acum închide bucla raţionamentului, aducând jurnalistul la întâlnirea cu cele două spirite.

— Lunecos, asemenea unui peşte, când cutezăm a-l valoriza şi pune în canon profesional, jurnalistul poartă în sine cele două spirite despre care vă vorbeam la început şi pe care le-am definit cum m-am priceput mai bine. Da, mărturisesc că aici doream să ajung şi asta poftesc să vă fac să înţelegeţi, anume că ziaristul este un produs târziu al culturii revoltei şi docilităţii.

Nu mai aveam mult. Îmi ieşise! Ştiam că le stârnisem curiozitatea şi eram la un pas de-a le câştiga şi încrederea.

— Dragii mei, nu este greu de dedus faptul că jurnalistul, ca tipologie umană, pare a se revendica din stirpea omului revoltat. El este un iconoclast prin definiţie. Pus pe scormonit şi pe căutat, ziaristul face mai orice pentru a ajunge la acele informaţii prin care să amorseze ştirea de scandal, la acel lucru neştiut, care, odată dezvăluit, să-i

aducă lui foloase şi notorietate, iar comunităţii, iluzia că dreptatea nu este vorbă în vânt. La fel ca revoltatul, jurnalistul se află într-un război necurmat cu ordinea, cu ceea ce stă aşezat în matca lui şi pare armonios, drept şi bine întocmit. Instinctul îi spune însă că fisuri nevăzute minează ordinea de fapt, că răul este implântat în zonele obscure ale oamenilor, faptelor şi lucrurilor. Este treaba lui, deşi nimeni nu l-a investit expres cu aceasta, de a demasca această lume secundă şi hâdă, de a deconspira marea, poate chiar cosmica diversiune, prin care fapta cea rea atentează şi trânteşte la pământ fapta cea bună. Doar Feţii-Frumoşi şi ziariştii se mai iau la trântă dreaptă cu zmeii, în timp ce poliţiştii, procurorii şi judecătorii din această lume crepusculară şi crapuloasă preferă să admire la bară evoluţiile Ilenei Cosânzeana.

Rumoare. Mă plimb printre băncile aflate în planul înclinat. Observ abia acum că nu este prezent niciun coleg din facultate. Îi invitasem pe toţi…

— Atenţie, însă! Jurnalistul nu este pur şi simplu un revoltat. Ar fi trist să cădem tocmai acum în capcana poncifului. Chestiunea abia de se conturează în toată eleganţa şi profunzimea ei. Suntem pe cale, dacă vom fi pricepuţi, să identificăm un tip aparte de revoltă. De unde pornim? De la premisa că jurnalistul nu este un revoltat lipsit de măsură. El nu este asemenea revoluţionarului, gata să răstoarne lumea în numele unor idealuri politice, cu arma în mână, pe baricadele înălţate din fanatism şi disperare, punându-şi la bătaie viaţa pentru a învinge. Mai puţin impetuos, lucid şi mereu calibrat raţional, jurnalistul a căutat şi a găsit o armă redutabilă pe care o poate folosi fără a fi acuzat că atentează la ordinea de drept. Noul revoltat, cel pentru care modernitatea a

fost ocazia unei cariere fulminante, a abandonat pistolul şi steagul, tunul sau spada, bivuacul sau baricada. O altă armă, nu de distrugere, dar de impact în masă, este brevetată de fostul maţe-fripte. Nu pare ceva glorios, poate ademeni ghilotina în vremuri tulburi şi nu are în anturaj bunele maniere. Ce poate fi oare? Care este numele acestei misterioase arme?

Niciun murmur. Doar feţe serioase, ochi ce mă fixau, aşteptând, ca la un film poliţist, finalul care să dezlege enigma.

— Să nu mărim suspansul. Critica! Da, de ce vă uitaţi aşa la mine? Critica, aceasta este noua armă. O armă care nu ucide, chiar dacă poate fi devastatoare, căci prin critică sunt posibile doar execuţiile morale! Prin asta, pedeapsa s-a emancipat şi s-a rentabilizat. Hoitul nu mai e de mare folos. Un jurnalist face cât zece plutoane de execuţie. Libertatea de expresie, care întemeiază dreptul la viaţă profesională pentru orice angajat din presă, este cea care dă sens şi substanţă criticii, în numele revoltei faţă de minciună, sperjur, impostură şi fărădelege. Pentru destui jurnalişti, revolta este un camuflaj, e adevărat. Revoltaţi în premise, mult prea mulţi jurnalişti cochetează vârtos cu docilitatea cea mai dezinvoltă. Înţelegeri subterane scurtcircuitează uneori vocaţia rebelă a jurnalistului şi substituie cu gloanţe de manevră muniţia de război a criticii. Apostazia prin care rebelul se transformă în docil constituie una dintre maladiile sau patologiile la zi ale mass-mediei. Docilii din presă sunt estropiaţii cu simţ gospodăresc.

Cealaltă patologie ţine de o altă poză mult îndrăgită de jurnalişti — ipostaza de revoltat crunt, de inchizitor. Şi aceasta este o formă de a-ţi trăda condiţia. Critica, în

calitate de armă a jurnalistului, nu este un exerciţiu estetic (critica de presă nu este critică literară!), dar nici nu trebuie transformată în atac la persoană. Cinismul, înverşunarea, spiritul de revanşă sau de răzbunare sunt tot atâtea trăiri maligne pentru un jurnalist care nu pare să accepte că dubletul obligatoriu al libertăţii de expresie este responsabilitatea. Aceasta trebuie asumată pentru că mesajele elaborate şi difuzate au un impact public şi pot afecta imaginea şi viaţa unor persoane. La limită, le pot distruge. Nu vreau să fiţi astfel de ziarişti. Nu de călăi ducem lipsă, ci, aşa cum spunea odinioară cineva, de caractere. Cum te cheamă?

Era o studentă ce rămăsese cu gura căscată. Când şi-a dat seama că îi vorbesc, s-a ridicat aproape speriată şi mi-a spus cum o cheamă. Nu-i ţin minte numele:

— Tu eşti o revoltată sau o docilă?

A roşit şi drept scuză a zis:

— Sunt de la Litere, nu de la Jurnalism.

— Bine, dar asta nu rezolvă problema. Spiritul revoltei şi al docilităţii le sunt distribuite tuturor oamenilor, nu doar ziariştilor.

— Poate că sunt o docilă.

I-am spus că nu trebuie să sufere din cauza asta, nu e o boală. Docilitatea poate fi o calitate, ba chiar expresia cea mai nobilă a unei persoane.

— Dar hai să închidem. Cum vă spuneam, critica este noua armă. Ea, în calitate de instrument al adecvării binelui la spaţiul public, este o invenţie a lumii burgheze, o modalitate originală de a-l domestici pe omul revoltat. Naşterea societăţii civile a fost posibilă în momentul când o reglare de conturi a fost înlocuită cu dreptul fiecăruia la opinie, în cadrul unui scenariu al dezbaterii

menit să stabilească dreptatea şi adevărul. Aparent, s-a întâmplat atunci o minune — *revoltatul s-a docilizat*! O anumită viziune a conflictului, cea eroizantă, în care combatanţii se supuneau cu orgoliu probei vitejiei şi morţii, a căzut în desuetudine. Brusc, omul modern şi-a dat seama că vitejia nu mai rentează. Nu aduce profit! Noua lume reclama un alt fel de negociere a adevărului — prin confruntarea sau înfruntarea opiniilor. Astfel, monitorul vivace al acestei lumi, jurnalistul, cel ce poate depune mărturie în numele criticii că lucrurile stau într-un fel sau altul, se recentrează, ca personalitate, într-un rebel sârguincios şi calculat. Lumea nu merită efortul de-a fi trecută, periodic, prin foc şi sabie pentru a da naştere unei alte lumi care să cadă apoi pe mâna rentierilor revoltei — nişte docili administratori ai ordinii şi legii. Mult mai spectaculos este ca lumea să fie supusă zilnic probei elegante, inteligente şi nemiloase a criticii. Aşa s-a născut *ziarul* — un produs de concepţie al revoltaţilor cu scaun la cap şi conturi în bănci. În redacţiile acestora trudesc nişte inşi ce par docili. Asta pentru că nu mai au apucăturile boemilor de altădată. Jurnalistul romantic şi risipitor cu viaţa sa i-a lăsat locul birocratului eficient. Învăţând de la docil, revoltatul a înţeles cum este să fii util.

În sfârşit, cred că vă pot spune ce este, în opinia mea, un jurnalist. Jurnalistul este sau ar trebui să fie, astăzi, prin profesie şi educaţie, *un revoltat bine temperat*! Săptămâna viitoare vă aştept tot aici, la aceeaşi oră, la ultima prelegere din acest an, despre iubire ca neatingere.

Nu le-am lăsat timp de reacţie. Mi-am luat hârtiile de pe catedră şi am dat să ies. În urmă, niciun murmur.

2

Tânjeam după Mirela. Mona nu fusese decât o mică delicatesă, savurându-i, cât s-a meritat, siropul dulceag, trupul acela minion, bine întreţinut, şlefuit la sală şi bronzat la solar, cinstit de destui bărbaţi înaintea mea, utilizat şi celebrat după poftele fiecăruia, oferit asemenea unui castronel cu salată ori cu fructe proaspete. Dar Mona nu avea siaj. În urma întâlnirilor nu se depunea nimic pe sufletele noastre, totul se consuma acolo, în zbateri şi coregrafii fizice uneori focoase, opulente, alteori dimpotrivă, serbede, obositoare, necesitând doar chin şi efort. Se străduia fiecare, ce-i drept, forţam limitele, dar urmau imediat efectele secundare, primul dintre ele fiind chiar scurtarea drastică a poveştii de sex ce ne lega. Când cineva cască după este semnul că trebuie să renunţi.

Dorinţele mele hoinăreau prin alte părţi. Dar Mirela refuza orice contact, socotind poate că trebuie să rămână doar în condiţia de infirmieră a Alexandrei. Nu aveam ce-i reproşa, doar că nu mi-o spusese simplu şi direct, ci preferase să-mi respingă toate ofertele de ajutor, ba chiar să mă îndepărteze de ea, cu brutalitate, cu cinism. Asta mă enerva. Mă făcea să caut o răzbunare, un mijloc prin care să-i dovedesc că nu merit un astfel de tratament, dar dacă mi-l aplică totuşi, atunci trebuia să se aştepte şi la represalii absolut motivate. Între noi începuse războiul, însă niciunul nu-l declarase pe faţă. Dar ştiam că începuse, iar armele amândurora erau la vedere, numai bune de tăiat în carne vie.

N-a fost însă nevoie să mai sune nimeni atacul. Mirela o păţise, nu atunci când îi fusese lumea mai dragă,

ci când îi fusese cea mai neagră. Drama Alexandrei o destabilizase. Oricum avea de mistuit reziduurile nocive din experienţa violului, iar răpirea fetei o lovise pe un teren de luptă în care nu avea niciun ascendent sau măcar o variantă de repliere. Atunci când nu ai nicio şansă, nu mai este vorba despre o bătălie, ci despre o execuţie. Asta păţise Mirela, o execuţie, în noaptea când, beată la volan, a intrat cu maşina într-un stâlp de iluminat, în timp ce se îndrepta spre casă. O fracţiune de secundă a pus capăt unor ani de traume, dar şi de bucurii sau momente de fericire. Eu eram doar o fărâmă a acelui amestec. În tot ce-a urmat, nu mi-aş fi închipuit că o fărâmă poate fi atât de importantă.

Nu ştiu unde a băut, probabil la barul de unde fusese racolată în noaptea violului. Destul că, după câteva pahare cu coniac, a urcat la volan şi a pornit spre casă. Într-o curbă, aproape de periferie, în zona unui ştrand, a pierdut controlul volanului şi, din cauza vitezei, a rupt un stâlp de beton, după care s-a răsturnat pe un loc viran. Asta a salvat-o de la moarte, iar nişte boschete au diminuat şocul. Ciudat, când au venit poliţia, salvarea şi descarcerarea, primul lucru pe care l-a spus a fost numărul meu de telefon şi numele.

Am ajuns şi eu la spital, puţin după unu şi jumătate. Doar în şort galben şi tricou alb, am intrat la urgenţă, dar acolo era linişte, neoane ce luminau un hol sordid, câteva cărucioare pentru invalizi, o targă şi un coridor ce dădea într-un bloc operator. Am intrat pe uşa pe care scria „medic de gardă“.

— Doamna Mozacu, pardon, doamna Marinescu este în operaţie. Cred că va mai dura.

— Unde are loc operaţia?

— La blocul operator de la ATI. La etajul III, dar nu are rost să urcaţi. Veniţi mai bine dimineaţă, după ora 10, când sperăm că se va trezi.

N-am mai întrebat cine o operează şi nici în ce stare se afla când a fost preluată la urgenţă. M-am oprit în centrul urbei, la barul blestemat pe care îl frecventa Mirela. Nu era lume multă, doar vreo trei perechi, doi cerşetori şi o prostituată, ce invita, zadarnic, bărbaţii ce treceau pe la toaletă, pentru o muie. Nu cerea mult, doar o sută de votcă. Muzica era bună, bluesuri din toate timpurile, dată moderat.

— Ce doriţi?, m-a întrebat chelnerul, un ins bondoc, chel, cu o mustaţă şic, în culoarea spicului de grâu. Rotofei fiind, părea mereu binedispus, iar zâmbetul lui era ca al unui prieten la cataramă.

— Absint, te rog, dacă aveţi.

— Da, sigur. Unul mare, sec ori doriţi cu lămâie sau tonic?

L-am cerut sec. Nu mai băusem niciodată absint, tot vrusesem s-o fac, mai ales că citisem destulă literatură cu pictori impresionişti şi curve meridionale ce-şi înecaseră, *illo tempore*, necazul vieţii în băutura verzuie, cu aromă înşelătoare şi tărie de-ţi lua gâtul. Mi l-a adus, am sorbit cu precauţie şi apoi i-am savurat gustul, înainte de a simţi arsura pe esofag. Da, cam aşa mă şi aşteptam să fie.

După trei sute sorbite într-un ceas şi jumătate, eram pulbere. Am căzut cu capul pe masă, îl tot întrebam pe chelner de Mirela şi el nu ştia ce am cu o femeie pe care nu o cunoştea, am încercat să ies, dar am căzut pe mozaicul împestriţat cu gumă de mestecat, tăvălită prin praf şi scuipaţi. M-au târât până pe trotuar şi m-au lăsat acolo. Ţin minte toate astea pentru că nu mi se rupsese filmul, băutura îmi dăduse o altfel de beţie decât ţuica sau

coniacul. Luciditatea nu mi-a dispărut nicio clipă, doar că nu-mi mai puteam controla mişcările.

Cred că trecuseră cel puţin trei ore. Soarele îmi bătea în creştet. M-am ridicat, mi-am dezmorţit oasele şi m-am dus la maşină. Nu ştiu dacă m-a văzut sau nu vreun cunoscut în situaţia de căzut în stradă, de borfaş dovedit de băutură. Am mai dormit în parcare două ore, apoi m-am dus la facultate, unde aveam întâlnire cu studenţii cărora le îndrumam lucrarea de licenţă. Erau vreo douăzeci şi cinci, mai toate studente. Se ştia că nu accept atenţii şi că ajut cât pot de mult la redactare. Asta determina afluenţa respectivă, nu farmecul meu.

Cred că arătam jalnic, palid, doar în şort şi tricou, şi alea murdare, tăvălite, mirosind a băutură şi birt. Dar nu mă durea capul, aveam chiar o primă senzaţie de revenire, de reconfort, ca după o bere rece, băută pe caniculă.

I-am spus secretarei că trebuie să amân pentru a doua zi întâlnirea şi ea a fost de acord, foarte de acord chiar, sfătuindu-mă să mă duc direct acasă şi să mă culc, pentru că, nu-i aşa?, domn' profesor nu se simte bine, ba chiar arată rău. Când să ies din clădire, mă aud strigat de o fată. Am întors capul. Semăna izbitor cu studenta din amfiteatru, cu figura solară, plină de bunătate, ca un înger ce vrea să mântuie lumea de mizerie, printr-un singur gest, dacă i se dădea voie.

— Domnule profesor, o să mai ţineţi cursul despre iubire ca neatingere?

Mi-au trebuit secunde bune să mă dumiresc. Apoi m-am simţit brusc stânjenit, ca şi când aş fi fost surprins în pielea goală. Am mormăit ceva, un fel de confirmare, şi m-am pomenit că o întreb:

— Cum te cheamă?

— Amalia, Amalia Zaciu. Sunt studentă la design vestimentar.

— Te aştept, Amalia! Să vii, nesmintit!

Am plecat, gândindu-mă ce naiba o fi crezând fata despre mine, văzându-mă ca pe-o arătare ieşită de la balamuc ori de la o cură de dezintoxicare. Îi percepusem doar conturul feţei şi părul prins cu o bentiţă, da, da, bentiţa o ţineam minte — verzuie, de borangic, împodobită cu mărgeluţe negre. Asta a fost deplorabila scenă a primei mele discuţii cu Amalia, ultima mea mare dragoste…

Când am ajuns acasă, mă mişcam ca un robot. Gesturile sacadate le făceam într-o repezeală a instinctelor şi stereotipiilor, Mirela era un vis urât, o realitate confuză, evitabilă, la urma urmei, dacă eram atent la detalii, apoi facultatea cu lucrările ei de licenţă atât de plicticoase, de îmbâcsite, şi în cele din urmă Amalia — o perspectivă halucinantă, parcă născocită de voinţa mea, ivită din nimicul unei zile îmbibate în absint, complet necontrolabilă, dubioasă. Am făcut duşul, m-am lăsat inundat de şuvoiul de apă şi mi-am recăpătat luciditatea melancolică. Nu ştiu cât am dormit, dar am auzit copiii jucându-se jos, apoi mi-am dat seama că mi-e sete sau foame — totuna.

Se înserа şi dinspre deal cobora o răcoare dulce, cu mireasma de salcâm înflorit. Am parcat chiar în faţa spitalului. Aveam ceva emoţii, inima îmi bătea tare, ca atunci când frica e la un pas de nasul tău. M-au lăsat să urc şi am intrat la terapie intensivă, dincolo de uşa mereu închisă, ca o stavilă între două lumi: a noastră, cei câţiva vii, şi a lor, deja aproape morţi, doar câţiva şi ei, întinşi pe paturile lor spectaculoase, oblice, conectaţi la Dumnezeu ştie ce capsule cu ambrozii şi alte licori magice, menite să îndestuleze cu sucuri şi mirodenii moartea

ce se tot apropie. Am dat să mă duc la patul ei, am văzut-o, de fapt mai mult am ghicit că ea trebuie să fie, pentru că era neînchipuit de alta. Fel de fel de aparate o transformaseră într-un android, practic într-o maşinărie, monitorizată de ecrane şi grafice, ce scoteau sunete felurite, monotone şi vag eufonice. Atunci, asemenea unui paznic trezit de un feroce atac frontal, mama ei s-a ridicat şi a venit spre mine:

— Nu, să nu îndrăzneşti să te apropii. Pleacă! Pleacă acum şi să nu mai calci pe aici! Jigodie! Pleacă, ţi-am spus. Acum, acum! Să nu te mai apropii…

— Doamnă, vă rog!, am încercat să parez.

Nu ştiu dacă ea, Mirela, acel android, o fi înţeles ce se petrece în apropierea ei, dar eu am simţit nevoia să stau ţintuit acolo şi să îndur vorbele şuierate ale doamnei Marinescu. Mă încăpăţânam să nu plec, venisem să-mi văd iubita, cea care dictase numărul meu de telefon echipajului de la descarcerare. După un minut, m-am apropiat, fără grabă, cu paşi mici, am ajuns în faţa doamnei, apoi am ocolit-o, ea doar se uita, incapabilă de vreo reacţie, cu gura deschisă şi ochii mari, ca şi când ar fi fost martora unei cutezanţe de neînchipuit. Am ajuns apoi lângă Mirela, dar ea ţinea ochii închişi şi toate acele fire şi tubulaturi, senzorii ce ajungeau la aparatele ce-i măsurau negocierile dintre viaţă şi moarte, mă făceau să nu ştiu dacă ar trebui să-i rostesc numele, s-o strig, s-o fac atentă că sunt acolo şi s-ar cuveni să mă vadă, să mă sărute, să-mi zâmbească măcar. Nu, cel mai bine era să tac, să nu risc să tulbur solemnitatea acelor negocieri, s-o las să se descurce cum o şti mai bine. Aveam încredere în ea, aveam poftă să mai beau un absint, eventual să fac ceva ca Amalia să nu lipsească de la cursul meu despre iubire

ca neatingere. Nu, neapărat ea trebuia să fie acolo, ca eu să-mi pot ţine prelegerea, să demonstrez cum neatingerea transformă iubirea într-o pulbere diafană.

În clipa următoare, l-am văzut pe bărbatul acela apropiindu-se şi am ştiut că nu poate fi decât doctorul Mozacu. Impunător în halatul alb, afişa figură de bărbat frumos, distins, perfect stăpân pe sine, cu trăsături rasate, filtrate prin generaţii de intelectuali, de popi poate, de avocaţi şi notari, de farmacişti şi tribuni. M-a ignorat, ştiind totuşi cine sunt. Doamna Ana l-a luat de braţ, în sfârşit triumfătoare asupra mea, un biet pârlit, un ţâşti-bâşti, un răţoi ciufulit. Să-l ia dracu, mi-am zis şi am atins mâna Mirelei, i-am prins degetele răsfirate pe cearceaf. I-am simţit pielea rece, aspră, neprimitoare, ca şi când dincolo de acel înveliş nu s-ar fi aflat o fiinţă, ci o păpuşă inanimată. Am plecat lăsându-i pe toţi acolo, deprimat că Mirela nu mă presimţise. Dar aşa trebuia să se întâmple la terapie intensivă, acolo unde viaţa negocia secundele cu moartea, iar noi, ceilalţi, ne simţeam prost, fiind la adăpost de violenţa acelui troc agonal.

Nu ştiu când am ajuns acasă, cum am adormit şi cât am zăcut. Mai aveam de citit o tonă de cărţi pentru a finisa disertaţia despre iubire ca neatingere. Numai că nu la asta îmi stătea capul. Nu mă mai interesa să găsesc deşteptăciunile cu care să-mi uluiesc asistenţa de studente umectate, cu priviri pline de-o bunăvoinţă lipicioasă. Am urcat la spital iarăşi. Acum era dimineaţă şi puteam spera ca Mirela să fie fără pretorieni în preajmă. Nu mai ştiu care şef de secţie mi-a înţeles dorinţa şi m-a lăsat să intru. O asistentă m-a întâmpinat, dându-mi prima veste bună:

— Când ziceţi că s-a trezit?, am întrebat-o aproape cu entuziasm.

— Nu demult, cred că nu a trecut o oră. Şi noi ne-am bucurat.

— Ştie ce i i-a întâmplat?

— Nu complet. Încă e sedată şi s-ar putea să nu vă recunoască. Să nu vă miraţi.

Asistenta s-a retras câţiva paşi, eu am rămas în faţa acelui pat expresionist, ea şi-a rotit încet capul şi privirile ni s-au întâlnit pe aceeaşi linie. Niciun zâmbet, faţa rigidă, plină de vânătăi şi excoriaţii, niciun semn că m-ar recunoaşte, dar cel puţin niciun altul care să exprime ostilitatea. Apoi mi-a contrazis orice aşteptare:

— Ce e cu noi, Vlad? De ce am murit înainte de vreme?

— N-am murit, suntem aici, vii, iubita mea.

— Mai sunt iubita ta? Cum să fie iubita ta o femeie făcută bucăţi, aşchii, moloz?

Avea lacrimi în ochi şi era clar că ştie tot, că nicio iluzie nu o mai sedează suficient ca să-i anihileze tristeţea ce nu va conteni de acum înainte să crească, să tot crească, asemenea unei ciuperci atomice.

— Sunt complet strivită, Vlad. Nu mă mai simt, nu mă mai ştiu.

— O să-ţi revii. Te voi ajuta eu să-ţi revii. Acum trebuie doar să te odihneşti.

M-am aplecat şi am sărutat-o pe buze. Mirosea a medicamente, a iod probabil, dar şi a gunoi. Da, a gunoi, vreau să spun asta chiar dacă sună oribil, necivilizat şi nedrept.

Am stat şi am tot stat acolo, lângă pat, apoi a venit mama ei, a izbucnit în plâns, iar eu, fără o vorbă, am simţit nevoia să plec. Poate s-ar fi cuvenit să plâng şi eu, dar nu a fost chip să-mi adun în ochi o singură lacrimă. Mai târziu, noaptea, plimbându-mă pe străzi, am putut plânge

pe săturate, fără grimase şi suspine, fără obidă, ci liniştit, raţional chiar, cu impulsul deplin al omului deprimat, părăsit de speranţă. Ceea ce nu s-ar putea spune că m-a liniştit. Dimpotrivă, m-a înrăit.

Când am vrut să intru a doua zi în secţia de reanimare, m-a oprit cineva şi mi-a spus că nu pot să intru, doamna Mirela nu vrea să fie deranjată, în sfârşit, să înţeleg şi să nu fac scene, doamna Mirela nu vrea să mă mai vadă. Vizitele mele deveneau astfel cu totul inoportune. Ce puteam face? Mi-am băgat capul între umeri şi am plecat. Tocmai de aceea nici nu ştiu cum s-au scurs zilele ei acolo, cum s-a terminat negocierea între viaţă şi moarte, mult mai târziu am aflat că moartea a reuşit să înşface un picior din acel trup frumos şi tânăr, iubitor şi senzual. I-l amputaseră, se cangrenase. Niciun tratament nu-i mai putea fi de folos şi, ca să fie salvat restul, au eliminat piciorul, crenguţa putredă din acea pădure fermecată. Dar asta, cum zic, am aflat mult mai târziu. Deocamdată nu ştiam nimic despre ea, am încetat să caut informaţii, am renunţat să urc la spital, să mituiesc portari şi să spionez la uşă, dacă-dacă se va deschide şi voi putea merge s-o văd, iar ea să-mi sară în braţe şi să mă sărute înfocată. Nu, nimic din toate astea, doar un gând ce forţa indiferenţa să ia locul trăirilor ce mă puteau ruina, arunca în depresie. Gata, nu puteam să fac schimb cu ea şi nici nu doream.

Noroc cu zecile de lucrări de licenţă, cu toată treaba de la facultate şi de la studioul de televiziune. Producătorul, unu Gigi Columbel, de loc de prin Regat, era mereu peste mine, mă tot bătea la cap cu *deadline*-ul, cu formatul şi filmările, cu decorul şi cu invitaţii. Îl rugam să mai amânăm, să decalăm cu o lună, până la urmă m-am

ales cu o grație de două săptămâni. Tot era ceva, o gură de aer, răstimpul unui exercițiu de respirație liberă.

O dată, o singură dată în zilele acelea de început sau de mijloc de iunie am fost porc de câine, am sunat-o pe Mona, am spus că mi-e dor de ea și ce bine ar fi să ne vedem. A ezitat, apoi după o oră eram la ea în casă, peste ea în pat, ascultându-i gemetele, probându-i indicele de sensibilitate a clitorisului și cel de lubrifiere a vulvei. Niciun cuvânt despre Mirela, ca și când nici n-ar fi existat. Sub duș ne-am mai futut o dată, așa, de moft, ca să ne mai rămână și pentru drum ca merinde, un fagure de miere pe care să-l lingem și să-l îmbucăm plini de recunoștință și ispită iarăși zgândărită. Și Mona a rămas în halatul ei înflorat să doarmă singură, iar eu m-am dus în casa mea și am dormit lipsit de orice vis. O singură dorință mă îmbia, să vină Amalia și să-i pot spune ei, poate numai ei, care este secretul iubirii ca neatingere. Și a venit…

Am o problemă. De ceva vreme, două-trei zile, am impresia că sunt urmărit. Nu-i bine. Nici dacă sunt, nici dacă nu sunt. Mai ales dacă nu sunt, pare a fi grav.

3

Da. Erau cu mult mai mulți. Amfiteatrul era plin-ochi, geamurile deschise, iar afară începuse să plouă — repede, agresiv, de nepotolit, ca și când norii negri de peste urbe aveau program și în altă parte, așa că nu era timp de pierdut. Furtuna venise în după-amiaza aceea

dinspre nord, nu dinspre apus, cum se întâmpla de obicei. Fusese cald, soare, zăpuşeala care se ştie şi se spune că anunţă vremea grea.

— Bună ziua şi vă mulţumesc că aţi venit. Nu mă aşteptam să fiţi atâţia. Aşa cum am promis, ultima mea prelegere din acest an universitar va fi despre iubire ca neatingere. Dacă voi sunteţi gata, să purcedem.

— Putem înregistra prelegerea?

Întreba un student isteţ, din anul II, care mă mai oprea pe coridoare, voind să ştie una-alta. Am uitat cum îl chema, ulterior a încercat o carieră în media locală, dar nu a izbutit, iar în ultimii doi ani nu l-am mai zărit.

— Nu văd niciun motiv să nu înregistrezi, dacă îţi face plăcere. Oricum, este o prelegere publică şi sunt totdeauna responsabil pentru ceea ce fac şi spun.

Am căutat-o cu privirea, în timp ce mă rugam lui Dumnezeu să am inspiraţie. Nu reuşisem să încheg complet discursul, problemele cu Mirela mă opriseră să termin de citit sau de redactat tot ce trebuia. Lipsurile puteau fi surmontate prin harul elocinţei. Dacă urma să-mi fie dat, atunci şi acolo. Dar n-am văzut-o pe Amalia. Asta pentru că privirea mea era lacomă, mult prea lacomă, şi mi-au trebuit minute bune până s-o văd, mai târziu, s-o localizez şi să devină pentru mine reperul mult dorit, firul ce unea iubirea cu neatingerea.

— Voi începe cu un citat şi voi continua cu o provocare. Întâi, citatul: „Susţin sus şi tare că orice om este dator să îi aducă cinstire. Şi de aceea eu însumi preţuiesc iubirea şi nu cruţ nicio străduinţă când e vorba de ea şi îi îndemn şi pe alţii să facă la fel. De asemenea, acum şi mereu preamăresc puterea şi vitejia lui Eros, atât cât sunt eu în stare“. Aceste cuvinte îi aparţin lui Socrate, poate

cel mai mare cârcotaş al tuturor timpurilor. Platon, în *Banchetul* sau *Despre iubire*, îi pune în gură aceste vorbe. Tocmai de aceea, vă cer şi vouă să-mi spuneţi dacă agreaţi sau nu elogiul pe care Socrate, marele sofist din Atena lui Alcibiade, i-l aduce iubirii, adică lui Eros. Îi rog pe cei ce nu sunt în deplin acord cu Socrate să plece. Cele ce urmează o să-i plictisească. Aştept…

Câţiva au şuşotit, altele şi-au dat coate. Nimeni nu a ieşit. Cererea mea i-a provocat însă pe toţi, le-a dat o anume încordare.

— Bine, dacă toţi suntem în acord cu Socrate, cel ce ştia doar că nu ştie nimic şi chiar îi convingea pe cei mai mari ştiutori că aşa stau lucrurile în ceea ce-i priveşte şi pe ei, să purcedem la a doua parte a provocării, anume, pe toţi cei ce acum pot merge undeva şi se pot împărtăşi din dragoste, din iubire, în orice formă se poate întâmpla asta, îi rog să se ridice şi să plece. Şi pentru ei va fi chinuitor să mă suporte într-o expunere teoretică despre dragoste şi cu mult mai profitabil ar fi să fie de acord cu madame du Deffand, cea care a avut curajul să recunoască: „L'amour, je n'en parle jamais, je le fais".

Din nou, nu s-a ridicat nimeni.

— Atunci suntem condamnaţi la iubire, împreună! Iar dacă admiteţi că dragostea poate însemna şi o incursiune teoretică în unele dintre marile operele literare şi filosofice ale omenirii, vă voi indica unele surse, asta pentru că suntem aici într-un amfiteatru, şi nu într-un loc dintre acelea unde noaptea este veşnic sărbătoare, iar ziua linişte de paradis şi în care amorul se celebrează cu desfătare şi oarece cheltuială!

Fireşte că aceste trimiteri s-au referit la Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, cu acel final

de capitol XIII dedicat dragostei şi bunurilor sale, la Ovidiu şi a sa *Ars amandi*, la Aulus Gellius (*Nopţile atice*) sau la Macrobius (*Saturnaliile*). Nu doream cu niciun preţ să plictisesc, aşa că am lăsat deoparte dorinţa de a-mi etala cunoştinţele de istorie antică şi am ales o versiune de popularizare, mult mai adecvată contextului. Trebuia însă să ştim despre ce discutăm, aşa că am făcut repede o trecere în revistă a tipologiilor iubirii, fără a avea pretenţia de-a fi doct.

— Putem admite împreună că iubirea îmbracă diverse forme — iubire faţă de Dumnezeu sau de zei, iubire filială, paternă sau maternă, iubire de patrie, iubire de înţelepciune şi, în sfârşit, iubirea carnală. Aceasta din urmă ne interesează aici, pe aceasta ne vom focaliza în cele ce urmează, dar nu înainte de-a observa că dicţionarul limbii române conţine multe cuvinte care trimit spre o astfel de iubire, de la cele triviale, până la noţiuni abstracte sau cu iz medical. Astfel, nu este totuna să vorbim despre iubire, despre dragoste, amor, afecţiune, prietenie, tentaţie, eros, sex, senzualitate, adoraţie. Fiecare cuvânt în parte are în sfera sa de semnificaţii nuanţe pe care celelalte cuvinte din această familie nu le conţin. De aceea riscăm adesea să derapăm, să divagăm fără busolă ori, pur şi simplu, să confundăm noţiunile şi să credem că iubim atunci când facem doar sex sau că dragostea ne dă aripi, când de fapt ne situăm într-o zonă a adoraţiei, mai degrabă născută dintr-un respect nemărginit decât dintr-o trăire senzuală. Dar promit să fiu atent şi să nu comit sofisme, chiar dacă Socrate ne-a fost deja companion la debutul acestei prelegeri.

M-am oprit, începutul nu fusese chiar aşa cum l-aş fi dorit, trebuia să termin cu abstracţiunile şi să găsesc ceva incitant. Altfel urma să fie un dezastru.

— Ce faci, Amalia? Îţi mulţumesc că ai venit, am spus privind-o şi văzând-o cum roşeşte, cum caută să se facă tot mai mică, nemulţumită că fusese expusă. Nu i-am aşteptat răspunsul.

Am sărit cam brusc la epoca modernă şi i-am pus faţă în faţă, aşa cum procedase şi Ortega y Gasset în *Studii despre iubire*, pe Stendhal şi Chateaubriand. Le-am expus, în câteva minute, teoria cristalizării, aşa cum a conceput-o autorul *Mănăstirii din Parma*, ca reper în orice discuţie despre iubire sau, cel puţin, despre suportul psihologic al acesteia.

— În ceea ce mă priveşte, sunt de acord cu Ortega y Gasset, am precizat, care critică întemeiat teoria cristalizării şi îi contrapune o altă viziune despre iubire, folosindu-se de figura legendară, romantică, a lui Chateaubriand, cel care a vorbit convingător, tandru şi tragic, despre *le mal du siècle*. Chateaubriand nu era un june prim, un metrosexual, ci un ins adus de spate, scund, dar dotat cu o anume electricitate interioară care înfiora femeia. Avea un farmec de ordinul fascinaţiei imposibil de explicat. În acest sens, Ortega povesteşte episodul iubirii dintre marchiza de Custine, cu o biografie aventuroasă în timpul Revoluţiei franceze, la un pas de a fi ghilotinată, şi autorul *Memoriilor de dincolo de mormânt*. Pentru iubitul ei, marchiza a cumpărat un castel, Fervaques, în care dormise o noapte şi Henric al IV-lea. Nu apucă însă să petreacă acolo împreună cu Chateaubriand decât câteva zile şi nopţi. Apoi survine ruptura. Mulţi ani mai târziu, când marchiza era deja septuagenară, un tânăr care vizita castelul îi spune în clipa în care ajunge în odaia cu marele şemineu: „Aici este locul în care Chateaubriand stătea la picioarele dumneavoastră?“ Trecând peste orgoliul unei

curtezane de geniu şi de vocaţie, marchiza dă o replică uluitoare: „Pardon, aici este locul în care eu am avut plăcerea să stau la picioarele lui!“ Iată fascinaţia dragostei, forţa ei incredibilă, capacitatea de a transforma nimicul în pasiune. Pentru eseistul spaniol, iubirea este mult mai mult decât un simplu fenomen de cristalizare şi decristalizare, deci altceva decât dulcea înamorare urmată de fatala destructurare a sentimentului. Ea se rezumă, aşadar, la o hiperbolă a trăirii, falsă, pentru că este o închipuire în dezacord cu realitatea, aflată în tandem cu o hiperbolă a dezamăgirii, la fel de falsă şi de semn contrar. Nu, dragii mei, Ortega mizează în acest binom pe Chateaubriand, provocându-ne să căutăm în iubire ceva special, ceva de ordin mistic, adică extazul! Că tot vorbim despre Chateaubriand, când ne vom întâlni în tramvai, nesmintit să mă întrebaţi de rivalitatea dintre el şi Napoleon (ipotetica, de fapt aproape imposibila întâlnire a mea cu studenţii, în tramvai, era un truc pe care îl utilizam la cursuri şi seminarii atunci când doream să expediez o discuţie iscată printr-o divagaţie ce mă îndepărta de subiect).

M-am oprit. Niciun murmur în sală. Amfiteatrul părea un monstru cu zeci de capete — tăcut, stând la pândă. Nu eram obosit, dar mintea mi-a alunecat, brusc, spre Mirela. Nu de asta aveam nevoie acolo. Trebuia să-mi adun puterile şi să mă concentrez pe iubire, mai precis, pe un discurs despre ea. Era momentul să aduc în discuţie plăcerea, sexul…

— Dar o discuţie despre iubire fără a invoca sexul este ca şi când un abstinent sosit din pustie ajunge într-un oraş secat de dame, dar cu acces nelimitat la vicarialele femei gonflabile. Tocmai de aceea, vă invit să nu-l aruncăm la gunoi şi să nu-l dispreţuim pe Stendhal, cel care a alergat

o viaţă întreagă după iubirea unei femei, în schimb a nimerit doar peste plăceri cumpărate sau interesate. Să observăm împreună, prin urmare, că Stendhal are dreptate să constate că fenomenul decristalizării este o realitate ce se petrece de regulă în orice relaţie de cuplu. După fericirea de-o clipă, se instalează dezastrul. Istoria iubirii este un cimitir al trăirilor ratate, eşuate în rutină sau chiar indiferenţă. Da, din păcate, aşa este… Sau mă contraziceţi? Abia aştept, i-am asigurat. Sincer, abia aştept.

Mă plimbam printre cele două rânduri de pupitre. Ploaia continua să cadă, dar acum mai potolit. Afară era răcoare şi un vânt binecuvântat adia prin coamele verzi ale teilor de pe bulevard. Am plusat:

— Sunt convins că toţi aţi iubit şi că toţi iubiţi. Mai cred însă că toţi aţi trăit deja o dezamăgire, o despărţire sau mai multe. Deşi nu vă place să recunoaşteţi, iubirea nu mai este ceea ce credeaţi înainte de a o întâlni. V-aţi înfruptat din ea, aţi celebrat-o exultând, dar la urmă aţi fost obligaţi să plătiţi! Ce aţi plătit, oare? Ce nu a mers? Ce a funcţionat *à rebours*?

Secundele treceau. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Eram obligat să duc mai departe greul:

— Plăcerea, dragii mei, da, plăcerea! Iată agentul care intervine, oferă culmea satisfacţiei, dă chiar sens iubirii, pentru ca mai apoi să survină un moment al lucidităţii retrospective. Apropo de asta, cineva spunea că viaţa este un cimitir al lucidităţilor retrospective. Iubirea, vă asigur, nu face excepţie, ci se tot străduieşte să întărească regula. Viaţa este un drum cu dus şi întors, iar la un moment dat nu mai ştii care este dusul şi care întorsul.

Le-am prezentat, apoi, lumea modernă ca pe un topos în care totul este judecat şi admis doar în grila maniheistă

a campionului şi luzărului, a performanţei în limită de timp. Experienţa omului modern este viciată în esenţă de grabă. Totul începe sau nu într-o modă.

— Ei bine, unde intervin plăcerea, moda, graba, acolo este vorba despre consum. Relaţia de iubire nu există în afara plăcerii, iar asta îi provoacă eroziunea şi, în cele din urmă, moartea. Nimic din ce este întreg şi se consumă nu rezistă uzajului. De altfel, în acest mod se explică şi cariera celei mai vechi meserii din lume. Prostituţia nu este altceva decât dragoste redusă la instinctul plăcerii, la consum, în ultimă instanţă. De aceea este riscant să vorbim în relaţia de cuplu despre iubire, este mai potrivit să ne oprim la cuvântul dragoste, iar în cazul cuplurilor maritale la noţiunea de datorie, mult mai adecvată pentru că plaja lor de semnificaţii oferă o extensie mulţumitoare. Dragostea acreditează amanta şi amantul, iubirea nu o poate face decât asumând un defect de construcţie!

Le-am propus să stăruim puţin pe ideea dragostei şi a plăcerii pentru a vedea în ce măsură este aceasta atinsă fatal de morbul disoluţiei.

— Dragostea, astăzi, este un bufet suedez. Experimentăm, născocim, avem palmaresuri de femei cucerite, degustăm, ne ghiftuim. Apoi abordăm o altă masă, un alt platou mai apetisant, un alt sortiment. Dragostea ţine intim de societatea de consum în care trăim. Ca serviciu prestat, nu se diferenţiază prea mult de altele care excelează prin utilitate şi îţi asigură un anume confort. Este un risc major să treacă sezonul şi tu să nu ai o altă iubită. Se practică schimbul de partenere sau parteneri, atât de mult apreciat de swingeri. La primul sindrom de plictis, relaţia este abandonată. Balta este plină de peşte, mo-

meala garantează recolta, iar tehnicile şi echipamentele sunt infailibile. Dar reţineţi, nu mă refer la prostituţie, la sexul pe bani, ci la dragoste, la relaţia dintre parteneri. O febră pe care aş numi-o nevroză de aşteptare a atins erosul, el însuşi fiind la urma urmei expresia unei febre!

Eram urmărit cu atenţie, chiar cu empatie. Ceea ce le spuneam avea efect, pătrundea acolo unde dorisem, iar discuţia despre dragoste depăşise cadrul teoretic, pentru a ipostazia realităţi de care ei, ca studenţi, erau interesaţi. Discutam, practic, despre condiţia lor, despre dragoste aşa cum o trăiau ei, cum o practicau, într-o competiţie în care nu mai conta decât scorul. Amalia părea transportată, cu gândurile acolo unde nu puteam intra şi eu.

— Din trăire, dragostea a ajuns eminamente un sport, iar în context familial, cum spuneam, o datorie. Cu toţii suntem înscrişi într-un fel de campionat şi căutăm să ne clasăm cât mai sus. Pentru asta, fireşte, ne antrenăm zilnic. Modelul este Don Juan, cel care se bucură de favorurile oricărei femei, dar trăieşte drama celui pentru care iubirea rămâne o formă inaccesibilă. Ne risipim într-o sterilitate din care au de câştigat doar hormonii. Poate că niciodată ca astăzi lumea nu este mai dornică, dar şi mai sătulă de sex, pentru că bufetul suedez este modelul ideal. Te autoserveşti. Nu există să vrei şi să nu ai ce vrei în farfurie sau în pat. Numai că apar inevitabilele consecinţe — ca act de consum, dragostea se epuizează la fel ca o cutie cu sardele. Intervine, în timp, indigestia, ne balonăm, avem eructaţii, luăm în greutate, devenim obezi, suprasaturaţi. O anumită scârbă se instalează ca un fel de trăire specifică, atunci când toate experienţele au fost deja parcurse. Dacă putem spune că etapa gândirii autoreflexive

este comentariul, atunci alexandrinismul în dragoste se manifestă ca disfuncţie libidinală.

Dar nu vreau să vă induc senzaţia de neputinţă, de eşec prealabil. Vă întreb — ar mai exista o soluţie, un scenariu complementar celui deja oferit? Din fericire, da! El se numeşte *asag*! Dar pentru a înţelege ce este *asag*-ul trebuie să ne întoarcem în timp, tocmai în Evul Întunecat, în veacul al XII-lea. Atunci a înflorit iubirea curtenească, aşa cum ne-a fost ea descrisă de trubaduri sau de romanele cavalereşti. Ce este cavalerul? Nimeni altul decât cel care îşi consacră destinul lui Dumnezeu şi femeii iubite, în numele cărora îşi dovedeşte vitejia şi îşi probează onoarea. Există însă o condiţie dificil de îndeplinit pentru ca un cavaler să-şi ducă la bun sfârşit nobila misiune. Astăzi, ea ni s-ar părea o ingratitudine, dacă nu o ofensă adusă virilităţii, acel erbicid care anihilează pasiunea. Despre ce este vorba? Tocmai despre *asag*, cuvânt franţuzesc care desemnează interdicţia de a consuma iubirea printr-un act carnal. Mai precis prin sex. Cavalerismul ca instituţie interzice acuplarea ca plăcere, ca gest al satisfacţiei supreme. Amalia, ţi se pare firească o astfel de interdicţie extremă? Nu anihilează ea însăşi iubirea?

A vrut să se ridice, dar i-am făcut semn să vorbească de jos, spunându-le şi celorlalţi că pot interveni, chiar le cer, să-şi spună punctul de vedere. Amalia a tăcut. Doi studenţi au intervenit spunând că acest canon al abstinenţei sexuale li se pare gratuit, contraproductiv, dar fetelor părea, dimpotrivă, să le placă. Nu cred că doar din formalism, din tentaţia castităţii, a pudorii, pentru care feminitatea are o anumită predispoziţie.

— Cavalerul se află mereu pe o cale fără punct de sosire. Deşi Îl slujeşte pe Dumnezeu şi trăieşte doar în

orizontul femeii iubite, nu apucă să-L întâlnească pe Atotputernic şi nici să aibă parte de femeie. Un refuz prealabil, interdicţia ca tabu, îl sorteşte zădărniciei aparente. Dar *asag* nu este o interdicţie de dragul interdicţiei. Dacă veţi citi cartea lui Johan Huizinga, *Amurgul Evului Mediu*, veţi înţelege mult mai bine mentalul unui cavaler şi miza extraordinară a vieţii lui în raport cu iubirea. O spun fără reţinere — aici, în acest timp, cel al cavalerului, iubirea se păstrează în substanţa ei şi nu se consumă, nu diminuează şi nu conduce la rutină. Altfel spus, în termenii lui Stendhal, are loc minunea: cristalizarea nu este urmată de fenomenul invers — decristalizarea nu ucide trăirea. Cu preţul neîmpărtăşirii din plăcere.

Le-am explicat la final care este morala acestui joc — sexul ca iubire în act uzurpă chiar iubirea. O devorează… Doar cavalerul, intuind acest dezastru întemeiat tocmai pe o plăcere supremă, are voinţa de a renunţa la plăcere, salvând angajamentul dragostei faţă de femeia care devine idealul ca puritate. Aici, în trauma acestei renunţări, este posibilă singura formă de iubire egală mereu cu sine — iubirea ca neatingere!

Trecuse mai bine de o oră şi jumătate. Continua să plouă.

— Vă întreb acum: spuneţi-mi, vă rog, cum e posibilă iubirea?

— Doar ca neatingere, mi-a răspuns Amalia şi nimeni nu a sărit s-o contrazică.

Am ţinut să adaug:

— Dragii mei, *asag* nu mai este un canon pe care lumea noastră să-l respecte sau să-l adopte. Astăzi, iubirea este posibilă doar ca dragoste sau ca datorie, care este pura ei

negativitate. Atingerea este păcatul pe care orice îndrăgostit l-ar asuma în pofida oricărei morale. Viaţa noastră este un şir de atingeri, chiar dacă ştim că, prin consum, orice iubire se isprăveşte într-un regret, uneori într-o lacrimă, adesea în ură. Dar când facem bilanţul, un exerciţiu minim de sinceritate ne dovedeşte că experienţele noastre erotice au fost, cele mai multe, simple aventuri, acuplări de ocazie, plăceri risipite din ispita de a fi în braţele celuilalt. Atunci, cum recunoaştem iubirea? Greu. Uneori trebuie să admitem că nu am întâlnit-o niciodată. Putem avea însă şi privilegiul de a constata că în sufletul nostru s-a depus o pulbere diafană, asemenea nisipului ce trebuie să fi existat în Eden. Este tot ce rămâne după ce iubirea s-a consumat, iar cel iubit s-a descompus în suferinţă sau într-o clipă de fericire. Să nu-l căutăm pe cel ce nu mai e iubitul nostru. Să îngăduim doar ca pulberea aceea să devină tezaurul nepreţuit. Un personaj din Faulkner constată că viaţa este suma tuturor experienţelor trăite, dintre care trei sunt esenţiale: să te naşti, să suferi şi să mori. Vă las povara de-a gândi, peste vară, dacă Faulkner a uitat sau nu de iubire…

După zece paşi şi o tăcere grea, am terminat:

— Nu am habar câte grame din acea pulbere veţi aduna fiecare din iubirile pe care le veţi fi dăruit şi primit, ca extaz. Nădejdea mea este ca sufletul vostru să nu fie gol în momentul critic al evaluării finale. În rest, sunt convins că veţi avea parte de suficiente bufete suedeze…

I-am privit pe toţi, am ridicat mâna dreaptă şi le-am urat, cu o voce uşor şi neaşteptat de tremurată:

— Baftă-n sesiune!

4

Da, acum sunt aproape sigur că sunt urmărit de cineva. De ceva. Acum câteva secunde, când m-am aşezat în faţa calculatorului, am auzit un fâşâit, poate o şoaptă, în spatele meu. E două noaptea. Rezerva este în beznă, uşa închisă, dar mai pare a fi cineva înăuntru, în spatele meu. O spun ca să se ştie…

Eram la studio, la *Civic TV,* şi discutam cu Gigi Columbel despre viitoarea emisiune. Nu era de acord cu propuneam mea, ca dialogurile să se numească *Parafraze*, zicând că e prea intelectualist, că avem nevoie de ceva mai direct şi mai expresiv. Am venit atunci cu a doua propunere — *Punct şi virgulă*. S-a uitat lung la mine, a evaluat în minte ce era de preţăluit, a făcut o grimasă, lăsându-şi în jos colţurile gurii, într-un mesaj care spunea că e de acord:

— Da, bătrâne, cred că ar merge. Îi spun şi redactorului-şef şi s-ar putea s-o fi nimerit.

Am discutat apoi despre invitaţi şi am convenit ca la început, pe durata verii, să facem emisiuni mai lejere, mai ales că amplasamentul fusese stabilit la piscina celui mai bun hotel din urbe.

— Nu vreau să am invitaţi cu care să vorbesc politică şi administraţie locală. Oricum, postul are în grilă alte emisiuni cu astfel de tematici. Uite, Gigi, poate mă susţii într-un format mai nonconformist, chiar cu riscul să deranjăm oamenii de modă veche, cei cu o concepţie sănătoasă despre lume şi viaţă. Televiziunea înseamnă spectacol, cred eu, iar conversaţiile de tip talk-show nu fac excepţie.

— De acord, ai în mine un fan dacă gândeşti aşa. Ai şi un plan concret?

— Da. Vreau să împart cele patruzeci de minute, de fapt cam treizeci şi patru, dacă scoatem calupul de reclamă, în trei părţi, una pentru fiecare invitat. În plus, vreau să am cel puţin două materiale filmate pentru temele pe care le voi aborda cu invitaţii.

— Da, OK, ar fi profi, numai că nu vom avea la dispoziţie un cameraman pentru respectivele filmări. E vară şi sunt concedii, lucrăm cu nici două treimi din efectivul departamentului tehnic.

— Păi, vezi? De asta tot insistam eu să mai amânăm.

— Da, şi vreau să spun că am obţinut o nouă amânare, dar am vrut să fie o surpriză. Prima emisiune va fi în iulie, a treia vineri din lună, la ora 10 seara. Ce zici?

— Fain! Mişto, ce să zic altceva? M-ai scos dintr-o belea şi dau o bere.

— Luni vreau însă planul primelor trei emisiuni, cu desfăşurător. Te ajut, desigur, dar să ştiu care vor fi primii invitaţi şi temele de discuţie.

Ne-am despărţit şi, pentru prima oară de când mi s-a propus planul cu emisiunea TV, aveam senzaţia reconfortantă că nu mă aruncasem cu capul într-un bazin fără să verific nivelul apei. Am urcat în maşină şi am auzit soneria telefonului. Era Mirela! Un val de bucurie m-a străbătut din tălpi până-n creştet. Avea glasul stins. Am stabilit să urc imediat ca s-o văd. M-a avertizat:

— Să nu te sperii când o să vezi că sunt o ciupercă.

I-am zis că nimic nu mă mai sperie, că vreau s-o văd numaidecât, că mi-e dor de ea şi că o iubesc.

— Cu iubirea mai vedem noi, a pus ea eschiva, dar asta nu mai avea importanţă.

În zece minute am ajuns, dar mi-au trebuit alte zece să găsesc un loc de parcare. Era înăbuşitor de cald, transpiraţia curgea pe mine în ciuda cantităţii imense de spray cu care mă dădeam. Am dat un bacşiş portarului şi am urcat pe scări la etajul V, iar salonul l-am găsit imediat. Era o rezervă cu un singur pat.

M-a privit şi lacrimile îi curgeau pe obrajii cadaverici. Era acoperită cu un cearşaf, iar ventilatorul încerca să-i asigure un curent minim de aer. Pe faţă, gât şi frunte se vedeau cicatricile fostelor contuzii şi răni. Mirosea violent a injecţii, a formol şi iod. M-am aplecat, i-am luat obrajii între palme şi am sărutat-o pe buze, simţind sărătura lacrimilor.

— În sfârşit, te pot săruta!

— Mi-a fost dor de tine. N-ar trebui să spun asta, dar nu mă pot abţine.

— Nici nu trebuie. Şi mie mi-a fost atât de dor.

A urmat apoi clipa de şoc. Stăteam pe marginea patului şi o mângâiam pe frunte. Şi-a întors capul şi mi-a sărutat braţul, apoi cu mâinile a tras cearşaful, de la picioare spre mijloc. Se vedea doar un picior, apoi, când cearşaful a ajuns la şolduri, am avut senzaţia de leşin: piciorul drept se termina mai sus de genunchi, la mijlocul pulpei, printr-un ciot înfăşurat cu o movilă de feşe.

— Mi l-au tăiat, nemernicii. Începuse să putrezească şi cangrena risca să mă cuprindă cu totul. Înţelegi? Dar ăsta nu e cel mai cumplit lucru…

Avea o voce limpede şi calmă, dar alta decât aceea pe care i-o ştiam — uşor sarcastică, dulce şi capricioasă, de femeie cochetă, gata să te iubească sau să te pună la punct cu o severitate extremă.

— Ce lucru mai cumplit decât amputarea piciorului ţi s-a putut întâmpla?, am întrebat-o cu precauţie, după ce mi-am ferit privirea şi i-am tras cearşaful blestemat peste picioare.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi spun acum…

Apoi masca i-a căzut, a început să plângă, zguduită de spasme şi suspine pe bandă rulantă. Nu mai ştiam cum s-o liniştesc, plângea şi plângea, lăsând lacrimile să-i ude obrajii, gâtul, cămaşa cu dantelă, perna.

— Nu, nu, nu. Nu pot să spun! Lasă-mă puţin singură.

Am ieşit pe coridor, dar după doar câţiva paşi m-am întors în rezervă. Îşi ţinea faţa în mâini. M-am aşezat pe marginea patului şi am aşteptat să-şi desfacă degetele. O tot îmbiam să se uite la mine, dar tocmai asta nu putea face. Când a încetat şi s-a şters cu dosul mâinilor, avea profilul răsucit spre fereastră, refuzându-mi astfel prezenţa. Mult mai târziu, când nici eu nu mai ştiam dacă n-ar fi mai bine să plec, m-am pomenit cu ea vorbind.

— A fost o viaţă în mine.

— Poftim!

— A fost o viaţă în pântecul meu…

Dumnezeule! Acum înţelegeam, într-o fracţiune de secundă de o cruzime bestială. Am încremenit.

— M-am tot gândit dacă să-ţi spun sau nu. Ştiu cât de mult îţi doreşti un copil. Am vrut să-ţi fac o surpriză, să-l ai cu mine. Era darul meu că te-am întâlnit, că mi-a fost dat să te iubesc. Nu ştiu cât poţi înţelege din asta. Cu certitudine, doar o fărâmă.

Nu puteam avea o reacţie, nu ştiam cum să am o reacţie şi, mai ales, nu aveam de ce să am o reacţie. Inert, experimentam starea de moarte, înainte de a muri. Dimpotrivă, Mirela părea să-şi fi regăsit calmul, detaşarea pe care

numai Dumnezeu ştie cu câtă trudă şi-o putea îngădui. Încerca ea să mă consoleze pe mine!

— N-a fost să fie. Suntem nişte păcătoşi, iar Cel de Sus ne-a dat un avertisment. Nu meritam copilul acela pe care deja, de mult, îl simţeam în mine, dar am evitat să-ţi spun, tocmai pentru că ştiam, avusesem premoniţia că răul se va petrece. Şi el a venit.

Mi-a spus că era în luna a treia. Au operat-o imediat, a pierdut sarcina, dar nu mi-a spus, ci a preferat să ceară să nu fiu lăsat să intru la ea. O clipă am vrut să întreb dacă a fost băiat sau fată, dar m-am abţinut şi cred că am procedat bine.

Am rămas mult cu fruntea pe umărul ei drept. Mi-a mângâiat părul şi m-a sărutat.

Am plecat de la spital, am ajuns acasă, m-am aruncat pe pat şi am zăcut ore în şir. Dacă ar fi existat un serviciu care să asigure moartea asistată la domiciliu, aş fi apelat la el fără pic de reţinere.

Soneria telefonului m-a trezit după o vreme. Aveam geamul deschis, eram complet gol pe canapea, televizorul îşi rostogolea imaginile. Am crezut că e Mirela, care mă suna să mă cheme la ea. Am avut însă o surpriză colosală:

— Alo! Domnul profesor Codreanu?

— La telefon.

— Sunt Amalia, studenta de la cele două cursuri ale dumneavoastră.

Nu am percutat din prima. Abia după câteva momente mi-am dat seama despre care Amalie poate fi vorba. Mi-a explicat că îşi dă licenţa şi ar dori nişte informaţii despre fenomenul masificării.

— Dar la ce-ţi poate folosi o discuţie despre masificare la o lucrare despre designul vestimentar?

— Am o parte introductivă, un capitol în care tratez despre modă, elite şi mulţime.

— Bine, Amalia, în regulă. Vino mâine la facultate. De la 12 am întâlnire cu studenţii mei de la licenţă. Pe tine te aştept la 11:30. E OK?

Am rămas înţeleşi. Nu m-am mai gândit la ea, am continuat să zac, afectat de cele aflate la spital. Eram dărâmat că pierduse sarcina — cea mai mare tragedie, alta decât moartea, ce mi se putea întâmpla.

Seara am ieşit să fac o plimbare. Aş fi vrut să mă văd cu Radu Mihu, dar era ocupat cu o mândră, desigur. L-am sunat apoi pe Lucian Sturza, mi-a răspuns soţia lui, Rafaela. Erau plecaţi din localitate, aşa că nu puteam să ne vedem decât după weekend. M-am urcat în maşină şi m-am dus la Şişu. Era singura soluţie de-a evada.

— Salut! N-ai mai trecut pe la mine de multă vreme. Ţi-e ruşine de tata curvelor?

— Cum să-mi fie ruşine? Am avut însă o groază de treburi. Încep o emisiune la televiziunea locală.

I-am spus în câteva vorbe ce emisiune pregătesc.

— Bravo! Mă inviţi şi pe mine să discutăm despre legea prostituţiei.

— Nici n-ar fi o prostie, am zis, şi imediat m-am gândit la posibilitatea de a invita în emisiune stripteuze. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai valabilă ideea. Şişu avea şase fete, dar puteam să-l rog să mă introducă şi la alte night cluburi ca să aleg cele mai bune meseriaşe, în stare să poarte o discuţie. Lumea este curioasă, mulţi bărbaţi şi şi mai multe femei n-au călcat niciodată într-un astfel de bar. Curiozitatea era aliatul meu, aşa că ar fi fost ideal să duc eu clubul în casa lor decât să vină ei la club, ultima variantă fiind aproape

implauzibilă. I-am spus asta lui Şişu. S-a gândit şi el, apoi mi-a spus că trebuie să vorbesc cu fetele. Ele erau cele ce urmau să se expună, aşa că trebuiau să fie de acord. Avea dreptate. Am oprit muzica. În bar nu eram decât noi, adică eu, Şişu, barmaniţa şi cele şase dansatoare la bară. Programul nu începuse încă. Pe trei dintre ele le cunoşteam — Marcela, Dana şi Olga. În rest, prospături, sosite de doar câteva zile. Erau aşa şi aşa, nici foarte apetisante, dar nici de lepădat — Angela, Mihaela şi Adriana. Le-am spus despre cam despre ce ar fi vorba. Mi-au cerut să le las să se gândească. Şişu le-a îndemnat să accepte, mai ales că astfel i se făcea şi barului reclamă. Fetele nu erau prea dumirite, ba chiar dădeau de înţeles că nu s-ar lega la cap dacă nu le doare. Au întrebat unde va fi difuzată emisiunea.

— Staţi liniştite, numai în oraş. Părinţii voştri n-au cum să vă vadă. *Civic TV* este un post local, nu unul naţional.

S-au mai liniştit, dar una a întrebat cu cât vor fi plătite. Aici m-am împotmolit. Emisiunea mea nu avea buget de cheltuieli. Şi eu urma să fiu plătit cu un procent din reclama pe care se prognoza că o s-o atrag. Mă dezumflasem şi aproape că renunţasem. Îmi părea deja rău pentru încă o idee bună avortată înainte de a vedea lumina faptelor.

— Eu vreau fără bani, a spus Marcela.

— Şi eu!, a sărit una dintre fetele nou-sosite, Mihaela, de loc din Brăila.

Eram mulţumit. Celelalte erau gata să intre în joc în funcţie de cum urmau să le convingă primele emisiuni cu cele două colege ale lor. Şişu s-a bucurat, dar a băgat de seamă că nu sunt în apele mele. Mi-a oferit o partidă de protocol, cu oricare dintre fete. Marcela chiar mi-a cerut

s-o fac cu ea, promiţând să mă mulţumească. Mai rar o asemenea ofertă de la nişte profesioniste, care îşi dau trupul şi un gram de farmece doar contra cost.

— Poate mai târziu, Marcela, am zis şi mi-am adus aminte de acea dimineaţă pe care n-aveam s-o uit prea curând.

M-am dus apoi cu Şişu la el în birou şi i-am spus ce am păţit. A rămas impresionat. Soţia îi murise în urmă cu trei ani, iar fata lor, pe care o iubea ca pe ochii din cap, era măritată în Italia. Acum trăia cu barmaniţa, Andra, o fostă stripteuză, de pe undeva din Mehedinţi. Lumea îl vorbea de rău, dar lui nici că-i păsa. Şişu era un om dintr-o bucată, pe cât de generos, pe atât de neîngăduitor cu cei care încercau să-i dăuneze. Avea un fel de rugăciune-invocaţie: „Dacă va fi să mor de moarte curată, Dumnezeu să mă ierte! Dacă va fi să mor de moarte violentă, să mor cu faţa la duşman, iar urmaşul meu să nu sufere!“ Uneori, în discuţiile cu mine, ferite de alte urechi, mă lăsa să înţeleg că lucrează ca ofiţer acoperit, recrutat pe vremea Securităţii.

— Tu ştii că eu nu prea sunt dus pe la biserică, dar după ce mi-ai spus cum i-a tăiat piciorul şi ce s-a întâmplat cu rodul din pântecele ei, mai că te-aş îndemna să chemi un preot să facă slujbe pe tine. Nu glumesc!

Atunci a intrat Andra să-i spună că a sosit o ceată de italieni. Nu mai puţini de opt. Se anunţa o noapte agitată. Ne-am întors în bar şi au început negocierile cu unul dintre ei. Cereau toate fetele pentru două nopţi, contra trei sute de mărci bucata, dar voiau să le ducă la o cabană din apropiere, unde erau cu toţii la vânătoare. Şişu s-a codit doar în speranţa că va mai urca preţul, dar când a văzut că nu-i chip, a dat ordin ca fetele să se echipeze de voiaj şi a pus la intrare cartonul cu „REZERVAT“.

A urmat un moment incredibil. Atunci m-am convins că fetele ce-şi dau la consum trupurile tânjesc după o dragoste exclusivă, cu un bărbat ce le cade cu tronc. Poate că e acel lucru care le salvează, într-un fel, sufletele. Când s-au dus în spate, Marcela m-a chemat cu ea şi, în timp ce se dezbrăca, mi-a spus că mă doreşte. Nu-mi venea să cred. M-a îmbrăţişat şi m-a sărutat, goală fiind, apoi s-a îmbrăcat, împreună cu toate celelalte, luând cu ea haine pentru schimb.

— Am tot sperat să vii şi să mai petrecem o noapte numai noi, mi-a şoptit, atentă să nu fie auzită.

— Şi eu vreau o noapte cu tine şi cred că îl voi ruga pe Şişu să te aducă la mine acasă. Ce zici?

— Ai să faci tu asta?, m-a întrebat şi a început să ţopăie. Spune-mi că nu mă minţi!

— Cum să te mint? Dacă ţi-am promis, aşa va fi!

Într-un sfert de oră urcaseră în cele patru maşini cu care veniseră italienii. Şişu primise jumătate din bani, urmând ca plata finală să se facă la întoarcerea cadânelor acasă. Fetele ne-au făcut semn cu mâna, apoi maşinile au demarat şi duse au fost!

— Mai apar ocazii de-astea, mi-a explicat Şişu. Dacă se mai întâmplă de câteva ori, îmi cumpăr maşină nouă. Vreau cu orice preţ să conduc un Mercedes. Îl merit!

Andra ne-a adus două farfurii cu crenvurşti, pâine şi muştar. Îmi era foame, am înfulecat, apoi am băut o bere. Barul era pustiu şi trist fără fetele ce-i dădeau farmec şi bună dispoziţie. Văzându-mă deprimat, şi-a cerut scuze:

— Ce să fac? Ţi-am oferit pizdă, dar ai refuzat. De unde să ştiu că vin ţiganii ăştia?

— Nu-i nicio problemă. Oricum n-o puteam face în seara asta.

Am mai stat o oră, apoi am urcat în maşină şi am venit acasă. N-am dormit toată noaptea. A doua zi urma s-o văd pe Amalia şi să înceapă povestea noastră de dragoste. Dar atunci nu aveam de unde să ştiu. De altfel, am şi uitat de întâlnirea cu ea şi am ajuns cu zece minute mai târziu. Mă aştepta în faţa decanatului.

Este cinci, dimineaţa. Mă culc. Trei ore am fost urmărit. La un moment dat, aproape că am fost atins. Cine o fi? Ce o fi? Cine se ascunde în întuneric?

5

Uluitoare a fost vara aceea în care am iubit ca un nebun, am fost lovit de depresie şi am vegheat la căpătâiul Mirelei, nu dintr-un paradoxal sentiment de omenie, ci ca să-mi pansez propria rană. În plus, am cunoscut celebritatea de aprozar pe care ţi-o dă o televiziune locală, într-un târg castrat cultural, doar cu vocaţie pentru viaţa de pensiune şi operetă.

Nu ştiu cum m-am îndrăgostit de Amalia şi ar fi o prostie să spun că nu trebuia să se întâmple. M-a atins extazul acela despre care le vorbeam studenţilor la curs şi nimic nu m-a mai putut salva. Nu s-a întâmplat într-o clipă anume, în niciun caz atunci când ne-am văzut la facultate şi am vorbit despre tema lucrării ei de licenţă. De altfel, nu fusese decât un pretext ca să fim împreună câteva minute. Când să plece, mi-a spus, şi cred că asta a aprins fitilul care a dus la combustiune sau spre lava unui adevărat vulcan:

— Sunteţi profesorul meu drag! Deşi am asistat doar la două dintre cursurile dumneavoastră, îmi vor rămâne în memorie mai mult decât cei patru ani de facultate.

— Sunt măgulit, dar cred că exagerezi. Temele au fost tentante, nu eu.

I-am dat adresa mea de e-mail, urmând să-i ţin la dispoziţie informaţii şi sugestii pentru capitolul despre elite, modă şi mase. S-a iscat însă pârjolul…

Tot ce-a urmat poate părea o prostie, experienţa unui ins ajuns la bătrâneţe şi care a dat în mintea adolescentului răvăşit de primele iubiri. Într-un fel, aşa şi este. M-am comportat ca un rabiat. Intrasem în jocul nebunesc al unei tinere ce se îndrăgostise de profesorul ei, un caz dintre mii, cu mici variaţiuni la temă. Înclin să cred că recuperam într-un târziu, cu lăcomie şi inocenţă, ceea ce-mi lipsise la vremea ei — iubirea ca la optsprezece ani. Da, asta este! Atunci preferasem aventurile, micile relaţii, fără a mă fi implicat într-o poveste de dragoste care să-mi solicite, să-mi consume trăirile şi pasiunea. Acum ştiu că fuga mamei cu ofiţerul ăla declanşase o suferinţă ce-mi inhiba sentimentele. În ceea ce mă priveşte, a iubi însemna a trăda! Amalia, ivită atât de târziu, revendica un tezaur pitit în văgăunile mele, pe care era pusă o etichetă falsă. Am fost incapabil s-o refuz. Gesturile mele pot fi taxate de oricine ca tembele, siropoase, ridicole. Ştiu, acum chiar eu mă suspectez de infantilism. Atunci vibram, conectat la mintea ei — copilăros, prostuţ, beat.

La două-trei zile de la acea primă întâlnire, într-o seară cu răcoare şi ploaie, după ce ajunsesem acasă de la spital, am deschis calculatorul şi am intrat pe adresa mea de email. Aveam un mesaj de la Amalia, trimis de pe o adresă ciudată, *amalia_rebellious@yahoo.com*.

Tocmai ea o crease, exclusiv pentru noi. Astfel, au urmat două săptămâni în care ne-am trimis în fiecare zi zeci de mesaje. Ne încinseserăm amândoi. M-am speriat şi am sugerat că este periculos ceea ce ni se întâmplă. Mi-a trimis mesajul în care repeta că sunt profesorul ei drag şi că nu poate face altceva decât îi vine să facă. Pregătind lucrarea de licenţă, se dusese la ţară, unde locuia cu ai ei şi citea sub un cireş, în grădină, iar la fiecare sfert de ceas se repezea la calculator să vadă dacă i-am trimis sau nu vreun mesaj. Nebunia era, şi asta este cât se poate de limpede, imposibil de curmat. N-aş spune că a urmat resemnarea în urma acestei constatări, dar cel puţin ştiam că totul este mai presus de voinţa mea.

După vreo săptămână, am ajuns să ne spunem pe nume, dar am ales apelative fictive — Beatrice pentru ea şi Alter pentru mine. Spaţiului virtual în care avea loc acest schimb de gânduri şi patimi încă difuze l-am numit *Arhipelagul Rebellious*. Era imaginat ca un loc protejat, tandru, ideal, fantastic, cu legi care sfidau chiar şi fizica relativistă şi un decor proteic, ce-şi schimba forma după arhitectura agitată a trăirilor noastre de moment. Acolo fiinţele noastre nu aveau umbre, erau doar plăsmuiri într-o geometrie cu un singur principiu valabil — lumea este propria noastră voinţă!

Simţeam că se petrece cu mine ceva ireal şi fascinant. Mă îndrăgosteam de Beatrice, cu mult mai devreme decât puteam să nutresc un sentiment conturat pentru Amalia. Practic Beatrice era „femeia“ care ajungea la mine, care mă stârnea şi îmi anima imaginarul. Ne dădeam întâlnire în faţa calculatorului şi plecam împreună pe *Arhipelag*. Amalia era încurajată să indice o temă, pe care eu o dezvoltam în speculaţii

ce gemeau de dorinţa de a o stârni la pasiune pe Beatrice.

În fine, Beatrice mi-a mărturisit că mă iubeşte, cândva, cu mult după miezul nopţii. Mirelei îi fuseseră aduse tocmai în ziua aceea două cârje şi un scaun cu rotile, din Germania. Începuse să se ridice din pat. Au fost primele ei exerciţii de invalidă. De atunci încoace, i se întindea în faţă o viaţă ca o pacoste, ca o lungă îndurare a umilinţei şi ororii. Când s-a aşezat în scaun, m-a luat de mână, m-a strâns şi mi-a zis să mă aplec, ca să mă sărute. Am vrut să plec, după vreo jumătate de oră, dar m-a întrebat ce se întâmplă cu mine. Avea o voce îngrijorată şi un chip aproape panicat. Am luat atunci o decizie care m-a urmărit ca un strigoi până în clipa de faţă. Să trăiesc o viaţă dublă.

Alter era fericit, dar eu nu ştiam dacă şi Amalia trăieşte, în mod real, pasiunea Beatricei. Trebuia să aflu chiar atunci. Am sunat-o, deşi era aproape două noaptea.

— Alo, Beatrice!

— Da.

Avea o voce ca un murmur. Îi simţeam freamătul, clocotul, ca pe un fel de orgasm al celui singur, cuplat însă cu fiinţa iubită printr-un palimpsest al trăirilor intense, poate mai intense decât într-un pat al voluptăţilor împărtăşite.

— Ce faci, Beatrice, iubita mea?

— Ştiţi bine ce fac. Trimit mesaje din *Rebellious* şi aştept altele.

I-am cerut să-mi spună „Vlad“. Nu a vrut, a zis că nu poate, că e prea mult şi că are nevoie de timp pentru asta. Atunci am ameninţat-o că, dacă nu-mi respectă voinţa, nu-i mai trimit mesaje. Am închis şi am avut ultimul

schimb de mesaje din noaptea aceea, în *Rebellious*: „Te iubesc, Amalia!“ Ea mi-a răspuns — „Te iubesc,… Alter!“ Era ca un joc între doi adolescenţi şi asta îmi dădea o emoţie pe care nu credeam s-o mai încerc după vârsta de patruzeci şi cinci de ani. O nebunie, o nebunie de neînchipuit: sălbatică, frumoasă, interzisă. M-am culcat şi m-am simţit ca un copil căruia tocmai i se cumpărase o jucărie râvnită până la delir.

Cât de penibil pare totul! Un romantism postadolescentin de două parale. Pozam în ipostaza unui ins bizar, tomnatec, amorezat de-o fetişcană! Sinistru… Apoi, eram iresponsabil faţă de Mirela, un exaltat care amăgea o studentă uşor de sedus, tocmai când ea suferise experienţa amputării unui picior. Dar îmi era imposibil să fac altceva decât făceam. Să mă judece fiecare cum vrea! Pur şi simplu, pluteam. Da, asta era senzaţia, de levitaţie. Îmi crescuseră aripi ori căpătasem însuşirea de a sfida gravitaţia. Nu mai aveam masă, totul afară de Amalia era periferic şi plictisitor. Mă surprindeam în lungi visări cu ochii deschişi, dar eram şi furios pe mine pentru că Mirela se estompase, uitată undeva, într-o nişă a realităţii. Iubirea te face iresponsabil. Nu există raţiuni, logici sau imperative care să te îndemne la principii morale şi cumpăt. Nu, doar o forţă imensă, înfricoşătoare care te tot împinge înainte, iar tu nu eşti decât o scamă purtată de tornadă. O spaimă se înşurubează în tine, dar vin apoi trăirea aceea fierbinte, chipul iubit şi dorinţa care te anesteziază.

Zilele treceau, aveam tot timpul examene şi nu mai ştiu nimic din ce s-a mai petrecut în jurul meu, pe la facultate. Simţeam doar că Ioan G. Bot mă vânează, că e mereu pe urmele mele, dar fără a încerca măcar o dată

să iasă în faţă şi să mă înfrunte. Asta era totuşi o bagatelă, de vreme ce Beatrice era în *Rebellious*, iar Alter avea ocazia să trăiască un basm, să fugă din realitate, pentru a se replia într-un teritoriu exclusiv. Ne iubeam, ne-o spuneam, visam, făceam febră. Până într-o noapte. Cam la două săptămâni după ce începuse acest joc infantil, faţă de care acum încerc o jenă, şi cu câteva zile înainte de susţinerea licenţei, Beatrice mi-a trimis un mesaj în care se aflau un jurământ de dragoste, dar şi un avertisment — trebuia să-mi spună ceva care urma să ne dărâme pe amândoi. Nu putea deocamdată, pentru că nu avea destul curaj. Simţeam că voi fi izgonit din Paradisul în care fusesem invitat şi în care deţineam dreptul de rezidenţă până în clipa în care ar fi survenit evacuarea, cu sau fără avertisment. S-a întâmplat să fie cu avertisment…

La insistenţele mele, după zeci de mesaje, mi-a spus ce era atât de dureros, la limita catastrofei: Amalia era deja tocmită, promisă, închiriată. Urma să se mărite cu un alt bărbat. N-am mai avut puterea să continui schimbul acela în *Rebellious*. Imediat a început să sune telefonul. N-am răspuns la primele zece apeluri, apoi am sunat eu. Plângea, îşi cerea iertare şi încerca să-mi explice. Cu greu am pus lucrurile cap la cap şi am izbutit să înţeleg. Destinul îi era potcovit. Marin, Marin Gal, un tânăr om de afaceri din domeniul imobiliar, era bărbatul cu care era împreună de cinci ani, pe care nu-l iubea sau îl iubea doar ca pe un prieten, dar căruia apucase să-i promită că-i va deveni soţie. Nunta era programată peste doar două luni. Mi-am zis în gând că sunt blestemat să iubesc, iarăşi, ceea ce nu-mi era cuvenit. Visul se destrăma, *Arhipelagul Rebellious* se scufunda, scenariul

ajunsese brusc la final, fără o replică de efect şi cu protagoniştii goniţi din ţarcul în care se distribuia la gamelă fericirea. Câteva zile am încetat să ne mai trimitem mesaje. Eram muţi, devastaţi, victimele unui scenariu de telenovelă.

Parcă m-ar fi lovit trenul. Simţeam cum se instalează depresia, ca o umbră diabolică ce-mi subjugă celulele, mădularele, hoitul. Îmi pierdeam vlaga, plăcerea de a respira, privirea menită să caute şi să ia în stăpânire. Nimic nu mai avea importanţă, mă târam pe mine în urma mea, lipsit de orice imbold, de un minim proiect. Nicio clipă gândul nu se putea dezlipi de la ea, de la Amalia, iar *Arhipelagul* meu drag devenise o obsesie mocirloasă, un câmp cu nisipuri mişcătoare care mă înghiţeau fără grabă, ca o gură pofticioasă. Încercam să intuiesc ce face ea, ce gândeşte, cât suferă, dacă nu cumva este în braţele lui, da, da, poate chiar făcând dragoste. Cumplit, de nesuportat! Mă trezeam dimineaţa înainte de a da zorile, după nopţi agitate. Rămâneam inert şi gol în pat, prizonierul unei iubiri ce explodase în mine şi se dovedea acum fără subiect şi realitate. Dar cu cine să lupt? Pe cine să provoc la duel? Cine se făcea vinovat şi de ce? Niciun răspuns mulţumitor, doar chinuitoare incriminări, declamaţii adresate Amaliei, dar în lipsa ei, fioroase acuze fără o ţintă anume şi ură deşănţată împotriva lui, a celui care mi-o luase şi se bucura de ea, deşi nu avea nici cel mai mic temei pentru asta. Dar nici vină. La drept vorbind, eu încercasem s-o smulg din braţele lui.

Trăsesem oblonul şi vegetam. O astfel de criză mă supunea la o grea încercare. Iubisem adesea, suferisem destul, cunoscusem eşecuri şi momente vecine cu umilinţa.

Dar niciodată carnea nu suferise, sincron cu sufletul, un astfel de colaps vital. Nimic nu mai avea importanţă şi semnificaţie, totul era la fel de gol şi de îndepărtat de orice fărâmă de interes. Nu mai trăiam. Suferinţa ţinea locul vieţii. Se instalase în mine, preluase toate comenzile şi acum mă ghida, mă pilota.

— Ce faci?

Era Mirela. Mă mai sunase, dar nu-i răspunsesem. Trebuia să găsesc pe loc o scuză, să inventez minciuna care să mă salveze pe mine, pe moment, şi s-o menajeze pe ea.

— Am o cădere. Am ajuns la limită şi văd că supapele nu mai rezistă.

— Ce se petrece? Ce nu rezistă?

— Eu, eu sunt cel care dă rateuri. De când am aflat despre pierderea sarcinii tale, nu mi-am mai revenit. Nu mă pot recupera. Cred că înţelegi. De câte ori te văd, am revelaţia unui eşec sinonim cu dezastrul. N-am vrut să-ţi spun asta, ştiu că eşti perfect nevinovată, dar fiinţa aceea din tine care a pierit era proiecţia mea pentru mâine şi de după mine. Odată ce ea nu mai este, am pierit şi eu ca impuls. Sunt inert, confuz, incapabil de minima iniţiativă.

— Te înţeleg, mi-a răspuns după o tăcere neliniştitoare. Te înţeleg, dragul meu, dar nu tu ar trebui să fie cel ce clachează. Eu ce să mai zic? Eu, care sunt aşa cum sunt, mutilată şi făcută terci, eu nu clachez, ci mă motivez ca să trăiesc. O fac şi pentru tine, deşi sunt, ştiu asta, o inconştientă. Dar o fac. O fac pentru a nu mă arunca pe geam, pentru a nu-mi rupe venele cu dinţii, pentru a nu lua un pumn de medicamente.

— Tu o ai pe Alexandra, am zis, şi imediat mi-am dat seama ce idioţenie am fost în stare să scot pe gură.

— Cum poţi spune asta? Doamne, Dumnezeule, nu-mi vine să cred că am auzit asta. E ceva cu tine şi îmi ascunzi.

Mi-am cerut scuze, i-am spus că nu am mai dormit de câteva nopţi şi nici nu mai ştiu ce scot pe gură şi i-am mai promis că voi veni s-o văd, cât mai curând cu putinţă.

— Mi-e teamă. Dacă vii doar ca să mă minţi, să nu mai vii. Oricât de dureros ar fi pentru mine, nu-mi ascunde nimic. Altfel o să mă ucizi chiar tu, după ce am scăpat din grozăvie.

Discuţia cu Mirela mi-a accentuat starea depresivă. Cinci zile am trăit în negură, incapabil să mă orientez, să-mi fixez repere şi motivaţii. Nu ştiu dacă am dormit câteva ore, adunând minutele aţipite între lungile perioade de veghe otrăvită de gânduri negre şi resemnare. Nu puteam citi, căutam să ies la plimbare, dar imediat renunţam, pe stradă păream un somnambul, nu răspundeam la saluturi şi nu-mi recunoşteam amicii. În plus, am uitat de un examen cu anul III, secretara m-a sunat şi mi-a spus că studenţii mă aşteptau de mai bine de-o oră. Fireşte, când am ajuns la facultate, decanul era în amfiteatru. Discuta cu studenţii, părea vesel şi satisfăcut. De ce să nu fie? Tocmai priponise o bilă neagră în contul meu, contabilizase o culpă ce putea cântări greu mâine ori poimâine. Nu mi-a zis nimic, doar a ieşit iute. La rându-mi, nu l-am onorat nici cu o privire, le-am cerut în schimb scuze studenţilor şi le-am dictat subiectele. După o jumătate de oră, am simţit că mi se face rău, un gol imens se căsca în jurul meu şi abia am avut timp să mă prăbuşesc pe scaun. Studenţii au sesizat o neregulă cu mine, mă văzuseră palid, altfel decât eram îndeobşte —

fără niciun chef, dezabuzat, în stare de epavă. Cineva mi-a adus un pahar cu apă şi mi-am revenit. Fusese un scurt leşin, o pierdere aproape completă a contactului cu realitatea. Totul s-a întunecat, răul din jur a dispărut subit şi am simţit că am ajuns departe, într-un loc bun şi curat.

Secretara facultăţii a chemat un taxi. M-a însoţit un student, care m-a lăsat în faţa uşii de la apartament. I-am mulţumit, mă simţeam ruşinat ca şi când aş fi fost surprins asupra faptului, într-o ipostază deplorabilă, de beţiv sau de delincvent. Cum să-i spun băiatului ăluia că am ajuns în halul ăsta pentru că mă îndrăgostisem de o fată de seama lui? Imposibil! Ar fi fost o ruşine, dacă nu chiar o impietate. Cu toate că, la drept vorbind, nu era. Nu, nu, nici vorbă.

— Alo! Alter?

— Da, Alter sunt.

Acesta a fost primul schimb de replici, cât se poate de banal, între mine şi Amalia în acea seară de duminică, la o săptămână de când căzusem în abis, iar tăcerea se instalase între noi ca o cortină de plumb.

Nu lua niciunul iniţiativa. Doar stăteam şi ne ascultam unul altuia respiraţia. Îi pipăiam absenţa, cu toate că era existentă în mine, adânc, atât de adânc şi de intim, încât nu ştiam dacă o pot disocia de celulele mele.

— E atât de grav ce se petrece cu noi, am zis primul, patetic, cu totul indiferent la faptul că putea suna fals, dulceag, surprinzător de naiv.

— Ştiu. Ştiu bine, dar cred că pot să spun un lucru care va avea consecinţe şi mai grave decât eşti dispus să accepţi.

Apoi, după câteva alte secunde de tăcere cu o densitate de păcură, a zis, aducându-ne pe amândoi în apropierea dezastrului:

— Nu mai pot trăi fără tine. Vreau să te văd.

Ce puteam să-i răspund? Unde să fug şi sub ce mască să-mi camuflez slăbiciunile? Ea îmi asculta tăcerea şi nu părea speriată, pe când eu, om serios şi eminamente responsabil, cu un sfert de veac mai matur decât ea, nu puteam articula un cuvânt firesc, cât se poate de firesc, chiar dacă neasemuit de prostesc. Am închis. Asta am făcut, am dat dovadă de o laşitate de care eu însumi nu mă credeam în stare. Da, mă căcasem pe mine…

Iubirea gestase însă dincolo sau în dauna nevolniciilor incubate adânc. Sentimentul iradiase în fiecare atom, corpurile noastre carnale erau deja infestate de spiritul *Arhipelagului*. M-am mai târât prin mocirlele din mine o oră, două, trei. Înainte de miezul nopţii, am sunat-o şi i-am propus să vină în *Rebellious*. Niciodată două fiinţe eminamente fictive, virtuale, nu s-au iubit cu mai multă dăruire. În plus, suporturile materiale ale acestor fantasme şi-au dat, la rândul lor, întâlnire. Da, asta am tot făcut în singura noapte din viaţa mea în care aş fi vrut să fiu un abur, o entitate imponderabilă, un oracol, poate.

Acum, din rezerva mea, începutul idilei cu Amalia mi se pare atât de artificial şi patetic. M-am comportat ca un bou cu fundiţe roz în coarne şi la vârful cozii. Alter — o fantasmă imbecilă, Beatrice — aburul senzual al unei fete pe care logodnicul nu o regula îndeajuns. Dar e uşor să fii viteaz după război!

6

Am scris ca un nebun, zi şi noapte, mai bine de o săptămână. Parcă aş fi fost posedat. De fapt, ceea ce era şi mai este în mine trebuia să iasă odată ca să mă eliberez, să fac acea purgaţie prin care să simt uşurarea. Asistenta s-a arătat îngrijorată, a încercat chiar să-l alerteze pe Costăchel care, culmea!, a venit şi mi-a cerut să mă opresc. Motivul? Unul inventat, desigur, anume că are nevoie de timp să-mi citească spovedania, ca să avem apoi o primă discuţie de evaluare şi analiză. Am ripostat:

— Domnule doctor, dar iniţial nu aşa ne-a fost vorba. Parcă doreaţi să mărturisesc, nu să-mi controlaţi spovedania.

— Exagerezi. Nu este vorba despre niciun control. E însă mai bine să te linişteşti puţin. Să iei o pauză, să te limpezeşti.

— Dar sunt cât se poate de liniştit şi de limpede, vă asigur. Simt că mi-am revenit, că ideea dumneavoastră a fost foarte bună.

— Ei, vezi? Tocmai de aceea te invit şi insist să ai încredere în mine. Ia o pauză.

Asta a fost acum patru zile. De atunci n-am mai scris un cuvânt. În schimb am dormit, nu ştiu dacă în mod natural sau anumite hapuri mi-au provocat starea aproape permanentă de somnolenţă. O singură dată am ieşit în parcul spitalului. Vremea este nefiresc de frumoasă, o toamnă lungă, cu soare din belşug şi aproape lipsită de ploi. M-am dezgolit până la brâu şi am făcut plajă. Când m-am întors în rezervă, am avut impresia că văd printr-un geam al corpului central de clădire silueta Amaliei. Doar o fracţiune de secundă, apoi golul acela crem a devenit omogen.

Incident în salonul de la celălalt capăt al coridorului de cincizeci de paşi. Femeia pe care am văzut-o făcând sex într-o

noapte cu tânărul ce avea tulburări de personalitate a încercat să-şi taie venele. Au dus-o la un alt spital pentru că pierduse mult sânge. Tânărul refuză tratamentul şi ameninţă că se sinucide. Asistenta mi-a spus că o să-l ducă şi pe el la o secţie mai severă, în care stau bolnavii cu deficienţe psihice majore şi cu propensiune pentru violenţă.

Azi, după patru zile de abstinenţă, m-am reapucat de scris. Am emoţii. Urmează să evoc prima seară de dragoste cu Amalia…

Umbra din spatele meu nu se astâmpără. Îmi dă târcoale, mă instigă, mă sperie. Azi-noapte m-am trezit lac de sudoare şi am văzut cu coada ochiului umbra furişându-se prin zid. O hidoşenie, dar nu a fost coşmar!

Amalia şi-a dat licenţa şi a luat examenul cu o notă mulţumitoare. Ne-am văzut pe o stradă din centru. Am adus-o acasă şi am stat de vorbă. Nu am atins-o. Era stingheră, înspăimântată cred, palidă, plăpândă, înfăşurată în propriile braţe încrucişate peste trunchi, ca şi când ar fi dorit să se apere de o ameninţare. Tocmai de asta am stat deoparte, atent să nu intru în perimetrul ei, să discutăm oarecum neutru despre mai toate, dar nicio vorbuliţă despre noi. O singură dată ne-am privit intens, am simţit că mă aprind, dar ea a avut prezenţa de spirit să mă întrebe dacă poate merge la baie. A mers şi cu asta totul s-a calmat. Ţin minte că avea aceeaşi bentiţă de borangic cu mărgeluţe pe care o purtase la una dintre prelegerile mele. Când a revenit în cameră, s-a aşezat pe canapea, eu am rămas în fotoliu şi minutele au trecut fără ca vreunul să aibă iniţiative îndrăzneţe. Era mult mai bine aşa.

— Unde te duc?

— În centru. Vreau să fac cumpărături.

La despărţire, m-am întors spre scaunul din dreapta şi am sărutat-o pe buze. A fost cu acordul şi din dorinţa ei. Mi-a răspuns la sărut cu o lăcomie imposibil de mascat. I-am spus:

— Diseară, în *Rebellious*.

Nu a reacţionat. Părea încă afectată de acel sărut pasional în care i-am simţit buzele doritoare. A coborât şi a dispărut în mulţime.

M-am dus direct la spital. Nu voi şti niciodată de ce. Nu aveam acea intenţie, nu-mi propusesem s-o fac. Mai mult chiar, pe drum mi-am zis că noaptea ce urma nu voi merge în *Rebellious*, că totul se cuvenea să se termine cu această primă întâlnire, iar Amalia trebuia să rămână un capitol închis, subiectul unui derapaj oprit pe buza prăpastiei. Eram eu însumi surprins de o decizie luată de un poruncitor ascuns în mine atât de bine, încât nu ştiam cine este el şi mi s-a făcut frică. Nu mai aveam controlul asupra hotărârilor ce le luam, puteam oricând intra într-un pocinog de neimaginat din cauza unor astfel de gesturi de nimic anunţate, dar mai ales făcute în dauna şi prin ignorarea părţii conştiente a fiinţei mele. Nu era a bună! M-am oprit şi am coborât din maşină. M-am plimbat mai bine de-o oră fără o ţintă, incapabil să-mi explic ce se petrece cu mine. Eram instabil, şovăitor, imprevizibil. Să mai merg la spital sau mai bine nu?

— Cum de-ai venit? Nu te aşteptam.

— Doream să ştiu cum eşti. Am zis să nu mai sun, ca să-ţi fac o surpriză, plăcută sper.

— Acum de câte ori vii aici, mereu mi-e teamă de ceea ce nu înţeleg şi nu văd. Aşa că nu ştiu ce surpriză vrei să-mi faci.

— Cred că eşti bănuitoare din cauza spitalului, a timpului prea lung petrecut aici. Totul îţi pare negru şi nu mă mir că este aşa.

Am întrebat-o ce mai face Alexandra şi dacă fostul ei soţ a mai vizitat-o. Mi-a spus că Vali a fost pe la ea doar de trei ori, niciodată în ultimele trei săptămâni. Nici nu-şi făcea iluzii în privinţa lui, totul era definitiv încheiat şi fără nicio şansă de a revizui un trecut dureros în perspectiva unui posibil viitor de reconciliere. Nu avea nevoie de mila lui.

— Pe Alexandra am rugat-o să se ocupe de magazin în lipsa mea. Asta face şi mama. Accidentul meu a trezit-o din coşmarul violului. Mi-a spus că totul este în regulă, că a uitat şi că poate merge înainte. Are un prieten, de fapt este vorba de băiatul cu care se certase şi care ştie tot ce s-a întâmplat. O ajută enorm şi se iubesc. Asta este minunat, cred. Numai să ţină.

— Tu, tu cum eşti? Când îţi dau ăştia drumul acasă?

— Săptămâna viitoare, cred. Piciorul mă mai doare, dar urmează să-mi aducă o proteză. Acum mă descurc bine şi cu cârjele. Asta e, mi-am făcut curaj, şi asta poate fi viaţă. Am luat ceva în greutate, dar o să învăţ să fac gimnastică medicală. E cam fleşcăită carnea pe mine şi nu-mi place deloc.

Mi-a zâmbit. Părea convinsă. Ne-am sărutat şi i-am atins piciorul drept, zona aceea înfăşată, apoi i-am cuprins mijlocul. Nu-mi venea să cred — o doream, o ţineam în braţe pe Mirela, femeia cu care făcusem dragoste cu atâta plăcere, pe care o iubisem şi o mai iubeam încă. Asta nu m-a neliniştit şi nu m-a făcut să mă simt responsabil faţă de Amalia. Nu. Era mai bine să mă las în voia trăirilor mele. Raţiunea nu avea cum învinge inima; o putea cel mult distruge.

I-am spus Mirelei că trebuie să plec. Urma să mă văd cu producătorul emisiunii *Punct şi virgulă*. Filmaseră deja un promo ce urma să fie difuzat, dar numai după ce îl vedeam şi eu. Afară era foarte cald, dar fierbinţeala anunţa o furtună. Ea a şi venit cu violenţă, tunete şi fulgere în seara aceleiaşi zile, de fapt la căderea nopţii.

I-am spus lui Gigi că primii trei invitaţi vor fi o stripteuză, un cerşetor şi o absolventă de liceu al cărei dosar fusese acceptat de o universitate din America. A fost de acord înainte de a-mi da eu silinţa să-l conving. Aveam nevoie de materiale filmate cu stripteuza şi cu Ramona, cea care urma să devină studentă la Harvard sau la Yale. Le-am programat şi apoi ne-am dus la hotelul de unde urmau să fie transmise emisiunile. Am ales două amplasamente, primul în aer liber lângă o piscină, iar al doilea în holul mare, lângă un pian. Luam decizii şi acţionam ca şi când depresia nici nu trecuse vreodată pe la poarta casei mele. Sechelele nu se vedeau, poate nici nu le aveam, totul se consumase în acele zile groaznice de viaţă letargică, sufocată de angoase şi nesfârşite scenarii traumatice. Obsesia Amaliei se estompase şi ea, Mirela pâlpâia ca o lumânare, iar eu îmi recuperam dreptul de a fi. O nouă energie era produsă de ceva care începea să funcţioneze la parametri acceptabili.

L-am sunat pe Şişu şi i-am spus că voi trece pe la el ca să discut cu fetele pentru filmări. Doream să ştiu dacă Marcela era de acord şi nu se răzgândise.

— Hai şi o întreabă tu, m-a îndemnat el. Poate te înduri s-o şi părgăleşti!

Şişu a aşteptat pe terasa unui bar din orăşel. Fetele erau la ştrand şi urmau să vină la club abia peste o oră. Am băut un fresh de portocale şi am vorbit multe şi

mărunte. I-am spus că Mirela îşi revine, dar viaţa ei va fi de-acum afectată de amputarea piciorului, iar Alexandra încearcă şi ea să treacă peste coşmarul cu sechestrarea. Nu i-am suflat o vorbă despre Amalia, ca şi când n-ar fi existat. Timpul a trecut repede, în depărtare parcă se auzeau bubuiturile furtunii ce se apropia.

— Hai la bar, e mai răcoare.

— Hai.

Fetele veniseră deja, speriate şi ele de perspectiva vremii urâte. Adriana şi Mihaela aveau pielea arsă de soare şi-şi făceau griji. Olga le-a dat o cremă şi le-a spus să se ungă şi să stea goale, pe pat. Andra ne-a adus citronade, am ieşit pe mica verandă din faţa barului, umbrită de un tei bătrân, şi am văzut cerul acoperindu-se de nori, iar vântul începând să prindă tărie. În josul străzii, înspre gară, se stârneau vârtejuri de praf şi totul părea colorat în nuanţa sâmburelui de nucă, inclusiv geana cerului la limita dintre linia orizontului franjurată de blocurile cu patru etaje şi văzduhul înecat de pulberi. S-a apropiat de noi Marcela, m-a salutat şi l-a întrebat pe Şişu de ce o caută:

— Îţi spune Vlad.

— Mă vrei? Hai în spate. Fetele ies la un suc.

— Stai puţin, că avem de discutat chestiuni serioase. Am venit să-ţi spun că săptămâna viitoare ar trebui să filmăm câteva minute cu tine, un dans sau două la bară. Nu te vei dezbrăca de tot, doar topless. Apoi, peste trei săptămâni va fi emisiunea.

S-a codit, brusc, nu mai voia. Spunea că are emoţii, că fetele au sfătuit-o să nu rişte. I-am explicat încă o dată că nu riscă nimic, că nu voi căuta s-o pun în situaţii delicate, dimpotrivă, voi fi cât se poate de atent cu ea, iar

discuţia se va axa pe ce e bine şi mai puţin bine într-un bar de striptease.

— Io zic să mergi cu Marcela în spate. De mult aşteaptă după tine. Poate o îndupleci aşa.

Am ascultat sfatul lui Şişu. Marcela m-a luat de mână şi am intrat în bar. Fetele erau în separeu, întinse pe paturi. Adrianei şi Mihaelei le erau trupurile afectate serios de soare. Li se vedeau zonele albe de la încheieturi şi sâni.

— Hai, fetelor. Luaţi aer. Eu cu Vlad avem puţină treabă. Ştiţi voi…

— Serios, oftă Olga. Mai bine l-am face toate. Data trecută a scăpat gagiul.

— Nu. Acum este doar al meu. Eu voi fi invitată în emisiune, aşa că eu dictez aici. Nu, Vlad?

— Mai mult ca sigur.

Dana m-a privit cu reproş, ca şi când i-aş fi tras o palmă. S-a furişat pe uşă după ce mi-a făcut pe ascuns semnul acela cu degetul mijlociu. Mihaela şi Adriana au ieşit aşa cum fuseseră lungite pe pat, în pielea goală. S-au întins pe canapelele din bar şi au început să chicotească. Le auzeam. Olga a ieşit ultima, apoi Marcela mi-a cerut s-o dezbrac. Nu credeam că este atât de dornică. Fremăta, era un cazan sub presiune şi simţeam că la fiecare atingere temperatura ei urcă cu trei grade. Aproape că a smuls hainele de pe mine. Pielea, părul, îi miroseau a iarbă, poate de la plajă:

— Unei curve îi este interzis să se îndrăgostească, mi-a spus şi apoi m-a muşcat de gât, provocatoare, jumătate cu ură.

— Ştiu şi te voi ajuta să-ţi treacă, i-am promis.

Apoi am făcut dragoste şi mi s-a dăruit aşa cum femeile nu o fac prea des — cu tot ce avea şi cu mai mult

chiar, nu doar cu sexul, ci cu fiecare centimetru pătrat din acel trup care nu avea dreptul să fie dublat de un suflet, de o trăire, de sentiment. Poate că a vrut atunci să consume tot sau poate a vrut să mă convingă de ce este în stare o curvă atunci când îşi dă drumul, când vrea să se dăruiască, să aibă şi altceva decât clienţi. Într-un sfert de oră eram terminat. Ea abia de se încălzise.

— Nu-i nimic, mi-a zis, mângâindu-mi obrazul şi pieptul, ne odihnim puţin şi începem repriza a doua. Sper că nu vrei să pleci?

— Nu, nu plec. Vreau şi eu repriza a doua. Cel puţin, să mă reabilitez în ochii mei. Numai să nu le încurcăm pe colegele tale. Poate vor să vină să se odihnească înainte de a începe programul.

— Lasă-le, şi eu am fost trimisă la plimbare când s-au futut ele. Nu le duce tu grija. Sau vrei să te reabilitezi în grup?

Aş fi vrut, dar m-am abţinut. M-am întins pe spate, ea s-a lipit de mine şi chiar am crezut atunci că suntem doi iubiţi care gustă liniştea de după împreunare, căutând fiecare în celălalt un reazăm şi bucuria de a învinge clipele, de a ne ascunde temeinic în faţa laşităţilor care ne macină. Marcela era infinit de drăgăstoasă, de apropiată de mine, nu conta deloc că alţi bărbaţi, cu sutele poate, au pătruns-o şi i-au cerut felurite chestii, doar pentru a fi satisfăcuţi, pe deplin mulţumiţi de faptul că fiecare leuţ a fost investit cu profit. Mi-a plăcut acolo, în patul înconjurat de draperii de un stacojiu funebru, poate pentru că încăperea avea geamurile obturate cu pături. Aproape odihnit, îmi plimbam degetele tot mai lenevite pe şoldul femeii, iar respiraţia ei părea a unei copile bucuroase de răcoarea pădurii, după o zbenguială zdravănă

prin zmeuriş. Într-un târziu i-am simţit lacrimile cum mi s-au prelins pe umăr şi pe braţ.

— Ce faci? De ce plângi?

— Cred că eşti atât de deştept încât să ştii şi singur.

Furtuna era tot mai aproape. Bubuiturile se auzeau acum distinct, undeva la marginea orăşelului.

— Du-mă la tine acasă, te rog! Nu sunt doar o saltea, ci o femeie.

— Aş vrea, dar nu pot. Nu ştii nimic despre mine şi nici nu vreau să complicăm lucrurile. Eşti o femeie pe cinste, ţi-o jur, dar fiecare are de dus crucea lui. Te asigur că a mea nu este mai uşoară decât cea sub care te chinui tu. Îţi zic asta fără să-ţi cer să-mi plângi de milă. Într-un fel, iată, fiecare ne descurcăm. Nu?

Pofta ne-a zgândărit iar, tocmai când mângâierile păreau s-o obosească. În mijlocul acţiunii au intrat Angela şi Mihaela. Le-am ignorat, ba chiar am simţit că Marcela îşi înteţeşte mişcările ca şi când plăcerile de faţă cu intrusele ar fi fost mai intense. Înainte de a ieşi, Angela mi-a atins spatele, apoi a râs:

— Marcelo, norocul ăsta o să-l plăteşti tu odată, a zis cealaltă fată, pârlită în ziua aceea doar de învăpăiatul soare.

Ne-am văzut de sex, ne-am iubit şi m-am reabilitat, într-adevăr.

Şişu era la bar. Într-o jumătate de oră, urma să înceapă programul:

— Bă, ce-aţi făcut acolo trei ore? V-aţi futut sau ai cerut-o de nevastă?

— Dacă mă cere, mă dai?, a întrebat Marcela.

— Da, dacă pune jos cinci sute de mărci. Atâta am băgat în fundul tău când te-am luat de la peşte.

— Te asigur că Marcela e o fată nepreţuită. Face mult mai mult; pe mine nu dă nimeni doi bani!, am zis mai în glumă, mai în serios.

— Andra, adu-mi te rog o apă minerală de la frigider. Sunt deshidratată.

Marcela mi s-a înşurubat în braţe şi a băut apa adusă de barmaniţă. Fetele au intrat în club râzând, alergându-se, ca într-o joacă în recreaţia mare. Dana s-a oprit exact în braţele mele, de fapt, în ale Marcelei:

— Marcela, Vlad e proprietatea ta?

— Da, a zis ea cu o voce aspră, sonoră. Ridică-ţi fundu', că te plesnesc.

— Atunci cât îmi ceri pe el pentru o noapte?

— Cinci sute de mărci.

— Cât? Ai înnebunit?

— Dacă nu-ţi convine preţu', fute-te cu clienţii…

Am râs toţi, dar nu din aceleaşi motive. Şişu mi-a spus să mai rămân până ce trece furtuna. Mi-a fost teamă însă să nu apară vreun client care s-o poftească tocmai pe Marcela. Mai bine plecam din timp, fiind astfel scutit de o jenă suplimentară. Nu mă aşteptam să gândesc astfel, dar dacă tot făcuserăm dragoste dincolo, în culisele barului, se cuvenea să-mi respect simţămintele, cu atât mai mult cu cât era vorba despre o biată târfă. Nu aveam dreptul s-o dispreţuiesc şi poate că s-ar fi simţit şi ea puţin jenată dacă în prezenţa mea s-ar fi lipit de vreun client şi l-ar fi excitat din obligaţie şi, de ce nu?, din dorinţa de a-l mulţumi. Am sărutat-o pe frunte şi i-am spus să mă aştepte, apoi am ieşit din bar însoţit de Şişu şi Andra. Vijelia era la un pas de noi.

Drumul a fost un calvar din cauza rafalelor violente şi a reprizelor de ploaie, urmate de altele, în care aerul

era saturat cu tone de praf. Am ajuns acasă prin urbea scăldată în apa norilor. Îmi era foame, dar nu aveam decât două mere. Le-am mâncat şi m-am uitat multă vreme la cerul brăzdat de fulgere rămuroase, ca de salcie plângătoare. Îmi era teamă şi-mi părea rău că nu rămăsesem la Şişu să mă desfăt cu Marcela. Dacă aş fi vrut, puteam merge la motelul amicului meu, Sorin Maghiar. Dar nu mai aveam ce face. Furtuna s-a potolit relativ repede, a plouat apoi liniştit, mai toată noaptea. Am pornit calculatorul. În ciuda a tot ceea ce-mi propusesem să nu fac, am ajuns în câteva secunde în Rebellious. Mă aştepta acolo Beatrice, iubita mea din puf de păpădie. Infantilul din mine se răzvrătise iarăşi cu succes în dauna bărbatului cerebral. Abia după ora trei am adormit, beat de amor, sub tensiune, răsfăţat de promisiuni.

7

Aproape în fiecare duminică mergeam la mormântul tuşii Rafila, îl pliveam de buruieni, îl săpam şi-l împodobeam cu flori. Comandasem o cruce de marmură neagră. Tocmai fusese montată, aşa că îmi plăcea cum arăta locul ei de veci. Nu-i făcusem parastas la şase săptămâni şi nu aveam de gând să-l fac nici pe cel de şase luni. În schimb, donasem bisericii o sumă de bani şi plătisem pentru a fi pomenită la fiecare liturghie. Era mai bine aşa, iar preotul cu care nu prea mă înţelesesem la înmormântare era şi el de acord cu mine.

În duminica aceea, după două sau trei zile de ploaie, soarele strălucea generos. Am pus buchetul de trandafiri pe mormântul bine îngrijit şi m-am recules în faţa crucii noi. La alte morminte, mai proaspete ori mai vechi, alţii făceau la fel.

Mi-a prins bine ora aceea. M-am adunat şi mi-am analizat viaţa la acel moment. Trăiam aşa cum îmi propusesem, fără mize mari, fără cineva lipit de mine, exersând aventuri şi cucerind femei care aveau deja un rost, o familie cu alt bărbat. Ştiam că ăsta e un păcat, dar nu aveam alternativă. Amalia se ivise parcă pentru a mă afunda şi mai abitir. Ar fi trebuit să mă înfrânez, să mă opresc la timp, să nu las lucrurile să evolueze. Fata urma să se mărite, lucrurile fuseseră tranşate, totul comandat, naşii se pregăteau pentru eveniment, părinţii îi erau convinşi că participau la întemeierea unui cuplu marital fericit. Iar eu ce făceam? Distrugeam o familie înainte ca ea să se înfiripeze. Greu păcat…

Mi-a sunat telefonul. Era Amalia. Cu o zi înainte ne văzuserăm. O dusesem în afara oraşului, ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat. Eram amândoi ameţiţi. Ea a promis că urma să ne vedem iarăşi la mine şi să facem dragoste. Mă dorea. Marin însă mirosise ceva, o urmărea şi nu prea avea cum să fie cu mine cât şi-ar fi dorit. Dar găsise o soluţie. Marţea viitoare, colegii ei de facultate organizau un mic chef de adio pe o terasă, iar atunci promitea să meargă singură acolo, eu să vin şi s-o iau cu maşina. Făgăduia să rămână la mine, poate toată noaptea.

— Da, Amalia…

— Nu pot vorbi mult. E la noi acasă şi el. Am fugit în grădină pentru că voiam să-ţi aud vocea. Ce faci?

— Sunt la mormântul tuşii Rafila.

— Da? Ce coincidenţă! Şi eu am fost la mormântul mamei în dimineaţa asta.

Ne-am spus apoi că ne iubim şi că aşteptăm amândoi cu nerăbdare seara zilei de marţi. Mă simţeam bine, eram îndrăgostit şi nemaipomenit de disponibil, mai pentru orice. Tristeţea cimitirului, potolită şi discretă, sporea parcă sentimentul ce mă năpădise. Când am ajuns acasă, m-a sunat Mirela. N-am răspuns, apoi după o jumătate de oră am sunat-o eu. I-am spus că în clipa aceea plecasem de la mormântul tuşii şi că avusesem telefonul pe silenţios. Minţeam tot mai des şi tot mai cu aplomb. Ba chiar începuse să-mi placă să mint, să am un început de vertij ori de câte ori nimeream câte o minciună măiastră, demnă de-a fi crezută chiar şi de mine. Improvizam impecabil şi deveneam, cu fiecare zi, un mincinos de performanţă, un specialist şi un artist… Nu mai simţeam nicio apăsare, niciun regret.

— Poţi veni la spital? Aş vrea să te văd şi să discutăm ceva.

— Vin. Într-o oră sunt la tine.

Am făcut un duş, am primit un SMS de la Amalia — doar două cuvinte: „Te iubesc“ — şi am trimis şi eu altul: „Eşti iubita mea dragă“. Spitalul era cufundat în liniştea acelor după-amiezi de duminică în care nimic nu se întâmplă. Medicii erau la iarbă verde ori pe la cabanele lor, iar bolnavii vegetau, aşteptându-şi tratamentul prescris pentru ziua de luni.

Am intrat în rezerva Mirelei. Ne-am îmbrăţişat. Mirosea a parfum, acelaşi ca atunci când ne-am văzut la întâlnirea organizată de femeile ce doreau să ştie cum vine treaba cu manipularea.

Mă chemase ca să mă întrebe dacă să se mute într-o garsonieră, după ce va fi externată. Asta ca s-o pot vizita,

mi-a zis, de vreme ce mama ei nu era dispusă să mă primească în casă.

— Cred că cel mai bine ar fi să stai la început cu mama ta, cel puţin până te acomodezi cu noua situaţie. Singurătatea nu-ţi va prii.

M-a privit şi apoi a plâns. N-am zis nimic. Nici ea. Ce să-i explic? Discuţia nu se închega, eram fără niciun chef şi se vedea de la o poştă că ardeam de nerăbdare să plec. Am mai stat totuşi o jumătate de oră. Când am ieşit pe uşă, Mirela se prefăcea că doarme. Nu m-am apropiat s-o sărut. Am plecat pe furiş.

Nu eram cel mai onorabil bărbat din lume, asta era clar, dar cu certitudine nu-mi reparam onoarea dacă spoream minciuna, amăgind-o că ar fi bine să se mute într-o garsonieră, urmând ca eu s-o vizitez, eventual să şi rămân cu ea în unele nopţi. Nu i-ar fi folosit la nimic, dimpotrivă, minciunile mele de circumstanţă ar fi devenit adevărate ticăloşii. I-aş fi dat o iluzie care n-ar fi devenit niciodată realitate, iar atunci când şi-ar fi dat seama, ar fi fost mult mai greu pentru amândoi. Cel puţin aşa nu va avea un orizont al aşteptărilor înşelător. Sunt cinic poate, Mirela se afla într-o situaţie delicată, avea nevoie de ajutor, dar eu nu puteam fi infirmierul ei. Nu, asta nu se putea întâmpla, cu atât mai mult cu cât eram îndrăgostit fără leac de o altă femeie.

Într-una din zilele acelea m-am întâlnit cu doctorul Mihu. M-a ajutat mult ceea ce mi-a spus că a făcut el, imediat după ce a terminat facultatea şi era deja logodit cu o colegă. Au luat repartiţii în acelaşi orăşel, la un spital pentru tuberculoşi. Şi-a dat seama însă că nu acolo este locul lui, chiar dacă i se părea că o iubeşte:

— Ştii ce am făcut? Cu doar o săptămână înainte de cununie, într-o noapte, mi-am dat seama că trebuie să plec. Pur şi simplu, fără nicio explicaţie. Am luat geamantanul în care îmi ţineam cele câteva lucruri şi am sărit pe geam. M-am topit în noapte. Până la tren am făcut două ore de mers pe jos, pe o ploaie mocănească. Când am ajuns acasă, tata m-a întrebat ce e cu mine, dar mai ales unde-mi este viitoarea nevastă. I-am spus că nu mai am nicio viitoare nevastă, m-am culcat şi nimeni nu m-a mai întrebat nimic. M-am revăzut cu Emilia după doi ani. Era măritată şi avea un copil cu un inginer agronom. Se îngrăşase. Ne-am privit câteva secunde şi am simţit cât mă urăşte. Era dreptul ei. Mă felicit şi azi pentru gestul făcut atunci. Dacă rămâneam, mă nenoroceam sau o nenoroceam pe ea. Aşa a fost mult mai bine. Şi ţie îţi dau doar un sfat — urmează-ţi instinctul. Atât!

Ne plimbam pe aleile parcului, când mi-a mai spus:

— Nu pune la suflet. Toate sunt la fel. Să nu le crezi când îţi spun că te iubesc. Iubesc doar sexul. Asta iubesc! Să mă ia naiba dacă nu e aşa.

— Dar asta înseamnă deja mult.

— Ce anume?

— Faptul că iubesc sexul.

— Da, da, fără discuţie — da. E cât se poate de destul.

Am râs, dar aveam sufletul greu şi mă gândeam la Amalia. Aş fi vrut ca în cazul ei să nu se respecte regula enunţată de Radu Mihu, ba chiar eram sigur că nu se va respecta, că mă va iubi şi va înţelege cât de mult o iubesc şi eu, dincolo de atracţia sexuală.

A sosit şi ziua de marţi. Trăiam sub o tensiune greu de suportat, nu-mi găseam locul, aş fi vrut ca timpul să poată fi dat pe înainte cu viteza pe care o obţii atunci

când apeşi o tastă, iar caseta se derulează nebuneşte. Pe la prânz, m-a sunat Mirela, s-o scot din spital şi s-o duc acasă, la maică-sa. M-am dus, ce era să fac? Doamna Ana m-a ignorat, niciun cuvânt măcar nu mi-a adresat, dar Alexandra a avut o cu totul altă atitudine. Nu o mai văzusem de mult, de dinainte de a fi fost sechestrată. Părea în regulă, ba chiar se împlinise şi acum semăna izbitor cu Mirela. N-am stat mult, după ce am ajuns şi am instalat-o în camera ei. I-am spus Mirelei că plec, am sărutat-o pe gură şi i-am promis să ne mai vedem.

Mai erau câteva ore. Am mers să mă uit la pescarii de pe malul râului, apoi am crezut nimerit, niciodată nu voi şti de ce, să-mi petrec două ore la Grădina Zoologică. M-am reconfortat, tensiunea mi-a scăzut, animalele acelea captive au reuşit să mă liniştească. Nu-mi venea să cred! Am ieşit de acolo perfect stăpân pe mine.

Când m-am dus s-o iau cu maşina, m-a sunat ea, puţin după ora nouă şi jumătate. Am ajuns în centru, dar n-am văzut-o. S-a instalat panica. Dacă aflase cumva el, Marin adică, sau poate că o fi venit la ea, pe terasă, având acest drept în calitate de soţ aproape cu acte în regulă. Până la nuntă mai rămăseseră doar patru săptămâni. Dar era acolo, aproape lipită de zidul unei farmacii. Am semnalizat cu farurile şi a venit, a urcat, ne-am sărutat şi am pornit spre casă. Aveam emoţiile unui adolescent înainte de prima lui partidă de sex.

Foarte repede, după doar două sărutări, am ajuns în pat. Am dat pernele de pluş la o parte şi ne-am întins îmbrăcaţi. Îmbrăţişările deveneau tot mai de nestăpânit, palmele mele îi masau mijlocul, apoi pieptul, coapsele, până la încheieturi. Încerca să se apere. Când i-am strecurat două degete sub chilot, a tresărit.

— Nu, nu e voie acolo.

— De ce? Nu mă doreşti, aşa cum ai spus în atâtea mesaje? Bucuria de a face dragoste este nemărginită pentru cei ce se iubesc.

— Ştiu, a murmurat, dar sunt bolnavă.

Era la ciclu! Doamne, aproape la fel o păţisem şi cu Mirela. Nu-mi plac deloc coincidenţele. Aceasta mă făcea să am o tulburătoare premoniţie. N-aş fi vrut ca destinul Amaliei să aibă ceva din cel al femeii care era acum într-un scaun cu rotile. Febra era atât de mare, încât gândul a pălit repede. Nu aveam puterea să mai rabd, o doream atunci, fără să-mi pese de situaţia ei delicată.

I-am spus că nu e nicio problemă, că o putem face şi aşa, că nu mai pot aştepta până cine ştie când, că sunt mult prea dornic ca să mă împiedic de un banal amănunt. A încercat să reziste, să-mi spună că nu mai făcuse niciodată asta la ciclu. Trebuia s-o înţeleg, îi era ruşine, aveam să ne murdărim de sângele ei ritualic. Ne-am sărutat, bucurându-ne că suntem acolo, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare tulburată de pofte şi alinată de o imensă iubire. Dar nu a fost chip să ne liniştim. Din cinci în cinci minute, mângâierile provocau excitaţii tot mai greu de suportat.

— Trebuie s-o facem, am insistat. Te iubesc! Aduc un prosop pe care o să-l punem sub noi. Nu mă interesează cât şi ce murdăreşti.

A ripostat, dar slab, apoi m-a trimis să aduc prosopul. O doream, ştiam că trebuie să mi se dăruiască. Pe patul cumpărat de Mirela urma să ajungă sângele Amaliei, să-l păteze şi astfel să-l asume în numele dragostei ca atingere, ca un consum al pasiunii, ca nesocotire a inevitabilului eşec.

N-am avut timp pentru preludii. Poate prea repede am ajuns peste ea, grăbit şi tremurător, am câştigat prima bătălie şi am reuşit s-o înduplec să-şi desfacă picioarele. Tremura şi ea, îmi şoptea la ureche să fiu blând, că mă iubeşte, că nu trebuie, că nu se cuvine. Îşi strângea însă picioare, ca şi când pentru a o avea trebuia să dau dovadă de forţă şi isteţime. Până la urmă, am simţit cum intru totuşi acolo, în locul acela cald şi minunat, în intimitatea ei ruşinoasă şi ruşinată. O simţeam cum se potriveşte ritmului meu, cum devine docilă, apoi puţin câte puţin cutezătoare. Sânii ei mici erau cât nişte umflături făcute de înţepăturile unor albine, abia distingându-se pe pieptul fierbinte, cu două puncte tari la vârfuri. După zece minute a cutremurat-o orgasmul! Eram fericit, dacă nu l-ar fi avut nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

Primul nostru act sexual a durat aproape o oră. Am fost întrerupţi de telefonul lui, al lui Marin.

— E el?

— Da. Ce să fac?

— Nu-i răspunde.

A sunat iarăşi, după un sfert de minut. Eram furios, toată vraja risca să se destrame. A răspuns în cele din urmă, eu m-am ridicat din pat, a urmat un dialog agresiv între o femeie încă derutată şi un bărbat ce se simţea înşelat. Stăteam la geam şi aşteptam în pielea goală. Când a terminat conversaţia, am luat-o în braţe şi am stat aşa oarece vreme, apoi ne-am întins în pat, peste prosop. Am făcut iarăşi dragoste, cu o pasiune de rău augur. Parcă ne-am fi devorat. Eram demonizaţi, dornici de a fi unul în carnea celuilalt, de a dărui şi a obţine fericirea.

A vrut apă! Da, adevăr spun că a vrut să bea apă şi am avut o secundă impresia că acolo în pat nu este ea, ci

cealaltă femeie. M-am dus şi am adus sticla cu apă, am turnat în pahar şi ea a băut, apoi eu i-am cerut să-mi dea să beau, dar nu din pahar, ci din gura ei. A amuzat-o dorinţa mea, dar mi-a dat trei guri de apă şi am simţit că răcoarea acelui lichid îmi sporeşte şi mai mult plăcerea de a fi acolo cu ea, cu iubita mea aflată deja în proprietatea altui bărbat, gata arvunită.

Au mai urmat încă trei reprize, după care orgasmul meu. Pe prosopul de sub noi se imprimaseră două pete de sânge, dar şi ceva din sperma mea. I-am spus că-l voi păstra aşa, ca amintire. Asta am şi făcut, îl mai am încă pus în dulap pe raftul cu celelalte prosoape, undeva în spate. După miezul nopţii, s-a dus să se spele. Nu m-a vrut cu ea, îi era ruşine, se străduia să n-o văd goală, iar când s-a îmbrăcat a ţinut să stau întors. Pudoarea ei mă exalta. Când am dus-o la soră-sa, unde urma să doarmă, a ţinut să mai stăm o vreme într-o parcare. Nu putea să se despartă de mine atât de uşor. Ne-am îmbrăţişat şi ne-am făcut nenumărate jurăminte. Eram fericiţi. Ar fi trebuit să-i cer să rămână toată noaptea la mine. Ar fi putut face asta dacă ar fi fost ceva mai puţin speriată.

M-a sunat o jumătate de oră mai târziu:

— Cum a fost?, am întrebat-o imediat.

— Minunat! N-aş fi crezut că ne vom potrivi atât de bine. Niciodată n-am făcut dragoste aşa, până la epuizare.

M-a întrebat dacă mi-a plăcut şi mie şi am asigurat-o că mă simt fericit. Nu prea a vrut să creadă şi mi-a reproşat că am avut prea multe femei ca să fie convinsă de sinceritatea mea. Ea l-a cunoscut ca partener de sex doar pe Marin, care o dezvirginase, dar mai apoi prietenul ei se dovedise un nepricopsit — avea nevoie de sex rar, uneori la două sau chiar trei luni.

Atunci, în noaptea aceea, la telefon, i-am cerut pentru prima dată să nu se mai căsătorească, să rupă înţelegerea de nuntă cu Marin. Mi-a spus că este imposibil, că nu mai poate da înapoi.

— Nu-i adevărat, i-am spus. Poţi să rupi înţelegerea. Cu atât mai mult cu cât nu-l iubeşti pe el, ci pe mine.

— Nu. Asta l-ar afecta prea mult pe el. Nu merită să i-o fac. Tu eşti puternic, dar el e un om fragil. L-aş distruge.

— Dar merită să te sacrifici tu?

— Da, cred că da.

N-am mai insistat. A doua zi, ne-am văzut, apoi peste altele trei, după ce i-a trecut ciclul, am făcut iarăşi dragoste. A fost extraordinar. Seara, în *Rebellious*, mi-a spus că trebuie să ne oprim! Relaţia noastră nu putea continua. Se gândise mult, suferea cumplit, dar cel mai înţelept era s-o rupem. Mi-a spus că a încercat să-l facă pe Marin să înţeleagă că nu se mai mărită cu el, dar logodnicul ei a ameninţat-o că se sinucide. A plecat furios, răvăşit, iar ea s-a temut că nu va ajunge întreg acasă. A avut mustrări de conştiinţă, s-a răzgândit şi a încercat să dreagă lucrurile. Acesta a fost punctul de pornire în viaţa ei ca existenţă dublă — i-a spus că îl pusese doar la încercare.

Nu mi-a venit să cred! M-am supărat şi nu i-am mai răspuns la telefon. Până la urmă, tot ea a cedat. Ne-am văzut aproape zilnic, ea inventând diferite pretexte pentru a veni în oraş. De fiecare dată am făcut dragoste ca şi când ar fi fost ultima dată. Nebunia creştea, consumul sexual micşora presiunea lavei din vulcanul iubirii noastre. Nunta se apropia, Marin promitea să fie învingătorul. Stăruinţele mele de a nu se mărita cu el nu au avut sorţi de izbândă. În câteva nopţi, m-am dus la ea în sat,

am aşteptat-o în maşină şi apoi am fost pe un baraj, unde am făcut dragoste pe bancheta din spate. Ca să vină să ne întâlnim, pe la două sau trei noaptea, sărea pe geamul odăii ei, riscând să fie prinsă. Lui Marin îi ceruse s-o lase în pace, promiţându-i să fie a lui doar după nuntă. El nu înţelegea de unde vine o astfel de oprelişte, cu atât mai mult cu cât erau împreună de câţiva ani şi i se dăruise până atunci fără condiţii.

Amalia era a mea, ne iubeam, dar zilele fericirii noastre erau numărate. Nunta a fost la mijlocul lui august, la un restaurant din urbe. Încă puţin şi voi povesti cum mi-am petrecut eu noaptea în care s-a celebrat nunta iubitei mele.

8

Am obsesia celui care mă urmăreşte, poate mă vânează. Cum să-i întind o capcană? Cum să-l nimicesc? Simt că-mi vrea răul. Dacă mă va sufoca într-o noapte, cu perna? Scriu şi-l simt în spate. Mă spionează şi caută momentul. E înfricoşător, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul. Poate citeşte ce scriu. De asta să se fi ivit?

Rebellious a fost în zilele de dinainte de nuntă locul în care ne-am întâlnit mai de fiecare dată după miezul nopţii. Încercam amândoi să punem între paranteze ceea ce urma să se întâmple în viitorul imediat. Amalia era confuză, eu nu mă puteam obişnui cu ideea că o voi împărţi cu altul, că de fapt va fi a lui, mereu şi constant a

lui, mie rămânându-mi doar firimiturile. Pentru prima dată gândeam aşa, doream în premieră pe cineva în exclusivitate.

De câte ori putea, Amalia venea în urbe, mă suna şi ne întâlneam la mine în apartament. De fiecare dată făceam dragoste cu pasiune, dar şi cu o doză însemnată de fanatism, ca unii care ştiu că răgazul dat este nesimţitor de scurt. Aceeaşi sfială a trupului ei cutremurat de plăceri, de climaxul sexului de care nu mai avusese astfel parte înainte de mine, dar şi o umbră care nu putea să dispară din gândurile ei, vina deja conturată, ca o boală ce se insinuase şi iradia, cu consecvenţă şi atotputere. Eu trăiam frenezia, plăcerea sexuală contopită cu trăirea pură, cu dragostea ce nu înceta să ne uluiască, să germineze şi să devină luxuriantă, asemenea unei jungle de nepătruns. Nu aveam saţiu, o doream în fiecare secundă, de cum pleca din patul meu mi se părea că viaţa devenise un calvar al aşteptării viitoarei întâlniri, mereu ameninţată, mereu vulnerabilă.

Norocul meu a fost că eram ocupat până peste cap cu pregătirea primei emisiuni, la *Civic TV*. Cu Ramona, viitoarea studentă americană, a fost simplu. După câteva discuţii, am pus la punct cam tot ce trebuia, inclusiv toaletele ei. Am făcut o scurtă filmare cu tânăra masivă, oarecum greoaie, dar frumoasă — prin oraş, acasă, în sala de clasă a fostului ei liceu, apoi la bunicii ei, undeva la ţară.

Cerşetorul nu a avut nevoie de nicio pregătire. Era un bătrân chior, ce-şi făcea veacul undeva, pe un pod pietonal:

— Lăsaţi, domnu', că ne descurcăm. Să viu îmbrăcat aşa cum stau aici ori în haine noi?

— Aşa cum sunteţi aici, nu altfel, nebărbierit, exact cum sunteţi.

— Am înţeles. Fac aşa cum cereţi.

I-am dat nişte bani, nu prea mulţi, cam jumătate din ce câştiga el într-o zi de cerşit. Mi-a mulţumit, dar a adăugat că nu vine la emisiune pe bani. Îl credeam, era sincer, cum numai cei ce nu au nimic de pierdut, dar nici speranţe de împlinit, pot fi.

Lucrurile s-au complicat acolo unde mă aşteptam mai puţin. Cu doar trei zile înainte de emisiune, când trebuia să merg cu cameramanul şi producătorul s-o filmăm la bară pe Marcela, m-a sunat Şişu:

— Îi bai, mă!

— Ce bai?

— A plecat pizda, adică Marcela.

Am rămas fără replică. Într-adevăr, plecase atunci. Şi-a adunat boarfele şi i-a spus lui Şişu că nu mai poate sta, că nu mai rezistă, că trebuie să schimbe cuibul.

— Ce puteam să-i spun? Schimbă-l, du-te dacă nu mai vrei să stai. Eu cu forţa nu te ţin. Mi-a mai zis să-ţi spun s-o ierţi. Atât!

— Asta este! N-avem ce face. A plecat, e bun plecată. Am şanse să conving altă fată?

— Hai şi încearcă.

Când am ajuns, fetele aşteptau să înceapă programul. Erau gata echipate. Mi-am făcut repede un calcul şi m-am fixat la două dintre ele — Dana şi Olga. Le-am spus că totul va fi bine, că nu au de ce să se teamă, dar că, până la urmă, nimeni nu le obligă s-o facă dacă nu vor. Nu a zis niciuna nimic. Ceva parcă le oprea, aveau o teamă neclară să fie protagonistele unei emisiuni TV. Asta poate pentru că night cluburile erau, într-o formă mascată, case

de raport. Ceea ce nu trebuia să se afle. Puteau să-şi facă lor însele rău, dar în acelaşi timp să afecteze afacerile patronului.

Pe neaşteptate, Angela şi-a arătat disponibilitatea.

— Uite, vreau eu, dacă vrei şi tu, mi-a zis.

O priveam pentru prima oară cu atenţie. Până atunci, ochii doar îmi alunecaseră peste ea, ca peste un element al peisajului, nimic mai mult. O siluetă bine conturată, cu şoldurile poate puţin prea proeminente, ca la femeile care au născut, apoi bustul destul de anemic, cu sânii rotunzi şi mici, ca două pere încă în creştere, tenul alb, buzele groase şi ochii de un vineţiu spălăcit. Părul roşcat, vopsit într-o nuanţă prea deschisă, îi accentua aerul de curvă. Dacă adăugai picioarele cu pulpe de iapă de curse şi abdomenul atacat deja de celulită şi vergeturi, aveai imaginea unei fete la nouăsprezece ani care a aplicat mult în cele mai diverse poziţii. Se uita la mine, ştiind bine că o examinez, că îi preţăluiesc trupul, în timp ce un zâmbet firav îi înnobila buzele demne de-a fi muşcate de orice amant cu state. Le simţeam pe celelalte ostile, amărâte că se codiseră. Oricare ar fi vrut s-o substituie, pe loc, pe Angela. Pentru a le accentua regretul că mă făcuseră să am emoţii şi să mă căciulesc la lindicul lor, am luat-o de mână pe Angela şi am ieşit din bar. Şişu se uita după noi, nedumerit, neştiind ce am de gând să fac. I-am făcut cu ochiul:

— Până după miezul nopţii nu ne aştepta. Avem treabă.

Ne-am urcat în maşină, Angela avea deja aerul unei prinţese invitate la balul anual al coroanei; am pornit motorul şi ne-am topit. În restaurantul motelului aproape toate mesele ocupate. O chelneriţă cu sex-appeal ne-a

condus la Sorin Maghiar, care era pe terasa de pe lac. Ne-a văzut, s-a ridicat şi mi-a strâns mâna.

— Ţi-o prezint pe prietena mea, am zis. Numele ei este unul binecuvântat de zei — Angela.

— Săru' mâna! Bine aţi venit la noi!

După formalităţi, ne-am aşezat la o masă în colţul opus al terasei şi chelneriţa ne-a adus de băut şi câte un piept de pui la grătar, cu orez, legume şi salată asortată.

— Angela, în seara asta eşti prietena sau iubita mea, cum preferi să-ţi zici. Aşa să ştii şi aşa să te porţi.

— Bine, aşa o să fac.

Zâmbetul ei consonant cu numele mi-a risipit ultimele îngrijorări. Am petrecut acolo până târziu în noapte. Paharele de coniac ne-au făcut zburdalnici şi visători, mâinile noastre se căutau, Angela, care la început se aşezase în faţa mea, a venit lângă mine şi ne-am sărutat, apoi ea a vrut mai mult. Altul era însă planul:

— Nu, Angela, nu facem sex. Cel puţin nu înainte de emisiune. Te rog să fii de acord.

— Bine, cum vrei tu!

— Te rog apoi să fii de acord şi să nu discutăm despre ce va fi vorba atunci. Am încurca lucrurile. Nu ştiu ce-o să întreb, dar te asigur că nu va fi ceva care să te umilească. I-am promis asta şi Marcelei, o fac şi cu tine.

— Dar dacă n-o să mă descurc?

— Imposibil. Te vei descurca mult mai bine decât crezi acum.

Am mai sărutat-o o dată şi i-am pus palma pe şold, apoi între pulpe. M-a strâns şi limba ei mi-a atins cerul gurii. Apoi ne-am dus, după ce Sorin s-a asigurat că eu, dar mai ales domnişoara, ne-am simţit bine. Ochii i se scurgeau după prietena mea de-o seară. În zece minute

eram la bar. Fetele ne-au primit cu aplauze, iar Angela s-a jurat pe ce avea ea mai sfânt că a avut parte de-o partidă de sex fără cusur. Mulţumit până la vanitate, eram iarăşi aproape stăpânul lumii şi aveam un înger păzitor de care nu-mi era deloc ruşine.

Doi clienţi le frământau pe Olga şi pe Mihaela. Dana era pe roşu, iar Adriana aştepta cuviincioasă sosirea unui Făt-Frumos. Am plecat, când am ajuns acasă Amalia nu mai era în *Rebellious*. Îmi lăsase doar un mesaj, că mă iubeşte, că m-a aşteptat şi că se culcă ţinându-mă în braţe şi făcând dragoste cu mine. Mă ruga să fac acelaşi lucru.

Spre sfârşitul săptămânii am avut prima emisiune la *Civic TV*. Emoţiile au fost destule, dar s-au risipit chiar înainte de a intra în direct. Producătorului nu-i venea să creadă şi mi-a zis că sunt făcut pentru televiziune, de vreme ce nu am tracul camerei. Mă simţeam dezinvolt, aveam în faţă desfăşurătorul, cerşetorul aştepta să intre în platou. Prima a fost Ramona. Am ales locul de lângă pian. Pe monitor am văzut genericul şi ştiam că suntem în eter. Un minut am vorbit despre emisiunea ce debuta în acea seară, apoi am prezentat-o pe Ramona. Am cerut regiei filmul cu ea, apoi am vorbit despre cum a ajuns să fie acceptată la o universitate americană de prestigiu. I-am mulţumit şi am cerut să fie difuzat următorul filmuleţ. Era o surpriză. Cei ce ne urmăreau au văzut două minute cu cei mai cunoscuţi cerşetori ai urbei. În acest timp, invitatul meu s-a instalat în cadru. Discuţia a mers strună, era un cerşetor ca pe stradă, fără niciun dichis. Îmi plăcea. Da, poate că eram făcut pentru a modera emisiuni TV. După calupul de reclamă, a intrat Angela. Ea a fost cea care a asigurat succesul acelei prime seri. Îmbrăcase o rochie mulată pe corp, roşie, cu un decolteu potrivit,

fără mâneci şi o garoafă albă, prinsă deasupra inimii. Buzele roşii contrastau cu obrajii palizi şi ochii vineţii, de sub pleoapele vopsite cam în aceeaşi nuanţă. Părea femeia fatală a anilor prohibiţiei americane. Ce bun ar fi fost puţin jazz, în surdină. Am spus şi a auzit toată lumea, inclusiv telespectatorii, că ar fi minunat un jazz care să acompanieze apariţia aceea tulburătoare. După un minut am auzit în cască ceva de Charlie Parker şi am făcut un gest de mulţumire spre masa echipei tehnice.

— Ce-ţi place să faci cel mai mult, Angela?

— Să dansez, dar numai atunci când sunt privită de bărbaţi care mă preţuiesc aşa cum se cuvine.

— Dar cum se cuvine să preţuiască un bărbat femeia?

— Ca pe cea din urmă dorinţă. Orice femeie este o promisiune de fericire, pe care o căutăm cu toţii şi care ne costă mult prea mult, adesea.

— Dar cum crezi că se cuvine să preţuiască o femeie bărbatul?

— Nu ştiu cum se cuvine, ştiu însă cum îl preţuiesc eu. Mereu ca pe cineva pe care risc oricând să nu-l mai am. Nu am un cult pentru mascul, dar iubitului meu îmi place să-i dăruiesc ceea ce pofteşte fără să îndrăznească să-mi ceară. Asta cred eu că e femeia adevărată.

— Ai avut experienţe erotice cu alte femei?

— Nu. Cred însă că am avut două tentative. Nu au fost plăcute, aşa că am renunţat înainte de-a ajunge prea departe pentru a mă mai putea întoarce neatinsă.

— Eşti stripteuză. Te simţi jenată de asta?

— Nu, nu am niciun motiv să fiu. Femeia care nu-şi admiră propriul trup, alături de toţi bărbaţii din lume, degeaba este femeie. Niciodată nu va şti ce e pasiunea, deci niciodată nu va şti cum este să fii femeie.

Eram uimit. Nu mă aşteptam la asemenea prestaţie. Stăteam de vorbă cu o femeie cultivată, educată, inteligentă. Telespectatorii puteau crede că am pregătit minuţios replicile Angelei, ca pe un rol într-o piesă de bulevard. Nu aveau decât! Am cerut regiei s-o vedem pe Angela dansând la bară, a fost difuzat materialul filmat, apoi am revenit în direct. Angela era relaxată, ca şi când de-o viaţă întreagă ar fi fost protagonista unor emisiuni TV.

— Cum stai cu dragostea, Angela?, am întrebat-o, parafrazând o veche reclamă.

— Deocamdată nu am iubit, doar aventuri.

— Adică?

— Orice femeie are nevoie de sex, fie că iubeşte pe cineva, fie că nu. Eu sunt o astfel de femeie, care face sex din plăcere, pentru că aşa îmi stă în fire. Nu sunt, din acest motiv, o prostituată sau cel puţin eu nu mă consider. Nimic nu este mai nefiresc decât o femeie care are poftă de plăcere erotică, dar nu şi-o permite, cum să zic, de ruşine, din reţinere prostească.

— Care a fost cel mai ispititor bărbat pe care l-ai întâlnit în viaţă?

— Primul meu iubit. Cel ce m-a făcut femeie. Tot el a fost cel care după o lună m-a împrumutat prietenilor lui. L-am iertat pentru asta şi o să-l iubesc până mor. Îmi plac bărbaţii puternici, capabili să-şi consume adrenalina fără să şovăie.

— Dar pe cine ai dori să întâlneşti, dacă ţi s-ar oferi şansa de a avea orice bărbat de pe faţa pământului?

— Poate te gândeşti la un actor ca Brad Pitt, de pildă, dar nu este nici pe departe aşa. Bărbatul pe care aş dori să-l întâlnesc este cel care ar avea tăria de caracter să mă

scoată din night club şi să-mi ofere protecţia unei relaţii, uitând ce am fost până acum. Ştiu că sunt prea ambiţioasă, de aceea nu aştept o astfel de favoare. Mă mulţumesc doar cu bărbaţii pricepuţi la pat, capabili să se bucure de trupul unei femei generoase. Asta cred că-mi pot dori.

M-a lăsat fără replică. Producătorul mi-a făcut semn că am depăşit timpul. Trebuia să închei. Angela îmi sugera din priviri că ar fi vrut să continuăm.

— Ca şi poveştile de dragoste, am spus, emisiunile TV se termină poate mult prea repede. Totuşi, cred că e bine aşa. Totdeauna este bine să mai ai în tine suficientă poftă, pentru un mai târziu dorit. Aşa şi noi, Angela. Ne vom opri aici. Ce ai vrea să le spui, în încheiere, celor ce ne urmăresc?

— În primul rând, îl pup pe şefu', apoi le îmbrăţişez pe colegele mele şi pe Andra. E mai comod la bară decât într-un platou de televiziune. Ce le spun celor care ne-au urmărit? Bărbaţilor le spun să nu fie laşi, iar femeilor să ofere ceea ce nu-i doar al lor sau ceea ce devine al lor doar atunci când îl împart cu bărbatul.

— Sunt uluit, Angela, trebuie să-ţi spun asta. Nu mă aşteptam să te cunosc astfel, am zis, apoi mi-am luat rămas-bun de la telespectatori până vinerea următoarea, la ora zece.

Gigi m-a felicitat primul, apoi echipa. Telefonul a început să-mi sune, le-am răspuns lui Şişu, Mirelei, doctorului Mihu şi lui Lucian Sturza. Le plăcuse la toţi emisiunea. Debutul meu fusese, se pare, un succes. Pe Ramona o aştepta cineva, aşa că nu aveam grija ei. L-am luat pe cerşetor şi l-am dus acasă, timp în care Angela a rămas să bea o cafea la barul hotelului. Când m-am întors, m-a sunat

Amalia. Venise în oraş şi văzuse emisiunea la sora ei. Dar era şi el cu ea, abia de a reuşit să mă sune, din baie. I-am spus că o iubesc şi că vreau să ne vedem. Până la nuntă mai era foarte puţin din răstimpul ce ne fusese acordat.

Am luat-o pe Angela şi am dus-o la night club. Ne aşteptau cu o surpriză — un tort şi şampanie. Fetele au asaltat-o pe Angela, spunându-i că a fost nemaipomenită. Şişu avea aceeaşi impresie. Pe drum aflasem de la Angela câteva secrete. Făcuse doi ani de facultate, nu avea nouăsprezece ani, ci douăzeci şi trei, fusese măritată cu un doctor doar trei luni şi ţinea un jurnal. Mă ruga însă să nu spun toate astea nimănui. I-am respectat dorinţa până în clipa de faţă, dar i-am spus că vreau, drept răsplată pentru discreţia mea, să-i citesc jurnalul. Mi-a promis, dar doar după ce vom face sex şi numai cu condiţia să-i placă.

Am rămas acolo, în clubul de striptease, până pe la trei dimineaţa. Angela a stat lângă mine, până când a vrut-o un client. S-a ridicat de lângă mine şi şi-a exercitat meseria, ca şi când nu ea ar fi fost femeia care, în seara aceea, făcuse furori într-o emisiune TV. Fără a se simţi umilită, a mers în culisele barului pentru a satisface un bărbat. Îmi sărise iarăşi rândul, dar era mai bine aşa. Dana a vrut să fie înlocuitoarea, dar chiar nu aveam chef să fac sex doar ca gimnastică de întreţinere. Mintea îmi era bântuită de Amalia. Doar pe ea o doream, pentru că doar pe ea o iubeam.

9

Următoarele trei emisiuni nu au avut succesul celei dintâi. Nu ştiu dacă din cauza mea sau a invitaţilor, deşi au mai participat două stripteuze din „lotul" Şişu, Olga, respectiv Mihaela. Niciuna nu a putut însă schiţa un gând coerent. Angela fusese o excepţie, trebuia să mă mulţumesc cu atât. De altfel, cam la o săptămână după emisiune, a plecat fără să spună unde. N-am mai auzit niciodată de ea. L-am căutat pe Lucian Sturza şi i-am propus să facem împreună o emisiune care să rupă formatul iniţial, fiind invitat permanent. Producătorul s-a opus vehement. Riscam, zicea el, să plictisim. Atunci am propus ca Luci să participe numai la trei emisiuni succesive. Mult prea repede trebuia să constatăm o criză a invitaţilor cu potenţial de audienţă. Eram totuşi locuitorii unui târg provincios. Primeam sugestii de la amici, necunoscuţi mă opreau pe stradă, felicitându-mă, dar şi indicându-mi o persoană sau alta, nimerită, credeau ei, pentru o apariţie. Am căutat să ţin seama de sugestiile care mi se potriveau şi mie. Mă tentau unele nume cu greutate din trecut, cum ar fi fost sportivi, evrei din protipendada interbelică sau de după război, feţe bisericeşti, artişti, dar şi medici de succes, figuri cu un anume indice de originalitate sau chiar de ciudăţenie, cum ar fi colecţionarii, de exemplu. Mi-am făcut o posibilă listă şi trudeam la contacte. Asta în apropiere de nunta Amaliei. Trebuia să mă ocup cu orice, numai să nu mă ducă gândul spre ea, să nu o transform în obsesie, în singurul punct fix din orizontul meu mental. N-am izbutit decât rareori.

Tensiunea creştea pentru amândoi. Ne vedeam cam la trei–patru zile, ea venea şi urca la mine în apartament

sau, dacă o luam din oraş, opream undeva, în spatele blocului, ea cobora din maşină şi abia apoi suna la interfon ca s-o las înăuntru. Astfel nu riscam să fim văzuţi împreună, evitam aproape toate primejdiile. De altfel, acest obicei cât se poate de bun l-am respectat pe tot parcursul relaţiei. De fiecare dată ajungeam foarte repede în pat, ceea ce o făcea să se plângă că o folosesc doar sexual, iar eu ripostam, amintindu-i că este a mea sporadic şi numai pentru o oră, cel mult două.

— Da, aşa este, numai că vreau să-ţi simt dragostea, nu doar dorinţa de sex.

— Dacă nu o simţi, e grav, am replicat. E atâta dragoste în mine, doar pentru Amalia, încât eu o aud cum ţipă. Mă mir că tu nu.

— O aud şi eu, stai liniştit!

Îi înţelegeam supărarea, mai mult un moft. Nicio femeie nu se resemnează exlusiv la ipostaza de vagin. Tocmai de aceea prelungeam mult momentele de după sex. Stăteam lipiţi, goi, în patul încins, cu draperiile trase în aşa fel încât să obtureze şi cea mai firavă geană de lumină. Mereu ceream bonus şi de fiecare dată Amalia mă refuza, speriată de perspectiva de a rămâne gravidă. Nu foloseam prezervativul, asigurând-o că sunt atent şi nu las acolo, în străfundul ei, niciun spermatozoid. Nu vorbeam niciodată despre ce avea să urmeze. Nu ne-am propus asta, dar simţeam amândoi că nu se cuvine s-o facem.

— Îţi place să faci dragoste cu mine?

— De ce mă întrebi atâta? Ştii bine că-mi place. Orgoliosule!

— Câte orgasme ai avut?

— Nu ştiu, cred că patru. Dar alea nu se numără ca merele.

— I-auzi, de unde să ştiu eu atâtea?

Când se îmbrăca, ripostam. Încercam să mai stea. În glumă, Amalia m-a invitat o dată să fac un gest capital:

— Ştii ce? Răpeşte-mă! Nu mai tot duce muncă de lămurire să nu mă mărit cu el. Dacă mă vrei, răpeşte-mă!

Am rămas blocat. Nu i-am răspuns nici atunci şi nici altă dată. Mult mai târziu mi-am dat seama că nu spunea prostii, că nu mă provoca aiurea. Ar fi vrut s-o răpesc, trebuia s-o fac! Dar zilele au trecut otova şi, cu o seară înainte de nuntă, după emisiune, Amalia m-a sunat şi m-a anunţat că relaţia noastră s-a încheiat. Plângea. M-a rugat să nu o mai caut şi să nu o mai sun. Când am ajuns acasă, m-am prăbuşit în fotoliu. Eram dezintegrat, incapabil să mă reculeg, să mă adun. Mă lovise în cea mai vulnerabilă clipă, când nu aveam niciun scenariu de fugă. Raţiunea îmi spunea că a procedat corect, că presiunea asupra ei era imensă, strivită între dragostea pentru mine şi perspectiva măritişului cu el. Putea claca. Tocmai de aceea găsise soluţia de a rupe cu mine în preziua sau prenoaptea nunţii. În schimb, inima mea avea o cu totul altă versiune. O ameninţa şi o hulea pe cea care, din laşitate, sacrifica dragostea pentru datorie.

Nu puteam dormi. Am încercat s-o sun, dar avea telefonul închis. Atunci i-am trimis un mesaj. Era o şmecherie, de fapt. Când şi-ar fi deschis telefonul, ar fi intrat mesajul meu, ajuns undeva, pe un server. Era indiciul că telefonul era online. A funcţionat! Amalia şi-a deschis telefonul după ora unu. Imediat am sunat-o. Mi-a răspuns — niciun cuvânt, doar un plâns înăbuşit. I-am spus că urc în maşină, merg s-o iau şi ne oprim pe baraj. Mi-a spus să n-o fac:

— Avem casa plină cu oaspeţi, veniţi din alte părţi. Cum să sar pe geam? Riscul este prea mare. Nu veni!

— Am pornit. Te aştept în locul ştiut. Când ajung, trimit un apel.

Nu mi-a răspuns. Am ajuns în centrul localităţii, am dat apelul şi foarte curând i-am văzut silueta. Venea, câştigasem încă o dată. Era însă un câştig amăgitor. Ştiam că voi trăi amar ziua în care urma să decontez toate aceste bucurii, momentele în care ea şi-a călcat pe suflet şi a ales să trăiască mai departe într-o duplicitate ce o rodea ca un cancer.

— De ce ai venit? Mă omori! Ţi-am spus că nu mai pot. Ce se va alege de mine, nu te gândeşti? Eşti un egoist. Nu mai suport, înţelegi?

— Calmează-te, nu puteam să nu vin. Poate fi ultima noastră noapte pe baraj. (A şi fost.)

— Nu pot! Viaţa asta dublă m-a secătuit de tot. O să mor! Peste câteva ore mă mărit şi eu sar pe geam ca să mă întâlnesc cu iubitul. E o nebunie!

Am pornit motorul şi am plecat. Până pe baraj erau mai puţin de doi kilometri. O noapte superbă, cu stele nenumărate. Se vedea întreaga vale, satele răsfirate de-a lungul şoselei, ici-colo câte o luminiţă. Sufla o boare de vânt şi-mi era frig. Am oprit motorul şi am coborât. A venit şi ea lângă mine. Apa din amonte se vedea imensă, ameninţătoare.

— Bine, dacă vrei tu, ne oprim aici.

— Cum adică „dacă vrei tu“? Vezi altă soluţie?

I-am spus că da, văd, puteam să ne iubim în continuare. Nu era un păcat. A început să plângă. Am potolit-o cu greu:

— Iubita mea, Dumnezeu ne-a dat dragostea asta aşa cum s-a putut. Nu avem de ce ne plânge. Este o încercare şi o provocare. A iubi înseamnă a face ceea ce nu se

face! Ţine minte asta. Nu avem dreptul să refuzăm acest dar, chiar dacă el presupune suferinţă, risc şi păcat.

— Nu cred ce spui. Dumnezeu nu poate fi de acord cu un păcat ca al nostru.

— Dragostea nu e un păcat, pentru noi iubirea este dată numai şi numai de Dumnezeu. Aşa cred şi aşa voi crede. Dacă tu ai decis să te măriţi cu el, OK, fă-o! Dar nu ne distruge dragostea. Ea poate supravieţui şi după ziua de mâine.

Nu a vrut să priceapă. Am îmbrăţişat-o, ne-am sărutat, apoi ne-am dus în maşină:

— Vrei să faci dragoste cu mine acum, pentru ultima dată înainte de măritiş?

— Nu ştiu, nu mă întreba…

Ne-am aşezat pe bancheta din spate, ne-am dezbrăcat unul pe celălalt şi ea s-a aşezat în braţele mele. În câteva secunde o simţeam arzând, zbătându-se parcă mai mult ca altă dată. Mai făcuserăm dragoste în maşină de câteva ori, tot acolo, pe baraj. Putea da peste noi oricine, de fiecare dată eram în pericol de-a fi surprinşi. I-am simţit orgasmele venind pe rând, zvâcnind ca nişte vrăbiuţe în bătaia puştii.

— Să ai grijă, te rog! Să ai grijă!

O uram. Ne-am îmbrăcat şi am pornit motorul. Eram cu carnea potolită, cu hormonii calmaţi şi puteam gândi critic. Atunci, chiar atunci, mi-a părut şi mie destul de limpede că era finalul. Când a coborât, mi-a spus pentru prima dată de când ne iubeam fără speranţă şi fără miză pentru viitor:

— Am nevoie de tine, nu uita asta.

— Ai grijă, să zâmbeşti şi să ieşi mâine, de fapt astăzi, bine-n poze. Apoi am adăugat, după un răstimp scurt, cu cruzime deşănţată: Casă de piatră!

Aşa începusem ziua de sâmbătă, în care Amalia Zaciu şi-a unit destinul în faţa lui Dumnezeu, pentru totdeauna, la bine şi la rău, spre a-i fi roabă şi soaţă fidelă, cu Marin Gal. Nu mai ştiu ce am făcut în toată ziua aia, până seara. Pesemne nu cine ştie ce. Se înnoptase deja când am sunat-o pe Mirela. S-a bucurat. Nu o mai sunasem de multişor. Mi-a spus că pot să-i fac o vizită. Mama ei urma să plece cât timp stam acolo. Obţinuse de la doamna Ana acest hatâr. După un duş odihnitor, nervii mi s-au calmat, gândul a evadat, iar Amalia şi nunta ei au început să pălească. M-am dichisit ca şi când m-aş fi dus la o primă întâlnire cu o damă pretenţioasă.

— Vai, ce elegant suntem!, s-a minunat Mirela din scaunul ei când a dat cu ochii de mine. Îmi deschise Alexandra. Am pupat-o pe amândoi obrajii şi am simţit în ea un impuls prietenos. Asta mi-a dat un tonus neaşteptat de ofensiv.

— Mă bucur să te văd acasă, i-am zis Mirelei, apoi am sărutat-o pe buze.

— Alexandra, te rog să-i aduci lui Vlad un pahar cu coniac. Sau mai bine adu sticla. Mănânci ceva? Ştiu că la ora asta nu ai obiceiul să înfuleci.

— Corect, dar sunt şi excepţii. Acum, aş înfuleca, dacă mi-ai da nişte bunătăţi pe gustul meu.

— Oooo! Ce surpriză! Chiar că nu-mi vine să cred. Dar oamenii se mai pot şi schimba, nu-i aşa? Ce avem, Alexandra?

— Ceva peşte şi o salată de vinete. Să fac un platou?

Mirela era numai zâmbet. Se fardase, avea pe ea pantaloni negri şi o bluză ciclam. Muzica era aşa cum ne plăcea nouă — un Chopin cântat de filarmonica din Viena. Am luat-o de mână şi am crezut o clipă că suntem într-o

sală de concert şi ne bucurăm de vieţile noastre. După ce a adus platoul, Alexandra s-a retras la ea în cameră. Prietenul ei, Raul, urma să sosească dintr-o clipă în alta.

— Hai, bea-ţi coniacul. Îmi dai şi mie o moleculă?

— Sigur, cu mult drag, te rog!

— E prima dată când pun alcool în gură, după luni bune, de fapt din seara accidentului.

I-am propus să uităm asta. A sorbit pe jumătate lichidul, iar eu am terminat restul. Sticla era pe bufet, aproape plină, un Jidvei.

Ne-am sărutat, apoi ea mi-a spus la ureche:

— Mi-a fost dor de tine, decalotică!

— Te cred. Şi eu am vrut să te văd.

— Pe cine iubeşti acum?

— Te rog! Să lăsăm asta. Important este că sunt aici, cu tine. Să nu fim patetici.

— Da, bine zici, să nu fim patetici. Trebuie să fiu rezonabilă. Dacă fugi, nu prea mai am cum te ajunge. Avantaj tu, ticălosule!

A spus-o cu drăgălăşenie, aşa cum ştia să spună cândva Mirela un lucru ce izbutea să te excite. O regăseam acum, eram acolo lângă o femeie minunată ce se calibrase pe handicapul ei atât de bine, încât putea să-l transforme, miraculos, într-un avantaj. Niciun sarcasm în vocea ei, nicio fărâmă de resentiment, doar o doză imperceptibilă de nostalgie, de parfum al zilelor ce nu vor mai fi. O femeie, o femeie adevărată Mirela, cu spirit şi carne, ironie şi senzualitate.

Am mâncat peşte şi pâine prăjită cu salată de vinete, apoi o bucată de friptură. Am mai adus un pahar şi am turnat pentru amândoi. Alexandra ni l-a adus pe Raul, un băiat cu plete, ceva mai înalt ca iubita lui, dar la fel

de slab, cu obrajii încă de copil, din care încolţiseră ici-colo smocuri firave de barbă de o culoare incertă. Părea un sfios. Au ieşit repede, după consumarea formalităţilor.

— Cât poţi sta?

— Cât vrei tu, am zis fără ezitare.

— Toată noaptea?

— Dacă vrei asta şi doamna Ana nu face rivuluţie…

Nu ştiu câte pahare de coniac am băut amândoi. La un moment dat, am auzit uşa de la intrare. Mi-a spus că venise cea tocmai pomenită, dar că nu va intra dacă vede veioza aprinsă şi aude Chopin. Şi nu a intrat. Ne sărutam acum cu patimă, cu dorinţă. M-a întrebat, şi i-am simţit toată durerea şi toată disperarea în întrebare:

— Mă vrei? Spune, derbedeule, mă vrei sau te fac terci?

— Cine ar risca un răspuns care să te înfurie? Sunt un laş!

— Atunci ia-mă în braţe din căruciorul ăsta afurisit şi du-mă în pat. Niciodată n-am făcut dragoste în patul meu. Ştii?

— Ştiu, ştiu foarte bine.

Am ridicat-o în braţe. Era grea, s-a agăţat de mine cu amândouă mâinile şi am reuşit s-o duc până în pat. Apoi, acolo, m-am lăsat aproape complet peste ea şi ne-am sărutat iarăşi, pentru a mia oară în noaptea aceea. S-a auzit pendula din hol, cu mecanism şi melodie la fiecare oră şi ea mi-a zis că este miezul nopţii.

— Sunt femeie, am tot ce vrei. Nu te gândi la fututul meu de picior, te rog.

Asta am şi făcut, nu m-am gândit la fututul ei de picior, nici la fututa de nuntă a Amaliei, nici cum o va fute, nesmintit, în dimineaţa de duminică, soţul ei legitim. Să le fie de bine şi de folos! Nu, nu m-am gândit la nimic,

aş putea să jur asta, m-am gândit doar la lumea mea, la cine ştie ce personaj inventat de Faulkner, din memoria sa şi din vraja Sudului.

Cu delicateţe, i-am descheiat nasturii de la bluză şi i-am tras fermoarul pantalonilor, apoi i-am desfăcut cele două copci de la sutien şi sânii ei au fost liberi, dragi şi molateci, aşa cum îi ştiam. Pantalonii au lunecat şi i-am văzut pulpele nervoase, maronii, vesele şi tari şi jur că nu m-am uitat la piciorul ei drept. I-am smuls chilotul de deasupra încheieturii arămii, năpădită acum de un păr cârlionţat, negru, foarte negru şi asta m-a excitat cât se poate de tare. Mâinile ei ştiau unde îmi sunt instrumentele de care mă serveam şi cu care o servisem în atâtea rânduri şi chiar peste rând. Le-a scos la iveală şi a ştiut că sunt acolo pentru ea, pentru a-i celebra pofta de împreunare, dorinţele atâta vreme obligate să hiberneze.

— Hai, intră în mine!

— Acum, acum este bine?

Mi-a spus tot ce este bine să fac, ca atunci, în camera de pensiune, când ne-a surprins doamna Ana. Braţele îi erau ba drăgăstoase, lunecând pe spinarea mea ademenită de tăişul unghiilor, ba ca nişte menghini cu care strângea şi cerea gaz peste foc. Ne-am surpat amândoi ultimele zăgazuri, apoi m-am rostogolit spre perete şi ea a rămas întinsă pe spate, respirând greu, transpirată, cu ochii închişi şi palmele umede. După multe minute, când s-a auzit iarăşi pendula din hol, a zis:

— Aveam nevoie de asta. Ai făcut-o din milă?

— Mirela, cum poţi spune aşa ceva? Ai simţit că aş fi avut vreo milă faţă de fundul tău?

— Nu, sunt rea. Iartă-mă!

— Nu ai niciun motiv de frustrare. Eşti la fel de bună ca totdeauna. Şi ce dacă n-o mai putem face pe la spate?

Am râs de ne-am spart, apoi am adormit nu ştiu până la ce oră, dar mi-a sunat telefonul. Era Amalia. Mă suna din baie, unde se refugiase pentru a fi singură:

— Te iubesc! Nu uita că te iubesc şi am nevoie de tine!

Am închis şi am văzut că era două şi un sfert. M-am întins iar lângă Mirela, care nu cred să fi auzit ceva. Pe la cinci m-am îmbrăcat şi am plecat la îndemnul ei, grijulie să nu se trezească maică-sa.

Cam asta s-a petrecut în acea noapte. Apoi am plecat cu maşina în staţiunea din apropiere, am stat la soare şi am făcut baie. Câţiva mă recunoscuseră. Eram deja o vedetă, un chip de pe sticla magică. La patru după-amiază, m-a sunat iar Amalia. Acelaşi mesaj — mă iubeşte şi are nevoie de mine. Aş fi vrut s-o întreb cum a fost partida de sex cu Marin, dar m-am abţinut. Doar un porc de câine ar fi întrebat-o aşa ceva.

— Mâine te sun şi ne întâlnim, mi-a mai spus.

— O să vedem abia mâine, i-am zis.

Mă descopeream gelos, incapabil să accept că ea va sta, de-acum, noapte de noapte într-un pat cu el şi îi va fi trupeşte la dispoziţie, pentru că, nu-i aşa?, soţul şi soţia sunt două părţi ale unui întreg, iar totul e la comun, după poftă şi mai ales după datina strict obligatorie. Amalia mea era acum un sub-Marin de ocazie.

Mă culc în câteva minute. Este trei dimineaţa. Duhul suspectat îmi face un marcaj strict, mă filează şi cred că e pregătit să mă sugrume. Mi-e frică să adorm. Dacă nu mă voi mai trezi? Să-i spun lui Costăchel? Nu. Deocamdată nu! Mă va considera un spăimos.

Mă bucur că am scos-o binişor la capăt. Mi-a fost groază de momentul în care va trebui să evoc noaptea nunţii ei.

10

Toamna acelui an a fost cea mai fierbinte din toată perioada petrecută cu Amalia. Frica să nu o pierd s-a risipit complet după nuntă. Ne-am văzut imediat, la început am trecut printr-o fază de tatonare, de relativă stânjeneală, când mi-a mărturisit c ă nu avusese încotro şi trebuise să facă sex cu el în dimineaţa de duminică, în gineceul hotelului în care fusese organizată sindrofia. Era iritată că îi tot puneam întrebări şi a izbucnit:

— N-am nicio plăcere s-o fac cu el şi, crede-mă, nu mă dăruiesc, doar suport ce se întâmplă. Strici tot dacă mă tot întrebi de asta.

— Pentru mine este important şi dureros, pentru că te iubesc. Orice atingere a lui mi se pare un abuz, o blasfemie. Nu credeam să gândesc aşa, nu mi s-a întâmplat cu alte femei, numai acum, cu tine. Ar trebui să te bucure asta. Apoi, fie că voi vorbi sau nu despre el şi despre faptul că faceţi sex, dragostea noastră se va strica oricum, din simplul motiv că sfidăm principiul iubirii ca neatingere.

— Lasă teoria. Aici nu e vorba de un curs. Te iubesc! Am nevoie de tine şi vreau să fiu cu tine. Mi-e greu acum şi nu ştiu ce se va întâmpla.

— Vreau să înţelegi că nu suntem doi amanţi, ci doi iubiţi. Chiar dacă diferenţa de vârstă dintre noi e mai mare de douăzeci şi cinci de ani.

Am făcut paradă de experienţa mea şi i-am explicat care ar fi diferenţa. Amantul pune accentul pe plăcere, pe palmares şi pe dreptul de a pleca la primul indiciu de saţietate. Pentru el, femeia sau partenera este doar închiriată, luată într-un aranjament pauşal, element într-un rând. Şi alţii pot avea acces la ea, fără nicio ranchiună, fără a declanşa regrete sau vreun dram de durere. În schimb, iubitul are obsesia femeii ca partener exclusiv. Nu acceptă niciun rival şi insistă pentru fidelitate. Atitudinea lui este aceea a unui proprietar cu drept de uzufruct extins pe toată viaţa. În acest sens îşi apără cu dinţii „teritoriul" sau „cetatea", reacţionând violent împotriva oricărui invadator.

— Te doresc! Mă duc la baie.

— Să fac patul?, am întrebat, deşi ştiam că întrebarea mea o s-o indispună.

— Fă ce vrei, mi-a răspuns peste umăr.

Când s-a întors, trăsesem perdelele şi mă vârâsem sub plapumă. S-a dezbrăcat, rugându-mă să nu mă uit la ea. I-am scos lenjeria şi a rămas goală. O emoţie nedefinită ne luase pe amândoi în stăpânire. Era, poate, stafia lui. Ne-am dezlănţuit şi mi s-a dăruit, cu o anume impetuozitate. A durat mult şi a fost plăcut, atât de plăcut încât aş fi vrut să continue până în clipa de faţă.

— Avem noroc, mi-a spus, sprijinindu-şi capul pe umărul meu. O să locuim în oraş, cu chirie, aşa că ne vom putea vedea. Mă angajez mâine la fabrica de textile a unuia, Adrian Baicu, prieten cu Marin. Voi lucra ca designer şi voi primi pentru început cincisprezece milioane.

— Asta e bine. Dar ai de gând să trăieşti o viaţă întreagă cu Marin?

— Nu ştiu, iubirea mea, nu mă întreba asta acum. Te rog! Nu vreau să-i aud numele când sunt cu tine. De altfel, peste tot spun că mă cheamă Amalia Zaciu, nu Gal, iar verigheta voi evita s-o port pe cât posibil. Pe tine te iubesc! Doar pe tine şi numai la tine îmi stă gândul, în fiecare clipă. Mai mult nu pot…

— Ce faci cu lucrurile primite de la mine?

— Mă ajută să rezist, îmi sunt dragi şi te înlocuiesc pe tine, îţi suplinesc lipsa atâta cât pot.

— Fain, într-un fel ai găsit un supleant în darurile mele.

— Eşti un cicălitor, nu mai vorbesc cu tine.

Într-o noapte, pe baraj, îi dădusem tricoul meu negru şi ea mi-a dat în schimb un tricou aproape ud, în care fusese îmbrăcată cât am făcut dragoste în maşină. Apoi îi mai dăruisem o broscuţă ţestoasă în care pusesem două pietre semipreţioase reprezentând zodia fiecăruia. Le luasem de la Ornela, care are magazinul de haine de piele şi obiecte de galanterie, prietena Mirelei.

Am vrut un bonus, la început s-a opus, apoi a fost de acord, cu condiţia să-mi spăl înainte zona ruşinoasă, bine-bine, la baie, pentru ca nu cumva vreo fărâmă de sămânţă să fi rămas acolo, pe traseu, la pândă, gata-gata să invadeze zona ei de odrăslire. Am fost de acord, însă am luat-o şi pe ea, aşa că am făcut dragoste în baie, dar cu becul stins. Nu dorea cu niciun preţ să-i privesc goliciunea, mai ales zgămâiocul inghinal, pe care l-am vrut neras, *sauvage*, împodobit în mod natural cu părul ce-i dădea mister şi-mi inducea un fior pătimaş. Am terminat tot în pat, după ce m-am străduit să fiu atent şi să-mi las jeturile fierbinţi pe pântecul femeii.

Totul era minunat câtă vreme eram împreună. Imediat ce ne despărţeam, începea pentru mine calvarul. El se înteţea seara. Îmi era imposibil să nu mi-o imaginez călărită de el, obligată să i se ofere, poate să i-o şi sugă, apoi să stea în poziţia indicată, până la momentul înmuierii. Degeaba îmi tot spunea Amalia să nu mă torturez cu închipuirea mea chinuitoare, că nu se petrece ce-mi secretă mintea înfierbântată. Intrasem vârtos în rolul de iubit şi sufeream că draga mea nu-mi este în proprietate exclusivă. Pentru prima dată cedasem drepturile de amant şi asta-mi făcea rău.

— Dacă vrei, hai să ne oprim, propunea ea, atunci când vehemenţele mele deveneau greu de îndurat.

— Da, cred că ar fi mult mai nimerit. Ne-am linişti, şi-ar vedea fiecare de ale lui.

Mă gândisem chiar să-i cer să plece şi să mă caute abia după ce-şi va fi rezolvat problema cu el, prin divorţ, desigur. Dar n-am îndrăznit să-mi rostesc gândul şi bine am făcut, pentru că mai apoi tot acest şuvoi pătimaş s-a mai îmblânzit. Ştiam că iubirea noastră rezistă doar pentru că ea e măritată cu Marin, iar hoţul din mine era mereu îndemnat la acţiuni de brigandaj. Asta am înţeles mai târziu, dar atunci, imediat după nuntă, puteam jura că este singura femeie din lume nu doar dorită de mine, dar şi pe de-a-ntregul cuvenită. Am negociat cu ea chiar şi de câte ori să facă sex cu el, având încuviinţarea mea, dată cu inima strânsă: maximum de două ori pe săptămână! În realitate, ea reuşise performanţa s-o facă doar de două ori pe lună. O credeam, nu avea de ce să mă mintă. Acum ştiu prea bine ce prostie a fost tot jocul de-a interdicţia. În fond, era la fel de vătămător dacă o făceau o dată pe an sau în fiece oră.

Îi ceream la ultimul telefon din zi:

— Iubita mea, să nu mă înşeli şi să dormi cu mine în braţe!

— Bine, n-am să te înşel. Să dormi şi tu cu mine în braţe!

Astea pot părea acum, ba chiar sunt nişte dulcegării de iubăreţi cu coşuri pe frunte. Atunci însă sufeream ori de câte ori îmi spunea că nu a avut ce face şi l-a lăsat să i-o tragă, într-un târziu, când nu mai avea încotro. Mă revoltam:

— Cum adică, n-ai avut încotro?

— Aşa, înţelege, n-am avut cum să mă opun.

— Vrei să spui că a fost violent?

— A fost violent, dar nu aşa cum crezi tu. Sunt soţia lui totuşi, nu pot să-l tot refuz.

— OK. Rămâi soţia lui. Să nu mă mai suni!

Au fost nişte certuri stârnite toate de imbecilitatea mea. Azi nu le-aş mai provoca, dar atunci eram iubitul Amaliei, iar Amalia era iubita mea măritată cu un alt bărbat. Infernal! Imposibil de rezolvat o situaţie ce părea blocată etern. Ea nu mă mai suna câteva ore, apoi urma şuvoiul de apeluri şi mesaje. Îşi cerea iertare, plângea, îmi promitea că nu o s-o mai facă cu el. Am înţeles repede că este dependentă de mine, că orice despărţire îi generează o stare de isterie, de imposibilă acceptare a statutului de soaţă a lui Marin. Mă iubea mult mai mult decât eram dispus să accept, aveam de fapt o relaţie la limita patologiei. Puritatea şi păcatul alcătuiau un amestec ce putea exploda ca un arsenal unde flacăra unei brichete riscă să declanşeze catastrofa. O iubire pigmentată cu uluitoare momente de suferinţă, asta era relaţia noastră. La un moment dat, devenisem sadic, speculând ascendentul meu

asupra bietei Amalia, forţând până dincolo de stupiditate şi făcând-o să sufere înmiit pentru stările mele agresive de proprietar al unui bun dat în custodie. O chinuiam, dar fără bună ştiinţă, ci exclusiv ca o compensaţie pentru trăirile mele acutizate de gelozie:

— Nu mai pot. Mă faci să mă îndepărtez de tine, a încercat să mă avertizeze.

— Poate că aşa trebuie să se întâmple.

— Nu, nu cred asta. De ce nu-ţi ajunge că te iubesc?

— Pentru că, ţi-am mai spus, un iubit este cu totul altfel decât un amant. Hai să fim doar amanţi şi nu te voi mai tortura cu excesele mele sentimentale!

— Nu, nu vreau să fiu amanta ta. Ori iubită, ori nimic.

— Atunci, tare mi-e teamă că ne vom îndrepta spre final.

Toate discuţiile astea aveau loc fie la telefon, rar, foarte rar, fie când venea la mine şi nu făceam dragoste, de cele mai multe ori din pricini de fiziologie feminină. Cum ajungeam în pat, dispărea tensiunea, ne lăsam iubit fiecare de celălalt, fără reproşuri sau frustrări. Sexul funcţiona impecabil. Era adorabilă în pudicitatea ei netrucată, mereu pătimaşă, fără stridenţe şi vulgarităţi, chiar dacă o obligam câteodată să-mi ceară ce să-i fac în mod deocheat.

În afara weekendurilor ne vedeam zilnic. Acelaşi scenariu, fără ca plictisul să ne dea târcoale, coregrafiile erosului având miraculoasa putere de-a nu ne slei patima. Destul de des, suna el. Se ridica din pat şi se ducea în cealaltă cameră, discutau şi apoi se întorcea în pat. Asta mă irita, dar poate că era mai bine aşa, cu toate că o suspectam că are un dublu standard, că-mi ascunde ceva monstruos, eventual faptul că şi cu el e tandră, că şi Marin are

măiestria de-a o satisface. Demonul era în mine, neadormit, mereu vigilent, gata să mă isterizeze şi să-mi comande reacţii alimentate de gelozie şi scepticism.

Pe la începutul lui octombrie, am trăit experienţa primei nopţi împreună, după nunta ei. Marin plecase cred la Bucureşti, ea m-a sunat şi m-a anunţat încă de dimineaţă. Toată ziua am simţit că eram în stare să mişc munţii din loc. Am cumpărat de la Ornela esenţe exotice pentru baie şi beţe aromatice, iar din piaţă am adus cinci trandafiri superbi, roşii, ale căror petale le-am împrăştiat pe pat. La nouă, când a venit cu un taxi, eram stors de aşteptare. Iarăşi îmi trecuseră prin minte scenarii frustrante, cum că el nu plecase de fapt, ci a vrut să vadă ce face ea, pentru că poate avea bănuieli, sau că frica o s-o blocheze pe Amalia, care va decide în ultima clipă că este mai înţelept să nu rişte. Dar ea a venit, a riscat pentru mine, pentru noi, fapt care m-a lăsat aproape indiferent.

Când a ajuns în hol, am luat-o în braţe:

— În noaptea asta eşti mireasa mea, i-am zis.

— Da, sunt mireasa ta, acum şi pentru totdeauna.

Exaltări de îndrăgostiţi, fireşte, stări de care mai oricine poate râde superior. Aveam mici spaime pentru felul cum va decurge noaptea. Nu privind potenţa mea erotică, sexuală, ci din altă pricină. Trăind singur, aveam un indice redus de suportabilitate faţă de tot ceea ce îmi era străin. Inclusiv în privinţa femeilor care deveneau supărătoare imediat ce depăşeau răstimpul rezonabil de rămânere în preajma mea. Dar cu Amalia a fost totul în bună regulă. Ne-am iubit de trei sau patru ori, până când a spus să ne oprim. Curios a fost că el nu a sunat-o, dar am aflat apoi că Amalia îşi închisese telefonul, explicându-i pe

urmă soţului că i s-a descărcat şi nu a băgat de seamă. A crezut-o, poate tocmai pentru că era o minciună simplă, convingătoare, fără vreun scenariu prealabil subtil.

Ne-am iubit, aşadar, peste petale de trandafiri, apoi şi în cada de la baie, după ce am înmiresmat apa cu esenţa de eucalipt. A fost un basm! Noaptea aceea mi-a rămas ca o dovadă, un argument că, prin dragoste, moartea îţi pare o fantasmă, iar răutatea o neghiobie. Amalia era covârşită de energia inepuizabilă a erosului şi cerea pauze de rehidratare. Eu profitam şi luam lichidul vital direct din gura ei. Atunci, în noaptea aceea, am făcut pentru prima dată sex oral. Nu am întrebat-o dacă vrea, totul a fost firesc, fără vreun instructaj, fără a-i cere permisiunea, doar ca plăcere pură. Poate cel mai deplin orgasm l-a avut când i-am lins fărâma de carne de deasupra văgăunii cu nectar. Singurul lucru regretabil a fost că noaptea nu a ţinut o veşnicie. Deşi era sâmbătă spre duminică, de cum s-a trezit, Amalia a făcut un duş şi s-a îmbrăcat. Când m-am sculat, am văzut-o ca pe un globe-trotter ce se grăbeşte spre următorul punct de control al traficului:

— De ce vrei să compromiţi noaptea asta?

— Trebuie să plec ca să-mi activez telefonul. Înţelege-mă, altfel pierdem tot.

— Mai stai, te rog. Poate luăm micul dejun împreună şi credem în iluzia că eşti soţia mea. Doar în dimineaţa asta…

— Nu, plec. Înţelege-mă, iubirea mea. Nu mai pot sta. A fost minunat, aş mai vrea să rămân, dar nu pot.

Pentru idiotul de mine nu a mai contat noaptea aceea fascinantă, ci faptul că-mi refuza un capriciu. M-am enervat, m-am ridicat din pat şi, în loc s-o sărut şi să-i mulţumesc în genunchi, i-am deschis uşa:

— Du-te, i-am zis, pleacă. Trebuie să fii pregătită ca să-i dai şi lui satisfacţie!

— Nu spune asta!

A plecat plângând şi am suferit ca un câine, am blestemat-o şi apoi am iubit-o în gând. Eram nedrept, în mine se cuibărise un monstru.

Am vrut să ies, să fac o plimbare, să dau o raită prin piaţă. Când am deschis uşa balconului cu gândul să văd strada, geamurile blocului de dincolo, cerul şi poate şi îngerii din el, mi s-a făcut rău. Un hău s-a căscat şi o fracţiune de secundă n-am mai ştiut de mine. Cât o fi durat interludiul inconştienţei, al morţii în regim de respiraţie şi puls? Când m-am trezit, mi-am dat seama că mă prăbuşisem între balcon şi bucătărie. M-am ridicat. Lumea se construia din bucăţi minuscule, aparent fără legătură, simpli atomi ai haosului din mine.

— Alo! Domnul doctor Porumbescu?

— Da, la telefon!

— Sunt Vlad, Vlad Codreanu. Sunteţi în urbe?

— Nu, sunt la pescuit. S-a întâmplat ceva?

— Nu foarte grav. O să vă sun mâine, dacă sunteţi la spital.

— Sigur, aştept telefonul dumneavoastră. De mult vreau să vă felicit pentru emisiuni.

A doua zi, luni, am fost internat în spital, dar n-am vrut să rămân. Investigaţiile care au urmat au depistat un anevrism cerebral. Nu putea fi operat. Riscul era mai mare decât dacă l-aş fi ignorat pur şi simplu şi aş fi trăit ca şi când n-aş fi ştiut. Nu-mi era greu să mă prefac, dimpotrivă, asta părea arta mea de căpătâi.

— Ce nu trebuie să fac?, am întrebat-o pe doamna doctor Vaş.

— Nimic din ceea ce faceţi. Ar trebui să staţi la pat, să priviţi în tavan şi să vă rezumaţi la efortul de a respira. Atât!

— Nu pot. Adică nu pot să fac nimicul.

— Atunci trebuie să vă asumaţi şi riscul.

— În scris?

— Nu. Scrisul nu contează aici. Nu este o chestiune de a lua cunoştinţă de…

Am plecat cu rezultatele RMN-ului sub braţ. Le mai am încă.

11

Mi-am încercat norocul. Acum câteva minute i-am cerut asistentei să mă ajute. La început m-a privit cu mefienţă, apoi s-a arătat dispusă, ba chiar înviorată de faptul că mi-o fac complice. Voiam să ştiu dacă pe Amalia o zărisem de câteva ori, fie în parc, fie într-o încăpere din corpul central al spitalului. Era important să aflu, iar doctorul Costăchel nu putea fi sursa informaţiei care să-mi astâmpere curiozitatea. Iată, mi-am zis, Amalia nu mă lasă nici acum, şi aici fiinţa ei rămânea în preajma mea, chiar dacă totul s-a spulberat, s-a transformat în nebunie, un fel de umbră continuă să-mi stea în preajmă, ca pavăză sau doar ca simplă însoţitoare.

— Încerc să aflu, domnule Codreanu. Nu cred să fie o problemă. Cum o cheamă?

— Amalia, Amalia Gal. Poate îi găsiţi numele în scriptele vreunei secţii.

— Mă interesez. Dar după ce termin tratamentele.

Se uita la mine altfel decât la începutul discuţiei, când oferta de-a mă ajuta nu era ştirbită de nicio reţinere. Nu, oricum nu am suspectat-o vreo clipă de bunăvoinţă. Nu sunt convins că, atunci când a ieşit, nu s-a dus direct la doctorul Costăchel. Voi afla asta destul de repede. Tare aş vrea să fie numai un puseu nemotivat de suspiciune, o simplă amăgire sau efectul impresiei că sunt urmărit de vedenie.

Punct şi virgulă, emisiunea lansată în vara acelui an, s-a mutat în studioul postului *Civic TV* la mijlocul lui septembrie. Şi formatul s-a modificat, renunţând la trei invitaţi şi acceptând formula de doi, tocmai pentru a nu epuiza prea repede micul lot de posibili protagonişti ai emisiunilor mele. Miza a început să crească şi ea: aduceam în platou celebrităţi ale zilei, mai ales oameni din administraţia locală, de la primar, prefect sau şeful poliţiei, până la patroni cu faimă. Începusem să iau şi telefoane în direct, dar nu mai mult de două pentru fiecare invitat. De mare succes s-au bucurat filmuleţele de prezentare, mai ales că erau realizate în trio. Eu scriam scenariul filmului, Dani Vandici era cameramanul alocat emisiunii, iar Cori Blaga punea vocea. În scurtă vreme, am format o echipă şi ne-am împrietenit. Dani era un profesionist, băiat cu bun-simţ, dar şi cu disponibilitatea de a lucra şi de a fi un camarad de nădejde. Fusese în tinereţe luptător, îi plăcea rockul metalic şi cocheta cu sataniştii. Figura lui de ins de treabă, mereu cu zâmbetul pe buze, era cunoscută de tot zaţul oraşului, care noapte de noapte dădea însufleţire barurilor din centru. În ceea ce-l priveşte pe Cori, trăia singur de când maică-sa plecase în Germania, de unde îi trimitea bani şi pachete, îşi omora timpul cu femei fără pretenţii şi nutrea speranţa

că într-o zi va deveni un actor cunoscut. Îi plăceau farsele şi de cele mai multe ori se dădea în spectacol tocmai în barurile unde se îmbăta împreună cu Dani. Avea o expresie de ins mereu amuzat, aşteptând să-i cadă blestemata aia de cărămidă-n cap. Îl cunoşteau toţi şi nimeni nu se supăra când sărea peste cal. I-am dus la Şişu şi a fost o nebunie. Fetele au smuls hainele de pe ei, Dani a dansat la bară mai toată noaptea, iar Cori a turnat în el două sticle de tequila, tocmai primite de la mama ce-l hrănea ca o barză pe puiul ei neajutorat şi mereu cu foamea-n cioc.

— Bă, am aflat că eşti beteag, m-a abordat Şişu. Mi-a spus nu ştiu ce doctor, care mi-a cinstit casa şi-a tratat cu şampanie şi pulă pe Dana şi pe Olga.

— Uite ce mică-i lumea. Nimic serios. Ca şi când te-ar durea în cot, am zis şi am râs.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa, dar proba o poţi face aici, în seara asta. Păcat că a plecat Angela, dar avem o domnişoară nouă. Valentina, vino încoace şi prezintă-te domnului Vlad.

S-a apropiat o fată sumar îmbrăcată, mi-a întins mâna, şi-a spus numele şi m-a întrebat dacă poate să-mi ţină companie. Avea un timbru plăcut, cu un puternic accent basarabean. Brunetă, cu un trup bine legat, părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Parfumul ei de mosc era chiar îmbietor. Nu prea se închega discuţia, totuşi speram să se ivească niscaiva clienţi şi să scap. A apucat să-mi spună că este găgăuză, lucru care m-a făcut brusc atent. Lucrase la o fabrică de şampanie de pe lângă Chişinău, avusese un amant, un anume Dumitru, care delapidase nişte bani, ea l-a împrumutat, a rămas falită şi a venit să-şi refacă viaţa, dar mai ales puşculiţa.

— Ai un nume frumos, i-am zis.

— Mulţumesc!

— Şi tu eşti frumoasă, chiar dacă luminile astea din bar, neoanele violete şi albăstrui, mai degrabă induc în eroare decât te ajută să afli cum este fiinţa de lângă tine.

— Dacă vrei s-o vezi pe Valentina mai bine, duceţi-vă la mine în birou, ne-a invitat Şişu.

Dani şi Cori se dădeau în spectacol, unul forţându-şi talentul de dansator, celălalt ocupat cu ţâţele Adrianei, pe care le sugea, convins că trebuie să se hrănească înainte de miezul nopţii cu lapte de fată mare, altfel era în primejdie să-l mănânce vârcolacii.

— Suge, Cori, îl invita Şişu, fată mare ca Adriana nu se mai există pe faţa pământului. Laptele ei te poate face om! Dacă o lingi şi jos, bistoş îţi vine şi mintea la loc.

— Nu vreau să-mi vină, că mă spânzur. Doar să nu mă înşface strigoii, atât!

Andra ne-a adus nişte sandviciuri, iar Şişu a găsit de cuviinţă să închidă barul, tocmai pentru a ne putea distra în voie. Gestul lui a fost primit cu aplauze de toţi, iar fetele s-au şi dezbrăcat în secundele următoare. Valentina m-a luat de mână şi mi-a spus să mergem în biroul şefului.

— Vino să vezi ce frumoasă sunt!

— Vin, numai să beau şi eu o gură de tequila dacă tot rămânem peste noapte aici şi nu mai trebuie să fac pe şoferul.

— Ia-l cu tine. Eu vă aduc o sticlă cu apă minerală.

Ştiam biroul, mai încercasem canapeaua cu Marcela sau poate cu alta. Auzeam ţipetele lui Cori, râsul lui Dani şi al fetelor. Valentina îmi zâmbea, avea un ten curat, ochii verzui, obrajii palizi, întinşi, sânii nu foarte bogaţi în sutienul vernil. O rochie scurtă, albă, lăsa să i se vadă

pulpele sidefii, prin pielea cărora se distingeau cât se poate de clar venele, în ramificaţii bogate.

— Eşti supărat? Nu prea pari în apele tale.

— Ce făceai la combinatul de fabricat şampanie?

— Contabilitate. Eram subalterna lui Dumitru, bărbatul pe care l-am salvat şi pe care îl mai iubesc. E însurat cu o rusoaică şi are trei băieţi.

N-am mai întrebat-o nimic, am băut doar din paharul de tequila şi apoi i l-am întins şi ei. N-a vrut să bea. Eram amândoi în picioare. În aceeaşi poziţie fusesem şi cu cinci sau şase ore în urmă, când Amalia venise la mine, tulburată, aproape stinsă. Mi-a spus, după ce şi-a ferit gura de sărutul meu:

— Sunt gravidă! Am făcut testul de două ori şi de fiecare dată au apărut cele două linii. Nemernicule! Ţi-am cerut să fii atent, să ai grijă. Acum uite ce mi-ai făcut. Sunt nenorocită!

Am luat-o în braţe, s-a zbătut. I-am spus că nu este atât de teribil cum crede ea.

— Vrei să faci avort?

— Ce altceva să fac? Cum să dau naştere unui copil când nu sunt pregătită?

— Bine, ţine minte ce-ţi spun. Dacă vrei să faci avort, te ajut. Nu trebuie să te îngrijoreze asta. Ştiu însă că trauma unei femei este mare în asemenea situaţii. De aceea, nu eu decid, tu trebuie să iei hotărârea.

— O să fiu o asasină, a spus, izbucnind în plâns, dar mult mai intens. Tot aici plânsese şi Mirela, în noaptea violului…

— Disperarea nu ajută la nimic. Dacă vrei avort, vorbesc cu doctorul Fulea. Tocmai am făcut o emisiune cu el şi are cea mai mare notorietate printre ginecologi.

— Sunt o criminală. Ucid fiinţa care trăieşte în mine. Sunt un monstru!

— Atunci nu fi un monstru. Lasă fiinţa să crească în tine şi sunt gata să-mi asum toată răspunderea.

Asta a înfuriat-o. Nu dorea să rişte despărţirea de el, în eventualitatea în care ar fi păstrat sarcina şi mi-aş fi revendicat contribuţia.

— Tu nu înţelegi că Marin mă omoară dacă află. Mă omoară, asta e clar. Mi-a spus-o. Dacă îl înşel, mă omoară. Asta va face şi apoi nu-l priveşte, nu-i pasă.

A stat o jumătate de oră. Cea mai prăpădită jumătate de oră din viaţa mea. Cât de mult aş fi vrut ca Amalia să ia altă decizie! Nu aveam însă dreptul s-o influenţez. Îi era viaţa în joc, eu doar puteam profita, în sfârşit, de sarcină, asemenea cucului care îşi lasă oul în cuib străin. La despărţire am sărutat-o, şi gustul lacrimilor ei îl simt şi acum. Un gust de nămol sau de mort stătut.

Cheful de la Şişu fusese programat, aşa că nu aveam cum să-l amân, Dani şi Cori îl aşteptau de multă vreme, înnebuniţi de perspectiva unei nopţi cu fete de ocazie. Amalia nu mi-a mai dat niciun semn, aşa că am decis să mai aştept o zi, înainte de a-l contacta pe doctorul Emilian Fulea.

Acum cincisprezece minute a năvălit în rezervă doctorul Costăchel. Niciodată nu l-am văzut în aşa hal de nervi. Tremura, avea o expresie de dement, ochii îi erau ficşi, ameninţători, morbizi. Am ştiut din prima ce se petrecuse.

— Domnule, de când îţi permiţi dumneata, ca pacient, să faci pe detectivul aici? Cine te consideri? Faptul că mă port cu tine altfel decât cu ceilalţi crezi că-ţi dă permisiunea de a-ţi face de cap? Nu, domnule, tot un pacient rămâi.

— Calmaţi-vă, domnule doctor. N-am ucis pe nimeni, la urma-urmei. I-am cerut doar un serviciu doamnei asistente.

— Nu ai dreptul aici să ceri servicii cuiva. Dimpotrivă, eşti la dispoziţia personalului. În plus, chiar dacă ţi se pare nedrept, nu ai dreptul să ştii decât ceea ce-ţi permit eu să ştii, clar?

— Nu, nu e clar!

— Atunci va trebui să-ţi fie de acum încolo. Ai ajuns aici cu un picior în groapă. Am făcut minuni ca să te scot din demenţă. În plus, poate ai uitat şi atunci mă văd silit să-ţi împrospătez eu memoria. Din cauza ta două femei au fost nenorocite, au rămas captive într-o lume tenebroasă, pe care ai creat-o singur şi în care le-ai zvârlit cu bună ştiinţă.

— Nu ştiu dacă lucrurile stau tocmai aşa, domnule doctor.

Cutezanţa mea de a para acuzaţiile l-a întărâtat la culme. Aproape că nu mai putea articula cuvintele.

— Eşti, eşti, nici nu ştiu cum să spun că eşti, că dacă te fac iresponsabil poate crezi că e un compliment. Eşti o hienă, un şacal fără scrupule.

— Mulţumesc pentru oglinda pe care mi-aţi pus-o în faţă, domnule doctor.

S-a calmat atunci neaşteptat de repede. Se uita speriat la mine şi parcă regreta întreaga scenă. Într-adevăr, dacă un observator ar fi văzut din afară ce se petrecuse în rezerva mea, cred că l-ar fi considerat pe el pacientul, nicidecum pe mine. Aproape că mi-a cerut scuze, apoi a zis că nu trebuie cu nici-un preţ să mă mai gândesc la Amalia sau la Mirela. Echilibrul în care reuşise să mă aducă era încă foarte fragil. Gheaţa pe care păşeam avea doar câţiva milimetri, iar hăul rece de dedesubt mă putea înghiţi într-o clipită.

— Te invit la prudenţă maximă. Te rog să nu mai faci nimic fără să mă consulţi. Spovedania văd că merge bine şi

constat că te ajută în terapia pe care am decis s-o urmăm în privinţa ta. Te implor să nu te supraestimezi. Uneori, la cei cu afecţiuni psihice, inteligenţa este un factor agravant, o capcană, crede-mă. Am avut mereu încredere în dumneata şi nu vreau să clacăm acum, când am mari speranţe că vei fi salvat. Pentru asta însă, chiar dumneata, ca pacient, ai mari obligaţii, pe care mizez la fel de mult ca pe terapia în sine.

I-am promis că voi fi cuminte, că mă voi limita la confesiunea cerută şi nu voi mai avea iniţiative prosteşti. A ieşit mulţumit, oricum, mai calm.

Avortul l-a făcut, într-adevăr, doctorul Fulea, pe la sfârşitul lui septembrie sau începutul lui octombrie. În jurnalul meu scrie precis data, dar de aici, din spital, nu am cum să verific. Cabinetul era aproape de locuinţa mea, iar Amalia venise împreună cu soră-sa, Natalia, pe la cinci, după-amiază. M-a sunat înainte şi mi-a spus că are emoţii, că tremură ca varga şi nu ştie cum va rezista. I-am spus că, dacă vrea, vin şi eu acolo. M-am îmbrăcat şi am coborât. În cinci minute eram în faţa cabinetului.

— Hai să intrăm, a zis ea cu o voce străină, metalică, înghеţată.

Am aşteptat şi după nici două minute a ieşit Natalia şi mi-a propus să ne plimbăm puţin, pentru că oricum operaţia urma să dureze mai bine de-o jumătate de oră.

— Bine, hai să ne plimbăm.

Câteva minute niciunul nu am scos un cuvânt, apoi Natalia mi-a spus că Marin primise indiferent vestea că Amalia vine să facă avort. La ora aceea juca fotbal, undeva pe un teren aflat lângă stadionul municipal, cu mai mulţi colegi şi amici. Atunci am aflat, de la Natalia, câte

ceva despre familia Zaciu. Niciodată nu avusesem timp să stau liniştit la taclale cu Amalia, ca să-mi spună despre ea şi familia ei. Ori făceam dragoste, ori ne certam, tot amintindu-i oroarea de-a mi-o imagina făcând sex cu el.

Mama lor murise când Amalia avea opt ani, iar Natalia şaisprezece, din cauza unui cancer la sân, locul ei fiind luat de bunica lor, Ana. Tatăl, Sorin Zaciu, secretar la primăria din comună, s-a recăsătorit cu o educatoare din sat, Victoriţa, dar cele două surori nu reuşiseră să se adapteze la noua situaţie. Mai degrabă o ignorau pe noua lor mamă, aveau şi conflicte generate de-o ostilitate endemică.

— Bunica din partea mamei a fost mama noastră. Aşa îi şi spuneam — *maică*!, iar eu, fiind mai mare, am avut grijă şi de Amalia, până să meargă la liceu. Ne-am înţeles bine şi cred că şi acum este la fel, chiar dacă nu totdeauna îi aprob unele gesturi.

— Ca de exemplu…

— Faptul că s-a măritat cu Marin, de exemplu, nu l-am înţeles niciodată, pentru că ştiu că nu-l iubeşte. A vrut să se mărite doar pentru că mereu i-a fost frică să nu rămână fată bătrână, ca mine.

— Tu de ce nu te-ai măritat?

— Am tot amânat până mi-am dat seama că pasul devine tot mai greu. Am avut un prieten care a găsit pe o alta şi uite că am rămas singură. Acum mi-ar fi greu să suport în casă un bărbat, care să-mi dea ordine şi poate chiar să mă înjure şi să-mi tragă palme. Încerc să mă descurc.

Natalia terminase filologia şi era profesoară de franceză şi română la o şcoală generală. După o jumătate de

oră, ne-am întors. Când am ajuns în faţa cabinetului ginecologic, ea a intrat, iar eu am mers să aduc maşina. Le-am văzut ieşind, Amalia la mijloc, sprijinită de Natalia şi de o asistentă a doctorului Fulea. Arăta cumplit, se vedea clar că abia se ţine pe picioare. Am ajutat-o să se întindă pe bancheta din spate, apoi am urcat la volan, având-o pe soră-sa în dreapta. Am crezut că doarme, îşi ţinea ochii închişi. Natalia mi-a dat o reţetă, am oprit lângă o farmacie şi am cumpărat mai multe medicamente, apoi ne-am dus la apartamentul ei. Am urcat şi eu, apoi, după un sfert de oră, am plecat. Urma să vină Marin. Am reţinut din discuţia cu Natalia că Amalia avea obiceiul să ia Xanax, din cauza unor perioade lungi de insomnie. Atunci am făcut legătura cu faptul că, în urmă cu câteva luni, când i-am spus că nu prea pot să dorm, ea mi-a sugerat că o soluţie ar fi Xanaxul. Am preferat să nu iau nimic.

Înainte de a pleca, mi-am sărutat iubita, a cărei zonă făcătoare de miracole şi născătoare de viaţă tocmai fusese abuzată de doctor, iar vinovat pentru acest incalificabil ultragiu eram chiar eu. Privirea ei era acum mai limpede, iar zâmbetul părea mai inocent ca al unui copil adus la cristelniţă. Nu aveam de unde şti ce stătea să se petreacă. Nu puteam prezice imensa traumă şi tot ce a urmat, ca o consecinţă a crimei căreia îi căzuse victimă mica făptura din pântecul unei femei care acceptase păcatul, adulterul, pentru a gusta iubirea.

A doua zi, dimineaţă, m-a sunat. Îşi revenise, mi-a spus că mă iubeşte, dar că se credea o asasină.

12

Noaptea de la Şişu se petrecuse cu mai bine de-o săptămână înainte ca „asasinatul" să se producă. Încă trauma nu se instalase, răul agresiv nu-şi începuse ascensiunea, cu toate că ştiam deja că avortul va fi inevitabil. Tot cam pe-atunci, m-a sunat Mirela, era o splendidă după-amiază de toamnă, semănând unei femei la vârsta a treia ce-şi recapătă, miraculos, frumuseţea de la optsprezece ani, freamătul şi nesaţiul. O fereastră de timp minunat într-o toamnă altfel mohorâtă. Era bucuroasă. După noaptea în care rămăsesem la ea, am mai vorbit de câteva ori la telefon. Atât. Mi-a spus că-mi pregăteşte o surpriză, dar n-a vrut să-mi dea vreun detaliu. Acum mă anunţa cu satisfacţie:

— Te aştept diseară la mine. În noua mea casă…

— Te-ai mutat?

— Nu tocmai, dar o să vezi. Inaugurarea e la opt. Să nu întârzii, că te amendez. Ia cu tine lenjerie de schimb dacă vrei să rămâi peste noapte.

M-am dus şi, într-adevăr, era vorba de o surpriză. Mirela se mobilizase şi găsise o soluţie ingenioasă pentru a mă putea avea aproape, fără să-şi supere mama. Casa lor, de mărime apreciabilă, era situată într-o curte cu nuci, la poalele unei coline.

— Ei, ce zici?

— Da, ai dres-o bine, a fost părerea mea, după ce am văzut cum a reuşit să-şi adjudece o anume autonomie locativă.

Din camera ei, aflată undeva cu fereastra spre vest, se ajungea acum într-un mic hol ce comunica printr-o uşă masivă cu grădina. O alee pavată cu dale de beton

ocolea un sfert din casă, pentru a face apoi joncţiunea cu drumul de acces, la nici cinci metri de poarta de la stradă. Lucrările duraseră două săptămâni, totul era finisat, holul mirosea încă a tencuială proaspătă, chiar dacă era deja zugrăvit şi mobilat cu un cuier şi un imens ghiveci cu un palmier hawaiian, într-un colţ.

— Hai să intrăm, mi-a zis. O să ne răsfăţăm cu icre negre.

Căruciorul ei electric rula pe un plan înclinat din mozaic, lung de trei-patru metri, astfel încât unghiul să fie lin, abordabil fără efort. Peretele în care fusese uşa era lambrisat cu furnir de nuc, iar uşa veche rămăsese spre a servi accesului în holul mare al casei. Pe neaşteptate, m-am pomenit cu Mirela în braţe, după ce s-a ridicat din scaunul cu rotile, singură, fără niciun ajutor. A făcut câţiva paşi. Parcă îi crescuse piciorul la loc! Un miracol, pesemne, îi redase integritatea ştirbită în accident.

— Dumnezeule! Peştişorul de aur ţi-a îndeplinit dorinţa?

— Nu, nu peştişorul de aur, ci o firmă specializată în proteze medicale.

Şampania a făcut „poc“, apoi am mâncat tartine cu icre negre. După două înghiţituri din băutura acidulată ce-mi gâdila gâtlejul, am întrebat dacă are în casă un coniac.

— Nu, dragul meu, dar am o sticlă cu tequila, adusă din Mexic. Am ţinut-o ascunsă trei ani şi cred că a sosit momentul s-o destupăm şi la urmă să hăpăim şi viermişorul scârbos.

Da, asta am băut cu Mirela, o sticlă de tequila, aceeaşi băutură pe care o savuram cu Valentina în biroul de şef al unui tractir clandestin şi tocmai de aceea atât de frecventabil. Îmi plăcuse limpezimea din ochii ei verzi, eram stârnit că era găgăuză şi că nu mai avusesem ocazia să ţin

în braţe o astfel de făptură. Poate îmi ghicise gândul, pentru că ni se atinseseră buzele şi ea îşi încolăcise braţele pe după gâtul meu, aplecându-mi uşor capul spre gura ei dulce. Eram ameţit, băutura îşi făcea efectul, ceva mi se ridica din stomac spre gât şi am ştiut că nu trebuia să mănânc cele două felii de pâine cu salam şi caşcaval. Un bufeu, apoi altul şi altul. Mă oprisem, îi spusesem Valentinei să mă lase puţin întins în braţele ei, pentru că nu mă simt nemaipomenit de bine.

— Du-te, te rog, şi adu un pahar cu tequila.

Nu i-am spus acelaşi lucru Mirelei, mi-am turnat chiar eu, după ce i-am umplut şi ei paharul pe sfert. În tot acest timp, în care eu valsam cu două femei, făceam piruete şi căutam să trăiesc fără să sufăr din pricini pe care mă tot căzneam să le înmagazinez într-o debara, ei bine, undeva, în alt loc, Amalia se chinuia cu ideea asasinatului. Nu ştia cum să-şi elibereze pântecul. Căuta curajul de a se sinucide parţial. Viaţa ei dăduse fiinţă unei vieţi embrionare. Un pui creştea în ea, un pui care nu avea habar că urma să-l răpună un complot. Poate cel mai greu de suportat este să-ţi imaginezi acel embrion ca pe un copil care îţi rosteşte numele, îţi spune că îi e dor sau îi e foame, că vrea să-l iei în braţe sau să-l săruţi înainte de culcare. E sfâşietor să ştii că ucizi fiinţa ce ar putea spune sau face toate acestea dacă ar fi lăsată să se nască, să aibă o existenţă a ei. Or, Amalia trebuia s-o curme. Ştiam cât suferă, ce tragedie i-a incendiat gândurile, sufletul, fiece unghie, fiece fir de păr. Ştiam şi că mă urăşte, mă acuză de neglijenţa de a fi declanşat acest măcel al trăirilor ei — infanticidul. Poate crede că am făcut-o intenţionat, lăsând sămânţa în uterul ei, iar apoi am pândit-o să văd ce face, cum se descurcă, ce alege.

Eram acolo, cu icrele negre în stomac, cu buzele Mirelei peste buzele mele, cu palmele noastre căutând şi avansând, cu dorinţa comună construită cu migală şi apoi cu mişcările ce urmau să se coordoneze şi să convingă extazul să ne ia în stăpânire.

— Dragule, rămâi la mine? N-am mai făcut-o din noaptea aceea. E ceva vreme…

— Nu ştiu dacă e bine să rămân.

— Ai un alt angajament pentru noaptea asta?

O clipă am fost pe punctul să-i spun. S-o fac şi pe ea părtaşa suferinţei mele, a ticăloşiei şi nevrozei, dar m-am blocat când i-am văzut spaima din ochi. Da, spaimă a fost, frica de a nu pune între noi ceva care să nu mă mai facă deloc accesibil, abordabil, adevărul care ne-ar fi tranşat pentru totdeauna vieţile. Am decis să tac, să-mi glisez privirea spre lambriurile de nuc, să zâmbesc prosteşte, să-mi zic un lucru oribil, anume că nu mai contează un ritual sexual în plus, doi stropi de spermă şi acuplarea ce nu putea fi dezagreabilă. Dimpotrivă. Mirela ştia să fie delicioasă, meşteşugind fiecare clipă, dăruindu-se şi provocându-mi virilitatea la performanţă, dincolo sau dincoace de onoare şi îngăduinţă. Eu nu comiteam o crimă, la fel cum mă străduiam să cred că nici Amalia nu era o asasină. Milioane de bărbaţi fac sex cu femei în timp ce iubesc pe altcineva şi, la fel de regretabil, milioane de femei fac avorturi fără a putea fi acuzate de vreun delict. Sigur, nimic decent şi onest nu se petrecea în astfel de situaţii, dar istoria comiterii lor era atât de lungă şi de implicată în viaţa de pe Pământ, încât eram îndreptăţit să cred că face parte din ingredientele condiţiei umane. Când Adam a muşcat din măr, o particulă din fructul oprit fusese

menită acestor crime şi comportamente admisibile (oare?), dar deloc de lăudat.

Valentina venise cu paharul plin. În bar, orgia era în toi, Dani şi Cori nu se mai osteniseră să meargă în spate, se dezbrăcaseră acolo, pe canapele, şi serveau amorul sub forma bufetului suedez despre care le vorbisem studenţilor. Cel puţin aşa mi-a descris Valentina situaţia, apoi şi-a scos şi ea sutienul şi rochiţa. Un televizor mergea fără sonor. Femeia a stins lumina şi acum eram ca într-o sală de cinema, cu lumini fantomatice, măturându-ne, mai iuţi sau mai lente.

Şi televizorul din camera Mirelei era pornit, dar auzeam bine muzica de la postul VH1. Era o retrospectivă Genesis. Ea devenea tot mai ofensivă:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, dar nu mă supăr. Nu sunt în situaţia să fiu mofturoasă. Mă mulţumesc cu tine, aşa cum eşti, cu gândul în altă parte.

— Eşti generoasă.

— Crezi? Ce uşor confunzi lucrurile. E regretabil! Ce crezi tu că este generozitate, este, în fapt, disperare, dragul meu. Da, nu te uita aşa la mine. Nu fac scene, stai liniştit. Doar că eu spun ceea ce simt, nu ca tine.

— Bine, te admir pentru asta.

— Când vom fi amândoi destul de beţi, ne vom regula la fel cum am culege puricii de pe un maidanez. Aceeaşi plăcere, aceeaşi utilitate.

— Aceeaşi femeie cinică!

Apoi m-am ridicat, am sărutat-o pe buze şi i-am spus:

— Plec. Eu chiar sunt mofluz! Nu veni să închizi după mine.

Paharul azvârlit m-a nimerit în spate, am simţit umezeala şi l-am auzit cum se sparge, când s-a izbit de

duşumea. Nimic în plus, doar Phil Collins cântându-mi *Easy Lover*. Afară ploua, nucii păreau nişte monştri gata de atac, aproape despuiaţi de frunze, iar poarta de la stradă am găsit-o închisă. Am sărit gardul şi m-am simţit liber, liber şi trist, asistentul delabrat al unei asasine ce nu putea admite că circumstanţa ei agravantă este inocenţa. Dar nu aceeaşi inocenţă i-o puteam atribui Valentinei, cea care stătea acum în braţele mele, dar trupul îmi părea inert, deconectat de la reţeaua de energie erotică. De cum închideam ochii, vedeam o făptură, după care imaginea se deschidea suficient pentru a o întrezări pe Amalia cum alăptează, cum se uită la mogâldeaţa de la sânul ei ca la pruncul Maicii Domnului, dar imediat apoi faţa i se crispa şi o auzeam ţipând şi spunându-mi că dă ţâţă unei făpturi moarte. Da, vedeam şi eu acel chip de copil mort, cu ochii deschişi, cu palmele încleştate pe sânul plin cu lapte, cu gura ce nu putea fi desprinsă de pe mamelonul aburind. Îl vedeam, spaima se instala în aerul respirat, Amalia mă implora să intervin, să-i dau viaţă din viaţa mea, să-i fac inima să bată şi să înghită laptele ei hrănitor, atât de bun încât sigur nu va mai vrea să se dezlipească de sânul ei, ci va suge, va suge, va zâmbi şi palmele lui de prunc o vor mângâia, şi picioruşele îi vor zvâcni, şi un firicel de lapte se va scurge pe gingaşa lui bărbie, pentru ca apoi să picure pe sânul umflat, sculptural.

Am deschis ochii şi coşmarul a încetat.

— Valentina, ai venit cu mine aici ca să facem sex, aşa-i?

— Da, dar dacă nu vrei, nu facem. Nu eşti obligat.

— Ştiu. Eşti o fată minunată. Hai să stăm aici, dar fără sex.

— Bine.

— Nu, nu te îmbrăca, stai aşa. Eşti frumoasă goală şi crede-mă că aş vrea să fac dragoste cu tine, dar s-a întâmplat ceva şi cred că e mai bine să stau pe fundul meu.

— Da, am simţit că nu eşti în apele tale.

— Hai, Valentina, să ne întindem pe pat.

Minutele treceau, auzeam rumoarea din bar, acum ceva mai stinsă, şi o simţeam pe Valentina lângă mine, mângâindu-mi pieptul cu degetele ei lungi, reci, apatice. Nu trebuia s-o ţin acolo, prizoniera mea, ştiam asta şi mă tot pregăteam să i-o spun, dar nu rosteam vorbele, poate şi pentru că nu ştiam prea bine dacă vreau sau nu să rămân singur. Târziu, când de dincolo de uşă nu se mai auzea niciun zgomot, am întrebat-o:

— Valentina, ai vrea să pleci? Te plictiseşti aici?

— Nu. De ce să mă plictisesc? Eşti un bărbat care-mi place, să ştii.

— Mulţumesc! Eşti prea amabilă cu mine. Ai copii?

— Nu. Tu ai?

— Nu, nu am nici eu. Am aproape patruzeci şi opt de ani şi niciun copil.

Am închis ochii şi gândul m-a dus la Amalia. Mi-o imaginam stând în patul mare, confortabil, aşa cum are orice familie onorabilă în camera cea mică a apartamentului de bloc, o vedeam întoarsă cu spatele la el, înfăşurată în plapuma curată, albă sau rozalie, privind în întunericul din jur şi clipind des, tot mai des, din cauza lacrimilor şi a durerii. Iubita mea nu avea somn, crispată, nu ştia dacă mai are putere să trăiască până mâine şi ar fi vrut să urle, dar atunci el ar fi întrebat-o de ce urlă şi ar fi trebuit să-i spună că în pântecul ei este un pui de fiinţă ce va fi jertfit într-una din zilele blestemate ce vor veni, că va fi smuls de acolo şi aruncat într-un sac de

plastic, plin cu zgârciuri, umori, cheaguri de sânge şi carne nenăscută. Nu, nu putea spune asta, ci doar să stea şi să aştepte ca un fapt minunat să se petreacă, cineva să intervină şi să protejeze fiinţa aceea încă neconturată. Doar asta putea face şi chiar asta şi făcea, străpungând cu privirile înlăcrimate întunericul şi urletul din ea însăşi. Apoi imaginea se estompa, o vedeam cu el în pat, după ce făcuseră dragoste — liniştiţi, bucuroşi de plăcerile mistuite în comun.

Gata! Ştiam. Nu mai era nimic de înţeles. Amalia îmi spusese cum o ţigancă i-a propus, pe când era studentă, să-i ghicească în palmă. Nu i-a cerut mult, ba chiar o nimica toată, dar ea a râs şi a refuzat-o, şi atunci ţiganca s-a uitat la ea şi i-a spus că nu va avea parte de dragoste, că va suferi şi nu-i va fi îngăduit să se bucure de familia ei. Abia după aceea, iubita mea se îngrijorase şi îi păruse rău că nu i-a dat mărunţişul cerut:

— Ştii, acum regret. Nu cred în farmece, dar atunci am simţit ceva ciudat, am văzut că ţiganca mă priveşte cu milă, ca şi când cineva vrea să te ajute, dar nu mai poate.

— O cunoşteai?

— Nu.

— Nu te mai gândi la asta. A zis şi ea ce i-a venit la gură, pentru că ai refuzat-o.

— Poate că aşa e. Dar ce mi-a spus ţiganca mi-a revenit în minte des, tot mai des, abia după ce te-am cunoscut. Acum aproape că mă torturează cuvintele ei.

— Uită-le, iubita mea!

Valentina adormise sau aşa mi s-a părut. Respiraţia îi era uniformă, caldă, adiindu-mi pielea pieptului, deasupra inimii. Când m-am mişcat, s-a trezit, mi-a zâmbit şi mi-a spus că pentru ea e o noapte foarte frumoasă.

— E prima noapte pe care mi-o petrec cu un bărbat fără să fac dragoste cu el.

— Şi e rău?

— Nu, de ce să fie rău? Numai că în situaţia mea de dansatoare într-un bar de striptease, aşa ceva se petrece o dată la o mie de ani.

— Crezi?

— Sunt sigură.

— Atunci, în noaptea asta se împlineşte mileniul!

La început nu a înţeles, apoi a râs şi m-a sărutat, iar mâna ei mi-a atins penisul şi abia atunci mi-am dat seama că eram în erecţie şi astfel am găsit răspunsul pentru tensiunea supărătoare care nu ştiam de unde vine. M-am întors spre ea şi i-am sărutat sânii, apoi eram gata să fac ca mia de ani să nu se împlinească tocmai atunci, în acel birou de club de noapte. Respiraţia ei s-a accelerat, a smuls pantalonii de pe mine, s-a întins deasupra şi mi-a cerut să nu mişc, să nu reacţionez, să stau şi s-o las pe ea, că ea ştie şi ea poate şi nimic nu va fi rău sau cu păcat.

Dar am văzut fiinţa aceea plăpândă, era tot la sân şi tot moartă, iar ulterior am văzut piciorul Mirelei, bucata tăiată şi ascunsă sub pat, smulsă din întregul ei ademenitor şi sfânt, iar mai apoi nu mai ştiu ce am văzut, destul că am sărit din pat şi i-am cerut Valentinei să ne îmbrăcăm, nenorociţii de noi, şi să plecăm de acolo, poate într-o scurtă plimbare până la capătul lumii. Cred că s-a speriat, mi-a mângâiat fruntea şi a zis:

— Nu, Vlad. Nu plecăm nicăieri. Mai bine, hai în bar.

— Crezi că mai e cineva acolo?

— Sigur este cineva acolo. Totdeauna este cineva acolo.

Asta am şi făcut, am mers în bar, dar avusesem dreptate, barul era gol. Pesemne că Dani şi Cori erau în

spate, făceau amor cu fetele printre draperiile stacojii, poate era acolo şi Şişu, dacă nu o fi plecat acasă, cu Andra.

— Ştii ce, Valentina? Hai să credem că aici e capătul lumii, că în barul ăsta se gată tot ce poate fi călcat cu piciorul şi gândit cu gândul. Nu vrei să dansezi pentru mine aici, la capătul lumii?

— Sigur că da. Pentru tine fac orice, mai ales că suntem la capătul lumii…

Şi Valentina a dansat pentru mine aşa cum nu a mai dansat poate pentru nimeni şi eu m-am simţit (iarăşi!) fericit şi preţios, important şi excepţional, iar trupul ei a devenit o întrupare de nimfă şi poate chiar i-au crescut aripi şi sexul ei s-a transformat într-o fântână cu ambrozie şi eu am adormit privind-o, iar puiul de fiinţă a început să respire şi să bea laptele dulce şi cald, în timp ce Amalia era numai zâmbet şi lumină, o pastilă de Xanax.

13

La două zile după avort, Amalia a venit la mine, deşi era încă slăbită, străvezie la faţă, cu dureri în zona pântecului. A schiţat un zâmbet, dar se vedea cât de colo că nu este în apele ei, că intervenţia abia urma să-şi exhibe durerile ascunse, perverse.

— Mulţumesc că ai fost cu mine.

— Nu e cazul să-mi mulţumeşti.

— Ba da, trebuie, a fost foarte important să te văd acolo. Chiar dacă păream ameţită, am fost tot timpul lucidă, să

ştii, doar că nu puteam vorbi, era în mine ceva ce mă oprea. Probabil, anestezia.

— El ce a zis când te-a văzut?

— Nu are importanţă. Oricum, s-a comportat cum mă aşteptam, fără să-mi dea prea mare importanţă. Dar e mai bine aşa.

— Ţi-am spus că poţi să ai încredere în mine. Nu te-am lăsat intenţionat gravidă, ţi-o jur.

— Dar nu e cazul să juri. Ştiu şi te cred.

Am luat-o în braţe, ne-am sărutat. Îmi era dragă şi voiam s-o protejez. Poate acesta era indiciul faptului că mă consideram vinovat. Mi-a spus că ia antibiotice, că trebuie să meargă la control la doctorul Fulea şi că o bună bucată de vreme îi erau interzise contactele sexuale. Cel puţin două săptămâni.

— Acum nu o să mai aibă sens să mă mai întrebi în fiecare dimineaţă, când te sun, dacă te-am înşelat sau nu.

— Aşa e, am convenit. În tot răul, uite că este şi un sâmbure de bine.

Nu a stat mult, am dus-o apoi cu maşina în oraş. Îşi luase concediu medical şi se mutase în locuinţa închiriată. Am vorbit la telefon în fiecare zi, de cel puţin cinci ori, mereu apelat de ea. Respingeam apelul şi o resunam eu. Astfel nu riscam ca el să fie pe aproape şi să ne surprindă vorbind. Regulile de conspirativitate erau stricte şi le respectam amândoi. Chiar şi aşa, la un moment dat, imediat după nuntă, Marin a găsit un mesaj de-al meu pe telefonul Amaliei, pentru că uitase să-l şteargă. A urmat scandalul, iar bănuielile lui au stăruit multă vreme, cochetând cu ideea să-l sune pe transmiţător. Mesajul nu era unul explicit, ci o întrebare — „Când te văd?“ N-a mai sunat.

Pocinogul a venit de unde mă aşteptam mai puţin, anume de la Mirela. Nu credeam că se va răzbuna după scena cu plecarea mea, din noaptea pe care o gândise ca o petrecere asezonată cu sex şi icre negre. Trebuia să fiu pregătit totuşi, cu atât mai mult cu cât frustrările ei se acumulau pe fondul handicapului fizic. Asta am neglijat să iau în calcul, aşa că surpriza a fost imensă într-o dimineaţa de sâmbătă, când soneria m-a trezit brusc, apoi bătăile în uşă au fost atât de intense, încât abia am apucat să pun ceva pe mine înainte de a deschide. Era Mirela, cu doi masculi fioroşi. Am crezut că vor tăbărî pe mine şi mă vor face aşchii. M-am dumirit imediat că viaţa nu-mi e pusă în pericol:

— Dragule, mă ierţi pentru un disconfort aşa de matinal. Am venit să iau canapeaua, dacă nu te deranjează, desigur.

— Nu, nu mă deranjează, dar vă rog să aşteptaţi cinci minute, să-mi adun bulendrele. Abia m-am trezit.

— Nu-i nimic, aşteptăm. Se poate înăuntru? Nu de alta, dar să nu deranjăm vecinii.

— OK. Poftiţi. O cafea, o ţigară?

Ironia mea nu a atins-o. A intrat, sprijinindu-se în baston. Am adunat ce era pe pat, cei doi inşi au luat bucată cu bucată canapeaua şi în câteva minute eram rezolvat! Când a plecat, Mirela a găsit de cuviinţă să mă avertizeze cu o voce severă, rea:

— Sper să nu-ţi mai văd vreodată hoitul şi mutra de idiot.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, i-am promis, fără zâmbet.

După aceea, am râs de unul singur de m-am spart. Nu mai posedam futelniţă, drept e că nici nu prea mai aveam

la ce o folosi câtă vreme Amalia era imediat după avort, cu interdicţia severă de a-şi utiliza farmecele feminine altfel decât în tandreţuri non-contact. După ce am făcut un duş, am coborât. În apropiere, se afla un depozit de mobilă şi îmi picase fisa — poate de acolo cumpărase Mirela canapeaua pe care tocmai şi-o repatriase. Într-adevăr, avusesem o intuiţie la fix. În zece minute am achiziţionat o altă canapea, identică, iar într-o jumătate de oră o aveam instalată în camera mare. Parcă nu se întâmplase nimic, doar parfumul Mirelei mai persista în odaie, ca o relicvă a feminităţii ei definitiv îndepărtate de poftele mele. Dar nimic nu este vreodată atât de simplu pe cât pare. Nici n-am apucat să savurez repararea daunei, când telefonul meu mobil a sunat insistent. Era, fireşte, Mirela:

— Alo! Scârnăvie, lepră împuţită, ordinar de trei parale, nu ţi-e ruşine, jigodie? Mă, pulă chioară, izmană căcată, chiar nu-ţi crapă obrazul de ruşine?

— Şi cam de ce ar trebui să-mi crape, icoana vieţii mele?

— Bă, coi purulent, mai faci şi pe niznaiul? Câte curve ai futut pe patul meu şi cine e târfa cu părul lung, care năpârleşte mai rău ca o capră râioasă? Mi-aţi umplut, bă, sulă bleagă, canapeaua cu flocii ei de pe pizdă şi de pe cap. Pot să-mi fac perucă, spurcăciune dată cu spray, din năpârliturile vampei tale.

— Iubire dulce şi delicată, nu cunosc niciun peruchier, dar ştiu că la DCA părul sănătos se cumpără bine, cu atât mai bine cu cât e mai lung. Şi flocii au căutare, că se fac din ei implanturi de păr în nas.

— Ţi-o fac eu când te prind, las' că vezi tu!

Atunci am făcut cea mai stupidă glumă din viaţa mea, pe care niciodată nu voi putea să mi-o explic. Doar nervii, da, nervii pot motiva parţial derapajul. Am zis:

— Să mă ferească sfântu'! Ştii tu vorba aia, cum ţi-o trage şchiopu' când te prinde, nu ţi-o trage nici orbul!

A închis imediat, iar eu am rămas interzis de ce putusem scoate pe gură. Am sunat un minut mai târziu şi am vrut să-mi cer scuze, dar nu a răspuns. Totuşi, am trimis un mesaj, deşi era clar că nu prea mai aveam ce repara. Toată ziua am fost deprimat, Amalia m-a sunat şi ea, cândva, spre seară, am schimbat doar două vorbe, pentru că era în sat, iar el se afla într-o zonă periculoasă, apoi am ieşit în oraş. M-am întâlnit cu Lucian Sturza şi am băut o bere. Discuţia cu el s-a axat pe ceea ce se întâmpla la facultate. Aveam părerea fermă, garnisită cu argumente, că totul se ducea pe copcă. Motivul? O uluitoare şi impardonabilă lejeritate la examene, de frică să nu ne pierdem studenţii. Or, eu credeam că tocmai aşa o să-i pierdem, iar facultatea noastră se va mediocriza în mod fatal. Nu era permis să promovezi pe bandă rulantă studenţi ce nu treceau pe la cursuri decât o dată pe semestru, iar la examene dădeau dovezi clare nu de necunoaştere a materiei, ci de analfabetism.

— Da, cred că ai dreptate, a încuviinţat Luci, doar că fenomenul nu este specific doar universităţii noastre, ci endemic după revoluţie. S-au înmulţit peste poate centrele academice, facultăţile au sporit şi ele, ştii bine, de parcă toată ţărişoara noastră s-ar fi umplut cu stahanovişti. E dezastru, bă, chiar şi în centrele cu tradiţie academică. Ce să zic de facultăţile private? Alea sunt fabrici de diplome, afaceri şi numai afaceri, în contextul în care foarte mulţi inşi dau bani serioşi pentru a-şi completa studiile şi a trece asta în siviuri. Corupţie cât încape. Politica şi administraţia, justiţia şi mediul de afaceri sunt

pline de diplomaţi scoşi pe bandă rulantă de asemenea facultăţi. E un dezastru, vere!

— Da, cam albastră situaţia, dar pe mine dezastrul general nu mă încălzeşte cu nimic şi nu justifică ceea ce se petrece în grădina noastră. Ascultă-mă, nu sunt un ranchiunos, dar de toată chestia asta de vină e în primul rând decanul nostru autodidact, somitatea pre numele ei Ioan G. Bot.

— Pula-lela, doamna Stela, îi tot dai cu Bot. Nu e el de vină, ci sistemul.

— Adică? Dacă una-i curvă, de vină e genul feminin?

— Nu, dom'le, de vină e Ioan G. Bot!

Am râs, m-am calmat şi am admis că discuţia cu el m-a mai relaxat. Nu i-am spus prin ce trecusem cu Amalia, ci doar chestia cu Mirela, scena hazlie cu canapeaua, dar şi mitocănia fără margini cu şchiopul şi fututul.

— Bătrâne, nu te văd bine. Femeile se răzbună crunt, aşa că păzeşte-ţi fundul.

— Lasă-mă, domnule, cu sfaturi de-astea de expert în femei.

— Mai lingem o bere?

— Iar te pune Rafaela să sufli în lampă.

— Lasă, Vlăduţ, nu-ţi fă tu probleme din aşa motiv. Deocamdată Mirela te beleşte la prima cotitură. Ascultă ce-ţi spun.

L-am mai întrebat ce face doctorul Mihu. Îmi era dor de el.

— Nu ştiu. M-a sunat ieri sau alaltăieri, dar nu i-am răspuns, că eram la curs. Probabil exersează arta lui Cupidon. Totdeauna a fost un arcaş redutabil.

Am mai băut o bere şi m-am cărat. El a mai rămas pentru una ori, mai degrabă, pentru o vorbă în plus şi o

întâlnire de taină cu servanta, o blondă cu şunculiţe şi buze de negresă sau spălătoreasă. Era destul de rece. Se făcea seară devreme, chiar dacă nu se trecuse încă la ora de iarnă. Weekendurile le suport cel mai greu, sindromul omului singur. Mi-am făcut o omletă şi m-am culcat în patul nou-nouţ, fără fir de păr, fără pete dubioase. Dar tot n-am avut somn, ci acelaşi vis cu copilul ce suge de la ţâţa Amaliei, pentru ca apoi s-o aud ţipând şi să constat, frisonat de spaimă, că bebele e mort, nu respiră şi nici nu dă drumul sfârcului din gură, iar iubita-mi stă să leşine. Îmi era teamă să adorm din nou, uneori coşmarul se repeta, alteori nu, dar fără nicio regulă, la bunul-plac al hazardului.

Vreo trei săptămâni la rând, Mirela m-a sunat în fiecare noapte. Am presupus că se apucase iar de băut, altfel nu-mi puteam explica de ce insista să-mi spună măscări, să mă înjure fioros ori să mă îndemne să merg la ea şi să i-o trag. Nu spuneam niciodată nimic, doar ascultam, înregistram excedat cam acelaşi refren, uneori alimentat cu o patimă în plus, alteori mai stins, aproape neconvingător. De câteva ori, am vrut să mă ridic din pat, să mă îmbrac şi să merg, chiar pe bune, să merg la ea şi să văd ce se va petrece, dar îmi era teamă de o reacţie a doamnei Ana sau de prezenţa Alexandrei. Nu avea sens, nu mai era cazul să-mi bat capul cu derapajele Mirelei. Şi asta pentru că Amalia se afunda într-o negură densă, în fiecare zi tot mai mult, de fiecare dată mai periculos. Ne vedeam şi constatam amândoi că trauma avortului se accentua în loc să se cicatrizeze. Nu mai puteam comunica astfel încât eu să fiu cel ascultat şi urmat. Muţeniile ei lungi erau urmate de explozii vocale, de recitative în purul stil al ieremiadelor. Ajungea la

mine acasă şi se punea pe plâns, încercam s-o potolesc, dar izbucnea în crize nervoase şi lamentaţii, repetând cu obstinaţie aceeaşi jelanie:

— Sunt o criminală. Am ucis fiinţa plăpândă din mine, pe care Dumnezeu mi-o hărăzise ca s-o iubesc cel mai mult. Tot Dumnezeu mă pedepseşte acum pentru asta şi o merit, ba chiar nu mă pedepseşte destul de aspru. Sunt o mamă denaturată, merit să ard în iad.

— Amalia, a fost un avort. Atât! Astfel de lucruri se petrec zilnic. Sigur, ele provoacă durere şi sunt cu totul reprobabile, dar, din nefericire, şi pe viitor se vor face mii şi milioane de alte avorturi. Înţelege asta şi nu te crucifica singură. Nu este cazul să crezi că avortul tău e mai altfel decât al altora, mai criminal sau mai odios. Şi nici nu trebuie să-ţi asumi tu toate avorturile, făcute de toate femeile, din toată lumea şi din toate timpurile. Pofta ta de-a te autoflagela este fără limită. Îţi faci din asta un ţel, ceea ce pare, oarecum pe invers, o dovadă de trufie.

— E uşor pentru tine, dar eu ştiu ce am trăit. Îl simţeam deja în mine, aveam o stare cum nu am mai avut niciodată şi trăiam cu viaţa aceea nouă pâlpâind în mine. Poţi oare înţelege?

Ce era să-i răspund?

— Am ucis miracolul. Eu sunt criminala, nu tu. Eu am decis să fac avortul, dar tu trebuia să mă opreşti, să nu mă laşi s-o fac.

Amalia se topea pe picioare, se usca, pierdea rapid în greutate, nu mai mânca aproape deloc, nu mai avea energie, căpătase o figură tristă, mereu plânsă, pământie. Am încercat s-o fac să renunţe la a se mai învinovăţi, ba chiar am ameninţat-o că nu mai vreau s-o văd, că nu mai are sens, pentru că poate claca oricând, poate să moară, şi

atunci o s-o am pe conştiinţă. Dar nu aveam cu cine discuta!

M-am întâlnit cu doctorul Fulea şi i-am spus ce se petrece. La început nu prea m-a luat în seamă, dar când i-am descris halul în care ajunsese Amalia, a rămas pe gânduri:

— Da, am văzut că doamna are o sensibilitate neobişnuită. Admit că se pot declanşa astfel de traume masive, chiar fatale, după un avort. Sper să-şi revină.

— Dar dacă nu-şi va reveni?

— Va trebui internată într-o clinică de psihiatrie. Riscul unui derapaj psihic este ridicat. Au mai păţit-o şi alte paciente, inclusiv dintre cele pe care le-am tratat.

Am convenit să-l sun dacă situaţia se agravează. Oricum, m-a asigurat că operaţia în sine a decurs normal şi că la cele două controale de după nu a sesizat nicio anomalie. Dimpotrivă, fiziologic şi anatomic, Amalia îşi revenise perfect.

Încercam să rezist. Pe de o parte, Mirela, cu telefoanele ei încrâncenate, mereu în miez de noapte, mereu împănate cu înjurături şi ameninţări, pe de alta, Amalia, cu sentimentul că este o criminală, şi, mai nou, cu ideea că păcătuieşte, că relaţia noastră este ilicită, bolnavă, aflată în puterea diavolului.

— Nu vrei să-mi faci ceva de mâncare când vii la mine?

— Cum să nu. Ce ai vrea să-ţi fac?

— Nu ştiu. Să zicem că ar fi bun un peşte gătit într-un mod mai deosebit.

Ştia o reţetă şi chiar asta am făcut când Amalia a venit la mine — mai bine de-o oră am gătit. A fost o idee excelentă, nu ne-am mai lăsat frământaţi de aceleaşi obsesii, ea părea să fi uitat de remuşcări, iar eu aveam altceva de

făcut, decât să exersez o partidă de sex. Atmosfera era una de familie, relaxată, o ajutam la munca din bucătărie, iar câteodată îi furam un sărut sau îi pipăiam, asemenea soţilor pofticioşi, funduleţul atât de anemiat. Au fost zile frumoase, cu după-amiezi în care credeam că lucrurile se vor aranja, că drama avortului se va estompa suficient ca iubirea noastră să germineze şi să crească, asemenea ierbii într-o primăvară solară. Nici nu a vrut să audă când am pomenit de o vizită la un medic psihiatru, a făcut doar ochii mari şi mi-a spus că o să-şi revină singură.

În octombrie, mi-am pus la punct un curs în vederea tipăririi şi am citit mult. Amalia continua să fie femeia de care mă ocupam, dar acum mai degrabă o protejam de răul din ea. Mirela se domolise. Aveam indicii clare că îşi schimbă strategia. M-am pomenit într-o seară cu un telefon mult mai puţin ostil, ba chiar vag amical. Cred că era spre sfârşit de octombrie sau început de noiembrie.

— Ne-am sfâşiat destul, nu crezi?

— Nu cred că eu te-am sfâşiat, am zis. În ceea ce te priveşte, nu ştiu de ce ai făcut-o.

— Ei, nu se poate să nu ştii. De ce o femeie este atât de violentă cu un bărbat? Nici într-un caz pentru că îi este indiferent.

— Ţi-am simţit ura, deşi aş fi preferat indiferenţa.

— Ai simţit ura, pentru că nu ai vrut sau nu ai fost capabil să vezi, dincolo de aparenţe, iubirea. E drept, una disperată, extrem de agresivă, dar tot iubire se cheamă.

Nu aveam de ce să mi-o fac şi mai mare duşman. Când o femeie nu are ce pierde, este mai periculoasă decât o armată întreagă. Am preferat armistiţiul, ba chiar i-am făcut o vizită, în timpul căreia ne-am comportat amândoi cu infinită amenitate. Avea o faţă consumată,

cu riduri adânci şi pungi vineţii sub ochi. Suferea. Singurătatea făcuse ravagii în trupul şi în sufletul femeii ce începuse să admită că a ajuns un rebut, un obiect castrat de capacitatea de a mai stârni patimile bărbaţilor.

— Am făcut greşeala să încerc să te confisc. A fost o prostie. Nu mai vreau asta. Vii la mine când vrei şi facem doar ce vrei tu. Nu accept să te culci cu mine din milă. O să-mi cumpăr un vibrator ca să-mi rezolv singură problemele. Multe femei fac asta şi e destul de convenabil, să ştii.

— Eşti încă o femeie frumoasă. Nu ştiu dacă de vibrator ai nevoie sau de mai multă încredere în tine. De când nu ai mai dat pe la magazin?

— De dinainte de accident.

— Vezi, asta-ţi lipseşte, nu un vibrator. Mirela, te invit să nu te victimizezi şi să nu-ţi mai plângi de milă. Eşti o femeie atractivă şi puternică.

Discuţia a avut efect asupra ei, şi cel puţin pentru o bună bucată de vreme, Mirela s-a reechilibrat. S-a pus pe muncă şi energia ei adormită s-a trezit şi i-a tonifiat fiinţa. Am făcut sex de vreo trei-patru ori şi a fost bine. Nici vorbă de milă. Avea încă ce oferi.

14

A slăbit sentimentul că aş fi urmărit. În schimb, îl urăsc de moarte pe doctorul Costăchel. Dar nu ar fi bine să-şi dea seama de asta. Ar putea să mă termine. Viaţa mea stă în mâinile lui. E cumplit, dar trebuie să mă împac cu ideea.

Abia am aşteptat să treacă cele două săptămâni de interdicţie, ca să pot face iarăşi dragoste cu Amalia. Mă săturasem s-o utilizez pe post de gospodină pricepută la făcut mâncăruri gustoase. Deşi slăbise mult, era pentru mine cea mai atractivă femeie din lume; o doream, mi-o imaginam iarăşi prinsă de pârjolul iubirii, cutremurată de orgasme, speriată să nu-i văd goliciunea, dar în acelaşi timp exuberantă şi ascultătoare. Merita o surpriză reluarea sărbătorilor noastre senzuale, aşa că m-am dus la magazinul Ornelei şi i-am spus că am nevoie de un cadou deocheat:

— Ce ai putea să-mi oferi?

— Mai multe chestii. Uite, îţi arăt imediat.

Ornela mi-a pus pe micul ei birou lenjerii intime dintre cele purtate de stripteuze — sutiene decupate pe jumătate, portjartiere din mătase roşie, chiloţei roz sau mov despicaţi în zona în care trebuiau să acopere vulvele şi chiar instrumente de tortură: cleme pentru mameloane, un bici şi un mic buzdugan din pluş, garnisit cu nişte cuie boante, din brocart. Am ales jartiera şi chiloţelul mov cu despicătură. Am plecat mulţumit, sub privirile Ornelei care, de nedumerită, mi-a promis solemn că Mirela nu va afla niciodată nimic despre neruşinatul cadou cumpărat de mine.

Nu intrase bine în casă, că i-am şi arătat Amaliei cadoul. A surâs doar, apoi s-a aşezat pe pat şi m-a privit cu neaşteptată indiferenţă. Parcă s-ar fi uitat la un ins ce tocmai adusese doi cai de la păscut, în loc să păzească gâştele. Când i-am propus să ne iubim în pat, a avut un moment de ezitare, apoi m-a refuzat.

— Nu, nu mai pot s-o fac.

— De ce?

— Pentru că e o nelegiuire. Păcătuim şi, într-un fel sau altul, vom plăti pentru ce facem. Uite, avortul a fost doar un avertisment. Dacă vom continua, vom fi nimiciţi!

— Amalia, nu am de gând să te forţez să faci ce nu vrei. Dacă tu crezi că trebuie, ne despărţim. Te avertizez însă că nu vom reuşi. Am mai încercat şi ştii ce s-a întâmplat.

Amalia privea pe geam. Nu dorea să ajung la ea, să aflu ce gândeşte, ce o frământă. Îmi evita ochii, stătea pe canapea, întunecată, ca o noapte de nepătruns. Căuta să pară stăpânită, dar îi sesizam tensiunea, clocotul abia reprimat.

— O să încerc să nu te mai văd.

— Bine. Eu o să încerc să te ajut. Te previn că stăm amândoi pe un vulcan a cărui lavă poate oricând să ne înghită. Iubirea noastră nu este un păcat, aşa cum crezi tu, ci o provocare, un test. Nu vei putea trăi fără mine. Marin nu este bărbatul care să te mulţumească. Totul o să ţi se pară curând urât şi plicticos.

— Sunt obligată să încerc. Viaţa pe care o duc acum mă bagă în mormânt. Am slăbit zece kilograme. Nu mai am haine pe care să le iau pe mine. Mă prăbuşesc. Nu pot şi cu tine, şi cu el. Nu mai îndur!

Am tăcut amândoi. Era plăcut în odaie, de ceva zile se dăduse drumul la încălzirea centrală. O vedeam chircită, abandonată grijii pentru păcatul pe care îl săvârşeam. Era pe deplin convinsă că îşi merită osânda, nimic nu o putea întoarce de la ideea că este o depravată, o adulteră înecată în devergondaj. Era, oare, aşa? Dar dacă Amalia avea dreptate, iar eu nu făceam altceva decât s-o afund în smârcurile pierzaniei? Nu mai avea niciun sens să-i vorbesc despre iubirea care vine de la Dumnezeu, că, de fapt, din moment ce pe mine mă iubeşte, eu sunt cel

înşelat, şi nu soţul ei, Marin. Aş fi spus asta unor urechi ce nu mă mai auzeau, unei făpturi decise să rupă relaţia ce ne lega de câteva luni. Nu eram resemnat, ci tot mai convins că aşa este bine.

— Să nu prelungim un moment ce poate fi dureros, am zis. Să nu crezi că mie îmi este mult mai uşor decât ţie. Când crezi că eşti în stare, te rog să pleci!

Plânsul. Nu putea lipsi plânsul, apoi drumul spre uşă, privirea ce mă căuta şi paşii ce se auzeau pe coridor, tot mai îndepărtaţi. Am rămas dezolat. Pe fotoliu se aflau obiectele menite să ne sporească avântul erotic. Amalia găsise de cuviinţă să se întoarcă la o viaţă în deplin acord cu onorabilitatea.

Nu aveam în cap niciun gând, niciun proiect. De câte ori încheiam o relaţie, primul impuls era să iau o carte din bibliotecă şi să citesc. Alţii procedează mult mai practic, înmuindu-şi amarul în vulva primei femei disponibile sau într-o sticlă din barul de cartier. Refugiul livresc îmi asigura o minimă armonie interioară, şansa ca spiritul să intre în funcţiune asemenea motorului unei rachete şi să decupleze pentru un timp sufletul de la cârma trăirilor. Funcţiona, de regulă stratagema dădea rezultate, ore în şir mă adânceam în lectura cu menire izbăvitoare. Nu ştiam încă dacă voi reuşi, dacă miracolul se va declanşa, iar eu voi fi liber să gândesc asupra vieţii ficţionate de un autor, asupra unor personaje inventate, tocmai pentru ca să am prilejul de-a evada şi de-a renunţa la existenţa proprie. Oarecum aşa cum a procedat demult, la Roma, Sfântul Augustin, şi cum mărturiseşte plin de cutremurare în *Confesiuni*, am luat şi eu şi am citit. Iată cu ce m-am ales din acel *Tolle lege*, mult mai puţin determinant din perspectiva unei posibile convertiri decât i

s-a întâmplat ilustrului teolog cartaginez devenit creştin în acel chip fascinant:

Se uită la ceas. Se despărţise de ea cam de o oră şi jumătate; ieşi din nou, luă o trăsură şi se opri foarte aproape de locuinţa-i, într-o mică stradă perpendiculară pe cea spre care da, în spate, casa ei, şi unde uneori se ducea să bată la fereastra dormitorului, ca ea să-i deschidă; coborî din trăsură. Totul era pustiu şi întunecat în acel cartier, nu avu de făcut pe jos decât câţiva paşi şi ajunse aproape în faţa casei. În mijlocul tuturor ferestrelor cu lumina stinsă de multă vreme, văzu doar una singură de unde se revărsa — printre jaluzelele ce-i striveau carnea misterioasă şi aurie — lumina ce umplea camera şi care, în atâtea alte seri, îl bucura, vestindu-l: „Este aici, te aşteaptă", şi care acum îl chinuia, spunându-i: „Este aici cu cel pe care îl aştepta". Voia să ştie cine este acel bărbat; se strecură de-a lungul zidului până la fereastră, dar nu putu vedea nimic printre ramele oblice ale jaluzelelor; auzea doar, în tăcerea nopţii, murmurul unei conversaţii. Peste acest fragment de carte mi-au căzut ochii atunci când Amalia a ieşit în lacrimi din casa mea. Apoi am continuat şi am citit fragmente din Proust — *În căutarea timpului pierdut*. Povestea de dragoste dintre Swann şi curtezana Odette de Crécy continua să mă obsedeze şi o citeam şi o reciteam, fascinat şi mereu cuprins de deziluzia de a constata că Swann este un învins, o victimă a unei femei întreţinute. Întreaga lui dramă începea în acest pasaj şi reflecta, la limită, experienţa oricărui ins care dă târcoale unei iubiri ce nu-l mai conţine. Este suferinţa declanşată de metamorfoza iubirii înseşi, care dintr-o relaţie echilibrată devine una asimetrică. Cineva dă mult, din ce în ce mai mult, cuiva care are nevoie de puţin, din ce în ce de mai puţin. Apoi de nimic.

Asta se întâmpla şi cu noi? Nu, nu puteam crede asta, speram ca nu eu să fiu cel ce va da târcoale, năpădit de spaima că dincolo de jaluzele un alt bărbat se bucură de favorurile cărnii şi de capriciile amorului.

Într-un târziu, mi-a sunat telefonul. Era Amalia. Nu i-am răspuns. A mai sunat de câteva ori. Se întunecase deja, o seară rece, şi gândurile mele întârziau în salonul siniştrilor Verdurin, urmărind încă o dată melancolia lui Swann şi frivolitatea standard a oricărei femei ce dă peste un alt pot pe masa verde a plăcerilor de tot felul. Nu i-am răspuns, aşadar, apoi am constatat că am şi un mesaj. Nu l-am citit, am închis mobilul de tot. Nu mă mai interesa nimic, chiar nimic, doar pofteam să termin de citit *O iubire a lui Swann* şi să ajung la scena cu frizerul şi la ultimul gând al celui ce odinioară supraveghea lumina tristă de dincolo de jaluzele, iar acel gând să fie un posibil *memento* aflat la îndemâna oricărui bărbat avid să se reabiliteze pe sine în faţa propriei eroziuni.

Mă sufocam, trebuia să ies. Lângă mine, lenjeria ce nu-i fusese Amaliei de niciun folos, cadoul refuzat ca probă peremptorie a eşecului meu, dincolo de orice explicaţii, în dauna efortului de-a mă reabilita printr-un exerciţiu de autoestimare cât se poate de generos. Nu mai puteam rămâne închis în casă. Mă sufocam, cum spuneam, spaţiul era prea strâmt, atât de strâmt încât mă simţeam ca într-o gaură de şarpe, iar gaura aceea devenea tot mai îngustă, cu un diametru mai mic decât lăţimea umerilor mei.

Am luat cu mine cadoul cumpărat de la Ornela şi am ieşit. Noaptea m-a primit fără ceremonii, fără urale, dar părea să mă suporte bine, la fel ca întreaga urbe, al cărei zumzet de seară se distingea printre armonicele singurătăţii

mele. Am urcat în maşină, fără să-mi dau seama unde vreau să ajung. Iar asta nu ştiu nici azi dacă mi-a fost de bine sau de rău. Destul că m-am trezit printre nucii din curtea Mirelei.

— Cum de-ai venit? Puteai da cel puţin un telefon. Nu am nimic, nici măcar o sticlă de bere. Dacă găseai la mine alt bărbat?

— Dacă-ţi spun că m-aş fi bucurat, risc să mai arunci în mine cu pahare şi cuţite.

— Asta s-o ştii…

— Nu-ţi fă probleme. Nu mă aştept la o seară dichisită cu icre negre. Ştii, de altfel, că nu ne poartă noroc.

Mirela a surâs. Ochii îi erau curaţi, binevoitori, de femeie ce caută buna înţelegere cu un bărbat ce poate fi un interlocutor promiţător. Auzeam pendula din hol. Mi-a ghicit gândul.

— Stai liniştit. Mama n-o să intre. Uşa dinspre holul mare este închisă cu cheia.

— Ce zici de o seară cu jazz?

— Minunat. Am ceva CD-uri cu Charlie Parker Bird, Dizzy Gillespie, Oscar Peterson, Louis Armstrong, Ella Fitzgerald.

— Bune, dar ai cumva Thelonious Monk?

— Nu, n-am, dar ieri am ascultat Monk, de pe net. Vrei? E acolo o listă de redare cu multe din piesele lui, care începe chiar cu *Blue Monk*.

Mirela a căutat şi l-a găsit pe Monk, o muzică minunată pentru o seară de sfârşit de octombrie sau început de noiembrie. Melancolia a contaminat atmosfera, imediat ce pianul lui Monk s-a auzit, iar ea m-a privit cu un aer ceva mai tandru, poate chiar intim. Regretam amândoi că nu aveam alcool. Nu ştiam cât de mult vom putea sta aşa, fără un drog admisibil cum este coniacul,

ca să ne anesteziem luciditatea. Spaima a intrat în mine şi nu m-a mai lăsat din clipa când mi-am dat seama că sunt pe punctul să fac mărturisiri, să-i spun de Amalia. Ştiam că nu am nevoie pentru asta decât de un stimul slab sau de un moment de descumpănire. O mai păţisem. Trebuia să rămân în gardă, să parez, pe cât îmi va sta în putinţă, un astfel de impuls.

— Văd că ai făcut progrese. Mergi destul de bine.

— Da. Ştii că obişnuinţa este a doua natură a omului. Doar noaptea îmi dau jos proteza. Face acum parte din mine, chiar dacă nu este carnea mea.

— Ai ieşit prin urbe, ai ascultat sfatul meu?

— Acela cu magazinul? Da. Acum eu conduc afacerea. Îmi petrec acolo cel puţin patru ore pe zi. Să ştii că asta mi-a dat forţă şi încredere. În plus, nu mai beau. Mi-am zis că am făcut-o prea mult şi cu consecinţe prea grave pentru mine ca să nu mă opresc măcar acum.

Parcă ar fi vrut să mai zică ceva ce nu se îndura să-i iasă pe gură. Până la urmă, a lăsat jena deoparte şi mi-a aruncat-o în obraz:

— Drăgălaşa Mona, de care cred că vrei să mă întrebi, dar ţi-e ruşine, vreau să-ţi spun că nu mai lucrează la mine în magazin. Se mărită, dragă! Şi-a găsit un iubiţel pe net şi săptămâna trecută a şi plecat în Gran Canaria, la el. Imaginează-ţi… Pe cine mai fuţi tu acum când eşti în criză de gagici?

— Adică? Ce vrei să spui?

— Că s-a îndurat biata Mona şi şi-a mărturisit păcatul. Mi-a spus că v-aţi tras-o.

— Nu mai spune? Să ştii însă că e o mitomană. Nu ne-am tras-o deloc, niciodată. E invenţia ei. Totdeauna am ştiut că fata asta are personalitate dublă.

Nu ştiu dacă m-a crezut sau nu, dar am ţinut-o una şi bună că nu am avut nimic de-a face cu biata fată, că totul este ori o producţie a imaginarului ei, ori, de ce nu?, o tentativă a Mirelei de a mă pune la încercare. A cedat şi a admis până la urmă că fata este, poate, mitomană.

Am făcut primul pas, am sărutat-o şi i-am spus că am pentru ea un cadou special. Când i-am arătat, a pufnit în râs.

— Hai, vreau să-l încerci chiar acum. Insist!

A avut un moment de ezitare şi cred că a evaluat în gând posibilul şoc de-a o vedea dezbrăcată, cu proteza la piciorul drept. Nici mie nu-mi era prea clar cum va fi, ce reacţie voi putea avea.

— Vrei să te ajut? De mult nu te-am mai dezbrăcat.

— Da, hai, pune mâna, ajută-mă.

— Atunci nu te mai agita. Stai calmă. Parcă ai fi fată mare!

— Minunat compliment. Nu-l merit după câte înjurături ţi-am tras.

— Lasă-le. Poate că alea m-au adus în seara asta la tine.

— Bine, dacă-i aşa, o să te înjur de acum încolo în fiecare noapte.

I-am scos puloverul gri, după ce şi-a ridicat mâinile, ca şi când s-ar fi predat unui inamic nemilos. Nu avea sutien pe sub bluza subţire, cafenie. Când a rămas goală până la mijloc, am simţit nevoia s-o îmbrăţişez şi atunci i-am inhalat mirosul de camfor al trupului atât de bine ştiut. Mirela era iarăşi în braţele mele, o ţineam strâns şi îi sărutam gâtul, bărbia, buzele cărnoase. Dar proba cea grea abia acum urma s-o trec.

— Ţi-e teamă puţin, aşa-i?

— Nu, nu, iubita mea, n-am nicio teamă. Stai liniştită, nu despre teamă e vorba, ci despre emoţia de-a te vedea din nou goală.

— Continuă-ţi treaba, atunci!

Pantalonii au căzut uşor, apoi i-am tras ciorapul-chilot şi i-am văzut piciorul drept, cu totul altfel decât celălalt, aparatul acela bleu-jandarm, metalic sau dintr-o materie compozită, cu o articulaţie de la genunchi şi alta deasupra labei piciorului. Am pus mâna, n-am avut nicio repulsie, am mângâiat plasticul sau ce-o fi fost el şi l-am simţit rece, ceea ce m-a îndemnat să trec la partea de femeie plămădită din carne. Mi-am dat şi eu apoi jos hainele şi am rămas gol în faţa ei.

Am despachetat portjartierul şi chilotul din celofanul în care erau puse, ea şi-a scos chilotul negru, apoi am ajutat-o să şi-l pună pe cel despicat, după care a urmat jartiera. M-am dat un pas înapoi. Nu arăta deloc rău, cu abdomenul ei plat, fără cute de grăsime.

— Eşti sexy!

— Da? Cea mai sexy femeie dintre invalide sau cea mai invalidă dintre femeile sexy?

A fost momentul de cumpănă, dar ea a râs, am râs şi eu şi am spus că a doua variantă mi se pare mai plauzibilă.

Am stins lumina, ea s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos proteza, apoi am venit şi eu lângă ea, fără să ştiu prea bine ce ar vrea să urmeze. Nicio clipă nu m-am gândit la Amalia, niciun moment nu mi-am adus aminte că ea este iubita mea ce tocmai plecase şi, poate, nu va mai veni niciodată.

— Vlad, dacă vrei, o facem, dacă nu — nu! Sunt mulţumită cu tine aici, lângă mine, atâta vreme cât vrei să stai.

— Bine, dacă vreau şi te simt şi pe tine doritoare, atunci se va întâmpla. Hai să-l ascultăm pe Monk…

Da, în noaptea aceea l-am ascultat pe Monk, poate că am adormit, dar a venit clipa în care am atins-o pe Mirela şi s-a declanşat în mine dorinţa, iar ea stătea pitită într-o aşteptare prelungă şi a ţâşnit dintr-odată şi m-am pomenit cu ea peste mine. Am făcut dragoste, am pătruns prin chilotul despicat şi i-am prins între degete elasticele portjartierului ce se terminau cu nişte cârlige de agăţat ciorapii. Nu-mi păsa de ciotul piciorului, chiar nu-mi păsa, mă bucuram de dorinţa mea, de plăcerea noastră. Am răsturnat-o pe spate şi ea m-a primit la comandă şi a fost în noaptea aceea cea mai docilă femeie din oraşul meu. Iar docilitatea ei confuză m-a determinat s-o ascult atunci când mi-a cerut să las totul în ea, să nu am reţineri pentru că vrea un copil cu mine! Da, aşa mi-a spus, printre gemete şi îndemnuri:

— Vreau un copil cu tine. Las-o-n mine! Înţelege-mă şi fii bun…

— Bine, iubita mea, sunt bun!

Mi-am adus aminte că-mi mai ceruse asta prima dată, parcă de revelion. Când am mai făcut sex, apoi am procedat fără nicio precauţie, aşa că fusese firesc să rămână gravidă. De-acolo, din strategia ei şi nepăsarea mea, ni s-a tras la amândoi drama de-a fi pierdut fătul în acel accident. În noaptea în care am îmbrăcat-o pe Mirela în recuzită de stripteuză, nici nu m-am gândit la ce ar putea însemna să aibă un copil cu mine, dintr-o a doua tentativă. Dimineaţa, înainte de a mă îmbrăca, am întrebat-o:

— Mirela, tu chiar vrei un copil cu mine?

— Da, e tot ce-mi doresc pe lumea asta.

— Sigur vrei asta?

— Da, ar fi darul minunat de la tine. Te-aş ierta pentru toate şi m-aş putea mântui. Mi-aş găsi un sens. Altfel, m-am tot gândit că mai bine ar fi să-mi iau viaţa. Serios, nu te mai uita aşa la mine. Dacă ai deveni şi tu o ciupercă, m-ai înţelege şi încuviinţa.

M-a pătruns frigul, de cum am ajuns afară. Printre nuci, lumina dimineţii se risipea timidă, mortuară. Am pornit telefonul. Mesajul Amaliei era acolo: „De ce nu-mi răspunzi? Iartă-mă. Te iubesc!" Nu ştiu ce am simţit atunci, disperare sau acea umilinţă pe care ţi-o dă luciditatea după o răzbunare nesăbuită. Dar astfel de mesaje nu mai însemnau prea mult. Le primeam de fiecare dată când ne certam şi improvizam despărţiri orgolioase.

15

Am un puseu de neîncredere în mine. Nu am aplomb, e prima dată de când am început să-mi scriu confesiunea când nu am niciun chef să mă apropii de calculator. O anume lehamite mă încearcă. Mă plimb prin odaie sau pe coridorul celor cincizeci de paşi, măsor în lung şi în lat holul cel mare, ba chiar mă aventurez în plimbări scurte prin grădina spitalului. Sunt primele zile reci din această toamnă lungă. Poate starea mea se datorează acestei cauze, adică melancoliei venite odată cu anotimpul morţii vegetale.

Un element de noutate: am o nouă asistentă. Cea bătrână, asudată şi grasă a ieşit la pensie. Nu a venit să ne luăm rămas-bun. Am aflat că a plecat, pur şi simplu. Mi-a spus asta noua asistentă, o femeie detaşată la pavilionul nostru

de la secţia de neurologie. Înaltă, neverosimil de slabă, cu o faţă comandată parcă de Amedeo Modigliani, nu pare să aibă mai mult de treizeci de ani. Nu este la fel de rezervată precum cealaltă, dar nici nu aş spune că ne facem confidenţe. Îmi aduce medicamentele (curios, numărul hapurilor a început să crească din nou, egalând aproape cantitatea de dinainte de a-mi începe periplul scriitoricesc), mă întreabă cum mă simt şi dacă aş avea nevoie de ceva. Când m-a întrebat prima dată cum am dormit, am tresărit. Nu am zis nimic, dorind astfel să-i tai Suliţei — aşa am poreclit-o — orice poftă de-a trăncăni cu mine. La ce mi-ar folosi? Experienţa cu asistenta bătrână, când i-am cerut informaţii despre vizitatoarea în care o presupuneam aproape cert pe Amalia, m-a lecuit. Trebuie să-mi văd de treabă şi să n-am încredere totală nici măcar în mine însumi. Asta pentru că medicamentele îmi pot juca feste, mă pot determina la gesturi pe care, în mod natural, nu le-aş face.

Costăchel este eliptic când trece pe la mine, stă doar un minut-două. Parcă simte că abia de-l mai rabd. Schimbăm doar vorbe de circumstanţă — nimic care să-mi dea cel mai mic indiciu despre starea mea şi despre eventuala ameliorare în urma exerciţiului confesiv. Nu-l întreb niciodată nimic, pentru că nu vreau să-i dau impresia că îi acord mai multă importanţă decât are. Este cel mai bine aşa, fiecare cu rolul lui, fără amestec în ciorba care fierbe pe alt foc. Oricum, marja de mişcare pe care o am este infimă, el are drept de viaţă şi de moarte asupra mea.

Umbra ce mă teroriza până mai ieri a plecat altundeva. Dar simt că nu m-a uitat.

După două zile în care nu i-am răspuns la apeluri şi i-am ignorat mesajele tot mai alarmate, m-am văzut cu

Amalia. A fost în ajunul Zilei Morţilor la catolici. Ştiu că eram la cimitir şi aranjam mormântul tuşii Rafila, când i-am răspuns la apel, în sfârşit, apoi ne-am dat întâlnire pentru după-amiaza zilei următoare. Bătea un vânt tăios, dar era senin, soare cu dinţi, cum se spune. I-am auzit paşii pe coridor, a bătut discret, cum făcea totdeauna, am deschis şi am văzut-o. M-am speriat: cenuşie, o siluetă mai mult decât firavă, ascunsă în hainele negre, cu un chip emaciat şi ochii dezolanţi, lipsiţi de licărul oricărei lumini de speranţă. Dar nu conta…

— De ce nu mi-ai răspuns? De ce m-ai chinuit în halul ăsta?

— Ştii tu de ce.

— Nu merit să-mi faci aşa ceva.

— Hai să tăcem amândoi.

Ne-am îmbrăţişat. Obrazul îi era rece, la fel mâinile, dar gura emana un abur cald, reconfortant. Eram iarăşi împreună, unul în braţele celuilalt, ne regăsiserăm, dar nu ştiam pentru câtă vreme şi dacă era de bun augur. Nu aveam de gând să-i cer nimic, nici într-un caz să facem sex. Ea s-a aşezat pe pat, eu, în fotoliul cafeniu, uzat, dar destul de comod. Niciunul nu a vrut să facă primul gest. M-am dus la bucătărie, doar pentru că simţeam că trebuie să ies din odaie. Când m-am întors, m-a chemat pe pat. M-am întins lângă ea şi am luat-o în braţe.

— Am nevoie de tine şi tu îmi întorci spatele.

— Cum ai nevoie de mine când constat că el îţi este de ajuns?

— Nu-i adevărat. Tu eşti iubitul meu. Pe tine te doresc în fiecare clipă.

— N-aş zice.

— N-ai zice pentru că tu te gândeşti numai la sex.

Dacă mai scoteam un cuvânt, riscam să ne certăm. Am rămas acolo, pe canapea, ţinând-o în braţe şi sărutându-ne. Cam asta a fost tot. O întâlnire tristă. Fiecare încerca să-l observe pe celălalt, să-l scruteze, să simtă cu o clipă mai repede ce are de gând să facă. Dar era bine aşa, mie îmi convenea, ba chiar începea să-mi placă jocul de-a iubirea cu o femeie măritată care nu accepta să-i redevin amant, din scrupul moral. După vreo jumătate de oră, mi-a spus că a început să meargă la pocăiţi. N-am înţeles decât atunci când mi-a explicat că frecventează comunitatea de penticostali din sat:

— Este acolo un om deosebit, predicatorul. Când am vorbit cu el, am fost sigură că mă înţelege, că simte ce e cu mine.

— I-ai spus cumva de noi?

— Nu. I-am mărturisit doar că am o grea povară pe suflet. Mi-a spus că şi-a dat seama şi că Biserica mă va putea ajuta, că fraţii şi surorile se vor ruga pentru mine. Am simţit că nu mai sunt singură, vulnerabilă.

Am reacţionat destul de dur. Penticostalii pe care îi întâlnisem s-au dovedit unii dintre cei mai fariseici inşi: disimulaţi, afişând o generozitate falsă şi un spirit de samaritean cu totul suspect la o privire mai atentă. Nu i-a plăcut rechizitoriul meu, ba chiar i s-a părut că o ironizez.

— Nu mă aşteptam să-mi spui asta. Aproape la fel a reacţionat şi Marin, doar că tu nu m-ai ameninţat. Prin asta mă îndepărtezi şi mai mult de tine.

A plecat şi am simţit că face bine lăsându-mă singur. Nu aveam chef să discutăm despre o sectă pe care o disprețuiam fără echivoc. Ipocriţi cu metodă, solemni şi infatuaţi, penticostalii practicau un fanatism foarte apropiat de fundamentalismul oricărei religii care le sfidează

pe celelalte, adepţii recurgând la un prozelitism plin de elan. Iubita mea nu nimerise într-o comunitate capabilă sau dornică să-i întindă mâna de ajutor de care avea totuşi atâta nevoie. Mai degrabă părea o capcană, un loc al surprizelor neplăcute, ce trebuiau să urmeze programatic după debutul amăgitor.

Intrasem într-o anume rutină. Amalia îmi absorbea toate gândurile, toate energiile. La studio, nu aveam niciun chef de emisiuni, aşa că Gigi mi-a atras atenţia că televiziunea este o damă foarte capricioasă — dacă nu-i dai toată atenţia, îţi trage o copită de nu te vezi! Asta m-a trezit şi am făcut câteva emisiuni reuşite, în care am pus suflet. Împreună cu Dani şi Cori, am realizat filmuleţe de efect, despre care s-a vorbit în tot oraşul. De fapt, erau scheciuri pe o temă dată, ironizam nu prea transparent diverşi inşi din urbe, cu poziţii înalte, ei se recunoşteau, fireşte, şi cei mai mulţi săreau ca arşi, dar nu îndrăzneau să contraatace public. Asta mi-a adus o oarecare faimă, de individ care muşcă. Cori era în delir, în sfârşit îşi găsise locul, simţea că este pe cale să-şi împlinească visul. I-am atras atenţia că-şi face iluzii şi l-am sfătuit să urmeze o şcoală serioasă de actorie:

— Cori, i-am zis, în tine zace un actor bun. Nu mai ţine să mergi pe instinct, pe improvizaţie. Gata cu asta! Fă şcoală, nene, şi te asigur că o să joci în filme.

— Da, ai dreptate, la vară mă înscriu la facultate.

— Te înscrii tu pe pula, zicea Dani, după a cincea bere. Nu te ştiu io? Când o să ajung eu călugăr budist, tu o să fii student la Teatru. Facem pariu?

Cori riposta, dar Dani avea dreptate.

— Păcat că te ţine maică-ta pe palme şi-ţi trimite bani din Germania, îi răsuceam eu cuţitul în rană lui Cori.

Dacă nu ai avea ajutorul ăsta te-ai mai zbate şi tu, ai căuta soluţii. Aşa, eşti un pârlit de întreţinut, o pulă de om, cum zice Dani.

— Hai, bă, Vlad, ce facem acum? Ne futem între noi, artiştii?

Totul se lăsa cu un hai de se distrau prin cârciumi toţi pe seama lui Cori. Se urca pe mese, făcea mişto de toată lumea, pipăia chelneriţele, turna în el cu litra. Aveam dispensă toţi trei — eram oameni de televiziune, 'n puii mei!

Zilele treceau, dezolante, Amalia mă suna zilnic, dar şi Mirela făcea asta, promiţându-mi întâlniri nocturne, garnisite cu partide de dragoste, după poftă şi imaginaţie. Nu aveam însă nicio plăcere să le onorez. Un fel de abulie pusese stăpânire pe mine, o delăsare ca o pată de ţiţei pe o mare liniştită se întindea peste viaţa mea, ţinându-mă prizonier într-o cuşcă a indiferenţei pe care nimic nu o putea dispersa. Chiar şi studenţii au sesizat asta, nu mai aveam aplomb, cursurile erau sălcii, conversaţiile nu mai atingeau febra unor dispute în care să pun patimă, nerv şi inteligenţă. Aşteptam să renasc, ascultam mult jazz şi reciteam *Muntele vrăjit*, dar şi *Iosif şi fraţii săi*. Cărţi masive, autor celebru, pretext pentru a mă pierde într-un decor baroc. Le citisem prima dată în armată, aşa că lectura lor înnoită mi-a trezit în memorie imagini suficient de sinistre, cu secvenţe apăsătoare, mustind a pesimism şi aşteptare nătângă. Nu o nimerisem prea bine.

— Pot să vin la tine?

— Te aştept, dar nu cred că este cea mai bună idee. O să ne certăm pentru că eu vreau sex, în plus sunt într-o pasă proastă.

— Vreau să te văd. Mi-e foarte dor de tine.

— Sunt în oraş, dacă vrei, pot să te iau cu maşina.

— Mai bine nu. Riscăm să fim văzuţi. În jumătate de oră sunt la tine.

Şi iată-mă în pat cu Amalia, făcând, în sfârşit, dragoste. Tocmai ceruse un *time-out*, ne hidratam în felul deja brevetat şi totul părea că intrase într-o armonie salvată miraculos de la compromiterea totală. Iubita mea ardea sub jarul pasiunii regăsite, nimic nu părea să amintească de refuzurile şi crispările ei anterioare. Asta îmi plăcea, îmi dădea credinţa că mai avem o şansă, că trupul acela costeliv putea să-şi revină şi să se înfrupte din iubire ca dintr-o hrană bogată în vitamine, capabilă s-o întremeze. Gustul femeii era delicios, nicio negură nu-i mai asorta privirea la tristeţea unui suflet chinuit de îndoieli, de vinovăţie şi remuşcări. Îmi plăcea, trăiam intens şi agresiv această reconchistă.

— Hai, urcă-te pe mine, încalecă-mă şi iubeşte-mă…

— Nu, Vlad, să mai stăm puţin. M-ai extenuat!

— Nu, nu mai stăm, că te obişnuieşti leneşă. Hai la treabă, am îmboldit-o, iar Amalia s-a urnit pentru a ajunge repede la viteza de croazieră. Da, îi plăcea, o simţeam plină de dorinţă, căutând parcă să recupereze un lung interludiu de abstinenţă.

Am făcut dragoste şi ne-am iubit într-o sincronizare de invidiat. A fost ca o eliberare, ca o răbufnire şi o împăcare. Numai că imediat ce am avut şi eu orgasm, s-a ridicat de pe pat, ca electrocutată. A ţâşnit ca muşcată de un şarpe, ba chiar m-a speriat niţeluş. Intrase, oare, cineva peste noi în odaie? Nu, nici pomeneală. Purtarea ei avea un motiv cu mult mai adânc:

— Plec. Nu mai pot aşa. Nu mai vreau să facem dragoste.

— Ce-ai păţit? Ce ţi-am făcut?

— Nu mi-ai făcut nimic, doar că ai profitat iar de iubirea mea.

— Bine, dar este firesc. De iubirea cui ai vrea să profit dacă nu de a ta? Eşti incredibilă! Te rog să te întorci lângă mine.

— Nu vin. Plec imediat. Sunt o păcătoasă. Vinovăţia o să mă termine până la urmă, dacă nu putem să ne despărţim. Înţelege-mă.

A început să plângă. Iarăşi. Acelaşi plâns nervos, sacadat, efectul unor remuşcări pe care nu le putea mistui, cu care nu putea trăi. Nimic nu a liniştit-o! Am luat-o în braţe, am stăruit să-i spun că iubirea noastră nu are nimic malefic, nimic murdar, este doar o formă asumată prin care dragostea se poate consuma, în circumstanţe imperative. Nimic! Niciun argument nu a funcţionat. Dimpotrivă, efectul a fost devastator şi asupra mea. Tot farmecul acelor ore s-a transformat în ceva hidos. Nu mi se părea drept, totul evoluase într-o scenă de prost gust, cu un decor plebeu. I-am spus să plece, i-am cerut chiar să nu mai calce la mine în casă. Se umpluse paharul, nu mai merita să-mi bat capul ca să salvez o relaţie clar compromisă. Bănuiam că totul era din cauza frecventării sectanţilor. Mă puteam aştepta şi la alte năzbâtii, aşa că mai bine — pas!

Exact două ceasuri a durat criza de vinovăţie. M-a sunat spăşită şi mi-a cerut iertare. A mia oară. Întreaga situaţie devenea stupidă, chiar nu merita să mai continuăm. I-am spus asta, iar replica a fost că gândeşte la fel

ca mine, dar este mult prea slabă ca să-şi învingă impulsul ce o împinge în braţele mele.

În următoarele două săptămâni, am făcut dragoste de câteva ori, în acelaşi stil, cu finalul compromis din cauza contorsiunilor ei de păcătoasă în căutarea redempţiunii consolatoare. De fiecare dată mi-am spus că e prea de tot să fiu lăsat în urmă aşa, pustiit şi condamnat de o femeie care confundă iubirea cu o caznă. Ceva intervenea de fiecare dată, exact atunci când dragostea îşi stingea apogeul, iar respiraţia mea devenea liniştită, calmă, mulţumită de sine. Vinovăţia se trezea atunci în femeia de lângă mine, o altă Amalia, posedată de un spirit de revoltă, se ridica împotriva mea, dar se înverşuna mai ales împotriva ei înseşi. Vedeam o altă femeie, de nerecunoscut, fanatică, pornită să se autoflageleze, să ia în cârcă toate nelegiuirile lumii. Cumplit!

Apoi a venit telefonul la care am auzit-o plângând, că i-a decedat bunica, cea care o crescuse de când nu mai avea mamă. Îi murise în braţe, în urma unui infarct. Am încercat să-i spun că bunica ei îşi trăise viaţa, până la cei şaptezeci şi nouă de ani ai ei, că trebuia să se întâmple asta, mai devreme sau mai târziu. Se cădea să fie împăcată că nu i-a fost dat să se chinuie.

Căzuse prima zăpadă, era frig. Aceeaşi indispoziţie mă silea să stau închis în casă, să merg doar la cursuri şi să-mi fac emisiunea. Îmi era teamă de o recidivă a depresiei sau de o insomnie de câteva nopţi. M-ar fi dat peste cap. Mirela îmi stimula melancolia şi nu voiam să risc un derapaj, neştiind niciodată în ce toane o prind, aşa că am evitat să mă duc la ea. Mă limitam să-i răspund la telefoane, amabil, nimic mai mult. Aş fi vrut să-l văd pe doctorul Mihu, dar avea o viroză, aşa că mi-a dat întâlnire

abia peste câteva zile. Nici cu Lucian Sturza n-am avut mai mult noroc, era şi el inabordabil, din cauza unui studiu la care lucra, despre norma etică şi partidele politice postdecembriste. Mă credeam în consecinţă abandonat de toţi, sufeream că nu găsesc umărul pe care să pot plânge în voie.

Chiar în ziua înmormântării bunicii ei, Amalia mi-a telefonat:

— Am nevoie de tine! Mai mult ca oricând. Acum poţi să-mi dovedeşti că eşti iubitul meu, că mă apreciezi şi altfel decât în pat.

— Suferi de două prejudecăţi, Amalia. Prima ar fi că te preţuiesc în pat, a doua că nu te preţuiesc dincolo de pat. Greşeşti cu amândouă.

A murmurat doar un „poate“, dubitaţie găunoasă. Am întrebat-o dacă vrea s-o ajut cu ceva. Asta a pus-o în încurcătură.

— Amalia, te iubesc, asta cred că e important să-ţi spun acum. Să nu te îndoieşti de dragostea mea. Dacă insişti s-o rupem, cred că am găsit modalitatea s-o facem. Soluţia e aparent paradoxală, dar mi-e teamă că e singura. Când ne vedem, o să-ţi spun despre ce-ar fi vorba.

— Nu, te rog să-mi spui acum.

— Nu fi aşa aruncată, nu e bine şi nu-ţi stă în fire. Acum ai altă treabă. Înmormântează-ţi bunica şi apoi ne înmormântăm pe noi. Condoleanţe, iubita mea!

— Mulţumesc! Să ştii că te iubesc şi eu şi că mă gândesc la tine!

— Atunci sunt un răsfăţat al soartei!

16

Oarecum eliberat, le-am dat telefon lui Dani şi Cori şi am pornit-o într-un chiot spre Şişu, după ce am primit OK-ul acestuia. De multă vreme îmi cereau cei doi o sărbătoare plină de voluptăţi. Şi eu doream s-o revăd pe Valentina, femeia din noaptea fără sex. Speram să mai fie la bar, deşi Şişu îmi pomenise de unele schimbări în distribuţie.

Când am ajuns, era trecut de zece. Doi clienţi făceau marcaj la Ramona şi — ei, da! — la Valentina. Şişu a chemat două fete ce stăteau una în braţele celeilalte, lângă bar. Erau Marinela şi Tina, pe post de *new entry*. Prima avea figura unei fetiţe fugite de la şcoală, brunetă, minionă, cu sâni mici şi pulpe tari, de piatră, iar a doua, Tina, era o mică senzaţie. Trecută de treizeci de ani, frumoasă, cu buze senzuale, fusese bătută de cineva atât de tare, încât îi rămăseseră urme. Desena toată ziua, uneori urla şi vorbea de una singură, amenințând persoane imaginare şi căutând să se apere cu ce avea la îndemână. Traume neştiute de nimeni, poate chiar uitate şi de ea, refulate din cauza spaimei, o transformaseră într-o fiinţă retrasă, speriată, ce căuta afecţiunea şi îndurarea asemenea unui câine scăpat din zbilţul hingherilor. Nu era periculoasă pentru clienţi, ne asigură Şişu. Dani s-a aşezat lângă ea şi i-a câştigat repede simpatia. Cori a promis show, fetele l-au înconjurat imediat, iar Dana şi Mihaela i s-au urcat în braţe. Era atracţia serii, desigur, băiatul ăsta dulce, pus pe nebunii, gata de cele mai năstruşnice şotii. Valentina trăgea cu ochiul la mine, dar fusese confiscată de unul ce-i umbla prin suflet şi sutien. Asta era situaţia, nu aveam ce să mă supăr, aşa că Olga a fost opţiunea de

moment, de fapt singura damă disponibilă. Am păstrat-o aproape, dar nu i-am făcut avansuri decisive. Ea mi-a ghicit imediat jocul şi a rămas într-o defensivă oarecum bosumflată. Fetele astea îşi au orgoliul lor, mândria şi cota la care ţin cu dinţii şi bine fac.

A fost o noapte agreabilă. Clienţii au plecat spre miezul nopţii, Valentina a devenit liberă şi nu a fost o problemă să-i ia locul fără ranchiună colegei sale. Olga mi-a cerut drept compensaţie un whisky cream. L-a căpătat imediat.

— Te-am tot aşteptat să vii.

— Iată-mă-s, am zis, sărutând-o pe buze şi acomodându-mă repede cu trupul ei, ce tocmai fusese mângâiat de palmele altui bărbat. Asta nu mă deranja, era firesc să se întâmple aşa, nu era cazul să am orgolii. Eram beneficiarul avizat al serviciilor unei dame la dispoziţia oricui şi-a tuturor.

— M-am gândit la tine, să ştii. Chiar dacă nu mă crezi, ăsta-i adevărul. L-am întrebat pe şefu' când vii. Poţi să te interesezi.

— Nu e cazul, draga mea, te cred pe cuvânt.

Cori s-a îmbătat într-un sfert de oră, Dani a ţinut mai mult la băutură, dar tot muci s-a făcut şi el, aşa că de veghe am rămas doar eu, obligat să le fiu şofer. Atmosfera a devenit incandescentă când Cori şi Dani au intrat în concurs. Marinela urma să le facă felaţie, iar Tina ţinea cronometrul — cine rezista cel mai mult câştiga o sticlă de şampanie plătită de luzăr. Totul s-a petrecut la vedere, pe mica scenă în mijlocul căreia trona bara. Cori s-a oferit primul şi a cedat în trei minute şi patruzeci şi cinci de secunde. Dani a încercat să reziste mai mult şi părea că va izbuti, dar când să se apropie de trei minute, a scos

ţipătul plăcerii, iar Marinela a invocat dreptul de a bea prima din şampania pusă la bătaie. În compensaţie, aceeaşi fată cu suflet caritabil s-a oferit pentru o gratuitate în favoarea celui învins, dar Tina şi l-a revendicat şi a reuşit să şi-l adjudece pentru toată noaptea.

— Andra, fă te rog nişte platouri, că m-a încins foamea, a cerut Şişu.

— Vreau o bere!

— O bere la Dani şi ţuică pentru Cori!, a comandat patronul.

În ceea ce mă priveşte, m-am mulţumit cu un fresh de portocale.

Valentina mi-a promis paradisul, dar nu o putea face înainte de a evolua la bară. Era al doilea concurs al nopţii. Fata cea mai îndemânatică se alegea cu un premiu de şase milioane, câte două de la mine şi de la cei doi însoţitori. Fiecare fată avea dreptul la două dansuri. S-a tras la sorţi, aşa că a început Olga, apoi au urmat, în ordine, Marinela, Dana, Tina, Mihaela, Adriana, iar la urmă Valentina. Notele, de la 1 la 10, erau acordate exclusiv de bărbaţi. După o dispută crâncenă, punctată de invidie, au ieşit pe acelaşi loc Marinela şi Valentina, aşa că a urmat un baraj câştigat de Marinela. A primit banii pe loc şi a promis sex la liber cu noi, în ordinea pe care urma s-o stabilim singuri. Mi-am păstrat voucherul pentru o dată viitoare şi chiar mi-am îndreptat tot interesul spre Valentina.

Toată lumea era ameţită, cu excepţia mea şi a lui Şişu. Până şi Andra băuse puţin, poate de ciudă că nu fusese acceptată în concurs. Şişu nu avusese nicio obiecţie când femeia lui şi-a exprimat dorinţa să evolueze la bara pe care o părăsise cu ceva vreme în urmă pentru a fi barmaniţă şi amanta patronului, dar fetele au protestat în

cor şi Andra a fost astfel scoasă de pe lista care s-a tras la sorţi. Cori şi-a revendicat primul contul deschis la Marinela, aşa că a fost poftit în biroul şefului.

— Marinelo, scoate dracii din el, o îmbie Şişu.

— Ba să nu facă asta, am intervenit. Cum scoate unul, cum intră doi!

— Da, bă, da' de unde ştii? Şi în tine defilează dracii, ca în mine?

— Păi, cum? Nu-i auzi cum bat pasul şi prezintă onorul?

— Hai, de mâine facem schimb de draci, propuse Cori, apoi dispăru în urma Marinelei.

Valentina era încă afectată de pierderea concursului. Încercam s-o îmbunez, dar dincolo de zâmbetul ei silit continua să fie neconsolată.

— Hai să ne revenim, făcui propunerea, pentru că rămăseserăm în bar doar eu şi trei fete. Dani se retrăsese în separeul în care dansatoarele se pregăteau să intre în scenă, împreună cu Olga, şi ceruseră să nu fie deranjaţi.

— Şefu', noi mergem în spate, zise Valentina.

Am ajuns astfel printre draperiile stacojii. Fata mă ţinea de mână şi căuta să fie cât mai lipicioasă, să-mi stârnească dorinţa şi să-şi demonstreze arta. I-am spus să nu se grăbească, să aibă răbdare cu mine. Totul urma să fie bine pentru amândoi, cu condiţia să nu mă trateze ca pe un client.

— Nu vreau să ne-o punem, ci să facem dragoste. Nu mă întreba cum. Înţelegi?

— Da, sigur că da. Relaxează-te. Chiar dragoste o să facem…

Nu sunt absolut convins că a fost dragoste, dar nici nu pot spune că doar ne-am împreunat, că Valentina m-ar fi tratat ca pe un client, fie şi cu statut special. Era

o bună meseriaşă, o stripteuză care ştia să te pună în valoare şi să te îmbie să-ţi depăşeşti condiţia. Făcea parte din categoria femeilor pentru care a face sex era o necesitate, un lucru firesc, cam ca epilatul. Am aţipit, după. Ea a avut răbdare, a stat lângă mine, goală, veghindu-mi regretele, ruşinea de-a fi făcut sex pe bani. Ne-am sculat, i-am plătit, mi-a mulţumit cu un aer firesc şi am intrat în bar. Să fi fost ora trei, poate mai mult. Dani îşi continua festinul, între picioarele Tinei. Nici urmă de Cori.

Valentina a rămas în siajul meu, ba chiar m-a invitat la o recidivă, de data asta făcând ea cinste. N-am rezistat ispitei şi am acceptat invitaţia. Bine am făcut! S-a străduit şi m-a convins că poate fi de o mie de ori mai bună decât atunci când face sex pe bani. Aş fi vrut să dorm acolo, cu ea, să mă gândesc că este o femeie pentru care eu sunt important, poate cel mai important bărbat de pe pământ. Am stat pe urmă de vorbă, mi-a spus că a sunat-o Dumitru, care i-a promis că vine după ea şi o duce la Chişinău, divorţează şi o ia de nevastă. Am încredinţat-o că, nesmintit, aşa vor sta lucrurile, că Dumitru îi duce dorul şi că până la urmă amândoi vor fi fericiţi şi vor avea o ogradă plină cu copii. A râs. Şi-a dat seama că e o şarjă, dar nu s-a supărat. Avea umor Valentina şi-o dulceaţă în trup şi în suflet care te determina să tot ciuguleşti din ea, fără să ai senzaţia de ghiftuială. Când am plecat, am sărutat-o şi i-am spus să-l aştepte pe Dumitru, care va veni, dacă nu azi, atunci mâine.

Cori şi Dani, beţi, se arătară dornici să continue până la ziuă, aşa că i-am lăsat acolo, Şişu promiţându-mi că-i va căra el acasă când vor fi apţi de transport. Am ajuns în urbe pe o ploaie mocănească, îmi ieşeau aburi din gură şi mi se părea că dimineaţa aceea de duminică, cu zorile

încă în aşteptare, nu-i pentru mine. Nimerisem într-o lume complet străină, făcută din rumeguş şi scuipat. Am dormit vreo şaisprezece ore, şi câteva zile pe urmă am lâncezit; doar cursuri, răspuns la telefoanele Mirelei şi Amaliei, pregătirea emisiunii cu doi invitaţi, nutriţie şi jazz, mult, foarte mult jazz, mai ales noaptea. Apoi m-a sunat Şişu:

— Bă, tu cum te atingi de ele, cum pleacă.

— Serios? Cine a mai plecat?

— Valentina. Şi-a făcut bagajele şi dusă a fost. A zis că nu-l mai aşteaptă pe Dumitru, se duce ea la el. Acu' o oră m-a sunat din Chişinău. Până la urmă, îmi goleşti tot clubul.

— Lasă, Şişule, că are balta peşte!

Ce era să zic? Aşa stau lucrurile în branşa asta. E dinamică, frate, nu glumă. Fetele circulă, precum banii buni şi vorbele de duh.

Pe 1 Decembrie, de ziua naţională, am făcut mâncare şi am băut ţuică, asta până la prânz. Cred că era într-o joi, o zi friguroasă, cu moină şi cârduri de indivizi aşteptând un cârnăcior cu fasole, în faţa primăriei. Am ieşit pentru că îmi era urât în casă. O plimbare îmi venea la fix, aşa că m-am îmbrăcat gros şi am luat-o încetişor, pe jos, rumegându-mi gândurile.

— Alo, Vlad? Unde eşti?

— Amalia? Uite, tocmai am ieşit la o plimbare. Sunt în faţa primăriei şi mă tot gândesc dacă să mă aşez la coadă, pentru un cârnat cu fasole.

A râs. Nu o mai văzusem după înmormântarea bunicii ei. Îmi tot spunea că are multe de făcut, că ne vom vedea, că să am răbdare. Avusesem.

— Aş putea veni la tine, dacă vrei. Marin s-a dus la Bucureşti.

— Asta înseamnă că ne facem cadou o noapte întreagă?
— Nu ştiu.

Într-o jumătate de oră, Amalia îmi intra pe uşă. Ne-am îmbrăţişat, apoi nu ne-am mai săturat să ne sărutăm. Nu ne-am aşezat bine, că iubita mea a vrut să afle pe loc despre ce surpriză fusese vorba, când i-am spus că ar exista o soluţie, dacă tot vrea să rupem relaţia ce o bagă în pământ. Nu m-am grăbit să-i spun, am mutat discuţia la înmormântarea bunicii ei. Mi-a povestit, dar era clar că mintea îi stătea agăţată de ce-mi ceruse cu evidentă febrilitate.

— Hai, îmi spui sau nu?
— Rămâi cu mine la noapte?
— Mă şantajezi? Îmi spui doar dacă rămân la tine?
— Nu. Nu fac asemenea târguri. E exclusiv decizia ta să rămâi sau să nu rămâi. Dar ce mă amuză graba asta a ta de a afla cum poţi scăpa de mine. Cred că de asta eşti aici, nu pentru că ai vrut să mă vezi.
— Nu-i adevărat. Mi-a fost dor şi am venit pentru că am vrut să fiu cu tine. Dacă nu vrei să-mi spui, nu e nicio dramă. Nu spune.

Ne enervaserăm amândoi. Trebuia să treacă un timp ca să ne relaxăm. Iniţiativa am avut-o eu, când am sărutat-o şi ne-am întins pe canapea. Abia apoi i-am spus, stând acolo, înlănţuiţi, ceea ce mi s-a părut, din capul locului, o oroare. Îi dezvăluiam care va fi varianta cea mai bună de a ne ucide relaţia, tocmai când iubirea îşi dovedea încă vigoarea. Vorbeam despre un fel de-a muri cuiva care gemea de vitalitate. Combustibil mai aveam pentru o iubire de-o sută de ani, problema era însă încotro ne propulsa combustibilul, încotro ne zvârlea lava din vulcanul aflat sub presiune. Semnalele că trebuia să ne

oprim se tot înmulţeau: starea ei fizică tot mai debilă, psihoza declanşată de sentimentul vinovăţiei, dar şi o anumită oboseală din partea mea. Da, o ruptură ne folosea amândurora. Ei, pentru că o liniştea, îi oferea siguranţa, fie şi aparentă, onorabilităţii de femeie măritată, iar mie pentru că trebuia să găsesc *secvenţa de ieşire* din acea relaţie. Nu doream ca semnele unei bătrâneţi decrepite să mă găsească în ipostaza de îndrăgostit cu proteza înfiptă în curul unei femei mai tânără cu un sfert de veac — să mă tolereze din milă. Trebuia să ies repede şi tranşant din aşternuturi, cât eram încă în vigoare, încă dorit. Aveam forţa s-o fac, iar împrejurările erau şi ele gata coapte. Atunci, acolo, pe acel pat pe care stăteam îmbrăţişaţi, a demarat operaţia de eutanasiere a dragostei noastre.

— Eşti ultima mea mare iubire, Amalia.

— Nu te cred. Am fost şi eu una din şirul celor multe. Îţi ştiu faima, nu este cazul să te deghizezi într-un iubiţel romantic.

— Nu ştii nimic, ori ceea ce ştii este o legendă, nu realitatea. Aşa cum îţi spun, repet — eşti ultima mea mare iubire.

A tăcut, n-a mai debitat ipoteze cinice. Era clar emoţionată, cât se poate de evident că o atinsesem. Important cu adevărat era faptul că nu bravam, că nu pusesem la cale o scenă sub un balcon reinventat.

— Orice iubire se consumă, dacă te înfrupţi din plăcerile sexului. Îşi face jocul celebra, funesta sau salvatoarea — depinde de context — lege a compensaţiei. Ştii asta de la cursul meu. Noi nu facem excepţie, aşa că a sosit momentul să ne pregătim ieşirea din scenă. Ca să fiu patetic până la capăt, îţi spun că eşti ultima mea mare iubire şi adaug — pe cale de a se risipi. Timpul ne-a ajuns

din urmă. Aşa cum ştii, avem încă lavă în vulcanul nostru, numai că zona a devenit instabilă. Se zguduie. Efectele colaterale ale iubirii noastre, ivită în circumstanţe mai mult sau mai puţin limită, ba chiar atinsă de-o patologie imposibil de evitat, te-au clătinat şi riscă să te sfarme în bucăţele. De aceea am decis să găsesc eu calea de-a te mântui, de-a scăpa de mine.

— Şi care ar fi ea?

— Să fugi, să te las să evadezi, dar în acelaşi timp să fac în aşa fel încât să nu mai fii ademenită să te întorci.

— Imposibil. De câte ori am fugit, de tot atâtea ori am trăit spaima că o să te caut şi n-o să te mai găsesc.

— Ei bine, am antidotul. Scriitorii îi spun *nostos*, un concept din greaca veche, care defineşte capacitatea unui ins de a se reîntoarce acolo unde îi sunt fiinţa, casa, trăirea autentică. Acum, casa aceea pentru tine sunt eu. Dar putem construi o alta, care să mă substituie.

Amalia mă asculta tot mai atentă, încordată, căutând să înţeleagă cu o clipă înainte misterul unui lucru aparent imposibil. Am întrebat-o dacă nu vrea apă. Nu voia. M-am ridicat şi am mers la bucătărie. Nu-mi era sete, dar am simţit că nu sunt cu totul pregătit ca să mă lipsesc de iubirea pe care o căutasem atâta amar de vreme. În plus, efectele planului meu mă puteau ucide, de-adevăratelea, chiar pe mine.

— Lasă-mă să te sărut, i-am cerut când am ajuns lângă ea.

Buzele noastre s-au atins, fiorul s-a declanşat şi am ştiut că o iubesc atâta cât să pot face sacrificiul. Ea nu ştia încă nimic, părea mirată şi prostuţă. Dintr-o maşină, pe stradă, se auzea vag imnul naţional. Aş fi mâncat un cârnat ori cel puţin un crenvurşti.

— O să pleci, Amalia, luându-mă într-un fel cu tine. O să-ţi fac un copil!

Liniştea s-a aşternut în odaia unde eram doar eu şi o femeie pe care o învăţam cum să mă părăsească. Minute bune nu a reacţionat. A stat nemişcată în braţele mele. Apoi am auzit-o:

— De mult, de foarte de mult vreau un copil cu tine. Mi-am zis că, dacă va fi să fiu mamă, atunci vreau ca rodul pântecului meu să fie din sângele tău. Ai fost profesorul meu drag, deşi am fost doar la două cursuri de-ale tale. De atunci am ştiut că te vreau ca tată al copilului meu. Am fost cea mai mare proastă când am făcut avortul.

— Acum poţi răscumpăra acea crimă şi în numele meu. Voi duce cu mine în mormânt vina că nu te-am oprit de la gestul nesăbuit.

— Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu asta. Soluţia ta nu este decât aparent simplă. Dacă vei fi de neînlocuit?

— Nu spune o blasfemie. De neînlocuit este doar moartea.

Apoi am făcut dragoste: temeinic, cu poftă, dar şi cu detaşarea celui ce a ajuns deja. Nu a vrut să facem atunci prima încercare. Avea nevoie de timp. Am înţeles. Nu ne-am zis mare lucru după. M-am ridicat şi am spus că o duc acasă. Nu avea niciun sens să mai trăim împreună delirul unei nopţi. N-aş fi putut mima fericirea, n-aş fi putut să-i celebrez curajul. Contorul pornise. Numărătoarea inversă se declanşase. Nu eram convins că un jet jovial de spermă va reuşi să stingă un vulcan. Dar năpârca se descolăcise şi căuta, căuta cu limba despicată, şi jur pe ce am mai sfânt, pe cinci fotografii şi-un deget de la piciorul unui copil, că n-am ştiut în cine îşi va instila veninul.

Partea a III-a

IVONA

1

Nu ştiu cât o fi trecut de când n-am mai scris nimic. Cred că mai bine de două săptămâni. Aşa cum venise şuvoiul nevoii de a mă mărturisi, la fel, dar invers, au venit şi neputinţa, blocajul, acel moment în care am simţit că nu mai am forţă şi, mai ales, că nu am motivaţie. Am clacat, pur şi simplu, mi s-au isprăvit bateriile. Zadarnic am tot încercat să dau târcoale calculatorului. Doctorul Costăchel m-a menajat în primele zile şi chiar m-a însoţit în scurtele mele plimbări prin parcul spitalului. Odată ne-am întâlnit cu tânărul mutat la o secţie mai severă, după ce femeia cu care făcuse sex pe patul de spital şi-a tăiat venele. Ne-a privit speriat. Era slab, grozav de slab, cu un chip trist, ca după zece înmormântări. Vederea acelei arătări mi-a adus în minte imagini din documentarele, văzute şi revăzute, despre lagărele de exterminare naziste. Părea un astfel de ins, „musulmanizat" de o lungă perioadă de torturi şi inaniţie. Nu ne-a salutat, Costăchel s-a oprit câteva secunde să se uite după el, apoi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, mi-a zis:

— Domnu' Vlad, mai intervin şi astfel de blocaje. Poate că prea v-aţi repezit şi vi s-a terminat brusc combustibilul. Nu este nicio dramă. Sunt convins că o să se regenereze provizia.

Avea o voce calmă, era culant, până la limita celui care dă sfaturi părinteşti, dar fără insistenţe supărătoare.

— Nu ştiu. Poate că îmi voi reveni, poate că, la fel de bine, nu-mi voi termina confesiunea.

— Nu spuneţi asta. Vă rog io frumos!

— Mă simt inutil. Eu, ca individ, nu prin ceea ce m-am apucat să scriu acolo.

Niciodată nu mi-a vorbit Spiru atât de frumos, nu m-a menajat şi nu mi-a dat impresia de respect nemărginit. Asta mă irita, dar, deopotrivă, mă încânta. Aproape că reuşisem să am un control asupra lui, să-i speculez dorinţa, pe care i-o ghiceam, de a mă determina să reîncep să scriu, să ajung la capăt. Era şi o miză profesională, cred. Punea preţ pe posibilitatea de-a mă vindeca prin confesiune.

Suliţa mă copleşea cu tandreţuri pe care, ca pacient, nu puteam decât să le accept. Mi-a făcut de câteva ori masaj, m-a mângâiat pe obraji şi mi-a vegheat lungile interludii petrecute întins pe pat sau stând în fund, într-o prostraţie ce nu părea să ajungă la vreun liman. Aproape că o suspectam de dorinţe ruşinoase şi mă aşteptam dintr-un moment în altul s-o văd cum se apleacă spre mine, cu faţa ei ososasă, lilială, şi mă sărută apoi, cu ochii pe jumătate închişi, pofticioşi şi uimiţi.

Umbra din spatele meu nu încetase să-mi dea târcoale. Se ivise iarăşi, ba discretă, ba agresivă, după un ritm al ei, ce nu putea fi ghicit, anticipat sau deturnat.

Apoi, azi, brusc, mi-a venit iar să scriu. După ce m-am plimbat pe coridorul celor cincizeci de paşi şi am pălăvrăgit cu un profesor de desen tehnic, cam de vârsta mea, internat, ieri, pentru surmenaj asociat cu trăiri accentuate de panică, am pornit calculatorul şi, iată, firicelul ce altădată fusese un şuvoi a început să se prelingă. Nu ştiu cât şi, ce e poate mai grav, nu ştiu ce l-o fi repornit.

A fost un decembrie mâzgos. Zilele neguroase abia dacă erau întrerupte de răstimpuri mai luminate, în care un soare incert părea o promisiune amăgitoare. Noaptea se lăsa frigul, noroiul îngheţa, iar eu mă uitam pe geam, dimineaţa, să văd dacă nu a nins, pentru ca lumea din jurul meu să se purifice. Jazz, foarte mult Thelonious Monk, Charlie Parker, Coleman Hawkins sau John Coltrane, iar câteodată şi Ella Fitzgerald. Cât priveşte lecturile, în acel decembrie am înghiţit cu nemiluita Hesse, începând cu nuvelele, de care nu mă mai săturam, şi terminând cu *Jocul cu mărgele de sticlă*, mereu mirat să descopăr lucruri pe care altădată le trecusem cu vederea. Ceea ce înţelegi dintr-o carte depinde de vârsta la care faci lectura. Omul pe care îl admiram nemărginit, atât din lumea reală, cât şi din cele imaginare, a fost şi rămâne Josef Knecht, *magister ludi* Josephus III.

M-a anunţat că s-a decis şi vine la mine. În plus, mă avertizase că trebuie să-mi spună o chestie care îi stă de mult pe creier, dar se tot abţinuse. Am privit pe geam şi am văzut-o jos, o siluetă firavă, mlădioasă, păşind grăbită sub pălăria neagră de catifea. După un minut, Amalia îmi era în braţe. Ne sărutam înfriguraţi, dar incapabili să ne alungăm neliniştea că totul se va termina prost, atunci ori mâine-poimâine. Răceala obrazului celui care vine de prin nămeţi şi ger m-a izbit, eu fiind amorţit de căldură şi puturoşenie, am rămas în faţa uşii, să o îmbrăţişez minute în şir, să-i cuprind cu palmele capul, după ce-i scosesem pălăria şi îi desfăşurasem fularul ce-i proteja bărbia şi gâtul.

— Mi-a fost atât de dor de tine, i-am spus, şi aşa şi era.

— Şi mie, iubitule, am venit cât am putut de repede. Te-am visat azi-noapte şi te-am dorit în fiecare secundă.

— Hai în cameră.
— Stai să-mi pun paltonul în cuier. Unde mi-e pălăria?
— Jos pe mochetă, în spatele tău.

În răgazul lăsat pentru a decide dacă vrea sau nu să-i fac un copil, nu fusesem cel mai cuminte băiat. Dimpotrivă, avusesem un chef nebun de năzbâtii. Câteva nopţi le petrecusem cu Mirela. Ajungeam târziu, ştiind că mama ei mă urmărea de dincolo de perdele şi mă vedea ocolind casa ca să ajung la intrarea cea nouă. Martori maiestuoşi mai erau doar nucii, al căror crengăniş uriaş mă timora, din motivul stupid că mă temeam să nu se repeadă asupră-mi, într-un puseu violent, răzbunător. Braţele Mirelei mă liniştea îndată, mă desfătau cu acea generozitate pe care ţi-o induce dorinţa temătoare că nu se va împlini. În camera caldă a femeii-ciupercă ascultam muzici dulci, bluesuri ce ne anesteziau sufletele şi ne făceau să credem că suntem nişte îngeri, doar ademeniţi vremelnic de carnea şi senzualitatea viciului. Mirela îşi monta proteza la picior şi experimentam poziţii deşuchiate, folosind spre plăcerile noastre neostoite un handicap ce până atunci păruse pe veci inhibant. Plecam spre dimineaţă, uneori pe la 7, alteori mai târziu chiar, după câte un somn scurt. Totdeauna semnalul era dat de doamna Ana, care începea să trântească vasele în bucătărie, dându-mi de înţeles că armistiţiul cu greu digerat expirase, că era timpul să părăsesc cuibul tapetat cu voluptăţi necuvenite. Într-o astfel de dimineaţă, ultima înainte de vizita Amaliei, am simţit-o neliniştită, trează, căutând un pretext să-mi spună ceva ce mereu amânase. Poate că aştepta s-o încurajez. N-am făcut-o, m-am mărginit doar s-o sărut şi să mă îmbrac iute. Simţeam că mă urmăreşte cu privirea şi i-am auzit glasul:

— Te aştept, ştii bine asta, şi diseară.

— Iar eu îţi spun, la fel ca altădată, că voi veni dacă voi putea şi mă voi simţi îndemnat de ceva ce stă ascuns în mine.

— Eşti un ticălos dulce…

— Poate, dar este preferabil decât să fiu un ticălos amar. Măcar atât…

A aprins veioza, eu am venit lângă pat, am sărutat-o pe gât şi i-am simţit cutele subţiri, din carne şi puf ce-mi gâdilau buzele. Palma ei mi-a strâns coapsa, am stat acolo, captiv, nu am putut face nicio mişcare câteva clipe, dar când m-am simţit eliberat, am ştiut că n-am să mai petrec poate nicio noapte în braţele Mirelei. Ea nu a bănuit nimic, nici nu avea cum. Îmi tremurau genunchii şi primii paşi mi-au fost şovăielnici.

— Să ai o zi bună, iubitule!

— O să mă gândesc la tine.

— La noi…

Am ieşit şi am auzit zgomotul buşit al yalei, apoi am simţit ceaţa pătrunzându-mi plămânii, am văzut sau mai degrabă am intuit, undeva, ascunşi în întunericul mat, nucii tăcuţi, ca nişte procurori inflexibili, pe deplin satisfăcuţi de maiestatea lor regală. Silueta aplecată a doamnei Ana se întrezărea în bucătărie, prin perdelele oranj. Un miros pătrunzător de cafea stăruia pe o porţiune a aleii, asociat cu aroma inconfundabilă a ouălor prăjite.

Acum în braţele mele era Amalia, cea pe care o aşteptasem zile la rând, dar fără niciun folos. O bănuiam chinuită de frământări, de gânduri sumbre şi de dorinţe aprige. Nu aveam însă cum ajunge la ea şi nici nu doream să-i influenţez hotărârile. Ceea ce urma să se petreacă avea pentru amândoi o importanţă mult prea mare

pentru a fi eu singurul decident. Mai ales ea, credeam atunci şi mai cred şi acum, se cuvenea să aibă implicarea decisivă, ultimul cuvânt. Dar nici asta nu s-a dovedit de ajuns pentru ca lucrurile să fie în ordine. Ne telefonam zilnic, ea îmi mărturisea acelaşi dor, dar şi neputinţa de a veni la mine. Eu insistam pe aceeaşi gelozie, pe interdicţia de a face sex cu el, pe reproşul că mă trădează şi ne terfeleşte iubirea. Promisiunile mai mult mă iritau. Nu ştiu nici azi cât era joc în comportamentul meu şi cât nebunie de îndrăgostit necugetat.

— Sunt furioasă, mi-a spus Amalia imediat ce a ajuns să se aşeze pe canapea.

— Pe cine?

— Nu ştiu dacă e bine să-ţi spun.

— Atunci nu-mi spune. Ţine pentru tine.

După un timp, mi-a descris situaţia penibilă în care era. Căzuse cu tronc patronului firmei la care lucra ca designer, nimeni altul decât prietenul soţului ei, un anume Adrian Baicu. O hărţuia zilnic, se dădea la ea, încerca s-o sărute, s-o înghesuie prin colţuri. Uneori, şi de faţă cu alţii. Tipul îşi pierduse complet controlul. Hormonii erau mai năvalnici decât cenzura raţiunii sau amiciţia cu soţiorul.

— I-ai spus lui Marin?

— Nu, pentru Dumnezeu! Cum să-i spun tocmai lui? Cred că s-ar duce şi i-ar trage un toc de bătaie, iar eu aş rămâne fără serviciu.

— Poate ţi se pare. O fi având omul o slăbiciune pentru tine, dar tu îi interpretezi greşit gesturile, le exagerezi.

— La început aşa am crezut şi eu, ba chiar am sperat să fie doar atât. M-a chemat însă la el în birou acum vreo două săptămâni şi mi-a spus în faţă ce vrea. Noroc că am

reuşit să fug în secretariat, unde era Daniela. O femeie de vreo treizeci de ani, soiul de vampă ce le place bărbaţilor, blondă platinată, cu fund şi ţâţe. Toată lumea din firmă ştie că e amanta lui. De fapt, multe decizii le ia Daniela.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Cum adică, nu ştii? Vrei să-i cedezi?

— Nici într-un caz. Am tot sperat că va înţelege şi se va potoli, dar ieri mi-a cerut să merg cu el la o garsonieră, pentru o partidă de sex. L-am refuzat şi astăzi mi-a spus că ar cam trebui să-mi caut loc de muncă.

— Nu cred că ai loc de-ntors. Tipul vrea să ţi-o pună.

M-am aşezat lângă ea, pe canapeaua trufaşă. Ne-am sărutat, iar apoi ne-am întins. Am închis ochii şi m-am simţit eliberat, destins, mulţumit că pot s-o strâng în braţe, s-o iubesc şi s-o fac fericită. Nu mai conta decât că eram acolo, adunaţi într-o singură făptură, într-un miez de fiinţă îmbibat cu dragoste. Mai aveam o şansă, nimic nu era pierdut, compromis, exista solidaritatea celor două suflete, cam ca atunci când ne zbenguiam zănatici prin *Rebellious*. Mi-a cerut răgaz de relaxare:

— Nu începem încă. Mai aşteaptă. Vreau să ne atingem doar şi să fim împreună şi altfel decât dezlănţuiţi.

— Bine. Stăm aici, aşa, pentru că şi mie îmi place.

Cred că am adormit, cel puţin eu. Nu ştiu cât timp. Am simţit doar că se desface din braţele mele şi pleacă. Am auzit apoi că trage apa la baie şi intră în cameră. M-am ridicat şi i-am propus să facem patul.

— Mi-e frig, mi-a spus după ce i-am scot puloverul şi i-am tras fermoarul blugilor.

— Ne vom încălzi imediat, ai să vezi. O să luăm foc, atât de tare o să ne încălzim.

— Ştiu, te pricepi. Asta m-a nenorocit.

N-am mai stat să aflu cum. Într-o jumătate de minut eram gol. Am intrat sub plapumă şi i-am căutat trupul. Era acolo — chircit, temător, neaşteptat de rece. N-am tulburat ghemul acela de carne sfioasă, muncită de gânduri tulburi şi de patimi puse sub anatema păcatului, a remuşcărilor. Într-un târziu, Amalia s-a întors, şi-a deschis parcă petalele. I-am savurat pielea lipită de umărul meu, apoi de coapsă, de şold. Se oferea cu prudenţă, ca şi când un semnal i-ar fi putut sugera oricând retragerea dincolo de metereze şi scuturi. Când degetele ei mi-au strâns penisul, am înţeles ce hotărâse, dar nu m-am bucurat, pentru că am avut presimţirea durerii ce stătea să zămislească, odată cu pruncul dorit.

M-am bucurat de îndestularea senzuală a acelei după-amiezi de iarnă, ea mi-a îngăduit, ba chiar a stăruit să las acolo, în văgăuna ei cu semering, ce ştia să strângă şi să ţină captivă bucata mea de carne beată şi orgolioasă, să eliberez în clipa supremă elixirul mijlocitor de viaţă. Asta am făcut, apoi am stat amândoi şi ne-am bucurat. Eram ca după o misiune îndeplinită, în aşteptarea efectelor ce promiteau să nu întârzie.

— Nu ştiu dacă fac bine, dar, aşa cum mi-ai spus, vreau să răscumpăr crima avortului.

— Cred că un copil te va linişti, te va ordona. În plus, scapi de mine.

— Crezi? Nu sunt chiar atât de sigură. E limpede, îmi doresc asta, vreau să scap de povara vinovăţiei. Nu mai suport să trăiesc în păcat.

— Soluţia poate sta chiar în picătura de spermă ce a rămas în tine.

— Mi-e teamă.

— De ce?

— Nu de ce, ci de cine. Cred că mi-e teamă de mine. Sunt slabă. Am luat până acum decizii greşite şi n-am fost în stare să mă ţin de ce făgăduiam să fac. Uite unde am ajuns…

— Unde ai ajuns? În pat cu mine. E chiar atât de grav?

— Da, e grav.

Apoi a râs, tensiunea s-a risipit, ne-am sărutat şi mi-a spus că trebuie să plece.

— Mai stai, te rog. Abia de-am ajuns să ne vorbim decent, fără reproşuri şi lacrimi.

— Nu pot să rămân. Dar poate vin şi mâine. Nu-ţi promit, dar fac tot posibilul.

— Înţeleg că vrei să ne punem vârtos pe treabă. Chiar eşti hotărâtă să rămâi gravidă cu mine!

— Da, vreau. Cât mai repede. Ca să scap de tine.

— Frumos…

— Dar de fapt, ce mai vrei? Nu tocmai ăsta e planul tău? Nu tu ai propus asta, chiar aici, la tine în casă? De ce eşti surprins?

— Pentru că mai totdeauna planurile sunt urzite cu gânduri ascunse!

S-a îmbrăcat cu destulă grabă, ca de obicei. I-am urmărit din pat mişcările, apoi am văzut cum îşi consultă telefonul. Nu eram furios, nici agasat. Dar nici fericirea nu mă înghesuia, ce-i drept. Un dezinteres gros mă dezafilia de la orice posibil gest. Stăteam doar cu ochii închişi şi aşteptam să treacă timpul — impasibil, perfect imun la evenimente şi vorbe. Sămânţa era depusă. Creditul din banca de spermă fusese livrat, într-o primă tranşă, urmând ca şi altele să fie eliberate până la onorarea deplină a contractului.

— Te sun mai târziu.

— Bine. Sună-mă, iar dacă nu o s-o faci, va fi la fel de bine.

A oftat. Era lângă mine, în picioare, echipată.

— Nu fi aşa. De ce mă superi tocmai acum?

— Nu ştiu de ce-o fac. Sau ştiu. Ştiu precis, dar, uite, nu-ţi spun!

Am auzit uşa închizându-se şi mi s-a făcut lehamite de mine. Eram neputincios şi urât. Nimic din ce mi se întâmpla nu avea nici valoare, nici miză. Ca un peştişor, navigam apatic în mâlul dintr-o băltoacă. Veleităţile însă erau ale unei balene ce pretindea să facă legea în imensitatea oceanului. Faptul că-l admiram pe Bayard Sartoris îndauna lui Horace Benbow, îndemnat fireşte de Faulkner însuşi, nu-mi servea la nimic, la absolut nimic. Nu aveam, iată, puterea să urc în carlinga unui avion şi să decid că moartea poate fi o soluţie. Nu, pur şi simplu, mă dovedisem un bovaric. Atât.

A sunat Mirela. Am refuzat-o. Nu aveam chef decât să-mi termin de făcut ceaiul de mentă şi apoi să dau o fugă în oraş. Pe jos, să mă relaxez, umblând prin ceaţă şi frig. I-am spus asta şi nu a insistat. Părea şi ea resemnată, în ton cu mine. Poate de asta mi s-a părut că o iubesc, că mi-e dragă şi că merita mult mai mult de la viaţă. Dar noaptea, târziu, mi-am schimbat părerea, când m-a sunat şi mi-a spus că mă aşteaptă încă. Meschinăria mea era revoltătoare, dar nu puteam face altfel. Nu răutatea intervenea acolo şi nici indiferenţa, ci o nemărginită indolenţă.

Acum câteva secunde a intrat Spiru. Nu a stat niciun minut. Mi-a spus, vizibil încântat:

— Vezi, ştiam eu că o să vină. Dă-i bătaie…

— Încerc, încerc, domnule doctor. Dar nu ştiu dacă-mi foloseşte la ceva.

— Nu fi sceptic. Dacă nu dumitale, atunci ştiinţei, dragul meu.

M-a lăsat în faţa calculatorului şi a plecat satisfăcut de replica de final. Am rămas eu şi umbra ce-mi monitorizează mişcările. Mă duc să mă plimb pe coridorul celor cincizeci de paşi şi, poate, schimb o vorbă cu desenatorul tehnic.

2

Da, da. Mâzgă, multă mâzgă în acel decembrie în care am muncit cu Amalia pentru ca pântecele ei să prindă un rod ce urma să mă arunce în delir, în nebunie, în hăul din care nu sper şi nici nu vreau, poate, să ies. De câte ori îmi aduc aminte, recunosc că acolo nu a fost amor, împreunări tandre, liniştite, savurate pe îndelete, ci izbucniri, şarje, iureş după iureş în încercarea de-a ne ucide iubirea, de-a o anihila, după un nemilos exerciţiu de linşaj, de lapidare, în ultimă instanţă, de compromitere. Totul se petrecea la mine în casă, cu largul concurs al raţiunii, pe deplin îndreptăţită să exulte şi să îşi ia revanşa faţă de capcanele neruşinate ale sufletului. Porniserăm pe acel drum, nu ştiam unde vom ajunge, dar aveam, trăiam amândoi dulcele fior al întrezăririi unui deznodământ. Obosiserăm, e limpede. Ţin minte clipa de dezamăgire, de spaimă chiar:

— Mi-am făcut testul. E negativ!

— Cum? Nu se poate. Ştii bine cât de temeinic am muncit, cum ai stat cuminte după fiecare ejaculare, pe spate, atentă să nu se risipească niciun spermatozoid.

— Nu ştiu ce să zic, dar testul e negativ. L-am repetat şi tot negativ a ieşit.

— Nu-i nimic, asta trebuie să ne îndemne să muncim şi mai vârtos.

Spuneam asta, dar spaima lucra deja în mine. Se putea, oare, să fiu steril? Exista posibilitatea ca eu să nu pot zămisli? Într-o noapte, nu cu mult în urmă, încrâncenată şi furibundă, Mirela mi-a spus că fusese la medic, care i-ar fi spus că nu e gravidă. Asta după ce, în cel puţin zece rânduri, am însămânţat-o, în patul ei, adulmecaţi de urile doamnei Ana şi de psihoza cu piciorul ei olog.

— Dar nu tu porţi vina. Vinovată sunt eu. Cel puţin aşa pretinde medicul. Se pare că, din cauza accidentului, s-a petrecut ceva de ordin fiziologic, un dereglaj al ovarelor, care mi-a provocat sterilitatea.

— Un tratament n-ar putea repara asta?

— Am întrebat, dar nu este posibil.

Era trei noaptea. I-am auzit plânsul, amarul plâns al unei femei ce se vedea condamnată la ruină. Nu ne-am mai văzut, o vreme, dar am vorbit cu ea la telefon în fiecare zi şi mai ales noaptea, atunci când făceam câte o pauză la *Jocul cu mărgele de sticlă* şi ascultam jazz, iar ea îmi spunea că nu poate să doarmă, că vrea să mă duc s-o văd, să stau în patul ei.

— Nu fi hain. Vreau doar să stăm aici, amândoi, să nu fiu singură.

— Nu am dispoziţia necesară. Dacă aş veni, oricum nu am fi împreună, ci două singurătăţi, doi oameni ce nu

pot ajunge unul la altul, chiar dacă se pot atinge, ba chiar se doresc în anumite frânturi de timp.

— Nu-i nimic. Prefer varianta celor două singurătăţi. Vii?

— Nu, nu vin. Mirela, nu insista!

Ea închidea şi eu continuam să sfidez somnul, să citesc şi să ascult muzică.

Acum spaima nu mă lăsa în pace. Dacă aveam şi eu probleme? Poate că Amalia rămăsese gravidă, în toamnă, cu Marin, nu cu mine. Era cât se poate de posibil, de plauzibil. Doar trăiau împreună, ca soţ şi soţie, noapte de noapte în acelaşi pat, atingându-se cu sau fără voie. I-am spus asta Amaliei, dar nici n-a vrut să audă.

— E o prostie asta cu sterilitatea ta. Am rămas gravidă cu tine, în toamnă. Ţi-o jur!

— Poţi jura cât vrei. Nu mă convingi.

— Bine, crede ce te duce capul. M-am săturat să te tot rog să nu-ţi faci singur sânge rău. Dar eşti un masochist. Mereu pui răul în faţă, vezi totul în negru, nu poate omul să discute cu tine, că imediat devii suspicios, sceptic, întunecat.

— Prefer să fiu mefient decât să trec drept un credul din teapa nătărăilor. Nu pot crede că dormi cu el, noapte de noapte, dar nu faceţi nimic. E aberant!

— Facem, a recunoscut ea, dar nu ce crezi tu.

— Dar ce? Spune, de ce taci?

În cele din urmă, mi-a spus. Cu toată ruşinea care o încerca, mi-a spus. Când se dădea la ea, îl refuza, apoi, după insistenţe, îl masturba!

— Cu care mână?

— Eşti un nesimţit! Nu-ţi mai spun nimic. Când sunt cu tine, te rog să nu mă mai întrebi de el.

Amalia mi s-a ghemuit în braţe. M-am înseninat şi ne-am sărutat. I-am propus să fac un ceai, ea a sărit şi a spus că îl face ea, că în cinci minute voi fi servit. I-am dat pliculeţele cu ceai verde, mierea de albine şi o lămâie. A încălzit apa plată în cuptorul cu microunde — în cinci minute sorbeam sofisticata licoare.

Mai apoi, după ce am făcut dragoste cu plăcere, dar şi cu speranţe îndreptăţite pentru următorul test, Amalia a vrut să ştie:

— De ce eşti atât de sigur că, dacă vom avea un copil, ne vom despărţi? Poate n-o să fie aşa.

— O să fie, Amalia. Ne despărţim, garantat. În primul rând, pentru că tu vei avea o motivaţie puternică s-o faci. Copilul va fi dublul meu. Mă va substitui suficient pentru a rezista ispitei de a-mi telefona ca să-mi auzi vocea, de-a mă mai vedea. Apoi, riscul ca el să afle că nu e copilul lui va fi un argument în plus pentru a te pune la adăpost. Frica o să-ţi anihileze tentaţiile. Nevoia de a rezolva o situaţie periculoasă va fi mai agresivă decât plăcerea unei relaţii cu mine. Nici timp n-o să mai ai pentru asta, cel puţin doi ani.

— Da, pari convingător. Poate că aşa o să fie. Te-ai săturat de mine?

— Nu. Te iubesc şi te voi dori. Eşti ultima mea mare dragoste.

— Câtor femei le-ai mai spus asta?

— Nu ştiu şi nici nu are importanţă. De data asta, nu exagerez deloc. Nu e abureală.

Suspinul ei mi-a ajuns gândul din urmă. I le spusesem pe toate cu o falsă detaşare, cu vocea unuia care ştie foarte precis ce are de făcut, care stăpâneşte datele problemei şi nu e atins de niciun dubiu. Era monstruos. Nici

nu ştiam atunci cât de monstruos, cât de teatral şi de inuman. Nimic nu este mai sordid decât doi îndrăgostiţi ce ticluiesc în mod savant ruptura, nădăjduind în taină că stratagema va eşua totuşi. Operaţiunea este la fel de traumatică precum un avort. Asta pentru că este vorba tot despre o întrerupere violentă, criminală, ticăloasă a unui miracol, a acelui extaz cvasimistic care este iubirea. Paradoxul era înfricoşător — să zămisleşti în perspectiva unui asasinat! Niciodată un scop mai neruşinat nu a fost servit de un mijloc mai nobil.

— Nu te cred. Eşti un uşuratic. M-ai sedus şi acum mi-e imposibil să scap. Cuceritorii ca tine ar trebui castraţi.

— Poftim? Cum poţi spune asta? Cum poţi dori să ai un copil cu un ins demn de-o astfel de pedeapsă? Eşti ridicolă.

— Nu contează cum sunt. De fapt, dacă sunt cumva, atunci sigur sunt o laşă. Îmi merit soarta.

— O spui ca şi când ai merita să fii răstignită în locul lui Hristos, dar numai pentru păcatele tale, nu ale întregii lumi. Câtă vanitate!

Când am vrut s-o sărut, am simţit că mă respinge, că nu vrea s-o ating. Apoi, foarte iute, ca o pisică, s-a prelins peste mine şi a ajuns goală în mijlocul odăii. S-a îmbrăcat în linişte, în întunericul protector de care se folosea mereu ca de un camuflaj, poate pentru a se pierde în genunile răului ce o făcea să se dispreţuiască, ba chiar să se mortifice.

— Te mai duci la penticostali?

— Da. Te deranjează? Chiar aşa de mult îi urăşti pe oamenii ăia?

— Nu, nu-i urăsc şi cred că am greşit când i-am înfăţişat ca pe nişte troglodiţi fanatizaţi. Poate că sunt oameni

admirabili, dispuşi să caute şi să facă binele într-un fel propriu. M-am lăsat şi eu dus de valul suspiciunii faţă de cei ce trăiesc altfel decât majoritatea. Am greşit. Cred că e bine că mergi la ei şi poate că îţi vor da o forţă în plus ca să te desprinzi de nevolnicul de mine. Fiecare îşi caută locul pe care îl visează, de care e ademenit.

M-am ridicat şi am luat pe mine halatul de casă. M-am dus în hol, unde Amalia se pieptăna. I-a sunat telefonul, cred că era Marin. N-a răspuns. Apoi, imediat, a sunat telefonul meu. Nu m-am dus să văd cine este, ci mi-am luat iubita în braţe. Nu s-a opus, dimpotrivă, a avut o reacţie uluitoare, de abandon, renunţând la toate măştile ei schimonosite pentru favoarea nesperată şi necalculată a unei fărâme de sinceritate, de tumult. Ne-am sărutat. Nu ştiu câtă vreme am stat încleştaţi, poate la fel de disperaţi şi de trişti precum perechile care, pe un peron îngheţat, se strâng la piept într-o ultimă tentativă de a fi unul, înainte de a nu se mai vedea vreodată.

— Parcă ar urma să fim deportaţi, am zis, dar ea nu era dispusă să mă asculte. S-a smuls, ruşinată de slăbiciunea de care dăduse dovadă.

— Plec. Am să te sun.

M-a lăsat în mijlocul holului, sub becul aprins, a cărui lumină arunca întregul decor într-o dimensiune ostilă. Aş fi vrut să plec, să fiu oriunde în univers, deposedat de amprenta unei identităţi ce-mi crea mie însumi repulsie şi jenă. Dar nu aveam disponibilă o instalaţie de teleportare, aşa că am mers în odaie şi m-am întins pe pat. Telefonul a sunat iarăşi. Era producătorul, Gigi Columbel. Uitasem cu totul de proiectul televiziunii locale de a transmite *live*, de la barul de noapte al hotelului unde avusesem, în vară, emisiunea *Punct şi virgulă,* un spectacol

de Crăciun, cu fel de fel de invitaţi şi cântăreţi. Trebuia să prezint cam o oră din întregul show, planificat în trei reprize, a câte două ore fiecare, pe parcursul a trei seri. Ştiam cam cine va veni, dar încă nu era totul pus cap la cap, iar şedinţa tehnică fusese planificată tocmai în ziua aceea. M-am uitat la ceas şi am ştiut de ce mă sună. Ar fi trebuit să fiu la hotel de-o jumătate de oră.

Când m-am întors acasă, era trecut de unu. Dani Vandici şi Cori Blaga tot trăseseră de mine să mergem la Şişu. Aveau chef de nebunii. Băuseră la bar ceva tărie şi acum doreau sex. L-am sunat pe Şişu, în cele din urmă, deşi le-am zis că nu mergem niciunde, dar planificăm o ieşire când s-o nimeri să fie bine şi convenabil pentru toţi.

— Regim de avarie, mi-a spus Şişu râzând. Le-am lăsat să meargă acasă, de Crăciun. Mai sunt la bar doar Tina şi Marinela. Ne pregătim de sărbători, aşa că am închis clubul pentru o săptămână.

— Când deschizi?

— A treia zi după Crăciun. Te aştept, dar sună înainte, să vedem ce muniţie am până atunci.

— Poate facem un revelion la tine, cu Dani şi Cori. Ce zici?

— De acord. Oricum, nu mă duc nicăieri. Uite, mă şi apuc de amenajări şi ne auzim mâine. Vă puteţi considera de pe acum invitaţii mei.

Asta i-a mai domolit pe cei doi, dornici să fi mers chiar atunci la Şişu. Perspectiva unui revelion la curve a avut puterea să îndulcească dezamăgirea de moment, aşa că ne-am despărţit cu destul entuziasm.

În Ajunul Crăciunului, am avut primele două ore de emisiune, transmise în direct de la barul de noapte. Am

început la ora opt seara şi eu am fost cel care a prezentat primii doi invitaţi, înainte ca un cor bisericesc să ne smulgă din profan, cu colinde. Cei doi erau, fireşte, preoţi: unul de la ţară, celălalt vechea mea cunoştinţă, de la parohia tuşei Rafila. Mi-am terminat treaba, apoi au urmat alte momente din desfăşurătorul serii. Nu puteam pleca, deoarece urma să închei emisiunea cu o discuţie la care participau episcopul ortodox şi cel greco-catolic. Aveam la dispoziţie totuşi mai bine de o oră, aşa că am ieşit în oraş, după ce l-am sunat pe doctorul Radu Mihu. Ne-am văzut la un bar, lângă podul pietonal, şi am băut câte un ceai. M-a întrebat de Mirela.

— Mai trec pe la ea, nu foarte des, dar se mai întâmplă să rămân câte o noapte acolo sau să ne-o petrecem la mine.

— Foarte bine faci. Cum e acum? Şi-a mai revenit?

— Da, cred că este în regulă. Are chef de toate cele, a rămas frumoasă şi cu pofte greu de dovedit. Îşi vede şi de magazin, cred că face faţă.

— Am avut şi eu odată o mândră, imediat după ce am terminat facultatea. Profesoară de muzică. Era frumoasă de pica, o brunetă înaltă, zveltă, cu un bust abundent. Am invitat-o la cafea şi atunci am văzut că nici înăuntru nu-şi scotea ochelarii de soare. Am întrebat-o şi mi-a spus că nu are decât ochiul drept. Cel stâng îl pierduse când era copil, într-o joacă stupidă, când un cui i-a spart globul ocular.

— Cumplit!

— Cu atât mai cumplit cu cât de vină fusese chiar fratele ei, care nu a văzut că scândura sau bâta cu care urma să lovească o minge de tenis avea cuiul ăla blestemat. Mă rog, de la cofetărie ne-am dus la ea acasă. Soţul ei plecase

în delegaţie, că era merceolog. Ne-am pus imediat pe treabă şi dă-i şi vâsleşte, domnule — o dată, de două, de cinci ori. Nu mai aveam vlagă. Era vară şi curgeau transpiraţiile pe mine, ca pe câinele fugărit de urs. Când ne-am dus la baie ca să ne pregătim pentru a şasea trântă, i-am văzut orbita goală, pleoapa strânsă peste un loc hidos. Îşi rătăcise ochiul de sticlă cu vreo două luni în urmă, iar cel comandat încă nu sosise. Când s-a întors înspre mine, am crezut că este o spurcăciune dintr-un film horror. Toată frumuseţea ei se transformase într-o urâciune ce inspira spaima. O credeam în stare să se repeadă la mine şi să mă strângă de gât. Faţa ei se prefăcuse într-o mască grotescă. Nu-ţi poţi imagina cât de diferit arăta fără ochelari, cât de hidos. Uite, chiar acum mă trec fiorii!

— Şi ce ai făcut?

— Nimic, ce puteam face? Sexul a mers strună, că în cameră era întuneric. Dacă aş fi văzut-o pe lumină, în timp ce îl cinsteam pe Amor, cred că ar fi crăpat inima în mine. Aşa, m-am descurcat. După ce ne-am spălat, am mâncat un papricaş bun şi apoi am plecat. M-a mai chemat ea, toată vara aia, dar n-am mai putut face nimic. Am băut de vreo două ori câte o cafea la cofetărie, în rest nimic. Când i-a sosit ochiul, exersam păcatul ăla cu o altă mândră, posesoare a doi ochi cafenii, intacţi din născare.

— Să ştii că eu nu am avut probleme din cauza piciorului. Nicio inhibiţie, ba chiar mi s-a părut uneori provocator să folosesc handicapul ei pentru rafinamente şi delicii deloc macabre.

— Bravo! Înseamnă că ai un control de sine formidabil.

— Mă rog. Ştii vorba aia, nu există femei prea urâte, ci doar bărbaţi care nu au băut destul.

Mă simţeam îndemnat să-i spun de Amalia. El a priceput că am ceva pe suflet, a vrut să afle despre ce e vorba, dar l-am pasat, i-am zis că totul este bine, că, într-adevăr, mai există o femeie în viaţa mea, dar nu am chef să vorbesc despre asta. M-a înţeles. De altfel, niciun bărbat nu putea înţelege astfel de lucruri mai bine decât doctorul Mihu.

Când am ajuns la hotel, mai aveam doar zece minute înainte de a intra în direct. Episcopii erau acolo, vag impacientaţi de eventualitatea să fi dispărut. Gigi era şi el tensionat şi m-a avertizat să nu-i mai fac de-astea. Totul a mers bine, ba chiar pot spune că dialogul cu preasfinţiile lor a fost interesant, cu mesaje specifice pentru toţi cei ce-l aşteptau pe Moşul să vină cu daruri sub pom. M-am dus să mă culc, deşi Mirela a insistat să-i fac o scurtă vizită, promiţându-mi un dar. După nicio jumătate de oră, m-am pomenit cu ea la uşă. Am poftit-o, şi din sarsanalele aduse de ea am încropit o masă, am băut şi am mâncat până înspre dimineaţă. Ne-am ameţit repede, se îmbujorase, femeie dornică de-a celebra o noapte cu un bărbat, de a-l cinsti pe Cel Născut la Nazareth pentru a ne mântui nouă toate păcatele. Jazzul şi coniacul ne-au fost companionii, iar sexul în bucătărie mi-a adus aminte de începuturile relaţiei, de zbenguielile frenetice, cu atât mai frivole cu cât ştiam că sunt urmărite de ochii hulpavi ai voyeurilor din blocul de peste drum.

Ziua de Crăciun ne-am petrecut-o împreună. Am mâncat ce mai rămăsese din bucatele aduse de Mirela. Dar fără pâine, căci magazinele erau toate închise. Amalia mi-a dat, la prânz, un apel, dar nu am răspuns, apoi, pe la cinci, am dus-o acasă pe Mirela şi chiar am riscat să-i urez *Sărbători fericite!* doamnei Ana. Mi-a răspuns rece,

vizibil ostilă. Nimic nu se schimbase între noi, totul rămăsese urât, duşmănos.

Emisiunea din seara de Crăciun a fost dedicată folclorului. Eu am apărut pe la mijloc, când am discutat cu dirijorul orchestrei de muzică populară şi cu o interpretă de nai, ce tocmai se întorsese cu un premiu din Franţa şi cu titlul neoficial de prinţesă a instrumentului în care suflase pentru prima oară Pan, fiul lui Hermes şi al Dryopei. În rest, am stat la barul de zi al hotelului şi am flirtat cu o chelneriţă, dar fără cine ştie ce rezultate. După emisiune, întreaga echipă a fost invitată de patronul postului la o agapă, chiar acolo, în barul de noapte, ca să admirăm împreună un program oferit de dansatoarele localului. Între timp, au venit şi clientele, obişnuitele locului, dame de prin urbe, gata să-i îndestuleze cu ospitalitate vernaculară pe cei sosiţi de peste mări sau graniţe. Frumuseţi de vitrină, una şi una. Parcă le alesese cineva după mărimea şi consistenţa mamelelor. Dar nu erau pentru buzunarul sau cimpoaiele noastre, ci exclusiv pentru flautele fermecate ale stranierilor. Şi pentru că strugurii erau atât de acri, nu mi-a rămas decât să constat că mi-e teribil de somn şi să plec acasă.

În sfârşit, în a treia seară, pe 26 decembrie, am avut un program mult mai vesel şi divers, cu prezentare de modă, un moment culinar dedicat nopţii dintre ani, cu multă muzică interpretată de celebrităţile şi talentele locului şi cu o discuţie, la final, cu primarul urbei, de care m-am ocupat chiar eu. După aceea, cel mai influent personaj din oraş mi-a dăruit o sticlă cu vin. I-am mulţumit şi i-am spus că eu nu am ce să-i ofer. Apoi, cu Dani şi Cori, am rămas încă puţin, l-am sunat pe Şişu ca să vedem cum

stăm cu preparativele pentru revelion. Avea deja în club patru fete şi mai aştepta una. Muniţie suficientă!

Când am ajuns acasă şi m-am uitat la telefonul ce fusese dat pe silenţios, am descoperit două mesaje de la Amalia — „Te iubesc".

3

Ultimele trei zile din an au fost însorite, plăcute, tonice. Împreună cu Dani şi Cori am pregătit revelionul de la Şişu cu ce ne revenea nouă, adică băuturile. În ultima zi din an, a început să plouă, apoi, când s-a întunecat, ploaia s-a transformat în lapoviţă şi, după ora opt seara, în ninsoare. Când am plecat spre night club, era minus un grad şi mi-a fost frică să nu se facă polei. Un vânt subţire bătea dinspre nord. Am condus precaut şi am ajuns cu bine. Ne-au întâmpinat Şişu şi Andra. Fetele se găteau în spate, printre draperiile stacojii.

— Du-te să le vezi, m-a îndemnat Şişu.

M-au primit cu chicoteli vag ostile, pentru că îndrăznisem să violez intimitatea unui loc cu regim special. Marinela m-a îmbrăţişat, iar Tina mi le-a prezentat pe cele trei fete nou-sosite — Ramona, o roşcată XXL, cu un zâmbet de savarină şi o voce de soprană, extrem de dulce, cu un timbru feminin învăluitor; Roxana, o blondă clorotică, abia privindu-te cu ochii ei mult prea preţioşi; Violeta, o domnişoară volubilă, cu un zâmbet gata pregătit pentru a-ţi anihila eventualele gânduri ostile, posesoarea unei frumuseţi discrete, bine dozată între dotarea

fizică şi manierele de elevă-model. Erau pe jumătate dezbrăcate, dar promiteau să termine repede preparativele vestimentare şi cele cosmetice. Dani şi Cori erau încântaţi: trei bărbaţi la cinci fete! Nici nu se putea un scenariu mai voluptuos. Afară, zăpadă de un deget, iar temperatura continua să coboare. Noul an era decis să sosească pe cal alb.

Am ieşit pentru că mi-a sunat telefonul. Era Amalia. Îmi făcea urările cuvenite acum, pentru că nu mă va putea suna în cursul nopţii:

— Sunt acasă, a sosit şi soră-mea, naşii sunt şi ei aici, aşa că m-am ascuns în grădină ca să te pot auzi.

Ne văzuserăm de două ori după Crăciun. Era tot îngrijorată din cauza locului de muncă. Dobitocul ăla de patron continua asediul, turbat parcă, decis s-o aducă în patul lui ca a doua amantă, indiferent de consecinţe. Un alt loc de muncă era greu de găsit şi tocmai pe asta miza libidinosul, ca Amalia să-i cedeze, ştiind că altfel riscă să rămână şomeră. I-am promis că o voi ajuta, dar nu ştiam, nu aveam nici cea mai vagă idee cum voi face asta. Mi-a spus, la ultima noastră întâlnire din an:

— Mă duc la baie.

Era semnalul bine cunoscut, că puteam să fac patul şi să trag perdelele. S-a strecurat în pat cu aceeaşi timiditate şi sfială pe care i le ştiam, apoi am făcut dragoste. Am avut parte şi de un bonus, asta pentru ca indicele de probabilitate a reuşitei să se dubleze.

— Când ar trebui să-ţi vină ciclul?, am întrebat.

— Pe la mijlocul lui ianuarie.

— Aştepţi până atunci sau faci un test mai repede?

— O să fac un test pe 3 sau 4 ianuarie.

— Te rog ceva. Vino să-l faci la mine.

— De ce?

— Am o presimţire şi vreau să ne bucurăm împreună.

I-am făcut şi un cadou. Cu o zi în urmă, mă dusesem la magazinul Ornelei şi cumpărasem o cutiuţă în care am pus, legate cu un şnur, trei inimioare de agat. Două dintre ele erau aproape identice, maronii, cu intarsii violete şi gălbui, iar a treia, mai mică, dar cu aceeaşi coloraţie. Înainte de a ieşi pe uşă, am sărutat-o şi i-am spus:

— Am cadoul ăsta pentru tine.

— Ce cadou? Ce e în cutie?

— Dacă deschizi, o să vezi singură.

Eram emoţionat, cum nu cred că aş mai putea fi vreodată şi aproape că mi-au dat lacrimile. A luat inimioarele de agat şi le-a privit fascinată.

— Eşti atât de sigur că există şi această inimioară mică?

— Da, nici nu ştii cât de sigur sunt! Poate că o să bată nu peste multă vreme, dând viaţă celulelor ce se divid deja în pântecul tău.

— Aş vrea să ai dreptate.

— Simt că am dreptate şi asta îmi dă pentru prima dată o senzaţie de neputinţă.

— Cum? Am crezut că vrei enorm şi tu să ai un copil cu mine.

— Doresc asta, dar nu eu voi fi tatăl lui. Eu sunt doar cel ce-şi sapă singur groapa.

A plecat îngândurată, eu am rămas trist, fără niciun imbold.

Am intrat în bar şi imediat apoi au ieşit cadânele din iatacul în care se preparaseră pentru noaptea nebuniilor. Îmbrăcate în costumele lor de „scenă“, extrem de sexy, lenjerie intimă croită anume pentru a excita, fetele au trecut, pe rând, şi i-au salutat pe Dani şi Cori, rămaşi cu

gâturile uscate din cauza emoţiilor ce urcau din prohab. Sprijinit cu cotul de bar, Şişu surâdea în complicitate cu Andra. Acoperite cu staniol, cinci platouri îşi trimiteau efluviile bunătăţilor spre nările noastre, iar sticlele puse lângă paharele pregătite pe o altă masă completau un decor ce promitea desfătări, ba chiar eforturi din partea esofagelor noastre. Se anunţa un regal al tuturor simţurilor şi viciilor, până dincolo de limita suportabilului. Un televizor arăta imagini cu focurile de artificii din capitalele lumii ce tocmai celebrau Anul Nou. La noi era ora 22.

Niciodată nu mi-am pus problema dacă sunt sau nu un uşuratic. Am avut parte de femei pe care le-am iubit, precum şi de partide de sex de plăcere, pur şi simplu, unele la limita acceptabilului, pentru că m-am folosit de ele sub presiunea hormonilor şi am preferat o ejaculare produsă prin frecarea de pereţii unui vagin, în detrimentul onaniei. Din fericire, n-au fost multe, dar atâtea câte au fost nu cred că merită să le consider derobări de la onoare. Şi nici nu le-am considerat astfel. Fiecare îşi administrează propriul trup aşa cum crede de cuviinţă. Unii îl cruţă, acordându-i o importanţă vecină cu veneraţia, ca faţă de moaştele unui sfânt, alţii, printre care mă număr, îl pun la grele şi vajnice încercări, fie în alcovul plăcerilor, fie în cel al durerii. N-am ţinut o contabilitate a femeilor cu care m-am culcat cel puţin o dată în viaţă. Nu-mi plac asemenea palmaresuri. Nu este o onoare pentru un bărbat să se laude cu el prietenilor, la o bere. M-au scârbit dintotdeauna inşii care-şi narau, pe post de bancuri, isprăvile amoroase, în care pozau exclusiv ca futadori fatali, pentru care femeile erau gata să se aşeze la rând, în patru labe, după primirea unui mult râvnit bileţel de

ordine. De fapt, aceştia erau cu adevărat nefericiţi, abstinenţi pentru care propria soţie, eventual, însemna singurul acces la eros, ipochimeni demni de bravada unei labe triste.

În ceea ce-i priveşte pe moraliştii în rut, pe cei dedaţi bunei cuviinţe şi traiului exemplar, într-o monogamie strictă şi glorioasă, nu pot să uit o întâmplare povestită de doctorul Mihu. Mereu în ofsaid, blamat de propria nevastă şi brobozit mai în fiecare zi din cauza escapadelor prealumeşti, îi era administrat ca exemplu de comportament familial ireproşabil un cunoscut din blocul vecin, cu care se afla într-o oarecare amiciţie. Moise, pe numele său, era faimos pentru decenţă, moralitate şi viaţă de cuplu fără cusur. Asta până când s-a întâmplat să fie arestat pentru violarea unei minore. Da, cam asta este soarta stoicilor cu emfază, aşa că a se slăbi, nene Iancule! Mai bine un hedonist cinstit, decât un moralist ce trage mereu cu ochiul la scârboşenii şi urzeşte în gând orgii cu fecioare.

Mi-am pus ochii pe Violeta, dar ea îi acorda mai degrabă atenţie lui Cori. Marinela a baletat puţin între Dani şi mine, după care s-a retras în zona bunătăţilor şi a băut votcă. Urma primul tur la bara de dans, în urma căruia trebuia să acordăm note şi să alegem regina revelionului. Asta mă plictisea, ceea ce am şi spus, pentru că mai organizaserăm o astfel de întrecere cu o lună-două în urmă. De ce să ne repetăm? Şişu a zis:

— Gata cu regina. Toate sunt regine în noaptea asta. Nu, fetelor?

— Da, şefu'. Aşa-i, fu repede aprobat de Ramona şi, mai ales, de Tina.

— Vreau să mă îmbăt urgent.

— Cori, simt că asta nu va fi prea greu, i-am spus. Tu te-mbeţi oricum, fie că îţi propui asta în regim de urgenţă, fie că nu.

— Nu mă fitili, te rog, mai ales în noaptea asta.

I-am făcut cu ochiul şi totul a fost în regulă. Eram oare invidios pe el, din cauza Violetei?

Nou-venitele au evoluat primele, dar fără a fi notate, ci doar aşa, pentru atmosferă şi-un prim contact vizual. Ramona şi-a dezvelit formele neaşteptat de tari, de bine lucrate, dovedind că îmbrăcămintea poate înşela. Nu era deloc grasă, ci tipul de femeie îndesată, pe care carnea stătea bătucită, orgolioasă. Ţâţele i se legănau în ritmul muzicii, mari, dolofane, cu mameloanele uriaşe, maronii, contrastând teribil cu pielea albă, parcă niciodată atinsă de razele soarelui. Bara părea că se va frânge sub ea, dintr-o clipă în alta. Al treilea dans l-a executat pe masa noastră. Şi-a scos chilotul minuscul, alb, cu franjuri roşii, iar ochii noştri fascinaţi se îndestulau concupiscenţi.

— Bravo, Ramona!, am spus când a terminat.

Am luat-o de mână şi am sărutat-o. Era transpirată, zâmbitoare, mulţumită de faptul că impresia noastră era alta acum, când o admiraserăm goală. Poate că aşa ar fi trebuit să rămână toată noaptea.

Mi-a sunat telefonul şi am ieşit. Era Mirela. Continua să ningă, dar acum fulgii erau mult mai anemici şi rari, dansând în aerul rece al nopţii.

— Unde eşti, derbedeule?, m-a luat în primire.

— Ţi-am spus că mă duc la amicul meu, Sorin Maghiar. Am ajuns şi cred că e în ordine. Cam zece perechi, plus menestrelii. Asta va fi schema de personal a nopţii.

— Pe ce femeie ţi-ai pus ochii, hahaleră?!

— Pe saxofonist!, am zis şi am râs. Nu i-a plăcut gluma. Tu cum te simţi?, am întrebat-o ca să schimb vorba.

— Bine. Sunt cu mama şi cu Alexandra. Trebuie să pice şi prietenul ei, Raul. Atât. Un revelion futut. Abia aştept să se termine anul ăsta infect.

Mirela avea tot dreptul de pe lume să spună asta. Accidentul îi schimbase dramatic parametrii vieţii, o dărâmase. Şi mai întâi răpirea, sechestrul. În plus, ori poate şi mai grav, pierduse sarcina, acea fiinţă care ar fi ajutat-o enorm să se agaţe iarăşi de viaţă, de succes. M-a invitat la ea şi a amărât-o că nu m-am dus, dar, spre meritul ei şi uşurarea mea, nu a insistat. I-am urat la mulţi ani, mi-a urat şi ea, apoi am intrat în stabiliment.

La bară era acum Roxana, fata ce-şi plusa personalitatea şi ne privea ca pe gândacii din bucătăria unei cantine populare. Era la al treilea dans. I-am văzut goliciunea integrală şi nu m-a convins. Complexul ei de superioritate dorea să pondereze lipsuri ce nu se vedeau cu prima ocazie. Avea totuşi picioare fine, zvelte, bronzate, terminate în funduleţul cu buci rotunde, ca două emisfere cu convexităţi perfect desenate.

În ceea ce-o priveşte pe Violeta, ne-a dat pe spate. Întreaga ei personalitate pulsa de bun-gust şi de senzualitatea unei femei stăpâne pe farmecul propriu. La primul dans, l-a chemat pe Cori să-i scoată sutienul, apoi Dani, la dansul al doilea, a eliberat-o de portjartier, pentru ca mie să-mi revină onoarea, pe final, să-i scot chilotul mov, după ce ne-am lipit unul de altul şi m-am sincronizat cu mişcările ei lente, înfiorate de toate dorinţele deşuchiate.

Înainte de-a evolua Tina şi Marinela, am fost invitaţi la bufetul suedez de lângă bar.

— Hai să mâncăm şi să beţi, ne-a îmbiat Şişu. Avem tot ce vă pofteşte sufleţelul. La mine mănânci nu până te saturi, ci până te dor mâinile!

— Vlad, mi-a cerut Andra, încearcă piftie. Am făcut-o eu, ca la mama acasă.

Într-adevăr, era delicioasă cu pâine prăjită şi măsline. Şi cârnăciorii erau minunaţi, la fel bucăţile de carne de porc şi curcan. Nu doream să mă ghiftuiesc totuşi, aşa că am luat doar câteva înghiţituri şi m-am depărtat de masa dezmăţului culinar, cu un pahar de coniac în mână. Cori era destul de ameţit ca s-o muşte de ureche pe Violeta şi să-i ia în palme ţâţele. Fata chicotea şi se ferea doar de formă, aşa că i-am văzut în clipele următoare îmbrăţişaţi pe un fotoliu, sărutându-se cu patimă. I-a calmat Şişu.

— Bă, nu vă futeţi încă. Avem program. Unde credeţi că vă aflaţi? Aici nu e bordel, ci bar de striptease. Apoi mai aştept musafiri.

— Pe cine?

— Trebuie să vină lăutarii să-mi cânte. Mi-au promis că ajung înainte de miezul nopţii. Andra, cât e ceasul?

— Aproape 11.

Ştiam că Şişu era mare amator de folclor, dansator în tinereţe, într-o formaţie profesionistă. În plus, era un tobar înrăit, cu un extraordinar simţ al ritmului. Folosea pentru percuţie o cheie de la bicicletă.

Dani, pe lângă mese, înfuleca.

Tina a urcat pe mica scenă şi şi-a făcut numărul. Trei dansuri, trei momente cu succesive secvenţe ale unei exfolieri previzibile. A urcat şi ea pe masa noastră şi chiar ni s-a aşezat în braţe, la fiecare, pe rând. A fost nostimă apoi, când a venit din odaia în care se pregăteau fetele

pentru momentele de la bară şi a adus un desen pentru fiecare suflet ce era acolo, în club. Al meu înfăţişa un copac negru, imens, lângă o casă verde, cu un geam vişiniu. Prin el privea un chip rotund, de fetiţă, desenat cu galben.

— Îţi place?

— Da. E pentru mine sau aşa s-a nimerit, să primesc eu desenul ăsta?

— Nu, nu e întâmplător. L-am desenat special pentru tine.

Ultima a fost Marinela. Cred că făcusem sex cu ea ultima oară când fusesem la Şişu. Am privit-o şi nu mi-a trezit niciun interes. Şi ea părea să fi uitat, ceea ce era absolut firesc.

Lăutarii au sosit pe la 11 şi jumătate. Nelu era şeful lor, un taragotist agreabil, prieten cu Şişu, iar din trupă mai făceau parte un acordeonist şi un tobar. Cel din urmă fu repede scos în şomaj tehnic de amfitrion. Miezul nopţii ne-a prins dansând cu fetele o polcă, fiecare cum s-a priceput. Cori era prea beat ca să mai fie coerent, aşa că urla întins pe un fotoliu-canapea şi cerea să fie ascultat. Nu-i convenea deloc atmosfera folclorică, dar nu prea avea de ales. Am ieşit şi am aruncat petarde, eu mi-am urat în gând ca Amalia să nască un băieţel frumos şi inteligent, apoi am băut o cupă de şampanie. Ne-am pupat, fetele erau vesele şi suficient de pilite ca să se lase pipăite după pofta fiecăruia.

— Mai stau ăştia mult?

— Bă, Vlad, sunt prietenii mei. Te deranjează că au venit?

— Nu, Şişule, cum să mă deranjeze. Întreb şi io…

— Hai, că într-o jumătate de oră le fac vânt.

Nu mai ningea. Era frig şi vântul se înteţise. Stratul subţire de zăpadă fusese spulberat şi mici vălătuci sau cortine subţiri de particule albe zburătăceau pe sub becurile de pe stâlpii de electricitate. Prin tot orăşelul se auzeau mici explozii şi rumoare de glasuri isterizate. Intraserăm, aşadar, în noul an. Un an care îmi promitea un dar special.

Lăutarii au plecat pe la trei. Abia după unu şi-au terminat cântarea, după care au poftit drept la câte o fată. Astfel au dispărut dincolo de uşă Marinela, Ramona şi Violeta. Dani s-a dat la Tina, aşa că eu am rămas să port dialoguri cu Roxana. Asta până ce Cori s-a trezit şi a năvălit peste noi. Era atât de stătut, încât dorea cu orice preţ să facă sex. Am înţeles şi m-am retras în biroul lui Şişu, dar tocmai acolo se aciuaseră Dani şi Tina, aşa că am ieşit şi m-am plimbat. M-am trezit repede, după un drum până la gară şi îndărăt. Mi se părea o noapte de căcat, dar nici nu cred că aş fi meritat altceva. Când am intrat iar în bar, Şişu încerca să-i scoată din separeu pe lăutari, dar fără succes, aşa că m-am resemnat şi am băut la foc automat două pahare de coniac. Am simţit că mă încălzesc, apoi o dulce moleşeală m-a făcut să mă întind pe una dintre canapele. Din camera în care fetele se pregăteau pentru evoluţiile la bară se auzeau icniturile lui Cori şi gemetele în crescendo ale Roxanei. Părea mai senzuală decât lăsau să se deducă aparenţele, ceea ce însemna, la urma urmei, un câştig pentru toată lumea. Dani şi Tina au revenit şi ei într-un târziu sau, mai bine zis, într-o devreme şi au continuat să se sărute şi să se giugiulească, asemenea unor îndrăgostiţi ce se revăd după o crudă absenţă. În ceea ce mă priveşte, revelionul era ca o ciorbă fermentată. Am mai băut două-trei pahare cu coniac şi

am ciugulit câteva măsline, trei felii de caşcaval şi un păstrăv. Între timp, lăutarii au ieşit din alcov, însoţiţi de Şişu, m-au salutat şi au întins-o. După ei, la câteva minute, s-au ivit şi odaliscele. Păreau proaspete, reşapate în pripă — spălate la părţile intime, şpreiate abundent. S-au pus şi ele pe băut şi mâncat. Când a revenit Cori, eram într-o conversaţie cu Violeta.

Nu s-a mai încins nimic. Fetele au mai încercat câte un număr la bară, dar eram obosiţi. Şişu mi-a cerut să aleg o fată şi să merg în spate ori la el în birou. Făcea el cinste! Am refuzat. Mi s-a părut sub demnitatea mea să utilizez o femeie ce tocmai se oferise altuia, într-o noapte atât de altfel decât restul din an. Poate că a fost un moft, reacţia unui om pentru care aşteptările fuseseră colosale, dar cu totul contrazise de realitate.

— Hai cu mine, m-a îmbiat Violeta. O să vezi ce bine va fi!

— Poate data viitoare. Acum sunt obosit.

— De ce faci mofturi? Ai fi vrut să mă dezvirginezi tu?

— Da. Cred că asta aş fi vrut. Să mă anunţi când renunţi la neprihănire.

A râs. I-am spus lui Şişu că plec. A ripostat. Eram prea beat. M-a invitat să merg în spate şi să mă culc la fete. Doar mi se mai întâmplase şi fusese minunat. N-am vrut, niciodată n-o să ştiu de ce. Am plecat singur, cu foarte multă precauţie. Cori şi Dani au rămas până în după-masa zilei de Anul Nou. I-a adus în urbe Şişu.

4

Suliţa m-a servit, acum câteva clipe, cu prăjituri. E ziua ei! I-am urat la mulţi ani, apoi am pupat-o pe amândoi obrajii. De când nu am mai avut un astfel de gest tandru, chiar şi formal, cu o femeie? Parfumul ei cu iz de lăcrămioare m-a ameţit, pe moment. N-am întrebat câţi ani face, în schimb a avut iniţiativa să-mi spună că e divorţată şi că băieţelul de cinci ani este crescut de părinţii ei. Am convenit amândoi că este greu aşa. S-a plâns că de la fostul soţ, condamnat, nu are niciun sprijin financiar. Nu am întrebat de ce fusese închis. Am mai aflat că nici înainte nu i-a plătit pensie alimentară, s-a eschivat, apoi a dispărut, pur şi simplu. Fugise, mi-a zis, cu o colegă de serviciu, şi aia măritată, mamă a trei fete.

Stăteam pe scaun, în faţa calculatorului, ea — pe pat. A şi plâns. A ieşit oarecum mulţumită că am ascultat-o şi am încurajat-o. Ciudată situaţie, ba chiar paradoxală.

În ceea ce-l priveşte pe Costăchel, n-a mai călcat pe la mine de câteva zile. Îi e teamă să nu mă blochez iarăşi, aşa că preferă să se ţină deoparte, mulţumindu-se cu semnalele pe care i le aduce Suliţa, mereu curioasă cum înaintez cu scrisul. Cred că toată secţia ştie că-mi scriu confesiunea. Profesorul de desen tehnic mi-a spus că m-am lăsat prostit şi că vor folosi tot ce scriu împotriva mea. Oare?

În ziua de Anul Nou, m-a trezit, târziu, telefonul. Era opt seara. Mă suna Mirela. Nu ştiu de unde aflase că nu fusesem la Sorin Maghiar. Poate că cineva dintre cei ce petrecuseră revul acolo i-o fi spus că nu m-a zărit în peisaj. Era foc şi pară, cam ca în nopţile în care îşi vărsa pe mine toate lăturile, proferând ameninţări care mă înfricoşau.

Nici dacă mi-ar fi fost nevastă şi m-ar fi prins călare peste alta în pat, n-ar fi făcut mai urât.

— De ce mă minţi, lepădătură?

— Dar tu de ce vrei să începem anul aşa?

— Du-te-n pizda mă-tii, nătăraule, spune-mi de ce minţi? Otreapă, bou scelerat!

— Mulţumesc!

— Să-i mulţumeşti lu' căţeaua care te-a fătat într-o zi cu ghinion, buboi cu pulă. Balegă fermentată!

— Hai, mai ştii şi altele? Văd că eşti doxă în limbaj de tavernă.

— Du-te dracului, fecală cu moţ!

I-am mai mulţumit o dată, apoi am închis. Îmi vâjâia capul, telefonul a început iar să sune. Era tot ea, l-am pus pe silenţios, apoi l-am închis de tot. Începusem anul dezastruos. Am zapat programele TV, într-un plictis gros. Toate vorbeau despre un singur lucru, chiar dacă în game diferite, ca ton şi atitudine — primirea ţărişoarei în Uniunea Europeană. De câteva ore eram, iată, în rând cu ţările civilizaţiei şi viitorului prosper. Ca ins, nu eram cine ştie ce bucuros. Optimist, nici atât. Chiar că mă dovedeam a fi, vorba Mirelei, un buboi cu pulă sau poate doar un buboi ori doar o pulă. Nu mai conta.

A urmat o noapte albă, cu jazz, doar cu jazz şi ceva Aretha Franklin. Pe la 3, am vrut să ies, dar ploua, aşa că am preferat să stau în casă şi să aştept zorile. Mi-am răsfoit jurnalul din ultimii ani, practic de la divorţ. M-au plictisit însemnările mele, simplele mâzgăleli despre insignifianţa unei zile sau a alteia. Am fost ispitit să arunc cele zece caiete la coşul de gunoi. Scăpam aşa de martorul grafic al minoratului meu existenţial. Dacă cerneam lucrurile, nu rămâneau din mine decât tribulaţiile unei

vieţi cenuşii, acuplările de ocazie şi reflecţiile frugale despre disperare şi femeiuşti. O viaţă fără proiect, un trai mereu derapat, chinuit, văicăreţ.

Am adormit spre dimineaţă. Şase ore mai târziu, ieşeam în oraş ca să beau un ceai la o cofetărie de cartier. Acolo m-a prins telefonul Amaliei. I-am urat să aibă parte de un an nou în care să ajungă să alăpteze un bebeluş. Am chemat-o la mine, dar mi-a spus că vine din sat abia peste două zile. De la firmă, aveau liber până pe 6 ianuarie. I-am cerut să mă sune cât poate de des şi am adăugat că o iubesc şi la acest început de an, cum o făcusem din prima clipă când o luasem în braţe. Cred că asta i-a plăcut, pentru că mi-a trimis un mesaj cu „Te iubesc". Am uitat s-o întreb dacă m-a înşelat şi, brusc, asta m-a întristat.

Mă simţeam exclus din proiectul lumii, abandonat într-o existenţă de vestiar. Nimic nu se lega, aşa că m-am dus la cimitir şi am pus nişte flori pe mormântul tuşii Rafila. Nu credeam că o să-i duc dorul. De atâtea ori gândul mă întorsese la ea, rememorând scene din viaţa pe care o duseserăm împreună, cu drag şi linişte. Mă uitam la fotografiile ei şi îi evocam făptura măruntă, modestă, degajând însă o forţă şi energii pe care doar eu i le ştiam. Mă iubise enorm, tocmai pentru că eram cel ce-i suplinea copiii pe care şi i-a dorit şi de care nu a mai avut parte.

Doar câţiva corbi fâlfâiau prin cimitir în acea zi de început de an. Se încălzise iarăşi, burniţa mă pătrunsese până la piele, tremuram şi nu-mi puteam da seama de ce îmi fusese sortit să fiu atât de singur, în ciuda atâtor fiinţe care-mi intersectaseră existenţa. Cu gândul ăsta am ajuns la barul în care Mirela băuse în noaptea accidentului. M-a servit acelaşi tip rotunjor, pe care ţi l-ai fi dorit

în preajmă atunci când asistenta medicală te obligă la o clismă, din cauza unei constipaţii rebele. Am băut absint. Eram singurul client, apoi, după ceva vreme, au intrat două fete, cu profil emo, ţigările gata aprinse şi inele în peretele nării stângi. Slabe, fardate strident, în culori închise, păreau locatarele unui pandemoniu. S-au uitat la mine şi apoi şi-au văzut de paharele lor cu suc natural. Din difuzoare ne cânta Gary Moore şi asta îmi plăcea enorm, începusem chiar să mă încălzesc. De la bar, chelnerul mă privea. Sunt sigur că tocmai îşi aducea aminte de noaptea când am băut şi m-a azvârlit apoi pe caldarâm, ca să mă îmbăloşeze maidanezii. Nu mai avea nicio importanţă. Nu-i purtam pică, probabil că acesta era protocolul când beţivii trebuiau evacuaţi. M-am ridicat, am luat paharul şi m-am apropiat de masa fetelor:

— Pot să stau cu voi? Nu-mi place singur. Pot să rămân aici?

S-au uitat la mine ca la un nud de efeb aflat într-o vitrină cu icoane pe sticlă. Nu păreau prea vesele, dimpotrivă, grimasele lor şi schimbul de priviri m-au făcut să cred că mă pot trezi cu o poşetă în cap ori un scuipat pe frunte. Nu m-au învrednicit nici cu una, nici cu alta. Pur şi simplu, şi-au luat paharele şi au migrat în celălalt colţ al localului. Chelnerul de marţipan privise toată scena, iar acum rânjea.

— Vă mai aduc un absint, domnu'?

— Nu, bombonică! Fă-mi nota.

Am ajuns acasă şi m-am trântit în fotoliu. Am adormit imediat şi m-am trezit seara, la timp ca să-mi fac patul şi să mă culc iarăşi, până dimineaţa. M-am trezit într-un decor hibernal. Ninsese toată noaptea şi mai ningea încă. Mi-am curăţat maşina de zăpadă şi o bucurie

ciudată mi-a pătruns în fiecare părticică a trupului. Parcă mă aflam într-o altă lume, dispăruseră cu totul frustrările nopţii de revelion, măscările spuse la telefon de Mirela cea furioasă, ba chiar şi umilinţa din barul în care băusem absint. O altă viaţă părea să înceapă, de la zero, lăsând deoparte tot ce se acumulase rău şi pocit în viaţa de până atunci. Toată ziua am citit, de nimic şi de nimeni deranjat. A fost minunat, odihnitor şi mi s-a părut că lumea însăşi s-a oprit şi a uitat de timp şi de rostul ei.

Am tras aer în piept şi am pornit motorul. Mi-au trebuit trei sferturi de oră până la facultate. Era extrem de alunecos, câteva maşini zăceau împotmolite şi puteai să le loveşti la cea mai uşoară frână. Pe trotuare, oamenii abia se târau.

— Cu care an aveţi curs?, m-a întrebat secretara.

— Cu anul III.

— Nu prea cred să aveţi clienţi. Nu vedeţi ce vreme este afară?

— Merg totuşi să verific.

În amfiteatru, din cei patruzeci şi cinci de studenţi înscrişi se aflau doar trei. Două fete şi un băiat. Mi-au urat la mulţi ani şi m-au întrebat unde mi-am petrecut revelionul.

— Într-un bordel, am zis.

— Nu prea vă cred, a zis fata care mă întrebase, şi al cărei zâmbet se transformase în ceva între rânjet şi mina unuia care a văzut un ins pe scaunul electric fredonând *Odă bucuriei*.

— Poţi să crezi sau nu, treaba ta.

— Pe bune?, a încercat şi băiatul să se dumirească.

— Pe rele, nu pe bune. Dar alta-i problema. Vreţi să facem cursul în formula asta sau îmi acceptaţi invitaţia la o cafea?

Pe drum ni s-au mai alăturat două studente din acelaşi an. Am ajuns la bar în formaţie de cinci plus unu. Eu am băut un ceai verde, ei, fiecare, câte o cafea. Am pălăvrăgit. Au povestit pe rând cum şi-au petrecut scurta vacanţă de iarnă. Eram apatic, cu gândul aiurea. Privirile mele cred că trădau absenţa totală de la masa aceea. Nimeni nu a mai adus vorba despre revelionul meu. Mărturisirea făcută înainte îi şocase tocmai prin cruzimea şi nepăsarea cu care le-am spus despre bordel. Am plătit eu consumaţia, apoi am plecat. Studenţii au mai rămas. Pe la prânz, aveau alt curs.

— Alo! Vlad? Mâine vin. Vrei să mă vezi?

— Da, iubirea mea. Sigur că vreau. Mi-e dor de tine. Apoi nu uita, facem testul la mine acasă. Aşa mi-ai promis.

— Da. Sunt şi eu curioasă cum o să fie. De fapt, cred că ştiu deja.

— Ce ştii?

S-a tot codit să-mi spună sau nu, apoi mi-a mărturisit că de-o săptămână sau două, se simte ciudat, altfel, imposibil de definit. Fiinţa ei trecea prin schimbări discrete, prin transformări interioare care o speriau puţin, dar în acelaşi timp îi dădau senzaţia unei fericiri pe care nu şi-o putea deloc explica. Ceva îşi căuta locul în ea.

— Amalia, m-ai înşelat?

— Nu, cum s-o fac? Ţi-am promis doar. Nu vreau să am un copil cu el, doar cu tine.

— Eşti acasă, în sat?

— Da. Sunt singură acasă. Tata e la primărie, iar Marin — la ai lui. I-am spus că nu mă simt bine şi uite că am apucat să te aud. Abia aştept să te văd.

A fost telefonul care m-a repus complet pe picioare. Lumea începea să capete un anumit contur, iar eu puteam

să mă reidentific în raport cu ceea ce mă înconjura. Nu-mi mai era lehamite, nu mai aveam răul dintre sprâncene şi nici privirea goală de orice bucurie. Puteam să respir, să ridic ochii spre cer, ba chiar aş fi îndrăznit să mă rog lui Dumnezeu.

Când am ajuns în odaie, am reluat o carte a lui Cioran, *Scrisori către cei de-acasă*. O începusem cu o săptămână în urmă şi găsisem chiar la început o definiţie superbă a scrisorii ca gen epistolar — „Conversaţie cu un absent, scrisoarea este un eveniment major al singurătăţii". Îmi plăcea să cred despre mine că trăiesc asemenea unui om singur, dar nu dintr-un moft, ci pentru că aveam vocaţia celui ce ştie preţui darul solitudinii. Tot acolo, am găsit şi o referire la Proust, puţin valoros în ipostaza epistolară, în schimb monumental în *À la recherche du temps perdu*, cu precădere în *Le temps retrouvé*, despre care Cioran avea părerea că reprezintă „tot ce s-a scris mai subtil şi mai convingător despre umilinţa de-a îmbătrâni". Trebuia să mă gândesc şi eu la asta. Mă apropii de cincizeci de ani, iar a îmbătrâni poate fi un risc, dar deopotrivă şi un mod de-a te discredita nu neapărat faţă de alţii, ci faţă de tine însuţi. Îmi intrase în cap şi nu puteam uita reflecţia cuiva: „Marea voluptate a singurătăţii. Libertatea la apogeu. (…) Singurătatea nu încurajează niciun compromis. Şi totuşi, nimic nu e mai monstruos decât singurătatea trăită fără vocaţia singurătăţii". La asta mă gândeam, la posibilitatea de a trişa sau nu, când m-a sunat Amalia. Am adus-o acasă cu maşina. Încă se circula greu, deşi arterele principale fuseseră curăţate. Din loc în loc, nămeţi uriaşi se înălţaseră din zăpada strânsă de pe carosabil. Îmi ieşeau pe gură aburii, chiar şi în maşină, până ce instalaţia de climatizare şi-a intrat în parametri.

— Nu, nu, iubita mea. Nu facem deocamdată niciun test. Te doresc!

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o. O doream, mărturisesc, aşa cum de mult nu o mai dorisem. Tremuram de plăcerea de a fi împreună şi tânjeam să mă descarc, să trăiesc cu ea în pat un nou episod al dragostei duse până la împlinirea simţurilor şi desfătarea sufletului. Nu m-a refuzat. Cred că şi ea era sub tensiunea unui libido ascensional.

— Stai să mă duc la baie.

— Bine, dar să nu întârzii mai mult de un minut. Vin să te iau pe sus!

Am aşteptat-o, nici măcar nu am făcut întuneric, ci doar mi-am dat jos pulovărul. Când a venit, părea mirată, supărată poate, şi am văzut-o cum trage ea draperiile, apoi cum se dezbracă, privindu-mă cu coada ochiului. Am luat-o în braţe, pe la spate, şi am răsturnat-o pe pat. S-a zbătut, apoi m-a sărutat şi i-am simţit bucuria, plăcerea şi desfătarea. După minute bune în care ne-am hârjonit, am ajuns goi şi încolăciţi, iubindu-ne cu nesaţ. Într-un *time-out*, mi-a cerut apă şi am băut din gura ei cele trei înghiţituri aproape ritualice. Aveam amândoi neastâmpărul pe care ţi-l dau foamea de celălalt, gândul de-a nu irosi nimic, de-a savura fiecare sunet, orice zvâcnet, de-a depozita în tezaurul personal graţia fiecărei secunde.

— Hai să-mi fac testul.

— Nu, încă nu. Stai aici. Nu-ţi place? Unde te tot grăbeşti? Nu ne-am mai văzut de-un an.

— Bine, dar sunt curioasă. M-aş fi aşteptat să fii şi tu.

— Ştii că acum aş vrea să nu mai fii gravidă? Nu vreau să intru în postul gâscanului.

— Ce-i aia?

— Perioada de abstinenţă la care bărbatul este obligat pe durata sarcinii.

A sărit de lângă mine, şi-a luat poşeta şi s-a dus la baie. Degeaba am strigat-o. Dorea să ştie, şi nu peste mult chiar a aflat ceea ce era deja o nefiresc de dulce certitudine. Am rămas întins sub plapumă până când ea a tras perdeaua şi s-a făcut lumină. Atunci mi-a arătat cele două linii, una mai intensă, cealaltă mai palidă, totuşi fermă, vizibilă, cât se poate de concretă. În pântecul ei era un rod pe care eu îl făcusem posibil. Sămânţa mea germina în femeia pe care astfel o pierdeam pentru totdeauna. În plus, acea creatură ce se tot mărea şi prindea viaţă şi duh nu-mi aparţinea. Nu puteam s-o consider mai mult decât un produs de concepţie. Fătului îi dădusem doar impulsul, incipitul vieţii.

— E în tine, în burta ta. Peste nouă luni vei fi mamă, dar eu nu cred că voi fi tată.

— Taci. Nu spune asta. Bucură-te acum. Vom vedea ce va fi.

— Ştii tu prea bine ce va fi.

— Nu, nu ştiu nimic. Poate nu mă crezi, dar chiar nu ştiu nimic şi asta mă sperie.

Am îmbrăţişat-o gol, aşa cum eram, cu moşmolociul încă umed de sucurile trupului ei. I-am cerut să mai stea cu mine, să nu plece imediat. Aveam nevoie de Amalia, nu doream să rămân acolo singur, tocmai atunci, când ştiam că germinează în ea ceea ce-mi dorisem de amar de ani, nemaitrăgând nădejdea să se întâmple. Dar nu a vrut. Se grăbea nu ştiu unde, avea alte treburi de făcut. Am întrebat-o:

— Şi acum? Ce o să faci? Ţi-o tragi cu el şi te laşi inundată de sperma lui?

— Poftim?

— Acum, că eşti gravidă, presupun că nu dai divorţ, ai alt proiect, aşa că va trebui să pară că e copilul procreat cu el, nu cu altul. Pentru asta va trebui să faceţi sex, iar sămânţa lui să ajungă în tine. Nu?

— Mi-o spui pe un ton care mă scârbeşte. Ironia ta este deplasată. Dacă ai fi în locul meu, tu cum ai proceda? Ai altă soluţie?

— Nu e o ironie. Nici pe departe. Nici nu ştii cu câtă durere ţi-am spus ce ţi-am spus. Apoi nu pot şi nu vreau să fiu în locul tău. O singură noapte dacă aş fi obligat să dorm cu Marin, aş prefera să mă sinucid. Dar pentru tine văd că, dacă nu e o plăcere, atunci sigur e un lucru suportabil. Asta mă îngrozeşte.

— Ţi-e uşor să spui asta, dar nu ştii ce greu îmi este să duc viaţa asta dublă, păcătoasă. Asta mă roade, ştii bine, faptul că am fost o laşă, că nu am tranşat lucrurile de la început.

— Să nu ne mai lamentăm. O poţi face acum. Fiinţa din tine îţi va fi un ajutor de nepreţuit. Te va scoate din penibilul marital şi-ţi va da forţă şi onoare.

Nu ştia cât era sarcasm şi cât cinism în ce spuneam. Nici eu nu percepeam exact dozajul, dar îmi era clar că pierd teren, că balanţa se înclină înspre Amalia, prima oară de când începuse relaţia noastră. Asta nu mă fericea.

— Trebuie să plec.

— Atunci, de ce mai stai? Pleacă!

Reuşiserăm să ne certăm iarăşi, la final. Nu-mi convenea, dar nu mă puteam abţine. După ce a plecat, am sunat-o eu. Nu mi-a răspuns, aşa că i-am trimis un mesaj — „Iartă-mă, mămică scumpă“. După un sfert de oră, am avut o scurtă discuţie telefonică de reconciliere. M-am

detensionat şi i-am cerut doar un lucru — să nu facă sex cu el cel puţin câteva zile, până când nu repetă testul şi va fi sigură că e gravidă cu mine. Mi-a promis. Câştigam astfel un interval de linişte, nu mare, nu deplin, ci doar un interludiu, o pauză între două reprize de chin.

5

Extazul iernii a ţinut aproape o lună. Frigul era agresiv mai ales noaptea, când mercurul cobora până la minus douăzeci şi cinci de grade, iar ziua se ajungea la un grad-două cu plus. Câteva zile n-am circulat nici cu maşina. Ar fi fost prea periculos din cauza asfaltului transformat în patinoar. Mai mult am stat în casă, cu mici incursiuni la studio sau la facultate, pentru câteva cursuri la care au venit doar câţiva studenţi. Totul era alb şi îngheţat, ca şi când Polul Nord s-ar fi mutat în urbea noastră. Zilnic, vedeam pe la jurnalele de ştiri oameni înghe-ţaţi, boschetari, desigur, dar şi bătrâni găsiţi bocnă în aşternuturi ori căzuţi prin curţi. Caloriferele duduiau, dar senzaţia de frig se accentua de la o zi la alta, ba chiar mă trezeam noaptea cu un umăr înţepenit. Un singur drum mai lung am făcut la volanul maşinii, cam la cinci zile de când a ieşit pozitiv testul.

Mirela a încercat să mă sune în câteva rânduri, dar de fiecare dată i-am respins apelul. Preferam să n-o aud, să nu-i suport injuriile. N-aş putea spune că îmi trezea mila, că îi iertam ieşirile din cauza handicapului. Mereu am căutat s-o consider un om normal, o femeie ca altele,

nu o infirmă. Îi admiram curajul, tenacitatea cu care se agăţa de fiecare oportunitate a vieţii, patima pe care o punea în sentimentele ei, de ură sau iubire. În acelaşi timp, nu-i puteam scuza nebuniile, ieşirile în decor, clipele deconcertante în care delirul ei rănea şi murdărea.

Mi-a deschis Rafaela, când Lucian Sturza m-a invitat la ei, într-o seară. M-am dus cu tramvaiul pentru că îmi fusese promis un vin bun.

— Bine-ai venit! Singur?

— Mereu şi invariabil singur, draga mea! Care damă ar fi atât de inconştientă să rişte un parteneriat cu un nevolnic?

— Nu-ţi mai plânge de milă, că vomit!

— O! Aţi şi mâncat şi nu ţi-a picat bine ceva la rânză? Speram să cinăm împreună.

— Nu, dragă, n-am cinat, a intervenit Luci. Te aşteptăm de-o jumătate de oră.

Le-am spus că am avut chef de puţină mişcare, aşa că n-am luat un taxi, cum s-ar fi aşteptat, ci tramvaiul. Rafaela a continuat să fie sarcastică:

— Ai avut pe dracu', chef de plimbare. De fapt, eşti un zgârcit. Ai vrut să economiseşti nişte amărâţi de griţari, aşa că te-ai frecat de toţi jegoşii, pe transportul în comun.

— E frig afară?

— Cam ca în sufletul neveste-tii, dragă Lucian!

Tachinările au continuat toată seara. În ceea ce priveşte cina, niciun reproş: păstrăvi cu mujdei şi mămăliguţă, apoi aripioare de pui crocante, iar la desert clătite cu dulceaţă de coarne. Vinul era franţuzesc, adus de Lucian la ultima lui escapadă în Hexagon.

— De ce stai singur?, a insistat Rafaela, după trei pahare de vin. Nu te pot înţelege, crede-mă. Bravezi când spui

că pentru tine singurătatea este cea mai bună formă de existenţă. Blufezi.

— Poate. Dar e dreptul meu, nu? Joc la cacealma, ceea ce în poker este perfect onorabil. De ce n-ar fi şi în viaţă, în dragoste sau în ură?

— Eşti un om esenţialmente trist, după opinia mea, a ridicat ştacheta Luci. Eşti trist pentru că simţi o plăcere nebună să te autocompătimeşti. Iei drept adevăr ceea ce crezi tu că ar trebui să fie adevărul. Viaţa ta fictivă ţine loc de realitate.

— Sunt un introvertit?

— Nu în sensul ăsta. E ceva mai grav, în sensul precis în care gândurile tale escaladează într-un ritm ameţitor şi substituie lumii reale serii de contexte imaginate până la detaliu, populate cu personaje şi mobilate cu evenimente ce nu mai apucă să prindă contur şi consistenţă materială, pentru că sunt produsul unei minţi ce lucrează exclusiv în folosul problematic al sinelui propriu. Gândul ţine la tine locul faptei.

— Mă epuizez în virtual, cum s-ar zice…

— Întocmai! Îţi consumi energia într-o supradoză de imaginar, creând astfel un vacuum, un gol în sfera realităţii ce te înconjoară.

— E prea pretenţioasă demonstraţia, suficient de obscură ca să o pătrund cu dificultate. Hai s-o lăsăm baltă.

Chiar m-a pufnit râsul. Erau năstruşnice ideile lui Lucian. Teoria lui putea fi pe alocuri plauzibilă, dar singurătatea mea nu ţinea de o astfel de explicaţie, adică de o substituţie între două planuri, cel real, şi imaginarul meu debordant, cu o forţă diabolică de a expropria chiar viaţa. Am fost tentat să le spun de Amalia, ba chiar să le fac destăinuirea cu privire la viaţa ce se ivise în pântecul ei.

Rafaela însă s-a repezit şi mi-a propus să-mi facă lipeală cu o colegă de-a ei. Am privit-o înlemnit. De-o astfel de iniţiativă nu mai avusesem parte. Mă năucea o propunere complet deplasată, puerilă. Ce puteam zice, decât să reacţionez pe măsură.

— De acord, Rafaela, dar se fute?

— Poftim?

— Se fute? Amica pe care vrei s-o lipeşti de mine, se fute?

A rămas cu gura căscată, apoi s-a uitat spre Lucian. Drept cine mă lua? Amicul meu şi-a revenit primul, a înţeles ironia şi a început să râdă până s-a înecat. Apoi s-a îndurat să-i lumineze mintea şi neveste-sii, îmbufnată ireversibil:

— Dacă tot vrei să-i prezinţi o fată, omu' se gândeşte că vrei să-i faci un serviciu cu aplicaţie senzuală. Nu la asta te-ai gândit, Vlad?

Rafaela tot n-a priceput şi s-a uitat restul serii la mine doar cu albuşul ochilor. Poate că trebuia să mă abţin, să nu fac o glumă la urma urmei nesărată. După două butelii de vin, Lucian ar mai fi vrut, dar Rafaela a căscat ostentativ, aşa că le-am spus că m-aş cam duce.

— Tot cu tramvaiul, cred, pentru mişcare…

— Exact, exact, tot cu tramvaiul.

— Ei, vezi, Luciene, aşa se face avere.

I-am sărutat mâna şi le-am mulţumit de găzduire. Am ieşit şi aerul rece de afară mi-a făcut bine. Ningea, nici ţipenie de om, doar ici-colo câte un zgribulit, aşa că am decis să mers pe jos, cam trei kilometri, ceea ce m-a dezmeticit şi m-a făcut să mă gândesc la Amalia şi la comoara minusculă din burta ei, în care se forma deja placenta ce va proteja mirabila fiinţă.

A doua zi de la vizita făcută familiei Sturza, am avut discuţia la telefon cu Amalia care m-a dat complet peste cap. Niciodată nu voi şti de ce s-a întâmplat asta, de ce am avut o reacţie cu totul disproporţionată. Ştiam ce urma să se întâmple, ştiam că aşa trebuie să se întâmple, ştiam că nu are cum să se întâmple în alt chip. Cu toate astea, când mi-a spus că, înainte cu o seară, l-a îmboldit pe Marin să se urce pe ea şi i-a spus că vrea să rămână gravidă, aşa că băiatul a făcut ce se cuvenea într-o astfel de împrejurare sau împreunare, mi s-a întunecat mintea. N-am fost capabil de niciun cuvânt. Am închis, pur şi simplu. M-a sunat iar şi i-am spus că este o târâtură:

— Eşti nebun! Ştii că te iubesc şi ştii că în mine e copilul tău. De ce reacţionezi ca un opărit?

— Pentru că mi-ai spus un lucru pe care orice bărbat îl consideră un gest de trădare, o murdărie, un jeg. Nu pot accepta inacceptabilul, chiar dacă era previzibil.

— Trebuia s-o fac. Nu pot altfel risca să fiu gravidă. N-am mai făcut-o cu el de o lună de zile. Ce-i puteam spune dacă nu o făceam acum?

— Nu ştiu. Puteai să-i fi spus că te-au însămânţat razele de lună sau fulgii de zăpadă căzuţi prin hornul casei.

— Eşti nebun! În loc să fii alături de mine…

— Cum? Ţinându-vă lumânarea sau veioza?

— Eşti crud. Sper să am puterea să nu te mai văd niciodată.

— Da? OK! Începe chiar de acum. Închide ochii!

Acum, aici, din rezerva mea, atât de târziu şi tardiv, îmi dau seama că eram deja bolnav. Morbul era în mine. Când intrase? În clipa în care celulele au început să se dividă în pântecul Amaliei. Ivona şi boala mea au avut evoluţii, creşteri

sincrone. Toate dialogurile acelea aberante, patetice se declanşau din cauza geloziei irepresibile. Nu mă puteam controla, eram furios şi incapabil de un gând lucid. Cât chin, atâta plăcere!

Am auzit declicul telefonului. Gata! Calea fusese deschisă, epopeea se apropia în linie dreaptă de ultimul punct de control. Copilul acela urma să fie cortina de plumb dintre noi. Peste câteva luni, cred că prin mai, aveam să aflu că mormolocul nu va fi un băiat, ci fetiţă şi tot atunci am convenit că o va chema Ivona. Dar asta va fi mult mai târziu, iar ceea ce conta în ziua aceea era faptul că şi sămânţa lui, a Marinului, ajunsese în hotarul zămislitor. Nu conta, la nivel simbolic, faptul că hotarul era deja însămânţat, ci doar că o altă sămânţă uzurpase câmpul ce declanşase germinaţia. Am vrut să-i trimit un mesaj — „Eşti o curvă" —, ba chiar l-am şi scris, dar, din fericire, m-am oprit la timp. Ar fi fost un gest de-o parşivenie extremă, demn de un scelerat, de un derbedeu sadea. Eram însă rabiat, posedat de o furie sfântă, precum un erou din *Iliada*. Raţiunea fusese exilată de trăirile rele ajunse la paroxism. Un timp, am urât doar. Nicio fărâmă de sentiment nealterat nu era posibilă. Doar venin, umoare neagră, otrava secretată de un suflet înjosit. Urlau nervii în mine.

După o oră-două în care am stat inert, întins pe canapea, într-o linişte aproximativă, m-am îmbrăcat şi am mers la piscină. Apa termală, dar mai ales turele de bazin, efortul m-au calmat, ba chiar mi-au indus o stranie stare de euforie. Poate că dramatizam eu situaţia. Aveam această tentaţie suficient de morbidă care mă făcea să pun mereu răul în faţă sau să nu dau credit alternativei benigne.

Două ore de înot în apa fierbinte m-au epuizat. Abia îmi mai mişcam braţele. După o jumătate de oră de odihnă, am intrat la saună. Duşul scoţian a desăvârşit „tratamentul“. Când am ieşit, ningea. O pudră se aşezase pe maşină, din scame pufoase, atât de delicate încât orice atingere le putea afecta grav frumuseţea, omogenitatea. Am preferat să mă plimb. Era deja întuneric, aproape de şapte seara. Nu ştiu cât era ceasul când m-am întors la maşină şi am pornit spre casă. M-am răzgândit pe drum şi în mai puţin de-o oră eram la clubul lui Şişu. Totul era închis, l-am sunat şi mi-a spus că este acasă, dar că vine la bar în cel mult zece minute. Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Vlad, e grav. Se duce totul dracului.

— Ce s-a întâmplat? Ai probleme cu poliţia?

— Da, de unde?! Asta ar fi floare la ureche la câţi poliţişti au trecut prin patul fetelor mele. Au futut cât au vrut şi n-au plătit niciun şfanţ. Problema e că rămân fără marfă.

— Cum, mă, rămâi fără marfă? Mai alaltăieri am convenit că are balta peşte pentru zece night cluburi, nu pentru unu.

— Asta a fost până la 1 ianuarie, adică până când am intrat în Uniunea Europeană. După, s-au deschis graniţele. Poţi merge până la Atlantic numai cu buletinul. După ce au plecat borfaşii cu paşapoarte de serviciu, imediat după revoluţie, mai ţii minte?, acum pleacă curvele. Am vorbit cu câţiva prieteni, patroni de cluburi, şi toţi zic că în zece zile au plecat din ţară, spre Italia, mai ales, dar şi mai departe, cam zece mii de curve. Au rămas pustii barurile de striptease. Multe s-au şi închis deja. E jale, Vlad.

— Tu cum stai cu resursele umane?

— Au plecat două, dar se pregătesc şi celelalte. Tina şi Roxana sunt în Italia şi au sunat-o pe Violeta că o aşteaptă în Milano. Se laudă că lucrează la un patron care le dă trei sute de euro pe noapte. Când au auzit, astea au turbat şi mi-au spus că nu mai rămân. Nu am ce le face, nu pot să le ţin cu forţa.

— Asta zic şi eu. Nu trebuie să le forţezi. Lasă-le să plece. Văd ele acolo ce de euro vor primi. Dar o să fie prea târziu.

— Asta le-am spus şi eu. Ştiţi ce-o să primiţi de la italieni? Apă, muie şi bătaie. Dar sunt proaste şi nu mă cred.

Am ieşit din biroul lui şi am mers să bem un pepsi, undeva la un bar din centrul orăşelului. Când ne-am întors, fetele se pregăteau să înceapă programul. Violeta mi-a zâmbit şi m-a întrebat ce fac:

— Ce să fac? Figuraţie.

— Ce?

— Nimic. Am venit de fapt să te văd. N-am prea avut succes la tine în noaptea de revelion.

— Ştiu. Te-am văzut atunci cum te uitai după mine, ca pisica după peştişorul de aur.

— Zău? Să ştii că ai spirit de observaţie. Trebuia să te faci reporter de ştiri.

— Mă iei la mişto?

— Nici vorbă. Cum să-mi permit asta? Totdeauna am apreciat fetele frumoase, care au, pe deasupra sau pe dedesubt, stil.

Programul l-a început Marinela, apoi Violeta s-a scuzat şi a mers să danseze. Eram singur în tot barul şi Ramona s-a considerat obligată să vină să-mi ţină de urât. Asta până când localul a fost invadat de o trupă de flăcăi de prin zonă. Prezentau cu toţii simptome grave de nefe. A fost o favoare pentru cele trei fete să le aplice tratamente în re-

gim de urgenţă, până spre dimineaţă. Am plecat înainte de miezul nopţii, cu coada dintre picioare la fel de bosumflată cum era când venisem. Şişu mi-a deplâns ghinionul, dar şi-a salutat propriul noroc. M-a invitat în seara următoare, eventual cu Dani şi Cori. Nu i-am promis nimic.

— Treaba ta, dar, dacă nu te grăbeşti, s-ar putea ca într-o săptămână să rămân doar eu şi Andra, m-a avertizat amicul meu, speriat serios din cauza hemoragiei de mioare înspre Apus.

Când am ajuns acasă, n-am avut niciun chef de somn, aşa că am ascultat muzică şi am citit. Asta până spre trei. După ce m-am întins în pat, gândul mi s-a dus imediat la Amalia. Nu mă mai sunase de câteva zile şi asta îmi producea disconfort. Nu ştiam nimic despre ea, speram să fie bine, dar mai ales nădăjduiam să-i treacă eventuala supărare, după ultima scenă.

Sâmbătă, la 11, telefonul a sunat, în sfârşit. Era Amalia. I-am auzit vocea şi am simţit că sunt fericit. Nu se întâmplase nimic rău. Era, la rândul ei, speriată ca nu cumva eu să fiu cel supărat. Am vorbit mai bine de-o oră, totul s-a liniştit şi a urmat un weekend calm, petrecut într-o amorţeală binecuvântată. Luni urma să ne vedem şi, poate, să ne iubim. Exaltarea stârnită de acest gând mi-a dat şi fiori reci. De câte ori îmi doream ceva cu intensitate prea mare, intervenea o frână, un blocaj care strica tot. Exact la asta mă gândeam când Amalia a intrat pe uşă. I-am mulţumit lui Dumnezeu că de data asta presimţirea cea rea nu s-a adeverit.

S-a aşezat pe pat şi mi-a zâmbit:

— Voi fi mămică. Sunt fericită. Deja îl simt, ca şi când ceva ar fi şi început să se manifeste ca o individualitate distinctă. E ciudat ca tu să fii şi altul.

— Da, cred că e fascinant, i-am răspuns. Aproape că te invidiez.

— Te pomeneşti că ai vrea şi să naşti în locul meu.

— Nu. De ce să schimb tocmai eu ce a rânduit Dumnezeu în chip atât de desăvârşit? Nu vreau asta.

M-am aşezat lângă ea şi ne-am sărutat. I-am spus apoi că vreau să facem dragoste. Nu a fost prea încântată de ideea mea, credea că asta putea să-i dăuneze fătului, entitate minusculă şi fragilă, care avea nevoie tocmai atunci de confort pentru a se instala, pe durata celor nouă luni, în pântecul matern.

— Dar e o prostie, i-am spus. Unele femei fac dragoste până cu câteva săptămâni înainte de-a naşte. Nu există niciun risc, nicio problemă.

— Nu, eu simt că nu vreau asta.

— Nici Marin nu va avea acces la tine?

— Bineînţeles. Cred că aşa este mai bine. Nu vreau să am necazuri. Înţelegi?

— Nu. Nu înţeleg, dar asta nu cred că trebuie să te preocupe.

Până la urmă am ajuns în pat, ne-am excitat, am reuşit s-o dezbrac şi am făcut dragoste. Doar cu jumătate din viteza şi aplombul obişnuite. Crisparea ei mi s-a transmis şi mie. Dintr-o partidă de dragoste între doi iubiţi, zbaterea noastră s-a transformat într-un fel de ritual obligatoriu, între doi soţi ce se achită de o obişnuinţă convenită printr-un acord matrimonial. Totuşi, am perceput orgasmul pe care l-a avut Amalia, dar şi acela ciuntit de plăcerea maximă din cauza aceleiaşi prudenţe şi precarităţi a trăirii cenzurate. Când am terminat, s-a ridicat imediat din pat şi m-a acuzat că n-am ţinut cont de dorinţa ei, lăsând emulsia de final înăuntru.

— Bine, dar acum nu mai avea niciun sens să ejaculez afară, i-am spus.

— Nu-i adevărat. Mi-ai făcut un rău. N-o să mai facem dragoste cât timp sunt gravidă. Să ştii asta! Nu ţii seama decât de plăcerea ta.

M-am abţinut. Nu aveam chef să ne certăm. Am rugat-o să se calmeze şi, eventual, să mă ierte. Nici n-a vrut să audă. S-a îmbrăcat şi a plecat. A fost ultima dată când am făcut dragoste cu Amalia.

6

— Alo! Domnul profesor Vlad Codreanu?

— La telefon.

— Secretara sunt. Domnul decan vă cheamă urgent la facultate. V-am mai căutat şi de dimineaţă, dar nu mi-aţi răspuns.

— Spuneţi-i domnului Bot că vin cât pot de repede.

— Dar să veniţi. E ceva grav, credeţi-mă!

Precizarea doamnei secretare m-a pus pe gânduri. Ce putea fi atât de grav? Inventase ceva Ioan G. Bot astfel încât să mă pună în faţa unui fapt ruşinos, reprobabil? Chiar nu-mi dădeam seama, nu aveam nici cea mai vagă bănuială cu privire la motivul pentru care eram convocat de urgenţă la decanat. Am ajuns într-o oră.

— Puteţi intra. Domnul decan vă aşteaptă.

În biroul cât o cameră de hotel mai erau câteva persoane. Mă aşteptau pe mine. După cum se uitau sau mai

bine zis după felul în care evitau să mă privească, nu era a bună. Brusc, o îngrijorare tulbure m-a cuprins.

— Domnule Codreanu, a început Bot pe un ton grav, uşor afectat, vă aşteptăm de ceva vreme, dar e bine că, până la urmă, v-aţi îndurat să ne onoraţi cu preţioasa dumneavoastră prezenţă.

— Lăsaţi, domnule decan, treceţi la chestiune, dacă tot sunt orele atât de înaintate!

— Mereu ironic, mereu dispreţuitor, mereu şăgalnic. Aş vrea să fiţi la fel şi după ce veţi afla acuzele ce vi se aduc.

— De către cine?

— De către domnişoara studentă.

Abia atunci am văzut-o. Pe un fotoliu, în dreapta biroului impozant din furnir de mahon, stătea o fată. Ştiam că este studentă în anul I şi că o cheamă Corina. Un gând rău m-a străbătut mai tăios decât o sabie de samurai. N-am avut timp să-mi limpezesc gândurile, bănuiala cumplită. Mai erau acolo secretara ştiinţifică a facultăţii şi amicul meu, Lucian Sturza.

— Spune, spune, Corina, nu-ţi fie teamă. Spune acum ce ne-ai spus înainte, să audă şi domnul profesor.

— Am fost agresată sexual de domnul profesor Codreanu!

Ioan G. Bot mă privea triumfător, ceilalţi erau ca de gheaţă, iar mie mi se înmuiaseră picioarele. N-am fost capabil decât să îngân un „Poftim???“, apoi o linişte de mai multe secunde s-a instalat în odaia sufocantă.

Corina îmi era studentă, nu prea trecuse pe la cursuri în primul semestru. Abia de o zărisem de trei-patru ori. De fiecare dată, venea îmbrăcată ca pentru o seară de chef, de majorat, să zicem, cu rochii mulate pe corpul destul de opulent, din care sânii ţâşneau aproape violent

din cupele sutienelor al căror desen se contura străveziu pe sub corsajele adânc decoltate. Brunetă, cu ochii verzi şi părul coafat în cârlionţi zglobii, Corina epata prin senzualitatea ce părea că nu o mai încape. Era genul de fată care umblă mereu cu canapeaua în spate, dornică de-o partidă, fie şi sub podul din centru. O ironizasem chiar de la început. A apărut la cursuri pe la mijlocul lui noiembrie şi, de cum a intrat în amfiteatru, după ce începusem prelegerea, i-am zis, cât era încă la uşă:

— Domnişoară, sigur pe noi ne căutaţi? Nu aveţi vreun interes în altă parte?

— Nu, domn' profesor. Nu am niciun interes în altă parte.

A roşit şi s-a prelins într-o bancă. Eu mi-am văzut de treabă, dar am mai ironizat-o de câteva ori, o dată printr-o aluzie transparentă într-o discuţie privind adecvarea la context a jurnalistului. Ideea era că o junăreporter care merge să ia un interviu unui personaj public trebuie să aibă o ţinută adecvată, decentă, ce include o igienă personală impecabilă, de la spălatul pe dinţi, la utilizarea mijloacelor antiperspirante, dar şi o vestimentaţie austeră.

— Nu mergi să discuţi cu primaru', fireşte, în biroul lui, îmbrăcată ca pentru centură. Decolteul nu trebuie să-ţi ajungă la buric şi nici nu e nevoie să ştie impozantul personaj ce marcă de tanga porţi tocmai în ziua aceea.

— Dar dacă te vezi cu primarul în dormitorul tău?, m-a întrebat cineva.

— În cazul ăla nu mai eşti jurnalistă, ci prestezi o activitate auxiliară, veche de când lumea.

S-a râs abundent, Corina a rămas încruntată. Ce-a înţeles ea? Nu ştiu, destul că, la cursul următor, s-a aşezat

în aşa fel încât i-am putut admira în voie pulpele bronzate şi chiloţelul alb ca laptele de bivoliţă. Nu şi-a luat notiţe. Doar mi-a pândit privirile, vrând să constate ce impact are lenjeria ei intimă asupra mea. Spre sfârşitul cursului, am privit-o în ochi şi i-am înfruntat surâsul triumfător ce trebuia să înlocuiască o palmă sau o menghină de strâns testiculele. A fost a doua şi ultima apariţie la cursurile mele a fatalei Corina. Aproape o uitasem. Niciun gând nu mă mai ducea la ea, chiar dacă, recunosc, imaginea aceea a chiloţeilor albi, bine umpluţi de vulva ce se ghicea sub pânza atât de subţire a mai stăruit câteva nopţi în imaginaţia mea vrând-nevrând masculină. Şi când să se desăvârşească uitarea, cu puţin înainte de a intra în sesiunea de examene, tocmai în ziua în care un soare generos punea sfârşit feeriei hibernale, mă pomenesc sunat de Corina. Îmi spunea că aveam consultaţiile fixate pentru a doua zi, la ora 16, şi mă întreba, cu destulă curtoazie, unde le voi ţine. Mărturisesc, uitasem de ele. Consultaţiile erau fixate de profesori mai mult formal, de vreme ce studenţii nu prea catadicseau să vină la cursuri, necum să răspundă la iniţiative suplimentare. I-am răspuns că ne vom vedea la ora 16 şi apoi vom merge unde vom găsi un spaţiu liber.

— Am auzit eu că sunteţi un profesor dificil.

— Poftim? Cum adică sunt un profesor dificil?

— Picaţi mulţi la examen, iar la cursuri vă dovediţi un misogin.

Aşa m-a întâmpinat Corina, în faţa decanatului. Nu i-am răspuns în niciun fel. A continuat canonada.

— Vă plac femeile, domn' profesor?

— Uite ce e, ai venit la o consultaţie şi sunt gata să discutăm orice despre curs. OK?

— Da, nu vă enervaţi. Nu mai suntem copii şi cred că putem avea o discuţie ca între oameni maturi.

S-a aşezat. Avea pe ea fustă de piele mini, vişinie, cu două fante pe lateral, o bluză albă şi un jerseu scurt, grena. Fardată strident, cu nişte cercei mari, de parcă ar fi împrumutat două cercuri de oţel de la o maşină Audi, mă privea ca atunci când a vrut să constate, la curs, cât de mult mi-au plăcut chiloţeii ei. A continuat tot ea. Preferam să văd până unde este capabilă să meargă.

— Sunt divorţată. Şi dumneavoastră sunteţi divorţat.

— Ce doreşti, de fapt?

— O consultaţie.

— Dar eu nu sunt ginecolog, draga mea.

M-am ridicat şi am plecat. M-a sunat în seara aceleiaşi zile şi m-a întrebat dacă nu vreau să ieşim la o cafea.

— Nu, mulţumesc. Beau doar ceai.

— Atunci la un ceai. Eu sunt în centru. Te aştept? Fac eu cinste.

— Nu mă aştepta. Nu ştiu ce vrei de la mine, dar nu este cazul să mai continui. Ne vedem la examen. Nu-ţi face probleme, nu te voi sancţiona pentru comportamentul dumitale şi nu voi spune la nimeni despre ce consultaţie a fost vorba astăzi. Să ai parte de o seară plăcută.

— Păcat!

A fost ultimul cuvânt pe care l-am receptat de la Corina înainte de a o auzi acuzându-mă, în biroul decanului.

— Mai spune o dată, a îndemnat-o Ioan G. Bot, ca şi când nu s-ar fi auzit bine de prima dată.

— Am fost agresată sexual de domnul profesor Codreanu.

— Recunoaşteţi că aţi agresat-o sexual pe studenta Judea Corina?

— Nu, domnule decan, iar rânjetul dumneavoastră dovedeşte că am avut dreptate când v-am considerat un imbecil. Acum ştiu că sunteţi şi canalie.

— În cazul acesta, nu mai avem ce discuta cu dumneata. Mergem. Ne aşteaptă domnul rector. A fost deja informat de acest scandal.

— I-auzi, nene! Mergem cu toţii, inclusiv graţioasa victimă şi infamul delincvent?

— Lasă spiritele, că nu-ţi face cinste, nenorocitule, m-a apostrofat decanul, de data asta pe un ton ce dovedea enervarea, furia, poate.

— Vreau să spun aici, de faţă cu toţi, că eu îl consider pe domnul Codreanu nevinovat şi vă îndemn pe toţi să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie, a spus Lucian Sturza. Asta nu pentru că e colegul nostru, ci pentru că o astfel de acuzaţie gravă trebuie dovedită, înainte de a produce efecte asupra celui acuzat.

— Stai calm, Luciene, a spus decanul. Nimeni nu-l duce la ghilotină, dar asta nu mă împiedică să-l cred în stare de asemenea mârşăvie. Nu e un secret că e un fustangiu.

Am văzut negru înaintea ochilor. L-am înşfăcat pe Bot de gât şi i-aş fi tras o bătaie soră cu moartea dacă nu intervenea Lucian. Spăimos, s-a repezit spre uşă, apoi s-a strecurat pe hol, hoţeşte.

— Calmează-te, Vlad. Nu-ţi agrava situaţia. Nu vezi că ăsta caută să te înfurie? Nu fi copil, te rog, ascultă-mă.

Intervenţia amicului meu m-a salvat dintr-o situaţie ce putea degenera până la a se întoarce împotriva mea. Mi-am revenit, am ieşit în secretariat şi m-am dus la rectorat. Când am intrat în cabinet, împreună cu Lucian, erau deja acolo rectorul, decanul, Corina şi doi prorectori. Cu toţii — nespus de gravi.

— Sunteţi acuzat de studenta aici de faţă că aţi agresat-o sexual, domnule profesor. Recunoaşteţi?

— Ce să recunosc, domnule rector? Ce înţelege ea prin agresiune sexuală? Ce i-am făcut, am agresat-o cu reverul de la pijama? Să ne spună…

— Domnişoară, cum s-a întâmplat? Povestiţi-ne, vă rog.

— Mi-e greu, a zis Corina, şi a început să plângă, apoi a dat drumul la robinetul cu sughiţuri. Îşi juca rolul impecabil. Îmi stârnise mila până şi mie!

— Hai, calmaţi-vă şi spuneţi.

— Nu pot de faţă cu monstrul ăsta. Să iasă.

— Domnişoară, aici eu stabilesc cine intră şi cine iese. Dacă aţi formulat o acuzaţie atât de gravă, vă rog s-o susţineţi de faţă cu noi toţi. Hai, trebuie să aveţi responsabilitate şi curaj.

După câteva minute, studenta acum îmbrăcată demonstrativ de decent, îşi începu trista şi dureroasa poveste. O ascultam şi mă cruceam. Eu, şi nu ea, fusese persoana care o invitase la consultaţie, apoi tot eu încercasem în sala de curs să mă dau la ea, să-i pipăi sânii şi să încerc să-mi strecor mâna pe sub jupa de piele. În acest moment, alte lacrimi, alte îndemnuri la calm şi, în limita putinţei, la detaşare.

— Nu am crezut că am de-a face cu un obsedat sexual. Auzisem de la alte studente că la cursuri are un limbaj vulgar, că tot face apropouri sexuale, dar nu-mi închipuiam că va încerca să sară pe mine în sala de seminar. Dacă ştiam, nu mă duceam la consultaţie. M-a ameninţat însă că, dacă nu vin, nu-mi dă dreptul să intru în examen, din cauza absenţelor. „Va fi bine!“, mi-a zis, „o să vezi că va fi bine, numai că şi tu trebuie să fii înţelegătoare!“ Aşa mi-a spus.

— Asta-i tot?, a întrebat rectorul.

— Da, de unde, a intervenit decanul. Abia acum urmează nebunia. Spune, domnişoară, nu mai plânge, spune ce ai păţit, să auzim cu toţii.

— Alaltăseară, domnul Codreanu m-a sunat şi m-a invitat în oraş. I-am spus că nu merg, că nu mai vreau să păţesc ce-am păţit la consultaţie. Şi-a cerut scuze, a zis că are probleme, că l-a părăsit iubita, dar asta nu era treaba mea, aşa că i-am spus că nu merg şi am închis. M-a sunat iarăşi, m-a ameninţat că nu mă lasă în examen, că am încurcat-o cu el, că mai bine plec şi renunţ la facultate. Am plâns la telefon şi l-am întrebat ce are cu mine, de ce nu mă lasă în pace, ba chiar l-am ameninţat că îi spun totul prietenului meu, care este judocan.

— Dumnezeule, am exclamat, incapabil să mă abţin. Ce enormităţi spune fata asta!

— Zău?, a sărit Bot, enormităţi? Vedem noi, imediat.

— Mi-a cerut să vin la el acasă. Mi-a promis că o să-mi dea subiectele de la examen. Asta m-a convins să merg, deşi recunosc că am greşit. M-a aşteptat în faţa blocului. Când am ajuns sus, erau pregătite deja o tavă cu două pahare şi o sticlă de şampanie. Mi-a spus că toate astea sunt pregătite în cinstea mea, că sunt o femeie extraordinară şi e îndrăgostit de mine. A plâns şi s-a lăsat în genunchi în faţa mea, că să-l înţeleg, că mă iubeşte, că şi-a pierdut capul, că şi el e bărbat. Nu ştiam ce să fac, îmi era groază, aşa că am stat să văd când aş putea pleca. Am băut din paharul de şampanie, iar apoi a început să se dea la mine.

Lacrimile fetei erau convingătoare, recunosc, atât de convingătoare încât orice curte cu juraţi i-ar fi plâns, la rândul ei, de milă. Suspina fără întrerupere, rectorul se

uita la mine încruntat, iar Lucian se făcuse stană de piatră. Doar Ioan G. Bot jubila, convins că mă înfundase. Nu greşea deloc. Eram în cofă!

— Domnule rector, totul este o mârşăvie, am zis. Totul este o născocire, de la cap la coadă, tot ce vă spune fata asta este rodul imaginaţiei ei şi, cred, cursa domnului decan, care-mi poartă de mult sâmbetele.

— Domnule Codreanu, să auzim ce spune domnişoara şi apoi vă ascultăm şi pe dumneavoastră.

— Nu e domnişoară, am zis, e divorţată. Nu mai contează, dacă vreţi dumneavoastră s-o ascultaţi, ascultaţi-o.

— Ce s-a mai întâmplat,… doamnă?

— Mi-a rupt bluza şi mi-a smuls sutienul, apoi m-a aruncat pe pat şi s-a urcat pe mine. Noroc că ştiu să mă apăr, aşa că am reuşit să-l strâng de ce are între picioare. De durere, a sărit jos din pat, aşa că am avut vreme să fug în hol. Dar m-a ajuns din urmă şi m-a târât în cameră. Am ameninţat că strig, că ţip, dar nu i-a păsat. Când am ajuns iarăşi în pat, mi-a scos, mă rog, şi-a scos-o şi a încercat să mi-o bage în gură. L-am lovit cu genunchiul şi atunci a căzut, eu am reuşit să deschid uşa şi să plec.

Victima plângea, nimeni nu scotea o vorbă, iar eu nu ştiam cum să reacţionez, ce să zic. Lucian mă privea cu expresia unui deznădăjduit. Da, totul se rânduia împotriva mea, nimic şi nimeni nu păreau a fi în stare să mă scape. Eram un nemernic aproape dovedit, un violator sadea, o brută ce-şi merita cu prisosinţă pedeapsa, ruşinea şi dezonoarea.

— Ei, a zis rectorul, domnule profesor, ce aveţi de zis?

Am privit pe rând la toată lumea. Eram calm, atât de calm că nu-mi venea nici mie să cred că eram în stare de o astfel de stăpânire de sine. Atunci, în clipele acelea, am

văzut în ochii fetei o spaimă, poate chiar mai mult decât atât, am văzut chiar disperarea, dar nu un regret, nici într-un caz regret. Ioan G. Bot era tensionat, ar fi vrut să fiu pedepsit pe loc, anihilat, împuşcat poate.

— N-am nimic de spus, am zis. Repet, nu am nimic de spus. Îmi rezerv dreptul să reacţionez aşa cum voi crede de cuviinţă în faţa acestei înscenări ordinare. Mă voi apăra, pentru că sunt nevinovat, dar, mai ales, voi pretinde ca victima să aducă şi probe, nu doar acuzaţiile dintr-o depoziţie. Fireşte, sunt complet nevinovat. Deocamdată, atât.

Am ieşit, Lucian m-a ajuns din urmă. N-am vrut să vorbesc cu el. I-am spus să mă lase în pace, să nu mă întrebe nimic.

— Cred că ar fi mai bine să mă duci tu acasă, cu maşina mea. Poţi?

— Da, hai că te duc.

Când am ajuns în faţa blocului, l-am întrebat:

— Uită-te în ochii mei, Lucian. Tu crezi că am făcut ce spune aia că am făcut?

— Nu, nu cred, dar nu asta are importanţă acum, Vlad. Nu e relevant ce cred eu, ci cum scapi tu, cum te disculpi.

— Nu, pentru mine mult mai important este ce crezi tu cu adevărat.

— Cu adevărat cred că n-ai făcut ce spune studenta că ai făcut.

— Asta e tot. Mulţumesc!

Am rămas în casă, Lucian a încercat să mă sune, la fel doctorul Mihu, care aflase, poate, de la amicul meu despre scandalul în care eram implicat. Au fost şi alte telefoane care m-au apelat, ale ziariştilor, cum aveam să aflu a doua zi. N-am răspuns nimănui. Nu aveam niciun

chef să stau de vorbă cu cineva. Apoi, spre seară, la uşa mea a sunat cineva. N-am deschis. Fusese Lucian. Era îngrijorat şi trecuse, împreună cu Rafaela, pe la mine. Pentru consolări, desigur.

7

A doua zi, a crescut strocul. Prin cruzime, prin teroare şi dezgust. După recitalul dat de Ioan G. Bot, au urmat ziarele. Devenisem stârpitura zilei. Dar ce zic eu a zilei, eram bestia secolului, animalul violator, lombrozianul ce a atentat la inocenţa unei copile, năpârca ce trebuia strivită, sadicul demn de patibulă. M-am trezit după o noapte de nesomn abia pe la ora 11. Mai bine aş fi murit! Nu mai vreau să trăiesc niciodată o experienţă atât de dură ca în acea zi de joi. Practic, am fost răstignit. Îmi cer scuze prealabile dreptcredincioşilor, pravoslavnicilor şi tuturor celor care văd în Hristos pe Mântuitorul unic şi irepetabil, dar răstignirea mea nu se constituie într-o replică la aceea din Ierusalimul lui Pilat. Bine, fie, nu am fost răstignit, ci lapidat, executat moral de către confraţii jurnalişti — linşat, sfârtecat.

Titlul de atac, mare, sub frontispiciul cotidianului local, era *Profesor sau violator?* O fotografie a mea, din urmă cu un an, pe când eram redactorul-şef al cotidianului rival, indica despre cine este vorba. Articolul mă incrimina fără nicio umbră de îndoială, spicuind din declaraţiile Corinei Judea şi reproducând un comunicat al decanatului facultăţii, semnat, fireşte, de Ioan G. Bot. Corpul

profesoral, studenţii, mă rog, toată suflarea se dezicea net, se delimita tranşant şi fără echivoc de faptele mele. Erau anunţate măsuri ce urmau a fi luate de urgenţă. În ceea ce-l priveşte pe rector, spre lauda lui, a recurs la o eschivă, ba chiar a pomenit de nevoia de a ne abţine până când probele mă vor incrimina. La un astfel de îndemn, reacţia gazetarului a fost sarcastică, întrebându-se retoric dacă ar fi nevoie să violez un anume număr de studente pentru a fi pedepsit.

Jumătate din prima pagină şi trei sferturi din pagina a treia erau dedicate scandalului. Cel ce semna articolul nu era altul decât, ei da, n-aţi fi ghicit niciodată, nu-i aşa?, Marcel Prostovol. Încăpusem pe mâini bune, nimic de zis, terfeleala era executată profesionist, pentru că ziaristul în cauză îşi făcuse din recursul la pseudo-argument un reper deontologic. Numai că eşafodajul său logic, aparent impecabil, neutral şi perfect calibrat profesional era pus, mai întotdeauna, în armătura unui raţionament ce ţinea exclusiv seama de intenţiile prealabile ale jurnalistului, de comanda venită de la stăpân, nu de realitate sau de relevanţa faptelor petrecute. Prostovol se blindase cu citate din victimă, decan şi rector, aşa că totul nu părea altceva decât un text ţesut cu migală şi respect pentru adevăr, în numele şi pe muchia dreptăţii şi interesului public. Într-o casetă, erau trecute câteva dintre reperele mele biografice: căsătoria şi divorţul, cariera didactică la universitate, activitatea la *Monitorul* şi colaborarea cu *Civic TV*. Se mai specifica faptul că nu am copii, dar că sunt văzut des în compania unor femei. Într-o notiţă, nu era uitat amănuntul că fusesem sunat insistent de către reporter, dar că nu am răspuns celor zece apeluri, pentru a-mi spune punctul de vedere cu privire la scandalul în

care eram prins. Pentru a o proteja, victimei îi erau date doar iniţialele.

Eram în căcat! Deocamdată doar până la brâu, dar continuam să mă scufund, fără a şti precis dacă voi apuca să ating fundul cu vârful degetelor de la picioare înainte de-a mă îneca. Primul meu gând, de cum am deschis ochii, a fost cum va reacţiona Amalia. Ce va zice ea când va afla că tatăl fiinţei din pântecul ei a agresat sexual o studentă, ba chiar a încercat să-i vâre în gură scârboşenia prin care ţâşnise, nu cu mult în urmă, spermatozoidul ce-o fecundase? La asta mă gândeam când a sunat telefonul, pentru prima oară după ce l-am scos de pe silenţios. Era Mirela.

— Vlad, nu pot să cred ce am citit în ziar.

— Dar ce ai citit în ziar?

— Că ai încercat să violezi o studentă.

La ora când m-a sunat Mirela, nu apucasem să văd articolul scris de Prostovol. Abia după ce am coborât şi am luat ziarul de la chioşc, m-am dumirit cât de gravă era situaţia, cam cum stăteam cu imaginea publică.

— Mirela, i-am zis, este dreptul tău să crezi ce vrei. Eu îţi spun doar că sunt nevinovat şi că totul este o mârşăvie, poate chiar o înscenare gândită de cineva cu un scop pe care acum nu-l ştiu, dar pe care nădăjduiesc să-l aflu.

— Te cred, Vlad, te cred, nu este cazul să-mi dovedeşti nimic. Ai fost şi eşti iubitul meu. Te cred necondiţionat şi vreau să te văd. Ştiu cât de nemiloşi, de cruzi sunt semenii noştri atunci când simt mirosul de sânge. Vreau să te văd, repet.

— Nu, acum nu pot şi nici nu este bine să ne vedem. Am nevoie de timp şi de luciditate. Trebuie să dibui de

unde vine atacul, cine l-a comandat şi cu ce intenţie. Studenta ce se dă victimă este doar o unealtă. Simt asta.

Am închis după ce Mirela mi-a promis tot sprijinul ei, inclusiv material. I-am mulţumit. Am făcut un duş şi am ieşit. De la chioşc, am cumpărat cotidianul local şi încă două centrale, care aveau inserate articole despre scandal. Le-am citit, am luat un taxi, mi-am recuperat maşina din parcarea universităţii şi m-am dus la facultate. Secretara era palidă, iar când m-a văzut a izbucnit în plâns. M-a asigurat şi ea că este alături de mine şi că nu crede că am fost capabil de aşa ceva, că mă ştie cel mai integru profesor şi că toţi studenţii mă iubesc, tocmai pentru că sunt aşa cum sunt. Mi-a spus asta cu o voce înceată, conspirativă. Bot era la el în birou şi refuza să mă vadă. Tot ce aştepta de la mine era demisia de onoare. Cel puţin asta mi-a spus secretara ştiinţifică. Fiind sesiune de examene, nu erau studenţi prin preajmă, ceea ce a fost o uşurare. N-am insistat să-l văd pe decan şi bine am făcut. Cândva, pe la prânz, a sunat producătorul emisiunii *Punct şi virgulă*. Era îngrijorat, simţeam că se abţine să formuleze acuzaţii, dar m-a avertizat că emisiunea mea din seara următoare, în care aveam invitat, culmea!, un psiholog specialist în terapii destinate traumelor cu cauzalitate sexuală, nu mai putea să aibă loc. Exista chiar riscul ca redactorul-şef al postului să suspende de tot emisiunea. Era cât se poate de previzibil.

— Gigi, uite cum stă treaba, nu sunt în situaţia să mă supăr pentru deciziile pe care conducerea studioului le va lua. Mi se par chiar necesare. Eu însumi aş fi luat decizia să mă retrag, indiferent de ce se va întâmpla sau dovedi. Tot ce vă cer vouă, ca jurnalişti, nu ca foşti colegi, este să nu mă executaţi moral. Să aveţi decenţa să-mi

acordaţi şi mie şansa de-a dovedi că totul este o imensă minciună.

— Înţeleg. O să-i spun asta redactorului-şef.

— Atenţie, nu vă cer să mă apăraţi. Nu! Doar să fiţi decenţi. Mi se pare că nu cer prea mult. Nu aveţi decât să vă delimitaţi cât poftiţi, dar nu apăsaţi şi voi pe creştetul meu, dacă tot am căzut în hazna.

— Nu. Stai liniştit. Ca om sunt alături de tine. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, dar sunt alături de tine.

— Îţi mulţumesc! O să ţin cont de asta când o să-mi scriu memoriile.

M-am dus la rector, după un telefon al secretarei lui. Era îngrijorat şi mi-a spus-o. Dar nu-mi era ostil.

— Nu ştiu ce să zic, dar fata asta care vă acuză de ce vă acuză nu-mi trezeşte mare încredere. Dimpotrivă — e ceva suspect la mijloc.

— Domnule rector, nu vreau să fiu ajutat cu nimic. Sunt perfect conştient că faptele relatate de studentă, dacă ar fi adevărate, ar trebui pedepsite exemplar. Nu vreau clemenţa nimănui şi sunt convins că voi reuşi să desluşesc misterul contextului în care am fost vârât.

— Bine, dar va trebui să luăm unele măsuri administrative. Senatul se va întruni luni. Ştiţi, presa exercită o imensă presiune. Ce s-a întâmplat? Nu ştiu încă versiunea acuzatului, să zic aşa. Vreţi să mi-o spuneţi?

I-am spus ce am scris în confesiunea de faţă, adică exact ceea ce se întâmplase. M-a ascultat cu atenţie şi a părut să mă creadă. Nu mă puteam însă bizui pe o impresie, nu puteam fi atât de iresponsabil. Poate că juca teatru, iar atitudinea lui binevoitoare faţă de mine nu era decât o mască. Trebuia să fiu prudent, să evit orice hazardare.

— Da, vă cred, vă cred întru totul. Luni va trebui să veniţi şi să spuneţi toate astea în faţa Senatului universităţii.

— Va fi chemată, presupun, şi victima.

— Fireşte. Trebuie să fie chemată, vă daţi seama.

— Da, numai că va fi mărturia ei contra mărturiei mea. Fiecare va crede ce va considera de cuviinţă, plauzibil din punctul său de vedere, în funcţie de temperamentul şi sensibilitatea proprie. Pornesc cu un imens dezavantaj. Totdeauna pateticul are câştig de cauză împotriva rezonabilului. Sunt în defensivă. Ea e o femeie abuzată, eu, un ticălos deja condamnat moral. Aţi văzut ziarul…

— În ce relaţii sunteţi cu domnul Bot?

— Proaste. De altfel, nu vă ascund, îl suspectez că mi-a montat acest scandal sinistru.

— Nu, nu cred asta, chiar dacă nu mi-e nici mie prea agreabil. Dar ce aveţi de împărţit?

— Nimic, vedeţi, asta e grav. Nu avem de împărţit chiar nimic şi tocmai de aceea, pentru că împărţeala în chestiune nu poate avea loc, duşmănia dintre noi este infinită.

— Şedinţa de Senat este luni, la 12. Să nu lipsiţi. E în interesul dumneavoastră să fiţi prezent.

Nici nu m-am dezmeticit bine când am ajuns în curte şi am şi fost înconjurat de presari. Erau peste douăzeci, dintre care patru cu camere de luat vederi. Intra în scenă hiena — televiziunea! Abia acum căcatul începea să şi pută. Întrebările mă bombardau. Nici nu aveam timp să mă repliez de la un clinci la altul:

— Vă consideraţi vinovat?

— Nu, sunt complet nevinovat.

— Cum a avut loc violul?

— Care viol?

— Vreţi să spuneţi că nu v-aţi întâlnit cu studenta care vă acuză de abuz sexual?

— Nu, nu spun asta, zic doar că nu a avut loc niciun abuz sexual, nimic care să mă incrimineze. Sunt victima unei înscenări grosolane şi voi dovedi asta.

— Mai sunteţi profesor?

— Profesor sunt, oricum, dar nu ştiu dacă îmi mai exercit meseria. E cu totul altceva. Întrebaţi asta la rectorat. Aştept şi eu deciziile. Deocamdată, îmi fac treaba. Este sesiune şi mă voi prezenta la examenele cu studenţii.

— Sunteţi un afemeiat? Aşa se spune în oraş despre dumneavoastră!

— Nu ştiu ce se spune despre mine în oraş. Sunt heterosexual. Atât!

— Aţi mai avut probleme cu alte studente?

— Nu, niciodată. Nici de data asta nu am avut, ca să fiu foarte explicit, doar s-a inventat un scandal în care sunt târât fără voia mea.

— Se spune că la cursuri faceţi mereu aluzii cu tentă sexuală.

— Nu ştiu dacă referinţele mele au tentă sexuală sau de mentă.

— Frecventaţi night cluburile?

Întrebarea asta mi-a tăiat respiraţia. Aflaseră oare de Şişu? Pentru prima oară m-am simţit vulnerabil, aproape pierdut. Am îngăimat ceva şi nu cred că am fost convingător:

— Viaţa mea intimă este un teritoriu despre care nu admit să fiu chestionat.

— Decanul dumneavoastră pretinde că sunteţi un obsedat sexual.

— Da? Curios! Mă obsedează sexul cum te obsedează pe tine îngheţata de vanilie.

Mă enervasem şi nu era bine. Trebuia să plec. Nu mai puteam risca să rămân acolo, hienele alea m-ar fi sfâşiat. Nu trebuie să subestimezi hienele cu niciun chip. Fusesem o vreme în haita lor! Doar că fiarele ştiau şi ele că vreau să fug şi îşi înfipseseră deja colţii în mine. Adânc, poate mortal. În urma mea, întrebările continuau să curgă, strigate. Încercam să ajung la poarta dinspre stradă şi nu izbuteam. Atunci, acolo, asemenea unui salvator, a apărut Lucian Sturza. El m-a smuls din colţii sălbăticiunilor.

— Gata, ajunge! V-a spus omul tot ce avea de spus. Ce mai vreţi? Opriţi-vă. Puneţi-vă în situaţia lui. Vă rog să-l înţelegeţi şi să-l lăsaţi în pace.

Atitudinea lui Luci i-a paralizat pentru câteva secunde. Suficient ca să ajung în parcarea unde-mi lăsasem maşina. Acolo mă aştepta doctorul Mihu. M-a îmbrăţişat. Am plâns la pieptul lui ca un copil — un minut, o oră, o eternitate. Un plâns nervos, gros, lugubru. Acolo m-am descărcat şi tot acolo am simţit pentru prima oară în viaţă ce înseamnă să fii slab, cât de vulnerabil te dovedeşti tocmai când te crezi intangibil.

— Gata! Calmează-te. Te rog să te linişteşti şi să urci în maşină. Ne filmează ăştia.

Într-adevăr, la nici doi metri de noi, hienele filmau scena prea umană a deznădejdii. I-am urât pentru asta şi-i voi urî câtă vreme voi mai fi pe pământ. Seara, toate televiziunile au difuzat imaginea momentului meu de slăbiciune, într-un *no comment* din care fiecare a înţeles ce a vrut. Poate, pentru unii, a fost un prilej care le-a trezit dubii că sunt un monstru. Pentru Ioan G. Bot a fost, în schimb, clipa jubilaţiei maxime. Mă învinsese.

Rafaela ne-a făcut un ceai. S-a apropiat de mine şi mi-a spus la ureche s-o iert pentru cum se purtase acum câteva seri.

— De fapt, eşti singurul nostru prieten. Sunt alături de tine, să nu uiţi asta. Te socotesc un om minunat. Mă crezi?

— Da, Rafaela, te cred, stai liniştită. Mă bucur să vă am aproape pe tine, pe Luci şi pe doctorul Mihu. Cu voi am puterea să nu mă las strivit.

Radu Mihu a încercat să facă pe detectivul şi să afle ce se ascunde în spatele întregii tărăşenii. Dintr-odată, m-am simţit obosit, stors. Simţeam nevoia să mă întind, să uit de toate. I-am spus asta Rafaelei şi am intrat în dormitorul lor. M-am prăbuşit pe pat, aşa îmbrăcat cum eram. Imediat am văzut în faţa ochilor făptura care se coagula în uterul Amaliei. Nu ştiam dacă este băiat sau fată, dar îi întrezăream chipul, zâmbetul, degetele, fiecare încheietură, umărul, lobii urechilor, bărbia — ei, da!, bărbia — ochii şi genunchii. Eram chiar eu, readus într-un incipit al vieţii pe care nu mai aveam cum să-l prind vreodată. M-am liniştit, am început să respir regulat şi am privit în faţă acea fiinţă ce nu venise încă pe lume. I-am spus fără cuvinte ce trebuia să-i spun, iar vedenia nedesluşită a copilului a părut că mă înţelege şi mă acceptă.

Când m-am trezit şi am intrat în bucătărie, Luci şi Mihu s-au uitat la mine ca la un extraterestru. La televizor, vedeau imaginile cu mine, filmate la universitate.

— Trebuie să ai curaj ca să te uiţi la ce arată ăştia.

— Am, Lucian, am destul curaj. Tocmai l-am primit de la cine nici nu mă aşteptam.

— Sunt nişte nenorociţi, a spus Mihu. Te acuză de viol, fără nicio probă, doar pe baza a ceea ce a spus vampa aia.

— Era de aşteptat. Presa este necrofagă. Fără cadavre nu poate supravieţui. Miasmele hoitului îi dau fosforescenţa. Nu am de ce să mă supăr. Aşa e filmul!

— Ţi-ai făcut vreo strategie de apărare? Luni este şedinţa de Senat!

— Nu, deocamdată îmi fac doar strategia de-a nu claca, de-a nu cădea în demenţă.

— Ce e cu tine? Ai visat ceva?

— Nu ştiu dacă a fost un vis. Este ceva din afara mea care face totuşi parte din mine. Nu pot să spun ce, dar este bine că există.

Nimeni nu a mai zis nimic. După ce am băut câteva pahare de vin, Rafaela m-a întrebat:

— Cine este Corina Judea, ştii?

— Nu, de unde să ştiu? Am văzut-o de trei sau patru ori. De două ori, la curs şi apoi în săptămâna aia nenorocită, când şi-a intins capcana. Nu ştiu nimic de ea.

— Cred că de aici trebuie pornit. Trebuie să aflăm cine este fata asta. Abia apoi avem şansa să ne dăm seama ce urmăreşte.

— Da, cred că ai dreptate. O să mă interesez. Poate încerci şi tu.

Lucian mi-a propus să vină să doarmă la mine. I-am spus că nu este nevoie. Mă durea capul şi am adormit în fotoliu, ca în atâtea alte dăţi. N-am pus muzică şi n-am pornit televizorul. Preferam să dormitez şi să nu exist.

8

Primul telefon de la Amalia, după izbucnirea scandalului, l-am primit abia sâmbătă, spre prânz. N-a fost un lucru care să-mi ridice moralul. Dimpotrivă, mai bine nu-l primeam.

— Cum ai putut face asta?

Mai aud şi acum cuvintele Amaliei. „Cum ai putut face asta?", la fel cum mai simt încă neputinţa şi cumplitul sentiment de zădărnicie.

— Dacă asta mă întrebi, nu avem ce discuta.

Am închis imediat. Eram în maşină cu Lucian. La sugestia lui, am părăsit urbea şi ne-am dus, cu doctorul Mihu, undeva la ţară, unde familia Sturza avea o casa primită moştenire. Era într-o localitate izolată, chiar la poalele Munţilor Apuseni.

Telefonul Amaliei mă aruncase într-o degringoladă greu de contracarat. Nu aveam de gând să le vorbesc celor doi prieteni despre ea, dar îmi era teamă că nu o să mă pot stăpâni. Aş fi avut nevoie de la ea de o vorbă care să mă asigure că este solidară cu mine, că nici o clipă nu a crezut ce se spunea că aş fi făcut. Doar mă ştia sau aşa credeam. Când iubeşti pe cineva, îndoiala nu are spor; până şi evidenţele pălesc în faţa sentimentului, iar dorinţa de a fi alături de omul tău poate învinge orice oprelişte. Iată însă, Amalia credea că o agresasem pe fata aia. Nu eram atât furios, cât deznădăjduit. Tot optimismul pe care-l acumulasem prin asistenţa prietenoasă a Rafaelei, a lui Radu şi a lui Luci se dusese pe apa sâmbetei. Ajutorul cel mai important pentru mine nu doar că nu venise, dar reacţia ei, potrivnică, îmi era dăunătoare.

Vineri, spre seară, mă sunase Loredana Vass, reporterul pe anchete de la tabloidul săptămânal local. Ne-am văzut şi i-am spus versiunea mea. Nu ştiam ce urma să apară luni, dar nu mă aşteptam — sincer — la nimic bun din partea unei redacţii care vâna scandalul.

— Sper să fii corectă, Loredana, am zis când ne-am despărţit.

— În ceea ce mă priveşte, voi fi, m-a asigurat ziarista. Ştii însă bine cum se face un ziar. Nu eu decid, şefii.

— Ştiu că un ziar se face pe baza realităţii.

— Da, aşa ştiu şi eu.

— Şi mai ştiu că ziaristul trebuie să rămână neutral în raport cu subiectul pe care îl tratează. Să nu ia partea nimănui.

— Ce faci? Îmi ţii lecţii de deontologie? Nu sunt studenta ta.

Ce am citit luni, în săptămânal, nu mi-a dezminţit temerile. Dar înainte de a vorbi despre asta, mai bine să vă spun cum a fost în excursia de-o zi şi jumătate la casa de la ţară a lui Lucian.

Zăpadă din abundenţă, un sat încă sub nămeţi. Colinele erau albe, iar pantele acoperite cu brazi, pini şi molizi urcau spre înălţimi mai mereu ascunse în vălătuci alburii ori în perdele de ceaţă. Temperatura a coborât în noaptea petrecută acolo până la minus cincisprezece grade, aşa că aburii ieşeau din gurile noastre ca un jet, iar fiecare inspiraţie introducea asprimea iernii până în ultima alveolă a plămânilor. Lucian a făcut focul într-o sobă de tuci până când atmosfera s-a supraîncălzit, aşa că am deschis uşa, lăsând căldura să inunde şi odaia în care se afla masa de biliard pe care o adusese unchiul lui din Austria.

Am convenit să nu discutăm, pe cât posibil, despre ce mi se întâmplase.

— Hai să lăsăm povestea asta, a propus Radu. Cred că şi ţie ţi-a ajuns până-n gât. Ştiu că ţi-e greu să te deconectezi, dar fă efortul, încearcă să laşi totul deoparte, să uiţi.

Seara am ieşit la o plimbare până dincolo de sat, pe o vale ce ducea în munţi. Nimeni nu avea chef de vorbă. Îmi era frig, îmi clănţăneau dinţii în gură, dar asta îmi dădea cel puţin de lucru, nu mă lăsa să mă fixez pe propriile gânduri. Am luat cu noi un flacon de doi litri cu vin, pe care îl treceam de la unul la altul. Simţeam că mi s-au încins vârfurile urechilor şi nu ştiam dacă era din cauza gerului ori a băuturii. Când ne-am întors, eram ameţit şi amorţit. Căldura din cameră mi-a sporit moleşeala până la o somnolenţă ce m-a doborât.

— Nu se poate să ne culcăm la ora asta. Hai în curte să ne batem cu zăpadă.

L-am ascultat pe Lucian şi a urmat o oră de copilărească desfătare, cu hârjoneli şi lupte prin zăpada îngheţată. Am alergat, ne-am frecat feţele cu pojghiţa îngheţată a stratului alb, apoi am încercat să facem un om de zăpadă. Zadarnic. Tot ce strângeam era împrăştiat de vântul tot mai iute. Aveam mâinile, picioarele, genunchii şi nasul îngheţate, dar nu mă înduram să intru. M-am prăbuşit pe spate şi am stat întins, aproape acoperit de un nămete din colţul curţii.

— Gata, ridică-te. Nu vreau să răceşti ori, Doamne fereşte, să faci vreo pneumonie.

— Bine, doctore. Tu ştii mai bine.

Am intrat şi am băut o cană de ceai, apoi ne-am pus pe povestit. Nu ştiu când am adormit, aşa îmbrăcat cum eram, pe una dintre cele trei canapele. M-am trezit,

noaptea târziu, de frig. Am mai pus lemne pe foc şi m-am cuibărit într-o dună.

A doua zi, duminica, n-a mai fost aşa de vesel. Am auzit clopotele bisericii, am ieşit şi m-am spălat cu zăpadă, pe faţă şi pe gât. Pe la 9, am pornit un concurs de biliard, pe care l-a câştigat Lucian, recompensa fiind o sticlă de coniac. Am băut-o eu şi Radu, pentru că el urma să fie şofer, la întoarcere.

— Ce e cu tine?

— Cam ce presupui tu că poate să fie cu mine? Cred că ştii şi singur.

— O să fie bine.

— Şi la vară cald, am adăugat cu o voce jalnică.

Lucian nu ştia ce să spună, cât de cât suportabil pentru mine.

— Vlad, va fi greu, foarte greu. Poate ai făcut şi tu greşeli, poate te-ai comportat cu studenţii într-un mod interpretabil. Înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, prefer să nu înţeleg. Ceea ce-mi spui mă răneşte, pentru că eşti profund nedrept.

— Iartă-mă, dar cred că e bine să spun ceva care să te pună în gardă, nu să te sedeze.

— Ascultă-mă, eu mă port cu studenţii aşa cum îmi este firea. Nu trişez, nu sunt artificial, nu pozez în atitudini academice scrobite. Pur şi simplu, mă manifest. Ştiu însă că studenţii apreciază asta şi mai ştiu că ei ştiu că eu nu pot face ceea ce studenta cu pricina pretinde că am făcut. M-au citit de mult şi nu este niciun pericol dinspre ei, pentru că niciodată nu am fost fals, grosolan, vulgar, niciodată nu am profitat golăneşte de slăbiciunile lor şi nici n-am atentat la farmecele vreunei studente. Nu a fost, de altfel, nevoie.

— Modul tău cam prea original de-a fi s-ar putea să fie un handicap speculat de Bot, ca să te înfunde. Ştii de când râvneşte la asta.

— Da, ştiu. Mai ştiu însă că sunt perfect nevinovat. Asta mă întăreşte şi chiar mă excită.

Înainte de a se însera, după ce am mâncat balmoş, ne-am aşternut la drum. Pe neaşteptate, doctorul Mihu ne-a spus o poveste care m-a dat gata. Se întâmplase pe când era student şi făcea o excursie în Moldova. Miezul relatării se referea, e limpede, la o fată, dar nu una ademenită într-o partidă de amor, ci ajunsă la sorocul morţii.

— Eram în anul III. Ne-am oprit la o cramă, dar nu una oarecare, ci Cotnari. Vă daţi seama de când aşteptam ocazia. Am mâncat struguri pe săturate, căci era în toamna lui '61 sau '62, apoi am băut must şi abia la urmă colegii mei au degustat din vinul din pivniţă.

Aproape toţi s-au îmbătat, apoi am luat-o cu un microbuz, spre Hârlău. Pe drum, am văzut înaintea noastră un car tras cu boi, plin cu butoaie. Nu ştiu din ce pricină, boii s-au speriat şi au luat-o peste haturi. Atunci am văzut cum câteva butoaie se rostogolesc peste o femeie. I-am cerut şoferului să oprească microbuzul şi am alergat spre locul respectiv. Am văzut o fată întinsă pe arătura proaspătă, horcăind. Avea o lovitură la cap şi îi curgea sânge din gură. Tatăl ei ne ruga s-o ajutăm, spunându-ne că are optsprezece ani şi butoaiele o prinseseră între ele. O ţineam în braţe şi îi simţeam inima cum bate tot mai rar, ştiam că nu mai are mult de trăit. După o vreme, inima i s-a oprit şi am simţit ceva cald. Murind, urinase, sărmana, pe mine. Era o frumuseţe de fată, blondă, cu ochii limpezi şi calzi, îmbrăcată într-o cămaşă

albă, cu broderii şi mâneci largi. I-am închis ochii, cu palmele şi am dus-o cu noi, până la spitalul din Hârlău. Când am ajuns, era seară bine, iar trupul acela tânăr, din care viaţa se scursese tocmai cât îl ţinusem în braţe, era de-acum rece.

— Şi ce a făcut tatăl fetei?

— A început să urle la medicul ce-i spunea, plictisit, cu o mutră de bufniţă, că nu mai poate face nimic. O hemoragie internă foarte abundentă provocase decesul. Fusese, practic, strivită de butoaiele căzute peste ea.

— De ce te-a marcat întâmplarea asta?

— A fost prima mea întâlnire cu moartea. Până atunci, ţin minte că o ţinusem tot într-un chef, băuserăm destul de ne apucase cântatul. Era veselie mare, ne gâdila fericirea pe burtă. Asta până când am văzut-o pe fata aia murind. Brusc, m-am trezit. Văd şi acum, secvenţă cu secvenţă, cum viaţa se topea în moarte, cum se scurgea duhul din trup, sufletul se desprindea pentru a lăsa cadavrul, hoitul, în mâinile mele neputincioase. Prin fata aia mi-am dat seama cum are loc metamorfoza şi am aflat ceea ce nu m-a învăţat toată facultatea de medicină, anume că viaţa fuge din om asemenea unei şopârle printre tufele de afine.

Lucian conducea cu mare prudenţă. Porţiunile de drum uscat alternau cu zone acoperite de gheaţă. Cel mai mic derapaj putea pricinui un accident grav. Cei peste o sută douăzeci de kilometri i-am făcut în mai bine de două ore şi jumătate. Când am coborât în parcarea din faţa blocului meu, i-am mulţumit în gând lui Dumnezeu, apoi am urcat, am făcut o baie fierbinte şi mi-am activat telefonul, după mai bine de-o zi de muţenie binevenită.

Primul apel l-am primit de la Mirela. Era îngrijorată:

— Ce-mi faci? De ce ai avut telefonul închis? Nu ştii prin ce-am trecut!

— Am ieşit undeva, la casa de la ţară a unui amic. Nu mai puteam suporta presiunea. Trebuia să fug, să mă deconectez, să schimb complet decorul.

— Foarte bine, dar m-a îngrijorat că nu-mi răspundeai. Nici nu ştii câte aberaţii sinistre mi-au trecut prin cap.

— Stai liniştită. Sunt bine. Atât cât pot fi.

— Nu vrei să vii pe la mine? Te aştept. Mi-e dor să te văd. Am făcut ceva bun de mâncare, am şi coniac şi te voi răsfăţa cu muzica lui Monk, Webster sau Hawkins.

— Nu. Este mai bine să stau pe fundul meu. Scandalul ăsta m-a afectat şi nu vreau să văd pe nimeni. Nici măcar pe tine.

— Păcat că mă respingi. Într-un fel, asta mă jigneşte.

— N-o lua aşa. Nu vreau să văd pe nimeni pentru că nu mă suport nici măcar pe mine. Asta e situaţia! Sper să se lămurească tot, cât mai repede.

Am mai stat de vorbă câteva minute, am întrebat-o cum îi merge, ce mai face Alexandra, dacă doamna Ana mă urăşte la fel de intens. Am închis, dar alte telefoane au urmat, pe bandă rulantă. M-au sunat Şişu, apoi Dani şi Cori, ba chiar şi soră-mea, Gabi. Am decis să-l deconectez. Nu mai aveam chef să ascult nici măcar încurajările amicilor. M-am dus la piscină. Era trecut de ora 9. După ce înotasem două ceasuri în apa termală, eram moale, ca o varză murată, numai bună pentru sarmale. Se făcuse prea târziu de saună, dar reuşisem să-mi storc trupul de toate energiile rele ce mă bântuiau. Leneş, ca un eunuc ghiftuit, m-am întins în pat şi am adormit fără vise. După patru ore de somn profund, m-am trezit şi n-a mai fost chip să pun geană pe geană. De la 4, până spre 11, am

recitit *Armata de cavalerie*, a lui Isaac Babel, una dintre lecturile mele dragi. Aveam nevoie de brutalitate şi poezie, de cinism şi duioşie, în acelaşi timp şi în acelaşi loc. Exemplarul meu fusese tipărit în 1965 şi era destul de şubred, făcând, cum-necum, faţă onorabil celor cinci sau şase lecturi prin care trecuse.

— Domnule Vlad Codreanu, vă aflaţi în faţa Senatului pentru a vă apăra de o acuzaţie foarte gravă. Studenta din anul I, Judea Corina Adelina, pretinde că aţi încercat să abuzaţi sexual de ea, după ce aţi forţat-o să meargă în apartamentul dumneavoastră sub pretextul că îi veţi divulga subiectele de examen, la proba scrisă a materiei pe care o predaţi. Foarte pe scurt, cam acesta este cazul. Ce aveţi de spus?

— Domnule rector, distinşi membri ai Senatului, dacă vă voi spune că sunt victima unei înscenări mă veţi acuza, cu siguranţă că recurg la o stratagemă facilă, previzibilă. Şi totuşi acesta este adevărul…

Ajunsesem la universitate cu cinci minute înainte de începerea şedinţei. Pe hol, aştepta şi cea care se dădea drept victimă a poftelor mele. Când m-a văzut, a întors faţa spre geam. M-am oprit şi am evitat să am orice contact cu ea. A intrat prima, după un sfert de oră de la începerea reuniunii academice. Au ţinut-o mai bine de o oră, apoi, la cinci minute după ce a ieşit şi a plecat fără să mă privească, am fost chemat eu. Eram calm. Rectorul a început aşa cum am spus deja, cu schiţarea lapidară a pocinogului.

— … Nu pot să spun decât că am ajuns în ipostaza de violator de studente printr-un joc ascuns, al cărui interes nu-l desluşesc încă. Totul este o mascaradă bine

ticluită, un scenariu diabolic, scris de cineva care are interesul să mă compromită. Faptele care mi se pun în cârcă sunt extrem de grave şi vor trebui dovedite. În ceea ce mă priveşte, vă voi spune versiunea mea, convins că ea va fi validată şi de felul cum vor decurge cercetările în acest aşa-zis caz sexual. Sunt gata să mă apăr într-un proces penal.

Le-am spus şi le-am tot spus, apoi au urmat întrebările. M-am descurcat fără niciun cusur şi aş fi putut jura că am fost crezut, de la un capăt la altul.

Am ieşit şi am aşteptat verdictul. El a venit după două ore de furtunoase dezbateri, de polemici chiar, pro şi contra. A învins curentul ce pretindea că prezenţa mea în facultate, până la elucidarea cazului, este inacceptabilă. Cu un vot strâns, Senatul a decis suspendarea contractului meu de muncă, motivând prin aspecte de comportament imoral, în contradicţie cu onoarea şi prestigiul academic.

Atunci, acolo, aşteptând să văd cum mi se va tăia capul, am citit şi cele trei pagini apărute în săptămânalul tabloid, sub semnătura Loredanei Vass. Titlul anchetei era *O muie pentru un examen*. Dur, uluitor de dur, vădit împotriva mea, pateticoid şi scris cu un sarcasm biciuitor. Eram găsit vinovat în lipsa oricărei judecăţi. Autoarea îşi asumase, simultan, rolurile de avocat al victimei prezumtive, judecător, procuror şi inchizitor. Eram terfelit, după cum i se dăduse comanda. Într-o casetă de cinci sute de semne, decanul declara că fusesem văzut beat mort, într-o dimineaţă, în faţa unui bar din centru, iar câinii îmi lingeau vomismentele. Nu era atât un articol de presă, cât un rechizitoriu formulat de şeful unei secţii bolşevice de propagandă. Tot el pretindea

că sunt un afemeiat notoriu şi că se simte vinovat că mă tolerase în facultatea pe care o conducea. Nu mai lipsea decât ultimul drum pe un coridor întunecat şi glonţul în ceafă. Sunt convins că membrii Senatului au votat intoxicaţi fiind de miasmele acelui articol, de ţipetele acuzatoare ce răzbăteau din cele trei pagini ale tabloidului ce manevra Răul ca materie primă şi marfă de lux.

Eram căzut la pământ. Încă o lovitură şi nu mai rămâneau din mine decât aşchii şi câteva fire de păr.

— Domnule Vlad Codreanu, cred în nevinovăţia dumneavoastră, mi-a spus rectorul.

— Da, ştiu, credeţi atât de mult, încât, din pură credinţă şi din spirit umanitar, din solidaritate şi compasiune, aţi găsit de cuviinţă să mă suspendaţi, adică să mă scuipaţi în gură. Să mă livraţi presei pentru lovitura de graţie. Mulţumesc, domnule rector. Sunteţi îngerul meu păzitor!

— Domnule Codreanu, vă rog, votul meu a fost egal ca valoare cu al celorlalţi. N-am avut ce face, cei mai mulţi vă consideră, poate, vinovat.

— Cei mulţi, cei drepţi, cei frumoşi. Cu bine, domnule rector!

La ieşirea din campus, aproape de zidul blocului administrativ al universităţii, am văzut-o pe Amalia. Ca o stafie — neagră, sub pălăria de catifea, palidă, o siluetă de-o fragilitate înduioşătoare. M-am oprit şi o clipă am fost îndemnat să merg spre ea. Televiziunile m-au oprit la timp. Au tăbărât pe mine şi m-au întrebat ce cred despre verdictul Senatului.

9

Da, nu mai am nicio îndoială. Am văzut-o, chiar acum câteva clipe, pe Amalia! Trecea pe sub fereastra zăbrelită a rezervei mele, pe aleea ce leagă pavilionul de clădirea centrală. I-am văzut mersul inconfundabil, aceeaşi pălărie neagră, cu borurile vag ondulate, umerii înguşti, silueta gracilă, scurta de blană. Am vrut să deschid geamul şi s-o strig. Poate chiar o făceam dacă nu ar fi intrat Suliţa. Mi-a adus compot de ananas.

Umbra, umbra din spatele meu, recidivează. E sâcâitoare, mă ameninţă, vrea să mă atingă, poate chiar să mă lovească. Simt nevoia să parez, să fug, să mă întorc şi s-o întreb ce pofteşte. Se vede asta pe chipul meu? Nu ştiu, dar Suliţa m-a întrebat:

— Ce e cu dumneavoastră? Vă simt tensionat. Parcă aţi dori să vă certaţi cu cineva.

— Nu, nimic important. Poate e din cauza a ceea ce scriu. Mereu mi-e gândul acolo.

— Ar trebui să vă mai deconectaţi. Să vin şi să stăm de vorbă?

— Nu. Nu cred că m-ar ajuta.

Ziarele din marţea de după şedinţa de Senat a Universităţii relatau despre decizia de a fi suspendat. O făceau cu satisfacţia anihilării unui duşman periculos. Titlul din cotidianul local, tot pe prima pagină, mare, era *Lupul, alungat din stână!* Decanul Bot declara că nu mai am ce căuta în facultate, că sunt un depravat şi un beţiv ce merita să înfunde puşcăria, oricum, indiferent dacă am violat sau nu, că studenţii vor susţine examenele cu un alt profesor, care va prelua, în semestrul II, atribuţiile

mele la catedră. Nu avea niciun dubiu că mă făceam vinovat de abuz sexual şi deplângea trauma cu care se alesese victima. Atitudinea rectorului rămânea, în schimb, decentă, ba chiar îşi exprima părerea de rău pentru mine. Nu îndrăznea însă să meargă până la capăt şi să admită că decizia Senatului fusese greşită. Nici nu-i puteam cere asta. Şi-ar fi ridicat presa în cap, ar fi riscat să fie asociat cu numele şi cu faptele unuia mai mult decât dovedit violator. Într-un scurt interviu din pagina a treia, Corina Judea pretindea că tot ce spusese fusese adevărat, că trauma încă nu i se vindecase şi că este convinsă că îmi merit soarta. Întrebată dacă va face sau nu plângere penală împotriva mea, victima s-a eschivat, spunând că se mai gândeşte la asta. Întregul interviu, pe trei coloane, avea drept titlu un scurt extras din ce spusese fata — *Încă nu mi-am revenit din şoc!*

— Trebuie să vii urgent până la mine.

— Bine, Şişule, vin într-o oră. Este bine?

— Da, hai cât poţi de iute, că-i bai.

— Bănuiesc ce poate fi.

Am ajuns când se învăluia ziua cu noaptea. Intuiţia mea fusese corectă. Loredana Vass săpase şi dăduse de urmele mele la clubul de striptease al lui Şişu. Subiectul era gras, lovitura de presă îşi adjudeca un impact zdrobitor.

— M-am pomenit în bar, aseară, înainte de miezul nopţii, cu doi băieţi şi-o fată. Mi-au spus că sunt din Timişoara. Le-am făcut program cu ce a mai rămas pe aici, că multe au plecat deja în Italia. După o oră, mi-au spus că sunt ziarişti. Am vrut să-i scot afară, dar mi-au promis că nu vor scrie decât ce accept eu.

— Grav, Şişule, foarte grav. Să nu te încrezi niciodată în ziarişti. Cred că au fost de la săptămânalul tabloid. Sper că nu i-ai lăsat să facă poze!

— Ba da! Fută-mă tata! Cred că am făcut o prostie. Au pozat fetele dansând la bară. Câteva în pielea goală.

— Ai înnebunit! Cum dracu nu ţi-ai dat seama? Ce mai gafă! Imensă!

— Nu ştiu. Păreau de treabă. Fata m-a luat cu lugu-lugu, că îmi face reclamă la bar, că nu este nimic rău în asta. M-a ameţit de cap. Au discutat cu fetele. Fiecare a spus ce-a vrut.

— Vai de capu' tău! Ţi-ai băgat singur mortu-n casă!

După ce mi-a descris, am dedus că sunt Loredana Vass, un fotoreporter şi şoferul redacţiei de la săptămânal. Şişu se lăsase prostit. Nici nu ştia ce lovitură de măciucă avea să primească, exact în moalele capului.

— Te-au întrebat ceva de mine?

— Da, dacă te cunosc. Fata mi-a zis că sunteţi amici şi că îi pare rău de ce ţi s-a întâmplat. Asta mi-a dezlegat limba. Le-am spus că suntem prieteni, că vii pe la mine şi că eşti un băiat de nota zece! Am adus aminte şi de emisiunea pe care ai făcut-o cu Angela, dacă nu mă înşel. Şi ea a zis că i-a plăcut, că a fost interesantă.

— Bravo! M-ai băgat în căcat până la urechi!

— Mă, te rog să mă ierţi. N-am vrut să-ţi fac rău, crede-mă.

— N-ai nicio vină, în definitiv. Dar nu-mi vine să cred că te-ai lăsat fraierit în halul ăsta. Doar ai un bar de striptease de atâta vreme şi ştii că discreţia este prima şi cea mai importantă regulă. Ce se petrece aici nu este pentru ochii întregii lumi. Tu nu numai că ai încălcat-o, dar i-ai instigat să afle totul, ca şi când ai avea aici aprozar sau birou de informaţii meteo. Acum, n-o să mai fiu doar un violator de studente, ci şi un libidinos care fute stripteuze. Înţelegi? Îs bun de dus la spânzurătoare. Asta-mi mai lipsea…

În sfârşit, Şişu înţelegea ce imensă prostie făcuse, la ce se expusese pe el şi în ce belea mă băgase şi pe mine. Dar nu-i purtam nicio ranchiună. Era prietenul meu, deopotrivă dur şi candid până la prostie.

— Cum îţi merge cu barul? Continuă hemoragia spre Italia?

— Acum o săptămână a plecat Marinela, ieri s-a dus şi Ramona. O am pe Violeta şi au venit trei fete din Basarabia. Cred că şi ele sunt în tranzit spre Italia. Parcă au înnebunit toate. Vrei să le vezi?

— Nu. N-am niciun chef. Îţi dai seama…

— Nici pe Violeta? Credeam că-ţi place.

A chemat-o pe Violeta. Ne-am dus în birou şi am făcut sex. Nu mi-a plăcut şi nu i-a plăcut. Simplu exerciţiu fizic, vaga plăcere de la început de a vedea o femeie dezbrăcându-se, apoi mângâierile nesigure, săruturile crispate, pe gât. Împreunarea a fost scurtă, nervoasă, ca între două animale ce se întâlniseră pe o cărare de codru. I-am plătit, aş fi vrut să mă scuz, dar zâmbetul ei era destul de transparent pentru a mă împiedica să mai fiu ridicol. Aşa, am rămas doar nătâng.

Dar tot răul spre bine, cum se zice. Erupţia hormonală m-a ajutat, poate, să dorm excelent în noaptea aceea. M-am trezit dimineaţa aproape binedispus. O idee fixă mă urmărea. Nu ştiu cum încolţise în mintea mea, mai ales că nu aveam nici cele mai vagi noţiuni juridice. Niciodată nu fusesem într-o sală de judecată, nu ştiam cu ce se ocupă un judecător, un procuror sau la ce e bun avocatul pe lângă casa omului. S-ar putea ca declaraţia victimei, cum că nu vrea să depună un denunţ în justiţie împotriva mea, să fi fost cea care mi-a aprins lampa. Nu o făcea, eram convins, pentru că ar fi înghesuit-o

milostivenia. Era evident că nu voia să întindă prea mult coarda. S-ar fi rupt şi ar fi plesnit-o peste mutră. Dar dacă o întindeam eu?

Decizia de a deschide un proces am luat-o după ce m-am consultat cu un avocat tânăr pe care îl cunoscusem la o emisiune TV. Îl invitasem să discutăm despre infracţiunile de presă. Avea o minte mobilă, charismă şi o anume disponibilitate. Era o plăcere să conversezi cu Daian Istrate.

— Da, poţi depune o plângere penală pentru mărturie mincinoasă. Dacă ea ar fi depus plângere împotriva ta, atunci o puteai acuza de denunţ calomnios. Aşa însă, pentru că a declarat doar că ai încercat s-o violezi, o poţi acuza numai de mărturie mincinoasă. Înţelegi?

— Mă rog, pricep şi eu cât pot. Te rog să-mi reprezinţi interesele în acest caz.

— Bine. Ai mari şanse să câştigi. Reţine însă că adevărul din justiţie nu este totuna cu adevărul din presă sau cu adevărul din filosofie.

— Asta am aflat singur.

După ce am ieşit din biroul lui, am mers să beau un ceai şi, la televizorul din bar, am apucat să mă văd pe mine, iar apoi cineva, o voce din studio, anunţa că un procuror se sesizase din oficiu pentru o eventuală infracţiune de viol calificat. Mi s-a făcut pielea de găină. De la bar, chelneriţa se uita la mine ca la un asasin în serie. I-a şoptit ceva unui ins, apoi a venit la masa mea ca să-mi spună:

— Nu servim violatori. Pleacă dracului de aici!

— De unde ştii că sunt violator?

— De la televizor. Ai o meclă de spurcăciune. Pleacă…

L-am sunat pe avocat, care m-a potolit:

— Stai cuminte. Este o procedură standard. Procurorul se poate sesiza din oficiu în anumite cazuri. Vei fi chemat

la audieri, pentru că urmează prima fază a cercetărilor, premergătoare punerii sau nu sub acuzare. Sperăm să nu se ajungă acolo, adică la punere sub acuzare. În paralel, noi începem un proces pentru mărturie mincinoasă. Mă ocup eu de tot ce trebuie, inclusiv să afle şi presa. Trebuie să fim şi noi răi, să muşcăm.

— OK. Tocmai am fost gonit dintr-un bar. Chelneriţa mi-a spus că nu serveşte violatori.

— Îmi pare rău, sunt posibile şi astfel de reacţii, din cauza mediatizării cazului. Presa te-a şi judecat deja. Este nedrept şi ruşinos, dar trebuie să rezişti. Evită cât mai mult să ieşi în public.

— Bine. Fă ce crezi că trebuie făcut. N-o să-mi asum iniţiative fără să te consult.

— Hai, bătrâne, că o să fie bine!

M-am dus acasă. Vremea se încălzise simţitor. Primăvara se zărea de după dealuri. Am încercat să dorm, dar mi-a fost cu neputinţă. Eram tensionat, abia de-mi stăpâneam pornirile. Dar trebuia să-mi dovedesc mie însumi tăria de caracter. Faptul că mă ştiam complet nevinovat mă susţinea teribil. Când a sunat Amalia, îmi făceam un ceai şi ascultam Monk.

— Alo! Te rog să mă ierţi. Nu mă îndoiesc de nevinovăţia ta. Am avut un moment pe care îl regret. M-a şocat ce au scris ziarele, ştirile de la televizor. Marin m-a întrebat de tine, am crezut că înnebunesc. Unde eşti?

— Undeva pe planetă.

— Te rog, nu-mi răspunde aşa. Gândeşte-te la noi, la mine şi la copilul nostru.

Asta m-a emoţionat. Aproape că uitasem de fiinţa pe care o zămisliserăm laolaltă. Nu se cădea să fiu dur cu viitoarea mamă a copilului meu.

— Sunt acasă. Mă tot gândesc cum să fac. Sunt nevinovat, dar presa m-a prins în tentacule şi m-a condamnat. În ochii lumii sunt un nenorocit de violator. În orice om se ascunde un procuror care abia aşteaptă să acuze.

— Sunt sigură că o să dovedeşti că eşti nevinovat.

— Chiar dacă o voi face, n-o să pot schimba imaginea, insigna înfiptă în piept. Rămân pe viaţă un violator. De nesuportat!

— Sunt lângă tine. Dacă vrei, ne vedem. Oricum, vreau să te rog ceva.

— Spune. Dacă pot, nu te voi refuza.

— Aş vrea să nasc cu doctorul Fulea. Poţi vorbi cu el să mă primească la o consultaţie?

— Da, cred că da. Cu condiţia ca doctorul Fulea să nu mă creadă şi el un violator.

Nu a fost o problemă. Fulea a reacţionat emoţionant, mi-a spus că nu crede ce scrie presa, că ştie el cum se fac astea, că-mi ţine pumnii şi că se simte onorat s-o monitorizeze pe Amalia în perioada sarcinii. O ţinea minte de la avort. M-a felicitat că voi fi tată.

— Domnule doctor, nu merit felicitări, în niciun caz. Tatăl de drept este soţul ei. Eu am fost doar donator de spermă.

Peste două zile, Amalia s-a dus la un prim consult. M-a sunat, am coborât şi mi-a întins o hârtie. O vedeam după multă vreme. Se înserase şi era frig. Am sărutat-o, m-a strâns în braţe şi i-am simţit iubirea. Conta enorm pentru mine.

— Mi-a făcut ecografie şi o să poţi şi tu vedea prima fotografie a copilului nostru.

— Nu urci un minut?

— Nu, nu pot. Mă grăbesc. Mă aşteaptă…

— Bine, să ai încredere în mine. Sunt nevinovat, iubita mea!

— Ştiu, ştiu asta şi îmi pare rău pentru momentul ăla de rătăcire. Eşti tare şi vei învinge. Ştiu bine asta. Sunt cu tine.

Am urcat, mi-am pus ochelarii şi am privit ecografia. Ceva neclar, un fel de bob de fasole alungit şi răsucit într-o parte. Nu mai ştiu câte săptămâni avea odrăslia noastră. Îmi prindea bine să mă uit la ea, mă relaxa, lacrimile ce mi-au udat faţa m-au liniştit.

După vreo săptămână, am fost chemat la procurorul Enache. Nu mai intrasem până atunci într-un Parchet. Eram tensionat. Omul m-a privit degajat, m-a invitat să iau loc, iar avocatul meu a asistat la toată discuţia. Am scris totul despre relaţiile mele cu studenta Corina Judea. Fusese chemată şi ea ca să dea declaraţii la plângerea depusă de mine pentru mărturie mincinoasă, caz administrat de un anume procuror Coman. În faţa lui Coman am relatat ce scrisesem şi în biroul procurorului Enache, aflat pe acelaşi coridor. Mecanismul justiţiei se pusese în mişcare, devenisem un obiect, o speţă. Nu aveam personalitate şi nici identitate. Existam doar ca dosar.

Înainte de a fi confruntat de procurorul Enache cu victima violului reclamat, ori, mă rog, a tentativei de viol, avocatul Daian Istrate m-a sunat într-o seară, surescitat, şi mi-a spus că trece pe la mine, într-o chestiune foarte importantă.

— Cred că am găsit fisura. Ştiu unde să atacăm ca să rezolvăm cazul. O facem praf pe nenorocită, o să vezi!

— Cum? Eu nu văd, deocamdată, soluţia salvatoare, chiar dacă mă ştiu nevinovat.

— Ne trebuie doar puţin noroc şi un pic de tupeu.

Mi-a explicat apoi totul. Gândise perfect. Planul avocatului era simplu şi imbatabil. Eram supărat pe mine că nu văzusem un amănunt atât de la îndemână. Era, desigur, din cauza tensiunii.

— Cea care pretinde că ai agresat-o sexual n-a intrat niciodată în apartamentul tău.

— Foarte puţină lume a intrat la mine în casă. Dacă mă gândesc bine, cei ce m-au vizitat pot fi număraţi pe degetele de la o mână.

— Perfect! Am adus un aparat foto. Fotografiem toată casa, apoi cer procurorului ca la confruntarea ta cu victima s-o întrebe cum arată apartamentul unde zice că ai agresat-o. Or s-o treacă sudorile şi va ceda. Ce zici?

Am făcut fotografiile, apoi am ieşit cu Daian. Voiam să mă plimb. O anume relaxare se instalase în mine. Eram convins de-acum că voi putea da, în sfârşit, de capătul acestui drum plin de mizerii. Apoi, pura întâmplare a mai jucat un rol în coşmarul care mă asocia Corinei Judea.

Ieşisem să cumpăr fructe din piaţă. Eram cât se poate de deghizat, cu capul vârât în gluga unui hanorac. Lăsasem să-mi crească barba. Eram greu de recunoscut, chiar pentru cei ce mă ştiau bine. Nu doream să risc reacţii cetăţeneşti belicoase. Stătusem în casă aproape tot timpul, ieşind puţin, doar când era strict necesar. Lucian şi Radu mă scoseseră în câteva seri la plimbare. Atât!

După ce am cumpărat două kile de mere, am mai căutat şi nişte praz. Nu era multă lume în piaţă la ora aia. Când mi-am ridicat privirea de pe mesele de beton pline de culori şi miresme, am avut impresia că o văd la

capătul unui culoar, printre tarabe, pe Corina Judea, şi, lângă ea, am recunoscut un profil ce-mi era familiar. Până să mă dezmeticesc, Corina dispăruse. Poate mă văzuse şi ea, poate se pierduse printre ceilalţi. N-am dat prea mare importanţă întâmplării şi n-am legat imediat prezenţa Corinei de aceea a Lenuţei.

E trecut de miezul nopţii. Umbra din spatele meu devine insuportabilă. M-am răsucit şi am dat cu palma, convins că o s-o ating. Am nimerit aerul, bezna, spaţiul gol. Stau de câteva minute şi-mi adun curajul să mă culc. Nu mai am multe de spus. Sper să mi se dea răgazul.

10

Sunt obligat să mă întorc în timp. Numai aşa se poate înţelege, în temeiul ei, povestea urâtă cu acuzaţia de viol formulată de Corina Judea. Oricum, chiar şi recurgând la acest ajutor, motivaţiile gestului ei vor rămâne obscure, afectate de-o impuritate prealabilă.

Eram la liceu şi-i făceam ochi dulci Lenuţei, într-o vacanţă de vară. Cred că împlinisem şaptesprezece ani. Coşurile îmi umpluseră fruntea şi bărbia. Eram asaltat de fantasme erotice, iar sexul mi se părea ceva fabulos, absolutul chiar. Văzusem cu gaşca fotografii cu femei goale şi hormonii mi-o luaseră pe loc razna. Primele vise erotice îmi turmentau mai toate nopţile. Ea avea cu doi ani mai puţin. Bunica mă primea cu mult drag în vacanţe,

iar tuşa Rafila venea să mă vadă în fiecare sâmbătă, poate din teamă ca tata să nu mă dea să fiu crescut, în sat, de bunica. Lenuţa stătea într-o casă de la marginea pădurii. Avea ochii căprui şi pielea smeadă. Ne-am întâlnit la izvor, unde ea păştea vacile, iar eu îmi potoleam setea, după meciurile de fotbal. Am sărutat-o prima oară într-o seară, când arşiţa zilei se risipea în portocaliul asfinţitului. Eram într-o vâlcea, sub un măr. Undeva, în apropiere, mama ei chema găinile să se culce. Ne-am jurat iubire. În vara următoare, Lenuţa m-a lăsat să mă joc cu ţâţele ei pietroase şi să-i umblu sub chilot. Dar nu mai mult. Prima dată am făcut dragoste când am terminat anul I de facultate, apoi, după încă un an, ne-am certat, ea şi-a prins alt iubit, iar eu mi-am văzut de ale mele. Iubirea noastră s-a reaprins labil după ce am terminat facultatea, apoi s-a stins definitiv. În ceea ce mă priveşte, am uitat repede episoadele de amor campestru, desfătările oferite de Lenuţa. Ea n-a putut uita. Când a auzit că mă căsătoresc, mi-a cerut să ne vedem. M-am dus şi mi-a spus:

— Te-am iubit doar pe tine. Nu te-nsura. Vino înapoi! Vom fi fericiţi.

— Nu pot! Totul a fost deja aranjat.

— O iubeşti?

— Nu are nicio importanţă. Nu am cum mă întoarce.

— Nici dacă divorţezi?

— Dar de unde ai scos tu că o să divorţez?

Am divorţat, dar când Lenuţa m-a căutat, am evitat-o. Ştiam că nu vrea să se mărite cu altul, că mă aşteaptă, indiferent cât de târziu m-aş întoarce. Mie îmi era evident că niciodată nu se va întâmpla asta. Povestea noastră de dragoste aparţinuse anilor ieşirii din adolescenţă. Fusese frumos, dar inconsistent. Acum era o fată

bătrână, se uscase pe picioare şi-mi era dat s-o întâlnesc din întâmplare de trei-patru ori pe an. Ne salutam scurt şi ea se prelingea pe lângă mine. Fiecare întâlnire cu Lenuţa se lăsa, în ceea ce mă priveşte, cu un reproş pe care mi-l făceam, chiar dacă nu-mi puteam recunoaşte vreo vină concretă. Nu-i cerusem niciodată să mă aştepte, nu o legasem cu nimic de mine. Poate pentru ea fusese capital că eu o făcusem femeie.

Nu credeam că după atâta amar de vreme Lenuţa va ţine cu tot dinadinsul să mi-o plătească, într-un chip ciudat, incredibil. Sau poate că nu ea plănuise totul, ci doar acceptase o răzbunare pusă la cale de altcineva. Ipoteza cea mai şocantă este aceea ca ea să nici nu fi ştiut de nimic, ca nepoata ei să fi iniţiat totul, după un plan urzit de una singură.

Dar să luăm, pe cât posibil, lucrurile în ordine, aşa cum s-au petrecut în primăvara trecută, când dizgraţia mea publică atinsese paroxismul…

Înainte cu trei zile de prima şi ultima confruntare cu Corina Judea, în faţa procurorilor Enache şi Coman, precum şi în prezenţa avocaţilor noştri, a apărut reportajul cu barul de striptease al lui Şişu. Poze din belşug, dansatoarele fotografiate nud, un dialog cu Şişu, apoi spusele fetelor. Fiecare povestea, fără vreo reţinere, că în afară de dansurile din local, se mai ocupă şi de sex cu clienţii. În topul preferinţelor se aflau italienii, ce veneau destul de des pe-acolo, de cele mai multe ori cu ocazia organizării unor partide de vânătoare. Luau fetele cu ei, zile la rând, pentru destrăbălări baroce. Violeta îşi povestea traumele, cum a fost violată de un verişor, iar apoi dusă la produs pe Centură chiar de iubitul ei. Emoţionant, bine redat de către Loredana

Vass, al cărei talent epic era erect precum masculii ce poposeau în astfel de stabilimente. Cele trei moldovence, Olga, Axinia şi Stela, nu s-au lăsat mai prejos.

Întregul reportaj incendiar era pus sub un titlu pe măsură — *Sex à la carte!*, ce ocupa jumătate din prima pagină, ca restul să fie acoperit generos de sânii uneia dintre fetele tocmai sosite din Republica Moldova. Dar ochii mei căutau ceva anume. Chiar în centrul paginii, sub fotografia mea, era un text cu titlul *Invitat special!* Mesajul — fără echivoc: eram unul dintre amicii patronului şi mă bucuram la orice oră din zi şi din noapte de farmecele fetelor, la un preţ subvenţionat, iar uneori chiar pe gratis! Numele meu era pomenit de cinci ori, fără a fi uitat „amănuntul" scandalos al acuzei de abuz sexual. Eram mânjit cu o prodigalitate deloc întâmplătoare. Loredana se documentase perfect, nu aveam ce-i reproşa. Cel ce gafase lamentabil fusese Şişu.

Reportajul îi putea pricinui grave neplăceri amicului meu, de vreme ce demonstra că barul e un paravan pentru sex pe bani, adică un bordel clandestin. Problema nu era că lucrul acesta nu se ştia de către autorităţi, ci că fusese spus limpede, în gura mare. În ceea ce mă priveşte, ce mai conta un pumn de căcat în ventilator, atâta timp cât, de săptămâni bune, tone de mizerii fuseseră deversate în capul meu? Eram, oricum, terminat, exterminat moral. Faptul că mai frecventam şi un night club nu făcea decât să consolideze o opinie oricum acreditată. Nu aveam de ce să mă mai alarmez, iar eventualele reacţii alergice ale Mirelei sau Amaliei chiar nu mă interesau.

Rumoarea cu barul de striptease a ţinut câteva zile. Exact atunci am reuşit să ies din abis. Confruntarea cu victima a fost planificată într-o zi de vineri, chiar în

biroul procurorului Enache. A venit şi procurorul Coman tocmai pentru a se câştiga timp. Cele două cercetări aveau aceleaşi personaje, chiar dacă acuzaţiile erau distincte, practic contradictorii: viol calificat, respectiv mărturie mincinoasă. Ne-am prezentat, eu şi Daian Istrate, cu cinci minute mai devreme, apoi a venit şi studenta, fireşte, însoţită de un avocat. Nu a început bine procurorul Enache să ne întrebe una-alta, când a intervenit avocatul meu şi a cerut ca victima să fie întrebată dacă a fost la mine în apartament, aşa cum declarase. Avocatul ei a devenit, brusc, tensionat. Intuiţia îi semnaliza un pericol. Era târziu pentru a para.

— Doamnă Corina, vă rog să-mi descrieţi apartamentul domnului Codreanu, camera în care aţi fost agresată sexual.

Domniţa s-a blocat! Coman urmărea scena cu multă atenţie. Un zâmbet subţire m-a făcut să-mi dau seama că înţelegea foarte bine ceea ce va urma. Corina a roşit, apoi a îngăimat:

— Nu ştiu, era întuneric, apoi eram foarte stresată, speriată de ce mi se întâmpla acolo.

— Vă rog să vă concentraţi şi să-mi răspundeţi la întrebare. Domnul Codreanu pretinde că nu aţi fost niciodată în apartamentul lui. Recunoaşteţi asta?

— Domnule procuror, a intervenit avocatul ei, cer timp să mă consult cu clienta mea.

— Da, nicio problemă, dar numai după ce doamna ne va spune câte ceva despre mobilierul din apartament. Ce fel de mobilă are acolo domnul Codreanu?, a întrebat, apăsând pe fiecare cuvânt, procurorul Coman.

Mobila era, în camera aceea, cum, de altfel în tot apartamentul, o bibliotecă întinsă pe toţi pereţii. Corina

Judea a pretins că a văzut o mobilă obişnuită, cu câteva bibelouri, un dulap şi o oglindă. Apoi a spus că parchetul era melaminat, când de fapt am mochetă. Când a fost întrebată ce tablouri a văzut pe pereţi, a izbucnit în plâns. Se pierduse de tot. Nu mai putea face faţă tensiunii. Cei doi procurori aveau pe birou fotografiile făcute de Daian. În plus, amândoi verificaseră totul la faţa locului.

— Doamnă, recunoaşteţi că nu aţi fost niciodată în apartamentul domnului Codreanu?, a conchis Enache.

— Nu ştiu! Nu mai ştiu nimic. Vă rog să nu-mi mai puneţi nicio întrebare.

— Cum nu ştiţi? Vă previn că, dacă persistaţi în a-l acuza de viol calificat pe domnul Codreanu, pedeapsa pe care o riscă el este de la cinci la optsprezece ani. Aici nu ne jucăm. Dar mărturia mincinoasă se pedepseşte cu detenţie de la unu la cinci ani. În cazul în care vă retrageţi declaraţia, nu păţiţi nimic. Vă las să decideţi singură, a spus Coman.

— Noi, eu şi domnul procuror Coman, vă rugăm să fiţi responsabilă. Acum încă mai e timp să reparaţi o minciună care poate distruge un om. Dacă persistaţi, s-ar putea ca dumneavoastră să aveţi de suportat consecinţe neplăcute.

Nu a fost nevoie să aşteptăm mai mult de cinci minute. Avocatul ei a intervenit şi a sfătuit-o să spună adevărul, iar Corina a admis că nu fusese niciodată în apartamentul meu, iar povestea cu abuzul sexual o inventase pentru a mă discredita. Au urmat clipe lungi în care nimeni nu a mai scos o vorbă. Corina plângea, cam la fel ca atunci când îi reclama decanului fărădelegea pe care o comisesem.

Nimeni nu a vrut să accepte, iniţial, povestea fetei. Doar eu am crezut-o, imediat ce mi-am reamintit de

episodul amoros din verile când mă luptam cu coşurile de pe frunte şi bărbie. Corina Judea era nepoata Lenuţei! Nu ştiam asta, dar era amănuntul care lega componentele unei poveşti ce te lăsa perplex. Fata suferea mult pentru nefericirea mătuşii sale, pentru viaţa irosită într-o aşteptare fără nicio speranţă. Treptat, a ajuns să cunoască secretul Lenuţei, trista poveste care mă lega de o femeie ce făcuse o pasiune morbidă pentru mine, sperând că va veni ziua când să fim împreună. Dar ziua aceea nu mai venea, iar Corina s-a dumirit repede că pe mine nu mă vor mai duce niciodată paşii către mătuşa ei, cea veşnic neconsolată. Resentimentul s-a acumulat în ea, iar destinul frânt al Lenuţei a fost pus în cârca unui om fără suflet, adică a mea. Mă considera vinovat de drama femeii ce se ofilise pe picioare, trăind într-o iluzie, printre umbrele unui trecut ce-i ţinea loc de realitate şi de prezent. A decis să mă pedepsească. Oricât ar părea de nefiresc, povestea cu abuzul sexual însemna pentru ea compensarea unui destin nedrept pe care mătuşa ei îl îndurase cu o smerenie de monahie. A decis să se înscrie la facultate după ce şi-a ticluit planul, numai şi numai mânată de ură, de hotărârea de-a mă pedepsi şi a-şi răzbuna mătuşa.

— Vă retrageţi, doamnă Corina Judea, plângerea?

— Da, mi-o retrag, a spus stins, cu resemnarea celui ce şi-a azvârlit ultima carte într-un joc fără sorţi de izbândă.

— În acest caz, domnul Vlad Codreanu nu va mai fi pus sub acuzare, iar faza premergătoare a cercetării constată nevinovăţia domniei sale.

— Domnul Codreanu, a spus avocatul meu, îşi va retrage plângerea pentru mărturie mincinoasă. Cred că totul se încheie aici, aşa cum se cuvine. Nu, domnilor procurori?

Coşmarul se termina pe neaşteptate. Procurorii au închis ambele dosare şi au comunicat rectoratului că sunt nevinovat sub aspectul săvârşirii infracţiunii de viol calificat. Într-un alt comunicat, remis presei, se spunea acelaşi lucru, spre disperarea confraţilor mei, convinşi că voi sfârşi în puşcărie. Li se lua de la gură o pradă suculentă şi asta i-a iritat. În ceea ce mă priveşte totuşi, blamul de violator nu a fost şters din mentalul colectiv prin soluţia dată de procurori. El mă va urmări şi-mi va pricinui necazuri cumplite.

Nu am avut timp şi disponibilitate să mă bucur de triumf. Eram obosit după atâta hărţuială, incapabil de-o minimă satisfacţie. Paştele venea într-o săptămână şi am simţit nevoia să plec undeva departe şi să nu mai văd pe nimeni. Primăvara izbucnise, totul emana vitalitate, iar eu mă simţeam ameţit de atâta soare, ca şi când aş fi stat multă vreme într-un bârlog, la strâmtoare şi în întuneric. Îmi venea să cad pe un pat şi să dorm, să dorm, doar să dorm. Atât — să dorm. Murdăria turnată peste mine nu putea fi ştearsă prin acest deznodământ favorabil. Mă simţeam mânjit, tăvălit prin borhot, laolaltă cu porcii şi târâturile. O victorie amară, un triumf sordid, de asta am avut parte, atunci, acolo, în faţa procurorilor Enache şi Coman. Dar putea fi şi altfel, rău, catastrofal pentru mine. Dacă acuzaţia ar fi fost admisă, ar fi urmat arestarea mea şi încarcerarea pentru o perioadă de ani de zile. Asta mi-a spus Daian, înainte de-a ne despărţi:

— Bătrâne, bine că s-a terminat aşa. Mărturisesc, la început, când am citit în ziare despre abuzul de care erai acuzat, eram convins că eşti un ticălos, o bestie. Mă bucur că m-ai contrazis. Drept să spun, n-am mai întâlnit o asemenea motivaţie pentru a pune în scenă o acuzaţie de viol. Pare dintr-un film pentru proşti.

— Poate chiar este dintr-un astfel de film.

Ziarele nu s-au repezit să mă scoată erou şi, cu atât mai puţin, să admită că au greşit atunci când m-au judecat şi condamnat înainte ca justiţia să se pronunţe. Nici nu mă aşteptam să-şi toarne cenuşă în cap, dar nici să se poarte ca nişte ţoape ofuscate, ca nişte curve disperate că-şi pierd clienţii.

Cotidianul local a dat ştirea în pagina a cincea! Redacţia s-a mărginit să reproducă pe două coloane comunicatul Parchetului. Săptămânalul? A tăcut glorios. Nicio literă, niciun apropo, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Astfel şi-au adus din plin contribuţia ca în memoria colectivă să rămân o jigodie, un animal ce-a necinstit o studentă, un libidinos ce merita strivit. M-a uluit această reacţie, dar apoi mi-am dat seama că era perfect firească. Cel mai hrănitor aliment al omului este răul. El îi dă impuls, imaginaţie şi vitalitate. Binele anemiază, induce somnolenţă, o anume stare de lene şi eşec.

— Vă felicit, domnule Codreanu!

— Mulţumesc, domnule rector.

— Vedeţi, v-am spus că se va termina bine. Nu vreau să-mi purtaţi ranchiună, dar nu aveam cum împiedica suspendarea dumneavoastră. Aş fi fost taxat drept netrebnic, că încurajez lipsa de onoare. Ştiţi proverbul cu corbul care nu scoate ochii altui corb.

— Staţi liniştit, nu vă port nicio ranchiună. Să înţeleg că suspendarea mea a încetat? Mi-e dor să merg la cursuri.

— Nu. Urmează să convoc Senatul. O voi face în regim de urgenţă, pentru a nu aştepta până lunea viitoare. Chiar mâine va fi şedinţa, dacă primesc rezoluţia de la Parchet. Doriţi să participaţi? Vă invit…

— Nu, deşi mi-ar plăcea să văd figura domnului Ioan G. Bot.

Rectorul a întrunit Senatul în şedinţă extraordinară, aşa cum mi-a promis la telefon, imediat ce s-a primit decizia justiţiei că sunt complet nevinovat. A fost votată în unanimitate rezoluţia prin care suspendarea contractului meu de muncă înceta, de drept. Eram reîncadrat pe funcţie şi urma să fiu plătit şi pentru perioada suspendării. Totul s-a terminat în zece minute, prin ridicare mecanică de mâini.

La mijlocul lui aprilie, am intrat pentru prima dată de la izbucnirea scandalului într-o sală de curs. S-a nimerit să fie la anul III. Toţi studenţii erau prezenţi. Pe tablă era scris „Ne-a fost dor de dumneavoastră". Nu am ajuns bine la catedră că s-au ridicat toţi în picioare şi m-au aplaudat. M-au dat gata! Le-am mulţumit pentru solidaritate şi pentru că au crezut în nevinovăţia mea. Apoi mi-am început prelegerea. De Ioan G. Bot n-am dat câteva zile. Parcă îl înghiţise pământul. Ulterior am aflat că îşi luase câteva zile libere, pretextând o boală contagioasă. Când ne-am întâlnit la prima şedinţă de catedră, s-a făcut că plouă. Un ins pestiferos!

11

De 1 Mai, am organizat un chef la Şişu, acasă, nu la bar. Fireşte, pentru a marca rezolvarea cazului Codreanu. Urmau să participe Cori şi Dani, apoi doi sau trei invitaţi ai gazdei, plus fetele din corpul de balet. De la studio, am

primit mai multe telefoane, printre care şi de la Gigi Columbel. După felicitările de rigoare, m-a întrebat dacă nu aş vrea să reiau emisiunea *Punct şi virgulă*. I-am cerut trei zile de gândire. În cele din urmă, decizia a fost negativă. Nu mai voiam să apar pe sticlă, nici ca realizator de emisiune, nici ca protagonist al ştirilor. Celebritatea îmi ieşise pe nas. Doream să redevin anonim. Când i-am spus asta, Gigi m-a înţeles şi mi-a spus că oricând este dispus să vină cu mine într-un proiect de emisiune televizată. L-am asigurat că nu voi uita asta, dar şansele de a-mi schimba opţiunea sunt minime, ca să nu zic nule.

Şi Mirela m-a asaltat cu telefoane, ba chiar a făcut un drum până la mine. Ne-am îmbrăţişat, apoi am plâns amândoi. A fost un moment de slăbiciune pe care n-aş fi vrut să-l am. Ea mi-a şters faţa de lacrimi, apoi mi-a spus că s-a rugat pentru mine. Mirosea bine Mirela, emana prospeţime, dorinţă şi voluptate. Sărutările au devenit în scurt timp ritmate de pasiunea de a o avea în braţe. Ne-am răcorit doar făcând dragoste:

— N-o să mă crezi, dar de când te-am văzut la întâlnirea aceea cu femeile, am făcut dragoste cu un singur bărbat. Cu tine! Sigur, nu se pune violul…

— Să numim asta fidelitate? Nu cred că ar fi potrivit.

— Dar cum s-o numim?

— Ghinion. Cred că ar fi mai bine să-i zicem ghinion.

S-a ridicat de lângă mine pe cotul drept, m-a privit şi i-am văzut ţâţele lunecându-i pentru a lua poziţia verticală, din cauza gravitaţiei. Ochii ei erau uimiţi, frumoşi, patinaţi de-o oboseală dulce, mulţumită.

— Afurisitule!

Charlie Parker ne cânta la saxofonul lui divin. Femeia de lângă mine mirosea tulburător, a transpiraţie şi spermă,

aşa că am mai dorit o porţie şi ea s-a simţit răzbunată pentru afrontul acela cu ghinionul. Când a plecat, i-am promis că o să vin s-o văd de două ori pe săptămână, şi o noapte din şapte o vom celebra în acelaşi aşternut. Ştiam că nu mă voi putea ţine de cuvânt, dar atunci aş fi vrut s-o fac, atunci Mirela era femeia cu care aş fi vrut să fiu mult mai mult timp. Nu o iubeam, asta-mi era limpede, dar plăcerea de a-i simţi pielea sub palme mă tulbura de fiecare dată. Făceam dragoste cu ea prizând o nebunie care, când eram cu altele, nu se ivea niciodată. Nu ştiu cum să mă exprim mai exact, dar fiecare organ al Mirelei, fiecare detaliu anatomic al ei era făcut pentru a-i pune în valoare sexul, genitalul. Nimic nu era mai natural în lume decât vaginul ei, care mă primea de fiecare dată ca şi când aş fi sosit de departe pentru a o salva de la foc. Un amestec de intemperanţă şi docilitate. Dădeam şi primeam de fiecare dată fără a rămâne nici măcar o fărâmă de aruncat. Totul se consuma acolo, complet, plenar, fără momente de risipă sau de sicitate. Dozajul era de fiecare dată optim, perfect.

Cât am fost cu Mirela în pat, Amalia a sunat de două ori. Când i-am răspuns era deja târziu. Trecuse pe la doctorul Fulea şi ar fi vrut să urce la mine. Avea o veste mare. Ştia în sfârşit sexul fătului.

— Tot timpul am crezut că va fi băiat. Dar e fată!

— Eşti sigură?

— Sigură. Sunt foarte sigură. Eşti dezamăgit?

— Nu, deloc. Sunt bucuros că e fetiţă. O s-o cheme Ivona.

— Nu te cred. Ştiu că doreai un băiat. Toţi bărbaţii vor să aibă băieţi.

Am asigurat-o că eu nu. Chiar eram bucuros că pântecul ei poartă o fetiţă. Mi-era mai dragă cu fiecare clipă

care trecea. Mi-a spus că se rotunjeşte deja, că hainele au început să n-o mai încapă. Era prost dispusă că va arăta ca un balon, dizgraţioasă, cu burta la gură, în rest slăbănoagă, cu pete pe faţă şi cu greaţa mereu în gât.

— Amalia, te rog să te abţii. Nu vine apocalipsa. Vei avea parte de o fericire maximă, când vei fi mămică. La asta să te gândeşti şi să te rogi să nu intervină complicaţii.

— Da, aşa mi-a spus şi doctorul Fulea. Sper să duc sarcina cu bine până la capăt. Ar urma să nasc în septembrie.

— Da, te aşteaptă o vară fierbinte.

Dacă ar fi urcat, Amalia ar fi găsit-o pe Mirela în patul meu. Ar fi sunat la uşă şi probabil că aş fi deschis, crezând că este cineva din bloc, eventual şeful de scară venit să-mi ceară consumul de apă caldă şi rece. Existenţa mea dublă s-ar fi deconspirat, făcută ţăndări.

Încet, viaţa intra în parametrii de dinainte de scandal. Adică într-o lâncezeală de mecanism al administrării lucrurilor mărunte şi plăcute simţurilor. Nu aveam altitudine, doar orizont. Mă mişcam pe un plan al gesturilor asumate fără nicio miză care să mă determine la un calcul laborios, suplimentar. Zile după zile, nopţi după nopţi, calchiate după un tipar relativ simplu, onest, calibrat potrivit unui proiect în care scopurile nu erau forţate la niciun efort. Nu mă îmbia dorinţa de-a fi erou sau campion. Mă mulţumeam să alerg de unul singur pe o pistă la o cursă în care finişul nu promitea nicio recompensă. Toate deliciile erau servite pe parcurs, între jaloanele unui traseu de multe ori arbitrar, fără desen prealabil. Tocmai scăpasem dintr-un mare bai şi-mi era foarte caracteristic să-mi ling cu deosebit simţ estetic rănile. Se

strânseseră în mine reziduuri, ca într-un tomberon burduşit cu mizerii de toate soiurile, resentimentele deversau deja, neînstare de-a mai rămâne camuflate în subsolurile inconştientului. Îmi sărea ţandăra la cel mai mic gest ce-mi părea suspect, peste tot vedeam sforari ai unor urzeli ticăloase.

Într-o seară am mers la terasă ca să celebrăm scăparea mea din infern: eu, soţii Sturza şi doctorul Mihu. S-au purtat toţi nemaipomenit de atent cu mine, tocmai pentru că-şi dădeau seama că sunt la limita explozivă a surescitării. Rafaela, de exemplu, a cochetat cu mine, cu replici aluzive, pe un vag siaj erotic. La un moment dat, mi s-a părut că fata care servea se uita la mine cu o anume ostilitate. Am repezit-o şi am cerut să vină o altă chelneriţă. Lucian i-a ţinut partea, aşa că m-am ridicat şi am plecat acasă. Dimineaţa, când mi-am dat seama ce se întâmplase, în ce chip stupid mă comportasem, i-am sunat pe fiecare în parte şi le-am cerut scuze. Radu Mihu mi-a spus să fiu calm, să nu mă agit. Trăiam un sindrom specific celor care treceau prin experienţe apăsătoare, dure, cinice.

1 Mai a fost pretextul ideal pentru a mă defula. Puteam, în sfârşit, să ies din mine însumi, să-mi vărs otrava, să-mi consum libidoul, să-mi reglez debitul hormonal. Cheful promis de Şişu a fost cel mai potrivit medicament.

— Salut!, a ţipat Cori înainte de-a coborî din maşină. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi, de blugi, în picioare cu şlapi.

— Bine v-am găsit!, am spus, apoi l-am îmbrăţişat pe Şişu.

Le-am cunoscut pe moldovencele pe care nu apucasem să le văd în ziua în care am făcut aerobic sexual cu

Violeta. Dani şi Cori erau în extaz. Fetele arătau bine, tipic pentru basarabence — trup longilin, ochi frumoşi, sânii tari, zâmbetul cuceritor.

— Cine sunt intruşii?, a întrebat Cori.

— Sunt fraţii Andrei — Viorel şi Sorin. I-am adus aici şi i-am pus să lucreze la firma mea de spălat maşini. Sunt băieţi buni.

Violeta a venit şi m-a sărutat. Era îmbrăcată într-o rochie subţire, mov, strânsă cu elastic deasupra sânilor, acoperindu-i jumătate din coapse. Arăta provocator, cât se poate de sexy. Apoi, o fată care sosise cu o noapte înainte a făcut turul invitaţilor. O cheama Amalia. Da, Amalia! Masivă, brunetă, băieţoasă, părea mai degrabă aruncătoare de disc. Şişu a ţinut să-l avertizeze pe Cori:

— Bă, fii atent la mine! Amalia face parte din categoria femeilor cocktail. Dacă n-o fuţi cât s-o mulţumeşti, pleci acasă tocăniţă! Io zic s-o ocoleşti dacă ţii la prestigiul tău. A făcut de râs trei bărbaţi odată!

— Serios? Îmi place numai tocăniţa cu costiţe, aşa că, Amalia, te rog să ţii distanţa minimă de trei metri. Nu te apropia de mine că muşc!

Cheful s-a înteţit după ce au fost golite două din cele patru sticle de coniac aduse de noi. Şişu a pus la bătaie ţuică şi mâncarea — friptane, salată de roşii şi castraveţi, cartofi prăjiţi. Totul la discreţie, după principiul inventat tot de Şişu: mâncăm până ne dor mâinile! Am băut la foc automat trei pahare de coniac, apoi am luat-o pe Violeta în braţe şi i-am cerut să mă iubească aşa cum n-a mai iubit pe nimeni în viaţa ei. Dani a luat-o în primire pe Axinia, iar Cori le-a ademenit pe Olga şi pe Stela, gândindu-se să aibă o rezervă la îndemână sau chiar să dovedească destulă bărbăţie pentru a putea spera mai târziu

la o performanţă care s-o mulţumească pe temuta Amalia. În tot acest timp, Viorel şi Sorin priveau stingheri, schiţând cu timiditate scurte conversaţii cu Andra. Şişu ne alimenta cu băutură şi ne îmbia să îmbucăm carnea friptă pe disc şi să nu ignorăm salata a cărei reţetă o deţinea în exclusivitate.

— Am o surpriză pentru voi, a spus Şişu.

S-a făcut linişte, Cori şi-a scos o mână din chilotul Olgăi şi pe cealaltă dintre ţâţele Axiniei. Eu eram superman, coniacul îşi făcuse deja efectul şi nimic nu mă mai putea supăra. I-am făcut un semn, îndemnându-l:

— Spune, Şişule!

— De mâine, barul se mută aici, în fostul meu atelier mecanic. Casa asta cu etaj, pe care am construit-o acum douăzeci şi patru de ani, va fi amenajată cu camere pentru fete şi oaspeţi. Dar să nu uităm de ce ne-am adunat aici. Cheful de astăzi este în cinstea domnului Vlad Codreanu. Să trăiască!

Au aplaudat toţi, Violeta s-a simţit obligată să mă sărute şi să-mi vâre limba în gură, iar celelalte curtezane s-au repezit să mă îmbrăţişeze. Aş fi vrut ca timpul să se oprească în loc! Acolo, atunci, m-am simţit ayatollah.

Până s-a întunecat, am terminat şi ultimele două sticle, dar nu era o problemă — am trecut pe rezerva de ţuică a gazdei. Fetele preferau manele, aşa că poluarea fonică a fost singurul ingredient perturbator într-un decor în care toate celelalte elemente concurau ireproşabil la alcătuirea unei atmosfere perfecte. Şişu pregătise trei odăi. Fiecare se putea retrage când poftea, fie numai pentru un interludiu sexual, fie pentru odihna nocturnă. Dani a profitat din plin şi a avut două incursiuni în camera pe

care şi-a ales-o, de fiecare dată cu Axinia. Cori, după ce s-a îmbătat crunt, a vrut să meargă şi el la hogeac cu Stela. După câteva minute, fata s-a întors. Cori adormise înainte de-a se pune pe treabă, aşa că, biata, era oarecum afectată de hazul general stârnit de păţanie.

— Nu-i nimic, şefu'. Merg eu şi rezolv problema, a intervenit Olga. În ce cameră este?

— Vino să-ţi arăt, s-a oferit Stela.

După un minut, Stela s-a întors:

— Ce face Cori?, a vrut să ştie Şişu.

— Ce să facă? Doarme pe spate cu cocoşelu belit!

— Să ştii că Olga îl fute în somn. Când s-o trezi, n-o să ştie omu' ce-a păţit.

Cam asta cred că s-a şi întâmplat. După ceva vreme, Olga a ieşit din cameră şi ne-a povestit cum l-a rezolvat pe Cori în timp ce acesta dormea.

— Dar nu s-a trezit?

— Ba, da. La urmă, când s-a terminat!

— Dar cum l-ai făcut?, a întrebat curioasă-foc Violeta, cea din braţele mele.

— M-am pus deasupra lui. Nici nu cred că m-a simţit până nu i-a venit. Aşa ceva n-am mai păţit! Să fut un bărbat care doarme. Invers mi s-a întâmplat, a mărturisit Olga.

— Numai noi n-am fost la cameră, mi-a reproşat Violeta. Nu vrei? Eu vreau…

— Nu ştiu. Mi-e că sunt prea beat şi nu fac faţă. Apoi m-am gândit să mergem când se gată chefu' şi să stai cu mine mai mult.

— Nicio problemă, stau cu tine, dar asta nu înseamnă că nu puteam lua un aperitiv. Ce zici? Hai, că, dacă nu, merg cu altu'.

M-am ridicat tocmai când Cori dădea să iasă din casă, gata-gata să se împiedice şi să cadă pe cele cinci trepte de beton placate cu gresie albă. S-a redresat, însă, pe neaşteptate, răsucindu-se caraghios, dar salvator. Locul chefului era acoperit şi despărţit de restul curţii prin pereţi din rigips, prevăzuţi cu două ferestre etanşe. Căldura îţi dădea o senzaţie de moleşeală, pentru că aerul nu putea circula decât dacă se deschideau toate cele trei uşi. Poate de asta mă pilisem mai rău decât aş fi vrut.

Uralele l-au însoţit pe Cori în drumul lui împleticit spre masa la care s-a aşezat, între Olga şi Stela. L-am auzit povestind, apoi am intrat în cameră. Violeta era grăbită, emoţionată chiar, ceea ce m-a frapat. Dacă rochia mov care o făcea să arate atât de sexy ar fi fost albă, putea părea o mireasă purtată pe braţe de mirele fericit. Am dezbrăcat-o în cinci secunde. Era goală şi frumoasă, zâmbitoare şi tandră, ocupată cu devestimentarea mea. S-a minunat când mi-a observat erecţia semeaţă. În mintea mea stăruia încă experienţa nefericită a primului şi singurului până atunci contact sexual avut cu dansatoarea de striptease cea mai suavă. Doream ca acum să fie bine. I-am şi spus-o, dar cred că am făcut rău, pentru că Violeta era pregătită şi decisă la un show sexual în toată regula.

— Acum o să vezi de ce sunt în stare. Atunci n-a fost decât o prestaţie de curvă pentru un client oarecare.

— Acum? De ce să fie altfel, acum?

— Pentru că acum sunt în timpul meu liber cu un bărbat cu care o să fac dragoste din plăcere.

— Dacă aşa zici, atunci să-i dăm bice!

Auzeam rumoarea celor ce se distrau pe socoteala lui Cori. Dar nu multă vreme. După un preludiu generos,

împreună cu Violeta şi preponderent datorită talentului ei, ne-am cinstit unul pe celălalt după principiul lui Kennedy — dă mai mult decât aştepţi să primeşti. În câteva rânduri, Violeta mi-a cerut să nu mă grăbesc, să fiu iubitul ei acolo, pentru că aşa va fi şi ea iubita mea, iar tot patosul fizic, toată dezlănţuirea trupească va împlini răsfăţul sufletului. Am ascultat-o şi nu am avut niciun regret. Arta dragostei pe care a demonstrat-o cu ocazia acelui aperitiv, iar mai apoi în orele ce-au mai rămas din noapte, a fost fără cusur.

Pe la miezul nopţii, imediat ce am ieşit din cameră, Şişu le-a propus fetelor să se remarce cu câte două dansuri. Cum acolo nu aveau la dispoziţie o bară, le-a cerut să danseze pe mese ori după pofta şi spiritul de improvizaţie ale fiecăreia. Striptease-ul în aer liber, nu într-un bar, este mai incitant.

Fetele şi-au ales muzicile şi şi-au dat drumul. A început Amalia. Imensă, leneşă, ameţită de băutură, a dorit să-şi dovedească valoarea, mai ales că rămăsese singura care nu avusese până atunci parte de sex. Două dansuri i-au fost suficiente ca să ne arate un trup puternic, a cărui feminitate era oarecum modificată de umerii largi şi şoldurile înguste. M-am gândit că este lesbiană şi i-am spus asta lui Şişu, care stătea lângă mine treaz şi vigilent.

— Mă, poate că-i aşa. Olga mi-a spus că o mângâie pe ţâţe înainte de-a se culca. Ele dorm în acelaşi pat.

— Uită-te bine, i-am propus. Femeia din ea e mai degrabă ascunsă decât vizibilă. Iar chestia aia, că nu o pot satisface trei bărbaţi odată, nu e deloc întâmplătoare.

N-am mai apucat să dăm de capăt problemei. Au urmat Olga, Violeta, Axinia, pentru ca spectacolul să fie

încheiat de Stela. Apoi fetele au cerut ca noi, băieţii, să facem un dans colectiv, cu dezbrăcare completă. Eram destul de băuţi ca să fim imediat de acord, cu condiţia să fim despuiaţi de fete. Au urmat cele mai fierbinţi momente ale nopţii, pentru că dansul nostru a fost privit la flacăra unei lumânări al cărei pâlpâit mărea misterul întunericului. Când am rămas în costumul lui Adam, fetele s-au dezbrăcat şi ele, lumânarea a fost stinsă şi fiecare a făcut ce-a crezut de cuviinţă chiar acolo, pe scaune sau pe betonul rece. În ceea ce mă priveşte, am preferat-o pe Violeta, dar la un moment dat, ne-am pomenit cu Amalia peste noi. Nu pe mine mă căuta, ci sfârcurile şi vulva fetei ce nu se grăbea s-o alunge, dimpotrivă, să i le ofere, la concurenţă cu palmele şi buzele mele. Când am vrut s-o mângâi, Amalia m-a respins, aşa că le-am chemat pe amândouă cu mine în odaie. Au venit şi le-am privit mai bine de-o oră, apoi Amalia a plecat, iar Violeta a rămas să mă răsfeţe.

Ne-am trezit după ora 11 şi am făcut un duş. Femeia a rămas în pat, cerându-mi s-o las să mai doarmă. Când am ieşit, i-am sărutat gura şi i-am scuzat mârâitul de carnasieră.

Abia peste o oră şi mai bine s-au ivit, care de pe unde, Cori şi Dani. Am mâncat şi le-am propus să mergem acasă. Şişu m-a întrebat dacă mi-a plăcut.

— A fost super! Nu-i aşa, băieţi?

Pe drumul dintre orăşel şi urbe, Cori & Dani au încercat să mă convingă să mă întorc la *Civic TV*.

12

Nu l-am mai văzut pe doctorul Costăchel de vreo săptămână. Până acum două minute. A intrat în rezervă. Stăteam lungit pe pat. Tocmai îmi luasem medicamentele. Mi-a spus:

— Domnule Codreanu, de câteva zile vă tot caută cineva. Insistă să vă vadă. E o femeie…

— Domule doctor, parcă am convenit ceva.

— Convenţiile mai pot fi şi modificate. O consecvenţă absurdă este simptomul sigur al unei boli psihice. Cel puţin aşa spun unii specialişti.

— Treaba lor. Nu vreau să ştiu cine mă caută şi nici nu vreau să văd persoana în cauză.

— Cum doreşti!

Costăchel a ieşit. Nu mi-a plăcut privirea lui îngrijorată, ca şi când se ştia cu musca pe căciulă. De ce? Nu pricepeam.

O vară complicată mi-a fost dat să trăiesc anul trecut. Înainte de toate, Amalia a început să aibă probleme cu sarcina. Ivona creştea normal, dar apăsa prea tare pe uter şi vagin, aşa că exista mai mereu pericolul unui avort spontan. Pe la mijlocul lui iunie, Amalia s-a internat în spital, intrând sub atenta monitorizare a doctorului Fulea.

— Domnule Codreanu, nu este cazul să vă impacientaţi. Există, e adevărat, un risc, tocmai de aceea am internat-o pe doamna Gal, pentru a reduce acest risc la minimum.

— În procente, cam cât reprezintă riscul?

— Să zicem 30%, poate mai mult. Dar nu asta este relevant, cât în ce măsură doamna va respecta tratamentul indicat de mine. Eu sper s-o scoatem cu bine la capăt şi să

asist naşterea fetiţei cât mai aproape de termen, adică măcar după treizeci şi opt sau treizeci şi nouă de săptămâni.

— Când nu ar mai fi riscantă o naştere prematură, sau când fătul ar avea şanse să supravieţuiască?

— Domnule Codreanu, nici să nu ne gândim la asta. Orice naştere prematură prezintă risc mare pentru viaţa fătului.

Încurajările doctorului Fulea au fost rezonabile, trebuie să admit — fără a-mi da iluzii, lăsându-şi o rezervă pentru eventualitatea unui nefericit incident. În două rânduri am vizitat-o pe Amalia la spital. Îmi era dificil să merg acolo, oricând puteam da nas în nas cu cine nu s-ar fi cuvenit. Doctorul Fulea a făcut în aşa fel încât s-o plaseze într-o rezervă, împreună cu altă pacientă. În cele trei luni cât a fost internată, Amalia a avut parte de cel puţin zece colege de salon. Venea una, stătea câteva zile, năştea şi pleca. În fiecare zi, vorbeam la telefon, uneori câte o oră. Mai ales seara puteam vorbi în voie, după ora 10. Reluam astfel un obicei vechi, din perioada de dinainte de-a se fi măritat. Încercam de fiecare dată s-o îmbărbătez, să-i spun că va fi bine, că atunci când Ivona va scoate primul ei ţipăt toate suferinţele ei vor fi şterse cu buretele.

— Am visat-o, mi-a spus într-o seară, spre miezul nopţii.

— Şi cum arăta fetiţa noastră?

— Frumoasă. Foarte frumoasă. Avea ochii mari şi se uita la mine râzând. Am luat-o în braţe şi am simţit o fericire pe care n-am mai încercat-o niciodată. Când m-am trezit, am plâns. Abia aştept să nasc, s-o am pe Ivona mea.

— Ivona noastră, am corectat-o.

Nu a reacţionat. Am ştiut o dată în plus, atunci, când mi-a povestit visul, că naşterea Ivonei va însemna ruptura completă, brutală, dintre noi. Dar acum nu mă mai

interesa Amalia, nu-mi mai păsa că nu o s-o mai văd, că dragostea noastră va păli, apoi se va stinge. Pur şi simplu, nu-mi păsa de asta. Mult mai important, cu adevărat dureros, se prefigura scenariul prin care Ivona îmi va fi confiscată. Bănuiam deja că Amalia se va răzbuna pentru toate clipele ei de laşitate, când i-a fost imposibil să se rupă de mine. Urma să aibă însă un aliat redutabil în asaltul pe care nu mă mai îndoiam că îl va porni — pe Ivona! Ivona mea nu avea drept de viaţă, ci doar Ivona ei. Atunci nu ştiam că, de fapt, va fi Ivona lor!

La prima vizită, Amalia a coborât să ne putem vedea. Am aşteptat-o în părculeţ, după ce trecusem pe la doctorul Fulea şi discutaserăm, mai bine de o oră, despre scandalul în care fusesem implicat. Regreta că nu mai scriu, că nu mai sunt activ în presă, la televiziune. I-am spus că nici nu voi mai fi, ceea ce l-a dezamăgit. La plecare, i-am dat cinci CD-uri cu Amalia Rodrigues, procurate anume pentru plăcerea lui de a asculta fadouri. Abia aşteptam s-o văd pe Amalia. Ea conta, nu eventuala mea carieră în televiziune.

— Mi-a fost dor de tine, de voi.

— Şi nouă ne-a fost dor de tine. Ne este în fiecare zi.

Îmi plăcea aşa, rotunjoară, cu burtica ascunsă sub capotul subţire, în rest atât de fragilă, de subţirică, dar cu ochii vii, frumoşi, mângâindu-mă cu dulceaţa celei ce iubeşte. Am luat-o de mână şi i-am strâns-o uşor, iar palma cealaltă am pus-o pe pântece.

— Mişcă?

— Da, uneori, mai ales noaptea, mă izbeşte cu picioruşele de mă doare. Atunci îmi plimb mâinile peste burtă şi-i spun să mai aibă răbdare, că o să vină în lumea în care o să sufere.

— Aş vrea să fiu atunci lângă tine. Să pun mâna şi să-i simt prezenţa captivă.

— Aş vrea şi eu, dar nu se poate. Nici acum nu pot sta prea mult. Nu vreau să fim văzuţi. Cum aş explica faptul că am coborât şi ne-am văzut?

— Lasă asta. Ştii ce e iubirea. A iubi înseamnă să faci ceea ce nu se face!

— Da, dar mi-e teamă că nu voi mai putea respecta asta.

— Ar fi mare păcat! Dar acum trebuie să te concentrezi pe comoara din tine. Te sărut şi mă duc.

M-am aplecat peste burta ei şi am sărutat-o pe buze. N-am simţit nimic. S-a întors şi a intrat în pavilion. A doua oară am văzut-o pe la mijlocul lui august. Se apropia sorocul. Eram toţi optimişti, Ivona avea acum şanse mari să supravieţuiască în cazul nefericit al unei naşteri premature. Dar Fulea insista ca sarcina să fie dusă până la capăt, iar Amalia să rămână în spital, pentru a se evita şi cel mai mic risc.

— Burta ta e imensă, i-am spus când am văzut-o iar.

— Da, abia mă mişc. A crescut foarte mult şi e tot mai nerăbdătoare. Mă loveşte cu picioarele că urlu de durere. Nu ştiu de ce mă pedepseşte. Sau poate ştiu!

— Începi iarăşi cu obsesiile tale, cu puseurile de vinovăţie. Am sperat că ţi-au trecut odată cu sarcina.

— Şi eu am crezut că le-am depăşit, dar mai apar uneori, mai ales când sunt singură şi apuc să mă gândesc la noi.

— Ţi-am adus nişte bani. Nu sunt mulţi, două sute de euro. M-am gândit că îţi vor prinde bine. Să nu-mi spui că nu-i vrei.

După cinci minute, a urcat. Îi era greu să stea în picioare. De fapt, nici nu ar fi avut voie să coboare din pat.

Am sărutat-o pe furiş, am strâns-o de mână şi i-am spus că s-ar putea ca data viitoare să ne vedem în trei. N-a zâmbit. M-am uitat cum se îndepărtează şi am luat-o din loc, fără grabă, fermecat de acea dimineaţă de august, solară şi blândă. Seara, când am vorbit la telefon, mi-a spus că nu mai ştie ce e cu ea. Se gândeşte la mine, dar altfel ca altădată, nu cu dragoste, ci aproape cu ură, uneori:

— Poate n-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

— De ce? Ai făcut bine că mi-ai spus. Mult mai rău ar fi să-mi ascunzi lucruri pe care ar trebui să le ştiu. Asta ar face din amândoi nişte prefăcuţi.

— Te iubesc, nu pot să nu simt şi să nu-ţi spun asta. În acelaşi timp însă, o voce până acum ascunsă încearcă şi reuşeşte să te ocărască. Îţi găsesc tot felul de vinovăţii şi mă gândesc imediat cu plăcere la cum te-aş putea pedepsi.

— Îţi va fi simplu s-o faci, Amalia. Nu o să fim doi taţi pentru Ivona!

Aproape zilnic îmi făceam programul de la piscină. Eram bronzat, într-o formă fizică destul de bună. Mă prăjeam la soare, îmi administram duşuri de răcorire, fără intenţia să intru în conversaţii cu ispitele ce făceau topless în jurul meu. Îmbătrâneam? Nu aveam cum evita fenomenul, dar mereu mă rugam să îmbătrânesc frumos, fără stridenţe, fără a deveni ridicol în împrejurări ca acelea în care bărbaţii încearcă să fenteze anii şi să se comporte fals-adolescentin. Niciodată, nimic nu mi s-a părut mai greţos.

Piscina a fost contraponderea. Cealaltă faţă a verii trecute. Un excelent prilej de a-mi pierde vremea în mod plăcut. Pe de o parte, sarcina cu probleme a Amaliei îmi acapara destule gânduri în fiecare zi, scoţându-mă din frivolitatea aparentă a înotului şi prăjitului la soare printre trupuri tinere şi ademenitoare. Pe de alta, Mirela era din

nou atinsă de-o dramă. Într-o zi m-a sunat când tocmai sosisem acasă şi mâncam o salată de fructe.

— Vlad, am probleme! Iarăşi a dispărut Alexandra!

— Cum asta? Când s-a întâmplat?

Hohotele ei de plâns m-au ţinut în tensiune mai multe minute. Eram pe cale să închid şi să mă duc la ea, când s-a mai liniştit şi a izbutit să-mi povestească destul de coerent. De data asta nu fusese răpită. Din nefericire, iniţiativa dispariţiei o avusese chiar fata.

— Mi-a lăsat un bileţel, în care spune că pleacă în Italia. Atât! Când l-am găsit, ieri-dimineaţă, am crezut că mor. Nimic nu anticipa un astfel de gest din partea ei. Dimpotrivă, ştiam că a depăşit…

— Ai vorbit la telefon cu ea?

— Da, acum o oră. Mi-a spus că e în Italia, pe undeva pe lângă Verona. E acolo un lac, di Garda, parcă. Mi-a mai spus că lucrează.

— E cu prietenul ei?

— Nu, Raul nu ştie nimic. S-au certat şi s-au despărţit. Se pare că el are o altă iubită.

— Dar cum de lucrează în Italia? Este încă minoră.

— E într-o reţea de dansatoare. Lucrează într-un club de noapte. De fapt, se prostituează!

— Dumnezeule, e teribil! Trebuie făcut ceva, cât mai urgent cu putinţă.

— Asta este clar, dar nu ştiu de unde să încep, la cine să apelez. Poate mă ajuţi tu.

— Îmi va fi greu s-o fac. Acum, după aderarea la Uniunea Europeană, a avut loc o migraţie puternică spre Apus, în Italia, în primul rând, a stripteuzelor. Mii de fete sunt acolo, bat străzile şi cluburile. E o tragedie. Nu aş putea spune că sunt sclave sexuale, din bunul motiv că nimeni

nu le-a obligat să meargă acolo. Au făcut-o din interes, din disperarea de a câştiga bani. Dar nu ăsta este motivul, sunt sigur, în ceea ce-o priveşte pe Alexandra.

— Nu, clar că nu. Nu pot să-mi dau seama de ce a făcut-o.

— Ar fi mai multe ipoteze. Prima e aceea că nu a uitat experienţa sechestrului, cum am crezut noi. Dimpotrivă, ceva a tot dospit în ea şi până la urmă a cedat.

I-am explicat Mirelei ceea ce numisem *sindromul Rosetta*, povestea fetei de treisprezece ani, violată împreună cu mama sa de nişte soldaţi marocani. De fapt, doar îi reaminteam episodul, pentru că discutaserăm mult despre romanul lui Alberto Moravia şi despre filmul lui Vittorio de Sica, când se petrecuse tragedia cu sechestrarea. Eu credeam că modificările survenite în psihicul fiicei sale avuseseră o evoluţie spre un punct critic. Acel punct critic tocmai apăruse, iar Alexandra a făcut exact ce i-a cerut sinele ei, confruntat cu o criză de identitate imposibil de tranşat. A preferat să plece, pentru că nu se mai putea comporta ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic în urmă cu un an şi ceva. Deghizamentul fetei revenite la o viaţă de adolescentă, în limitele unor reguli şi opţiuni de comportament admisibil social, a căzut, s-a pulverizat. Adevărata Alexandra, cea care îşi asumase experienţa sexuală cu proxenetul, trebuia să se manifeste în dauna oprobriului moral, previzibil, ba chiar scontat.

Copilul din Alexandra fusese ucis mult prea devreme de vampa ce lua anvergură în femeia pe cale de a ecloza. Când i-am spus asta Mirelei, nu a vrut să admită, ba chiar s-a revoltat:

— Cum poţi vorbi aşa despre fiica mea?

— N-am vrut şi nu vreau să te rănesc, dar nici să te mint nu cred că e nimerit. Trebuie să priveşti adevărul în faţă, chiar dacă e deprimant. Ca şi Cesira, mama Rosettei, suferi şi nu poţi accepta consecinţele unui comportament ce ţi se pare aberant, licenţios. Nu cred că o vei putea recupera pe Alexandra până nu o s-o înţelegi.

— Poate că ar trebui să mă duc după ea. Nu crezi? Ai vrea să vii cu mine?

— Vin dacă vrei, dar nu asta este soluţia. Unde s-o căutăm? O să se ascundă şi n-o să facem decât să o întărâtăm. Mai bine te-ai calma.

— Mă înspăimânţi! Credeam că mă pot baza pe tine, că vei sări în ajutorul meu. Nenorocitule!

— Mirela, greşeşti dacă pui aşa problema.

Dar nu am mai avut cu cine discuta. M-a sunat după câteva zile să-mi spună că pleacă în Italia. Am încercat s-o opresc, dar nu a fost chip. Am înţeles-o, nu putea sta aşa, de lemn. Doctorul Mozacu, fostul ei soţ, s-a oferit s-o însoţească. Aşa cum mă aşteptasem, incursiunea lor în căutarea Alexandrei s-a soldat cu un eşec usturător. Nu i-au dat de urmă, pe deasupra, fata şi-a schimbat şi numărul de telefon, aşa că degeaba au răscolit toată zona Veronei, degeaba au intervenit carabinierii. Nimeni nu a putut să ofere indicii care s-o ducă pe Mirela la fiica ei. I-am înţeles disperarea, când, după ce a venit în ţară m-a sunat să-mi spună că se sinucide.

— Gata, mi-a ajuns. În jurul meu e un dezastru. Am pierdut-o pe Alexandra, sunt o fiinţă ciuntită — gata! La ce să mai trăiesc? Nu mai am resurse în mine pentru a mă iluziona.

— Mirela, nu mai vorbi aşa. Toţi ne judecăm cu gândul sinuciderii. În momentele critice, confuze, simţim că ne înghite pământul, dar trebuie să avem forţa să învingem noi gândul, nu gândul să ne învingă pe noi.

— Lasă-mă cu teoriile. Eşti penibil!

— Bine, la urma urmei e treaba ta dacă vrei s-o faci.

N-a făcut-o, dar a căzut psihic. O depresie a tras-o în smârcurile ei şi a târât-o spre nebunie. M-a sunat doamna Ana ca să-mi spună cât putea ea de laconic:

— Nemernicule, Mirela a fost internată la nebuni. Acum eşti mulţumit?

— Cu ce sunt eu vinovat?

— Tu ai împins-o spre asta. De când te-a cunoscut, au început toate nenorocirile pentru ea. Eşti diavolul! Ar trebui să te stârpească cineva, să mântuiască lumea de o lepră.

— Vă mulţumesc, stimată doamnă!

Nu am vrut să ştiu unde este internată Mirela. Nu doream să mă mai amestec în viaţa ei. Aşteptam ca Amalia să nască fetiţa, sânge din sângele meu, şi asta să-mi răzbune toate eşecurile, superficialitatea şi viaţa dusă în păcat. Mă săturasem să mă tot caţăr pe pereţii abisurilor, până la drumul salvator de pe buza prăpastiei. Meritam un lung răgaz de odihnă, de împăcare cu mine. Doream prea mult?

Nu ştiu cât a stat Mirela în spital. Pe la mijlocul lui august, m-a sunat în câteva rânduri. Părea să-şi fi revenit. Conversaţiile erau reci, ascuţite, nu se mai regăsea în ele femeia pe care o cunoscusem eu. Am zis că o fi din cauza tratamentului şi că o să-şi revină. Am tot sperat ca într-o zi binecuvântată Mirela *mea* să mă salute la telefon şi să-mi spună că a fost plecată departe, că a rătăcit

nici ea nu ştie pe unde, dar că a ajuns acasă şi că mă doreşte. Am vrut asta, Dumnezeu mi-e martor, însă nu mi-a fost dat să trăiesc o regăsire ce m-ar fi bucurat. Sunt eu vinovat pentru asta?

— Mirela, i-am propus, vino la mine. Ştii că eu nu pot veni să te văd, dar tu poţi veni la mine. Te aştept când vrei tu.

— Nu mai am ce căuta la tine. Nu mai ştiu nici cine eşti. Cu atât mai puţin ştiu cine sunt eu. Poate că mama a avut dreptate, de la bun început. Viaţa mea s-a împotmolit la tine-n braţe.

— Dacă aşa vezi lucrurile, mi-e teamă că nu am cum să te ajut.

— Tu? Tu să mă ajuţi? Nenorocitule! Dimpotrivă, tu ai mare nevoie de ajutor. Asta n-ai priceput niciodată şi vei avea de dat socoteală. Vanitatea ta te va pierde. Aş vrea să apuc ziua aia şi să urlu de bucurie.

A fost reinternată. De Alexandra nu s-a mai aflat nimic nici în ziua de astăzi.

Până la urmă, piscina din vara anului trecut mi-a adus un „cadou", a produs un fruct. După un *one night stand* cu o junică recoltată de pe un şezlong, ca urmare a unui scurt asediu vesperal, m-am ales cu o blenoragie de ţapinar. Am tratat-o şi am scăpat. Cât despre junică, n-am mai văzut-o neam. Avea, pesemne, o agendă prea încărcată pentru a mai stărui în jurul victimelor deja bifate. Astfel, ultimii bani care îmi rămăseseră după moartea tuşii Rafila s-au dus. Îmi prinseseră de minune cât timp fusesem suspendat din facultate, îi dădusem şi Amaliei ceva, în contul Ivonei, şi trecusem cum se cuvine peste o vară în care mi-am permis mici capricii boiereşti. Eminamente fleacuri, nu cine ştie ce…

13

— Domnul Codreanu?

— Da, domnule doctor, i-am răspuns cu emoţie.

— Felicitări! Sunteţi tatăl unei fetiţe care s-a născut în urmă cu o jumătate de oră.

— Dumnezeule!, am apucat să exclam, apoi am căzut pe canapea.

Doctorul Fulea mi-a spus că operaţia de cezariană a decurs foarte bine, că Amalia este acum la terapie intensivă, că nu sunt complicaţii. Ivona avea două kilograme şi opt sute de grame.

Am simţit că nu mai am loc în apartament. Am ieşit şi m-am plimbat mult prin seara de septembrie, uşor mai caldă decât firescul începutului de toamnă. Nu aveam cui împărtăşi bucuria şi asta îmi stârnea o anume melancolie. Nu aveam unde mă duce, aşa că am dat un tur de cartier şi am urcat în văgăuna mea. M-am pus în genunchi şi m-am rugat pentru Ivona şi pentru mămica ei. O clipă m-a străfulgerat gândul să merg la maternitate. Imediat însă mi-am dat seama că ar fi o imensă prostie. Amalia dormea, probabil, după operaţie, iar Marin era acolo, fericit, privindu-şi fetiţa, comoara pe care şi el o aşteptase. Nu ştia că, biologic, nu este a lui. Eu ştiam, în schimb, foarte bine că el câştigase în meciul dintre noi doi. Deşi nu părea să fie aşa, soţul de drept al Amaliei avea să preia calitatea de tată şi să se bucure din plin de prerogativele acestei poziţii. Mă puteam considera deja exclus, chiar din prima seară în care Ivona venise pe lume.

Eram tată, totuşi, în ciuda acelui gând negru! Asta am simţit imediat ce m-a sunat doctorul Fulea. Avortul din urmă cu un an putea fi dat uitării. În sfârşit, risipa

unei vieţi în care am flanat şi am refuzat să mă implic dincolo de o aventură consumată pe cearşaful unei canapele părea să fi fost depăşită. Aveam un reper, acum ştiam că o viaţă devenise posibilă şi chiar reală datorită mie. Nu mai eram singur, nişte ochi urmau să mă privească de acum încolo ca pe ceva drag şi de neînlocuit. Mi-a trebuit ceva vreme până când iluzia asta dulce să se evapore şi să-mi dau seama că nu eram deloc un tată, că ochii aceia nu mă vor privi niciodată astfel. Nu, nu eram părintele fetiţei mele, ci un cuc, un nenorocit de cuc. Cu abilitate şi orgoliu chiar, îmi plasasem oul în cuib străin. Nu aveam niciun motiv să fiu mândru de mine, să mă fălesc, să-mi împărtăşesc altora bucuria de-a fi tată. Aveam să trăiesc şi de acum încolo tot ca un cuc, adică la fel de singur şi iresponsabil. Poate că, dacă Mirela n-ar fi pierdut sarcina când cu accidentul, aş fi fost cu adevărat un tată ce ar fi putut să se bucure de copilul pe care mi-ar fi fost dat să-l pot ţine în braţe. Dacă nu s-ar fi întâmplat nenorocirea…

Trebuia să beau, să mă bucur în felul meu de venirea pe lume a Ivonei. Măcar în singurătate, fără martori, să închin un pahar în speranţa că Dumnezeu îi va da o viaţă frumoasă şi plină de fericire. M-am uitat în dulapul din bucătărie în care ţineam băuturile. O sticlă de Hennessy, vreo două de whisky, trei butelii de vin, un flacon cu ţuică şi o sticlă de Porto pe care mi-o dăduse doctorul Mihu cu ceva vreme în urmă, când făcuse o excursie în Spania — cam asta am găsit. Am decis să beau în cinstea Ivonei vinul de Porto, din curiozitate, desigur, perfect avizat asupra faimei acelui brand portughez. Am scos dopul cu tirbuşonul pe care l-am găsit după zece minute de căutări prin toate sertarele din casă. După primul pahar, ceva

mi s-a părut în neregulă. Nu eram specialist în vinuri, dar lichidul nu părea vin, cât ceva spirtos, fără a fi nici coniac, nici altă tărie. Dar nu aveam de gând să trec la altceva, aşa că am mai băut două pahare şi am ajuns la jumătatea sticlei. M-am aşezat în fotoliu, am căutat printre CD-uri şi am ales muzică de Coleman Hawkins şi Ben Webster, apoi am închis ochii şi am văzut-o pe Amalia în pat, ca atunci când hotărâse să avem un copil. Vocea ei era cât se poate de limpede, părea să fie acolo, în braţele mele, atât de încântată că sosise vremea să ne bucurăm împreună de fericirea de-a o avea pe Ivona. Poate că de pe patul de spital şi ea trăia, ca şi mine, într-o absenţă aparentă, gândul unei prezenţe cu care nu se putea desfăta în realitatea palpabilă.

Telefonul de la nouă şi jumătate al doctorului Fulea m-a luat prin surprindere, deoarece naşterea prin cezariană fusese planificată pentru vineri. Nu s-a putut însă aştepta până atunci, iar motivul aveam să-l aflu chiar de la Amalia, ceva mai târziu. Miercuri, spre seară, doctorul a luat decizia s-o opereze. Poate că a fost mai bine aşa, pentru că stresul aşteptării a fost întrerupt brusc. După atâtea luni petrecute în spital, ceasul rânduit merita puţin anticipat. În mai puţin de-o oră, totul era isprăvit!

Când am primit telefonul acela, citeam *Henry şi June — din jurnalul dragostei — necenzurat: 1931-1932*. Eram prea ameţit ca să mai citesc din cartea de pe birou, oricum dispusă să mai aştepte. Când am terminat de băut sticla de Porto eram pulbere. Asta pentru că nu era vorba despre vin, aşa cum crezusem, ci despre un aperitiv. Când am vrut să mă întind în pat, cândva după miezul nopţii, mi s-a făcut rău. Abia am ajuns la toaletă. Am

vomitat în cel puţin trei rânduri. Când m-am trezit, dimineaţă, mă durea şi mai rău capul. Nu mă mai puteam ţine pe picioare, tremuram şi îmi era teamă de un posibil icter sau de o pancreatită acută. În loc de bucurie mult aşteptată, mă puteam pricopsi cu un bucluc. Amalia a sunat pe la 10.

— Alo! Ce faci?

— Eu? Nu contează ce fac eu. Ce faci tu, iubita mea? Eşti bine?

— Da, sunt bine. O să mai stau o zi la terapie intensivă. Ai aflat de Ivona, cred, de la domnul doctor. Mi-a spus că te-a sunat.

— Da, m-a sunat aseară, la o jumătate de oră după ce ai născut. Îl rugasem să facă asta de-acum o săptămână. Ai văzut-o?

— Da. Mi-a adus-o acum o oră. E frumoasă! Abia aştept s-o iau la sân.

— Când o să faci asta?

— Cred că imediat ce îmi vine laptele. În câteva ore sau cel mai târziu mâine.

Au trecut câteva secunde. Durerea mea de cap îmi diminua mult luciditatea. Încercam să mă concentrez, dar nu-mi puteam aduna gândurile, nici măcar după ce făcusem un duş.

— Te iubesc, Amalia!

— Şi eu te iubesc! M-am gândit la tine când am intrat, aseară, în operaţie. Eram nepregătită. Ştii că trebuia să mă opereze abia vineri, numai că Ivona a fost mereu o grăbită. Ştrengăriţa şi-a înfăşurat cordonul ombilical pe după gât, aşa că a obţinut până la urmă dreptul de a veni pe lume cu două zile înainte de sorocul planificat. Dacă mai întârzia operaţia, risca să se sufoce.

— Cel mai important este că amândouă sunteţi bine. Abia aştept să vă văd.

— Ştiu, dar nu poţi veni aici. Te rog! Nu vreau să complicăm lucrurile.

— Nu o să le complicăm, stai liniştită! Dar aseară am fost mai degrabă trist, să ştii. Am băut de unul singur o sticlă de Porto şi m-am îmbătat. Am vomitat şi mi-e rău de nu mă pot ridica din pat. Sper să-mi revin.

— Gândeşte-te la noi, Vlad, şi o să te bucuri.

— Aşa o să fac, iubita mea. Să ai grijă de comoara noastră şi să-i dai să sugă până se satură.

— O să-i dau. Te sărut!

Mi-am revenit abia după două zile. Amalia era acum într-o rezervă a maternităţii şi-şi putea alăpta în voie puiul. Ivona avea o poftă teribilă de supt, iar mămica ei mă asigura că lăptăria are debit din abundenţă, ba chiar că ar putea hrăni doi bebeluşi odată. Ne-am auzit la telefon în fiecare zi de câteva ori. Am putut să-i aud Ivonei plânsul, scâncetul că nu găsea sfârcul destul de repede. Era o lacomă! Am întrebat-o, dintr-o curiozitate tâmpită, la cinci zile după cezariană:

— Soţul tău cum a reacţionat?

— Cum reacţionează un tătic. O iubeşte şi se joacă cu ea. Trebuie să-ţi spun asta, chiar dacă s-ar putea să suferi.

— Nu sufăr. Mi se pare absolut firesc să fie aşa.

— I-a adus şi câteva jucării.

Nu-mi era ciudă pentru asta. Înţelegeam perfect cum stau lucrurile şi eram dispus ca, aşa cum o împărţiserăm pe Amalia, între patul meu şi dormitorul lor conjugal, s-o împărţim şi pe Ivona. Doream doar s-o pot vedea, din când în când, să am acces la ea în condiţii de discreţie şi să-i pot privi în voie fotografiile. Nu mă

gândeam la nimic în plus. Chiar i-am spus asta Amaliei, ca s-o liniştesc, să nu care cumva să creadă că am pretenţii care s-o stânjenească. Nu ştiu de ce, dar ea a fost cea care a plusat:

— Ei, lasă să crească puţin şi o pun într-un coş, iau un taxi şi vin cu ea la tine.

— O să faci tu asta?

— Da, sigur, o s-o fac. O să te bucuri de Ivona, nu are rost să-ţi întuneci gândurile cu obsesii de-ale tale.

Am crezut-o. Nu aveam niciun motiv să nu o cred. Amalia mă iubea şi ştia cât de mult o iubesc. Aveam o perspectivă plină cu speranţe, şansa ca Ivona să fie, chiar într-un mod special, drastic cenzurată de faptul că tatăl ei formal era altul, fetiţa mea, nepreţuitul şi atât de mult aşteptatul copil.

După trei săptămâni, într-o zi friguroasă, ultima din septembrie, a sosit marea clipă — urma s-o văd pe Ivona! Chemat de Amalia, m-am urcat în maşină şi m-am dus în parcul de lângă blocul unde stătea. Am sunat să-i spun că am ajuns, apoi au urmat poate cele mai lungi cinci minute din viaţa mea. Aveam pulsul trecut de două sute. Mă gândeam că s-ar putea să nu mai coboare, că a intervenit ceva, poate că sosise pe neaşteptate acasă Marin. Dar gândurile rele nu s-au adeverit. La un moment dat, am văzut-o pe Amalia cu coşul în mâna dreaptă. Venea spre mine fără grabă, uitându-se în stânga şi în dreapta. Am coborât şi am deschis uşa din stânga spate. O vedeam cum se apropie şi mă simţeam fericit. În gând îi mulţumeam lui Dumnezeu pentru un dar pe care nu prea credeam că îl merit. Amalia a pus coşul pe banchetă, iar eu am trecut pe scaunul dreapta faţă, pentru a putea vedea mai bine ce-mi era cel mai scump pe lume.

— E minunată!, am spus când am dat cu ochii de făptura din coş. Seamănă cu mine! Da, da, să ştii că seamănă cu mine extraordinar de mult.

Într-adevăr, Ivona îmi semăna leit, cel puţin asta îmi spunea comparaţia dintre fetiţa de trei săptămâni şi o fotografie a mea de când aveam doi ani, stând în braţele mamei. Aceiaşi obraji dolofani, fruntea, sprâncenele, ochii, dar mai ales bărbia cu gropiţă. Era cât se poate de clar! Dar de ce mă miram, de vreme ce Ivona fusese zămislită din dragostea mea şi a Amaliei? N-avea cum semăna cu Marin!

Am scos din buzunar aparatul foto digital şi am început să fac poze. După un timp, Amalia a spus că se grăbeşte. Îi era frică să nu fim surprinşi.

— Bine, atunci dă-mi-o mie pe Ivona şi fă tu, te rog, câteva poze.

În sfârşit, o aveam în braţe pe Ivona mea! Mă puteam bucura de ea. Amalia a făcut câteva fotografii. Nu am avut timp nici măcar s-o privesc pe mamă şi nu m-am gândit s-o sărut măcar. Nu-mi trezea nicio dorinţă, singurul punct al interesului meu fiind Ivona. Poate că de aceea se arăta Amalia grăbită, puţin dispusă să mă lase să profit de o situaţie ce nu avea să se repete prea curând. Se simţea părăsită?

— Gata, hai, trebuie să plecăm. Ne poate vedea vreun vecin sau mai ştiu eu cine.

— Ei, nu intra în panică. Nu e nimeni care să ne vâneze tocmai pe noi. Hai, mai stai puţin. Stă la mine în braţe de doar două minute. De ce eşti rea?

— Nu sunt rea, tu nu vrei să înţelegi.

— Te înţeleg, dar chiar nu ai niciun motiv de îngrijorare. Vezi pe cineva prin preajmă?

Nu mă mai săturam s-o sărut pe Ivona — pe ochi, pe mânuţe, pe obraji, pe urechi. Era o frumuseţe de fată, cu un chip senin, ochii limpezi ce mă fixau fără să mă vadă, probabil, foarte clar şi distinct. Sigur, memoria ei nu va păstra nici măcar o fărâmă din acea întâlnire. Aveam strania senzaţie că mă întâlnisem, de fapt, cu mine însuşi, pe când aveam doar câteva săptămâni, şi că ţineam în braţe fiinţa mea clonată. Ivona era cuminte, docilă, nu scotea niciun sunet. Poate de aceea mă şi enervau deja insistenţele Amaliei, la care nici măcar nu apucasem să mă uit o fracţiune de secundă. Ea nici nu mai exista! Ivona îmi acaparase întreaga atenţie, fiinţa completă, printr-un orgolios şi insistent act de punere la dispoziţie. Amalia insista că trebuie să plece, că e destul. Nici atunci nu m-am gândit s-o privesc, s-o întreb ce face, eventual s-o sărut:

— Hai, plec. Dă-mi-o…

— Mai stai un minut. Te rog. Lasă-mă s-o mai ţin în braţe un minut! Cine ştie când o s-o mai văd. Nu-i fac niciun rău!

— De ce eşti neînţelegător? Vezi, de asta mi-a fost teamă…

— Bine! Pleacă!

I-am întins fetiţa, am coborât, apoi mămica a luat coşul cu nepreţuita comoară şi s-a strecurat pe aleea din faţa blocului cenuşiu, ostil, stupid. O vedeam cum se îndepărtează, apoi cum dispare după muchia blocului, cu coşul în mână. Am mai stat un minut, după ce am urcat la volan. Nu mă înduram să plec. M-am gândit s-o sun şi să-i cer să mă lase să intru în apartament. Ar fi fost un risc, chiar o prostie. Trebuia să mă mulţumesc cu ceea ce primisem. Poate că îngrijorările Amaliei erau legitime.

Când am ajuns acasă, am descărcat pozele în calculator şi mai bine de-o oră le-am privit. Nu mă mai săturam. Aveam acum dovada că Ivona nu era doar un vis al meu, întruparea amăgitoare a unei fantasme. Nu, Ivona exista, era o fiinţă ce-mi semăna, era copilul pe care îl aşteptasem şi pe care acum îl puteam atinge. Dar nu după pofta mea, ci exclusiv după buna voie a mamei ei. Îmi era de ajuns, sau cel puţin aşa gândeam. Nu puteam fi un nesătul, nu îmi puteam permite să fac pe mofturosul. Oul din cuibul străin era acum un pui de om. O fiinţă de care altcineva avea grijă şi tot altcineva avea privilegiul s-o ţină în braţe, cu dragoste şi cu o de neîngrădit permisiune. Din nou îmi erau destinate doar firimiturile, îmbrăţişarea de departe, chinul de-a substitui realitatea cu iluzia, corpul cu aparenţa.

În octombrie şi noiembrie, am fost mulţumit doar că vorbeam la telefon cu Amalia, pentru că de fiecare dată sau aproape de fiecare dată o auzeam şi pe Ivona. Eram entuziasmat de plânsul şi ţipetele ce ajungeau până la urechile mele. Le-aş fi ascultat ceasuri întregi, ca pe un desfătător concert de jazz. În acelaşi timp, mai ales noaptea, când mă trezeam cu gândul la Ivona, nu puteam să nu accept că situaţia nu-mi era deloc favorabilă: aveam calitatea de tată virtual, pitit într-o absenţă din care nu puteam decât să improvizez scenarii imaginare în care să-mi consum dragostea pentru fetiţa născută din sămânţa mea, dar pe care altcineva o ţinea în braţe şi se bucură de ea în fiecare clipă, ca de-o zână ajunsă miraculos pe pământ. Dimineaţa mă găsea cu ochii cârpiţi, într-o transă în care realitatea şi visul se întreţeseau straniu, dar nu armonic, ci într-o luptă crâncenă, hrănită de mânie informă.

Toate aceste trăiri le ţineam pentru mine. Amalia mă suna întruna, dar conversaţiile nu apucau să capete puls, coerenţă sau tensiune erotică, să ne coaguleze într-un sentiment împărtăşit. Comunicam fără a mai ajunge unul la celălalt. Mă desfătam cu gânguritul Ivonei, apoi suportam lungi interstiţii de banalitate groasă.

Un tată se dilua, celălalt creştea, înflorea şi se îmbuiba cu fericire. Unul devenea o stafidă, celălalt — un elefant! Nu, nu de acest coşmar aveam nevoie.

14

Umbra din spatele meu — tot mai hâdă, tot mai neobrăzată. Ciudat este că nu-mi mai e atât de teamă de ea. Dimpotrivă, mă încearcă spaima doar când simt că nu e acolo, într-o dimensiune încă imposibil de atins, de perceput altfel decât instinctiv. E ca şi când te-ai obişnuit deja cu o boală sau, mai precis, cu durerea pe care ea ţi-o provoacă. Atunci când simptomele încetează, devii neliniştit, poate chiar îngrozit că te pândeşte ceva necunoscut şi mult mai agresiv. Umbra din spatele meu mi-a devenit un bun personal.

Suliţa se uită la mine cu o drăgălăşenie suspectă. Nu mă duce gândul până la o aventură, aici, în spital, cu o asistentă neconsolată în urma unui divorţ. Dar poate că aş putea să mă folosesc de ea, în limitele decenţei. Ce să-i cer sau să-i propun?

Am aşteptat mult şi cu teamă o nouă posibilitate de a o vedea pe Ivona. Uneori eram decis să-i cer să mi-o

aducă jos, alteori ezitam, neştiind dacă vreau sau nu s-o văd. La telefon, conversaţiile cu Amalia erau tot mai serbede. Nu o preocupa altceva decât creatura, ceea ce era de înţeles. Nu-mi venea să-i spun că o iubesc, că mi-e dor de ea, pentru simplul motiv că nu mai ştiam ce simt. Sufletul meu se tulburase. Vocea Ivonei era tot ce-mi mai încânta viaţa.

A urmat botezul, făcut în satul în care Amalia se născuse, în aceeaşi biserică în care se cununase cu Marin. Mi-a povestit apoi că a fost frumos şi mi-a trimis prin e-mail poze de la ceremonie. Fetiţa se îngrăşase, era acum aproape rotunjoară, cu un strat adipos ce-i înmuia contururile.

— Nu-mi place că e atât de grasă, i-am spus Amaliei.

— Eşti grozav! Ce să-i fac dacă mănâncă din două în două ore? Se trezeşte şi noaptea şi plânge până nu-i dau să sugă. Mănâncă, apoi adoarme la sân, iar când vreau s-o pun în pătuţ începe să scâncească, până o pun iarăşi la sân de se satură.

— Când aş putea s-o văd?

— Nu ştiu. Dacă vrei, vino sus. Marin este la serviciu, nici nu cred că e în oraş.

— Nu. Lasă, poate găsim ocazia într-una din zilele ce vin, când o scoţi la plimbare.

Începusem discuţiile cu Gigi Columbel pentru a relua emisiunea *Punct şi virgulă*. Mă convinsese, profitând şi de îndemnurile venite din partea lui Dani şi a lui Cori. Scandalul cu abuzul sexual părea că nici nu existase. Uitasem repede şi eram dornic să redevin activ, să-mi încerc iarăşi talentul pe sticlă. Aveam intenţia să schimb formatul, să împing emisiunea către miezul nopţii şi să abordez subiecte mai speciale, pe marginea unor evenimente sau

fenomene de *underground*. De exemplu, m-ar fi preocupat delicata problemă a abuzurilor casnice, a tragediilor tăcute, a vieţilor consumate sub teroarea instituită de partenerul de viaţă. Dar nu mă interesa doar chestiunea teoretică tratată de sociologi şi de psihologi, ci cazurile reale, întâmplările consumate, dramele mărturisite.

În ceea ce-o priveşte pe Mirela, am vorbit de câteva ori la telefon, ba chiar i-am promis că trec pe la ea de sărbători. Părea că face eforturi să-şi revină.

— Ştii ceva despre Alexandra?

— Nu. De aproape trei luni nu mi-a dat un telefon măcar. Asta mă omoară. Nu ştiu ce să mă fac. Nu pot să dorm noaptea.

— Te înţeleg. Cred că va veni, într-o bună zi. Te pomeneşti cu ea acasă.

— Doar gândul ăsta, speranţa că o s-o mai văd mă ţine în viaţă. Am depus la Interpol o plângere şi ni s-a promis că se vor face toate demersurile. Traficul de carne vie este forma de criminalitate cea mai întâlnită.

— Cred că lucrurile au scăpat de sub control. Poliţia este sufocată de cazurile reclamate şi nu prea are cum fi eficientă în astfel de împrejurări. Dar tu trebuie să fii optimistă!

— Încerc. Caut să mă agăţ şi de un fir de pai, am promis şi o recompensă.

Mă bucura faptul că Mirela părea oarecum stabilizată. Nu aveam de unde şti că totul era doar pasager, că echilibrul ei interior se va rupe nu peste multă vreme, poate definitiv. Renunţase şi la magazin, n-o mai avea lângă ea decât pe mama ei, o femeie bătrână şi acrită de-o viaţă cu prea puţine bucurii, invaliditatea îi sporea mult nesiguranţa şi îi alimenta din belşug depresiile repetate.

Nu-i era deloc moale şi confortabil. Fuga Alexandrei transformase o viaţă şovăielnică şi tot mai cenuşie într-o derivă cu trăiri abrupte, sfâşietoare, de nimic ponderate. Nu aveam cum s-o ajut, nu doream să intervin şi să mă pomenesc prins într-o reţea de fapte şi gesturi care m-ar fi obligat la ceva ce nu-mi stătea în puteri. Mizam pe prudenţă, ceva îmi spunea să stau deoparte, să nu mă implic.

La cursuri eram apatic. Studenţii nu-şi puteau explica lipsa mea de apetenţă, refuzul de-a mai fi spontan şi plin de vervă. Povestea cu violul îmi diminuase dramatic entuziasmul. Preferam şi aici prudenţa. Îl evitam pe cât îmi stătea în puteri pe Ioan G. Bot. Nu-i suportam prezenţa, mă irita şi să-i aud vocea. La rându-i, mă evita şi el, ceea ce era foarte bine, tocmai pentru că îndepărta pericolul să-l iau la palme. Doar Lucian Sturza mai era frecventabil, dar i-am refuzat două invitaţii la cină, pretextând că sunt înhămat la scrierea unei cărţi. Nu a insistat, dar a remarcat că am profilul unui învins, al unui câine uitat în ploaie, ba chiar, în ultimă instanţă, al unui hoit.

— Aş fi cu totul dezamăgit de tine dacă ai dezvolta tocmai acum un complex sau mania persecuţiei. Nu te prinde deloc.

— Nu este vorba despre asta. Poate sunt căzut într-o groapă de potenţial.

— Păi, nu poate, ci chiar eşti căzut în abis. Problema este că nu vrei să spui cauza. La mine nu ţine povestea cu trauma acuzaţiei de viol. Te cunosc.

— Da, admit că este altceva, dar nu pot să-ţi spun ce. Nu vreau să provoc răul cu bună ştiinţă. Pot să-ţi spun doar că este vorba despre o femeie, poate chiar despre două.

— Tentant, domnule! Trebuie să te felicit pentru ceva ascuns şi drăgălaş?

Am încremenit. Nimeni nu ştia de Ivona şi nu-mi puteam închipui cum apucase Lucian să aibă bănuieli sau chiar informaţii.

— Ce înţelegi prin „ascuns şi drăgălaş"?

— Ei, şi tu! Cum ce înţeleg? Iubita din alcov, ascunsă drastic de ochii lumii, dar drăgălaşă şi zburdalnică în focurile pasiunii.

— Dacă ar fi aşa, aş fi numai zâmbet şi miere.

A încercat să mă tragă de limbă, dar fără spor. Poate dacă îi spuneam de Ivona, nu aş fi ajuns aici. Am preferat însă să duc totul singur în spinare, de frică să nu se afle despre mine şi Amalia sau, Doamne fereşte!, despre adevăratul tată al Ivonei.

Piscina mi-a ţinut loc de anturaj. Înotam aproape zilnic, iar apa termală mă secătuia de forţe, ceea ce-mi pica nemaipomenit de bine. Sauna completa un ritual în care îmi găseam, deocamdată, minima plasticitate şi fărâma de imbold. Lungile plimbări prin decorul dezolant, cu frunze deja putrezite şi copaci descărnaţi, aveau miraculoasa capacitate de-a mă reconforta. Mă ţineam pe picioare, refuzam să mă prăbuşesc. În nopţile fără somn, Ivona era refugiul, imaginea ce-mi dădea tărie şi-mi compunea un alt contur al lumii în care aveam un loc. N-o visam, dar îi vedeam chipul de cum apucam să mă trezesc, în întunericul protector, complice, părelnic.

O primă tentativă de a o revedea am avut în preajma lui Moş Nicolae. Am cumpărat un tigrişor şi un costumaş şi am aşteptat să fiu sunat. Amalia fusese de acord să ne vedem în aceeaşi parcare, dar s-a sucit în ultimul moment. E adevărat, începuse să ningă, se pornise un pui de viscol.

— Nu mai coborâm, înţelege-mă. Pe vremea asta nu vreau să risc.

— Atunci pot să urc eu pentru un minut?

— Nu. Nu vreau să ne pomenim cu surprize. Dacă vine cineva? Îmi va fi greu să explic ce cauţi la mine.

— Am cumpărat ceva pentru Ivona, de Miculaş. Un costumaş şi un animăluţ de pluş. Cum facem?

— Dacă eşti jos, cobor eu şi le iau.

Am ieşit din maşină şi m-am apropiat de colţul blocului. După două minute, am văzut-o ieşind din casa scărilor. Era înfăşurată într-o blană, cu nelipsita pălărie neagră pe cap.

— Bună! Uite, aici e punga. Sper să-i placă. Nu mă pricep prea bine la de-astea.

— Bine, nu pot să stau mult. Am lăsat-o dormind şi nu vreau să se trezească.

— Să te sărut?

— Nu, te rog! Nu vreau să ne vadă cineva. Plec!

Şi dusă a fost! În urma ei am văzut un fuior de omăt, răscolit de vântul rece. N-am avut timp să mă gândesc la mine şi la Amalia, la faptul că s-ar fi putut să nu mai avem o relaţie, să nu mai fim doi îndrăgostiţi. Între noi se căscase un gol umplut cu fleacuri rostite convenţional. Nimic nu mai era cald şi asumat. Nu simţeam nevoia să-i spun că o iubesc, şi ea se păstra într-o rezervă încordată, de la care nu abdica şi poate că nici nu dorea să abdice. Simţeam că se stricase ceva definitiv. Nu mă interesa să aflu prea repede despre ce este vorba, preferam să mă dumiresc lent, să nu interpretez hazardat semne care meritau o analiză profundă şi decizii bine chibzuite. Mă mulţumeam s-o aud pe Ivona, în fiecare zi de câteva ori, iar câteodată Amalia se îndura şi-mi trimitea fotografii. Îi puteam vedea metamorfoza, închegarea unei expresii mai dense, o identitate fizică sporită în concizie. Avea aceeaşi

poftă de mâncare, tinzând să devină un bebeluş supraponderal. Ciuleam urechile la fiece zgomot, scâncete, ţipete, plânsete provocate de nimeni nu ştia ce. I-am cerut Amaliei o fotografie cu ea la sân şi am primit nu una, ci două. Aveam deja un fişier consistent cu fotografii ale fetiţei şi asta mă ajuta să păstrez o anume formă de relaţie, să nu mă consider anulat ca tată, îndepărtat de la frecventarea unui bun ce mi se cuvenea şi mie. Era suportabil, acceptam ipostaza unui tătic nevăzut, a unui al doilea bărbat într-o ecuaţie ce se complicase odată cu trecerea de la un „menaj" în trei, la unul în patru.

Sărbătorile nu mi-au făcut nicio plăcere. Poate pentru prima dată în viaţă, le-am simţit anoste, fără miraj sau mister. Asta mi-a indus, sunt convins, o cădere de tonus. Nu aveam chef de nimic, asemenea oiţei din celebra baladă, căreia nu-i mai plăcea iarba, rezistam cu greu asaltului unei depresii. Ceea ce m-a salvat, cred, au fost preparativele pentru relansarea emisiunii *Punct şi virgulă*. Au durat aproape o lună. Crăciunul şi revelionul mi le-am petrecut acasă. Singurele clipe fericite au fost acelea în care am auzit-o pe Ivona plângând, la telefon, fireşte.

— Decât să te aud spunându-mi vorbe, mai bine să tăcem, i-am propus Amaliei.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-ai auzit. Nu mai suport să fim două fiinţe stupide care îşi spun nimicuri cu o nepăsare ce pute a plictis. Zău că nu meritǎm asta, nici eu, nici tu.

— Mie îmi face plăcere să te aud. Încă îmi mai face plăcere, a zis, accentuând pe *încă*.

Când am întrebat-o dacă mă mai iubeşte, a zis că da, chiar şi atunci când am insistat dacă e convinsă de asta. I-am urat să aibă parte de sărbători fericite! A continuat

să mă sune ca să stăm de vorbă. În acelaşi registru, fără o minimă doză de afecţiune. Ivona şi plânsul ei, la atât se limita interesul meu, singurul motiv pentru care nu i-am propus să încetăm. Pe la mijlocul lui ianuarie, am mai încercat o tentativă s-o văd pe Ivona, dar au dus-o în sat, pentru cel puţin trei săptămâni. Insistase tatăl Amaliei, domnul Zaciu. Amalia a acceptat, de fapt sunt convins că s-a dus în sat tocmai pentru a fi departe de mine, pentru a avea un motiv să nu mi-o aducă acasă pe Ivona, aşa cum apucase să-mi promită. I-am spus asta şi a negat, dar fără prea mare convingere. Vocea ei trăda o anume lipsă de vigoare, ca şi când nu o prea mai interesa dacă o credeam sau nu. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama că lucra la un plan, că sosise marea încercare, momentul în care trebuia să dovedească hotărâre, intransigenţă, de ce nu? — cruzime! Aştepta doar clipa, încerca să improvizeze contextul cel mai adecvat în care să aibă forţa de a mă anula. Nu, nu-i era nici ei uşor, ba aş băga şi acum mâna în foc că nu prea dormea nopţile.

Punct şi virgulă a reintrat în grila de program a *Civic TV* în ultima vineri din ianuarie, anul acesta. Înainte s-a difuzat un promo pentru a se anunţa revenirea mea pe post, precum şi faptul că noul format al emisiunii va fi calibrat pe lumea de *underground*, pe ceea ce nu se spune, se ştie, dar se trece peste. Împreună cu Gigi am făcut sumarul primelor trei emisiuni. Invitat avea să fie, la cea dintâi, un psihiatru, iar discuţia continua cu un film despre o femeie abuzată de propriul soţ, atât fizic, cât şi psihic. Cunoscusem cazul întâmplător, de la doctorul Mihu. El mi-a mijlocit întâlnirea cu doamna F., aşa cum avea să apară în film, având faţa blurată şi vocea distorsionată, tocmai pentru a i se proteja identitatea. Soţul

ei, un anume Toader, era poliţist şi puteam avea probleme, chiar dacă femeia divorţase de mai bine de un an, iar cei doi copii minori se aflau în alt oraş, încredinţaţi bunicilor.

Foarte pe scurt, cazul era acesta: Toader avea o amantă, nimeni alta decât sora soţiei lui. Doamna F. acceptase cu bucurie ca sora ei, studentă, să locuiască cu ei. Totul a mers bine până ce l-a surprins pe soţ într-o noapte, trezită de icnete şi gemete, în patul surioarei, în toiul unei furtunoase partide de sex. Sordidul abia acum începe! Folosindu-se de poziţia lui, de forţă şi ameninţări, Toader şi-a obligat de atunci încolo soţia să participe, în calitate de spectator, la partidele de sex cu M. Asta până când femeia a cedat psihic şi a fost internată într-o clinică de psihiatrie. Când a ieşit, după o lună, sora ei a invitat-o să facă sex în trei. Pentru că nu a vrut, s-a ales cu o mamă de bătaie şi cu ameninţarea că va fi scoasă din casă, după ce o comisie medicală o va declara nebună.

Norocul doamnei F. a fost un ONG care a sărit în ajutorul femeii, iar un denunţ a constituit punctul de pornire a unei anchete făcute cu discreţie, astfel încât soţul să nu afle. În doar o lună de zile, tocmai când Toader şi cumnata credeau că totul este în ordine şi că doamna F. va fi declarată nebună, întreaga poveste a ieşit la lumină. Pentru a scăpa, poliţistul a acceptat divorţul şi a continuat să trăiască în concubinaj cu fosta cumnată, iar doamna F. a intrat într-un program special de reabilitare prin psihoterapie.

Emisiunea a debutat firesc. Mi-am anunţat revenirea, spunând că, după un punct şi-o virgulă, nu-mi rămâne decât să continui de acolo de unde am întrerupt. Apoi mi-am prezentat invitatul, doctorul Ciurea, bine

cunoscut în urbe. Înregistrarea cu povestea doamnei F. a durat un sfert de oră, după care am analizat cazul. La un moment dat, am anunţat care este numărul de telefon la care telespectatorii puteau suna, şi după numai cinci minute am avut primul apel. O voce de femeie a întrebat:

— De când *Civic TV* are drept moderator un violator?

— Despre ce violator este vorba, stimată doamnă?

— Despre tine, animalule!

— Cred că este o confuzie. Nu sunt violator, iar scandalul în care am fost implicat acum un an s-a dovedit un scenariu pus la cale pentru a mă discredita. Anchetatorii au stabilit că aşa-zisa victimă a minţit.

— Tu minţi, jigodie! Eşti un violator şi nu ai ce căuta în televiziune. Pleacă dracului de acolo, să nu te mai vedem!

Telefonul a fost întrerupt din regia de emisie. Am continuat discuţia cu doctorul Ciurea, apoi am mai primit două telefoane. În primul caz, tot o femeie, mi-a spus să-mi văd de treabă şi să nu plec urechea la acuzaţii nefondate. I-am mulţumit pentru sprijin şi îmbărbătare. Cel de-al treilea apel al emisiunii a venit de la un bărbat. A apreciat curajul, importanţa şi folosul unei astfel de emisiuni şi mi-a propus ca în dezbaterea următoare să mă refer chiar la scandalul al cărui protagonist fusesem. Astfel, spunea omul, cu toţii se vor putea edifica dacă sunt sau nu violator.

Mi-am dat seama că emisiunea *Punct şi virgulă* murise definitiv. Nu puteam cu niciun chip să fac publice chestiunile atât de delicate ce o priveau pe Lenuţa. Astfel, revenirea mea pe sticlă a fost de foarte scurtă durată. Nu avea niciun sens să insist. Lumea mă ştia şi avea să mă reţină ca violator. Presa îşi atinsese scopul, în dispreţul adevărului sau dreptăţii.

15

Începuse de-o săptămână semestrul II. Primăvara a venit pe bâjbâite, nedecisă, cu o prudenţă care o făcea să ezite după fiecare pas înainte, ba chiar să bată în retragere. Nu ştiu dacă babele au adus cu ele măcar două zile cu soare. În rest, un timp aspru, ostil, păstrând nostalgia unei ierni viguroase. Renunţasem de mai bine de-o lună să mai fac emisiunea *Punct şi virgulă*. Devenisem apatic, indiferent, căutam să mă izolez şi mai mult, furios pe orice şi oricine, din nicio pricină. Ştiam de unde-mi vine totul, dorul de Ivona mă copleşea, îmi era teamă să mai cer o întâlnire tocmai ca să nu fiu refuzat a treia oară. N-aş fi suportat. Cu siguranţă, reacţia mea ar fi dat peste cap complicata textură în care era relaţia cu Amalia. Îi evitam telefoanele, nu-i răspundeam decât rareori, inventând pretexte care m-ar fi împiedicat să intru în convorbiri ce numai rău îmi făceam. Apoi, dacă ea nu mă suna o zi, intram în panică, aşteptam într-o tensiune penibilă apelul. El venea, dar ştiam că se joacă cu mine, că improvizează deja, în aşteptarea momentului decisiv, al loviturii de graţie.

În sfârşit, într-un weekend:

— Alo! Vrei s-o vezi pe Ivona? Luni o s-o scot în parc. Poţi să vii dacă, aşa cum pretinzi, ţi-e dor de noi.

— Bine, Amalia. Mulţumesc pentru invitaţie. Sper ca până luni să nu intervină ceva, cum s-a tot întâmplat în ultima vreme.

— Nu, dragul meu. Nu se va întâmpla nimic. Îţi promit solemn că o s-o vezi.

— Bine, atunci rămâne să ne auzim luni, pentru detalii.

Aşa a şi fost. La câte nu m-am gândit în weekend! Întorceam pe toate feţele promisiunea neaşteptată a Amaliei şi mă miram de siguranţa pe care o afişa, de felul ei dezinvolt de a aborda lucrurile, specific femeilor ce se ştiu dorite ori poate chiar adorate. O bănuială începea să prindă contur: mă aştepta o capcană! Poate că de data asta o s-o aducă pe Ivona, ca s-o pot vedea după mai bine de cinci luni, dar nu avea s-o facă pentru plăcerea mea, ci în folosul ei. Cum anume, nu aveam de unde şti.

— Mai rămâne valabilă întâlnirea de azi?, am întrebat.

— Da. Noi ieşim în parc. Ce zici de ora 1? E bună pentru tine? Nu ai altceva de făcut?

— Nu. Sunt liber. La ora 1 sunt în parc.

Vocea ei era albă, nu am sesizat nimic care să-mi confirme bănuielile. Totuşi, un lucru mi-a dat de gândit. Discuţia noastră semăna cu acelea pe care Amalia le avea cu Marin, când eram amândoi în patul meu. Aceeaşi voce, acelaşi ton, un fel de iritare bine strunită. Dar să nu mă grăbesc.

Am oprit maşina în parcare şi am mers pe jos spre intrarea în parc. Am văzut-o pe Amalia. Stătea pe a treia bancă şi o ţinea pe Ivona în braţe, de fapt nu în braţe, ci prinsă cu mâinile de subsuori şi ţinută vertical, ca o armă în prezentare, la jumătate de metru în faţă. Un vânt rece bătea dinspre blocurile turn ce mărgineau bulevardul. Cerul era burduşit de nori vineţii. Abia când am ajuns la doi paşi, Amalia a întors capul şi m-a văzut. Emoţionat, am căutat să sorb, pur şi simplu, cu privirea mogâldeaţa din braţele ei.

— Bună! În sfârşit apuc s-o văd după cinci luni de aşteptare.

— Nu eu te-am împiedicat s-o vezi, dacă asta vrei să insinuezi.

— Nu insinuez nimic, stai liniştită.

M-am aşezat şi am privit-o chiar în clipa când şi ochii Ivonei m-au fixat. În secunda următoare, am văzut-o zâmbindu-mi şi un val de căldură a alungat răceala acelei zile.

— Ţi-a zâmbit!, a spus Amalia.

Mereu îmi povestea la telefon că Ivona alegea dintre persoanele pe care le vedea pe cele cărora binevoia să le zâmbească. Pe unii îi accepta şi le zâmbea, din prima clipă, pe alţii îi respingea şi nu mai era chip să-i intre în voie. Iată, pe mine mă evaluase în doar câteva secunde şi mă acceptase. Eram bucuros de asta. Atunci am văzut că era înfofolită într-o salopetă roşie, îmblănită, cu capişon. Părea un astronaut, dar fără butelie de oxigen. Faţa ei rotundă era tot ce se putea vedea, mâinile îi erau ascunse cu totul în mânecile salopetei, la fel picioarele. Combinezonul roşu o înghiţise complet! Ochii îi erau mari, umezi, atenţi, năsucul mic, obrajii ca două baloane rozalii, iar guriţa abia de i se vedea, ca un fel de fantă orizontală, cu buzele stacojii, la un centimetru deasupra gropiţei din bărbie. Da, da, îmi semăna mult! Nu se schimbase esenţial de la clipa când îi făcusem fotografiile acelea, în maşină, când avea doar trei săptămâni. Şi ceea ce primisem pe e-mail convergea spre o imagine a Ivonei cu o dinamică prognozabilă — chipul ei copia elemente de fizionomie ce-mi erau specifice. Era aşa cum o vedeam noapte de noapte, ori de câte ori mă gândeam la ea.

— Dă-mi-o şi mie s-o ţin în braţe, i-am cerut Amaliei, al cărei chip era ascuns sub pălăria din catifea neagră cu borurile uşor ondulate.

Am întins braţele s-o iau, m-am aplecat, aproape că o atingeam, să n-o scap.

— Nu!

— Poftim? Cum adică, nu! Nu vrei să mi-o dai s-o ţin în braţe?

— Nu!

Refuzul ei m-a luat prin surprindere. Nu mă aşteptam, dar în fracţiunea de secundă următoare am înţeles tot. Ştiam de ce sunt acolo şi în ce film jucam. I-am văzut chipul imobil, hotărât, rău. Da, acum îmi aduceam aminte frânturile de discuţie în care Amalia mă avertiza că, de fapt, este o femeie rea. Cu mine era bună pentru că mă iubea, dar lui Marin, mă asigura!, îi făcea viaţa iad, din pură răutate. Atunci nu mi-a păsat, nu am băgat-o în seamă. Urma să gust şi eu acum din pelinul fiinţei ei. Eram, oare, pregătit?

Puteam s-o ignor şi să încerc să-i iau fetiţa din braţe. Dar cum ar fi reacţionat? Dacă interpreta gestul meu ca pe-o agresiune, ceea ce, la o adică, chiar ar fi fost? M-am abţinut, aşadar. Amalia *mea* nu mai exista, dispăruse, cine ştie când, fiind acum locuită de o fiinţă rece, cu un „mercurial" al ostilităţilor bine pus la punct, exersat. În braţele ei, Ivona, fetiţa *mea* sau cea pe care eu o mai credeam a *mea*. Şi ea inaccesibilă, arestată prin refuzul stupid al Amaliei. Micul astronaut continua să mă privească, în vreme ce Amalia îşi holba ochii într-o depărtare incertă. După un minut infernal de lung, derutat de ce mi se pregătise, m-am ridicat şi am întrebat:

— Înainte de a pleca, pot să-mi sărut fetiţa pe frunte?

— Nu e fetiţa ta, ştii bine, şi de ce s-o săruţi? Nu ai acest drept!

Nu mi-am închipuit că execuţia va fi atât de sumară, de nemiloasă. Cine era Amalia? Care dintre ele era cea adevărată? Amalia din patul meu, care mă iubea până la

pierderea de sine în lungile noastre partide de dragoste, sau această Amalie — inabordabilă, închisă, îngheţată? Am ieşit din parc fără să-mi întorc capul, deşi privirea ei îmi ardea ceafa. Din maşină, am văzut-o ridicându-se de pe bancă, în braţe cu Ivona. Am strâns volanul în mâini şi am plecat făcut fărâme. Nu, nu aveam s-o mai văd vreodată pe Ivona. Presimţeam asta şi mă prefăcusem într-o grămadă de materie informă.

Amalia nu m-a sunat decât a doua zi. Nu i-am răspuns la telefoane trei zile. Dar n-au mai fost acele apeluri în cascadă ori mesaje după mesaje în care să-şi ceară iertare. Mă suna doar o dată pe zi şi îmi trimitea un singur mesaj. Spunea că-i pare rău, dar mă avertiza că, dacă nu-i răspund la apeluri, nu mă va mai suna şi va considera că nu mai are nimic de-a face cu mine. Încerca să joace tare, să conducă ea ostilităţile şi să decidă ritmul sau melodia. După o săptămână de ezitare, i-am trimis un e-mail, pe adresa de *Rebellious*, pe care nu o mai folosiserăm de multă vreme: „Te-ai comportat mizerabil în parc. M-ai umilit şi m-ai trădat. Nu cred că mai avem ce discuta!“ Mi-a telefonat a doua zi. I-am răspuns!

— Vrei să ne vedem?

— Cu voi amândouă sau numai cu tine?

— Doar cu mine! Am o oră liberă. Pe Ivona am lăsat-o cu Natalia.

Ne-am întâlnit într-o jumătate de oră, la mine acasă. A intrat, privindu-mă bănuitor. Simţeam că are emoţii. Nici eu nu stăteam pe pământ ferm. Am rămas departe de ea. După ce s-a aşezat pe canapea, a atacat:

— N-aş fi vrut să se întâmple ce s-a întâmplat în parc, dar n-am avut încotro. Nu mai rezist!

— La ce?

— Nu mai vreau să trăiesc în duplicitatea asta. Poate că aş fi rezistat dacă Marin nu ar iubi-o atâta pe Ivona. Când îl văd cum se joacă cu ea şi îi cumpără de toate, îmi vine să mă urc pe pereţi. Mă simt vinovată! Ar fi un dezastru să afle că nu el e tatăl.

— Înţeleg. Ţi-am spus că nu putem fi doi taţi la un copil. Apoi, Ivona a venit pe lume din dorinţa de a rupe relaţia noastră, pe care altceva nu o putea compromite. Acum ai la dispoziţie o armă redutabilă şi văd că eşti decisă s-o foloseşti.

— N-am încotro. Am venit să-ţi spun că m-am decis să rămân cu Marin. Cred că-l iubesc! Altfel decât pe tine, dar îl iubesc! Nu a meritat ce i-am făcut. E un om bun. L-am înşelat şi cu păcatul acesta o să mă duc în iad.

— Iar eu sunt diavolul, Mefisto, cel care te-a ademenit!

Mi-a aruncat o privire ciudată; timid-furioasă. Până la urmă, a preferat să lovească sub centură:

— Nu cred că m-ai iubit cu adevărat. La fel ca pe celelalte, m-ai folosit în pat.

— Acum spui o porcărie. N-am cum să dovedesc că spui prostii. Nu joci corect!

— Joc aşa cum pot. Te-am prevenit că sunt rea. Acum o să mă cunoşti cu adevărat.

— Da? Nu prea cred. Aşa cum eşti, nu vreau să te cunosc. De-o bucată de vreme, nu mai eşti Amalia mea. În parc asta ai vrut să-mi dovedeşti.

— Da. Nu trebuie să fii prea inteligent ca să înţelegi asta. O să fiu eu de acum încolo, crudă şi rea. Aşa cum ai fost tu uneori.

S-a apropiat de fereastră. Încercam să simt dacă o mai doresc sau nu, ca femeie. Silueta ei fragilă se estompa, din cauza efectului de contre-jour.

— Ai pe cineva? Mi-ai găsit înlocuitoare?

— Nu. Problema mea nu este să te înlocuiesc cu altcineva, ci să păstrez o relaţie la stadiul de aventură, de simplă plăcere erotică.

— Înţeleg. Nu te dezminţi. Eşti mereu acelaşi. Cum am putut fi atât de proastă?

— N-ai fost proastă, abia acum rişti să devii…

— Vrei să mă jigneşti? Mai bine plec. Oricum, am stat prea mult.

— O singură chestie nu am rezolvat. Ştiu că-ţi iubeşti soţul şi că îl vrei pe toată viaţa. Asta înseamnă că relaţia noastră nu mai există. Dar cu Ivona cum rămâne?

— Am crezut că ai înţeles. Nu vreau să fiu prea brutală.

— Te rog să fii. Mai bine să înţeleg exact ce şi cum.

— Bine. Te rog ca, de acum încolo, să nu mai îndrăzneşti vreodată să spui, nici măcar în gând, când eşti singur, că Ivona este fiica ta! E clar? Să nu mai îndrăzneşti.

— Înţeleg. Atunci, rolul meu de donator de spermă se încheie aici, dacă nu cumva s-a încheiat din momentul când te-am fertilizat.

— Eşti cinic. Gata, cred că am vorbit prea mult. Mă duci cu maşina până în centru?

— Cu plăcere.

La uşă am vrut s-o iau în braţe şi s-o sărut. Nu s-a împotrivit, dar sărutul ei a fost de formă. Mi-a cerut:

— Hai să nu facem despărţirea asta şi mai dureroasă decât este.

Am dus-o cu maşina până în centru. Am evitat s-o privesc când a coborât. Nu ştiam atunci că era ultima oară când mai puteam să mă uit după ea.

Am flanat câteva ore. Nu aveam nicio ţintă, mă plimbam fără chef să văd pe cineva. Pândeam telefonul.

Poate că avea să mă sune imediat, cum mai făcuse, poate că era încă prea slabă ca să plece aşa, alegându-l pe Marin şi gonindu-mă din existenţa ei. Era clar că încă o mai iubeam. Altfel nu-mi puteam explica starea de rău profund care mă năpădise. Ivona, arma ei redutabilă, a devenit, pe măsură ce analizam lucrurile, ghiuleaua ce avea să mă tragă la fund. Mi-o făcusem cu mâna mea, nu prevăzusem ce se va întâmpla cu mine când voi fi văduvit de ceea ce aveam mai scump pe lume. Soluţia pentru astfel de cazuri, aceea de a uita o femeie tratându-te în pat cu alta, nu putea da rezultate aici. Pe Ivona nu aveam cum s-o uit, orice aş fi făcut. Totuşi, când am ajuns acasă, luasem deja o hotărâre categorică — să trăiesc ca şi când niciuna dintre ele nu ar mai exista pe lume! Nu ştiam încă dacă pot face asta, dar eram avizat că orice slăbiciune m-ar fi distrus. M-am dus la calculator şi am şters fişierul cu toate fotografiile Ivonei, inclusiv aceea care apărea imediat ce deschideam computerul. Apoi am strâns tot ce aveam de la Amalia — fotografiile, firele de păr adunate într-o pungă, cadourile pe care i le făcusem, dar care rămăseseră la mine ca să nu le găsească el, testele pozitive care dovedeau că Ivona fusese zămislită, în sfârşit, alte mărunţişuri (agrafe şi cercei). Am păstrat doar imaginea de ecograf, cu „bobul de fasole“. Punga am aruncat-o la ghenă şi după ce am „deratizat“, m-am întins să dorm — liniştit şi eliberat, credeam eu. Primul pas fusese făcut. Urma însă un drum lung, pe care nu-l bănuiam.

Întâiul semnal al derapajului a fost instalarea depresiei. Încă din noaptea de după vizita Amaliei. M-am trezit la ora 4 şi m-am zvârcolit apoi în pat, scăldat în transpiraţie. Nu aveam unde fugi de mine. Ivona îmi apărea în faţa ochilor, mă privea cu zâmbetul ei de-o secundă,

cu care mă întâmpinase în parc, apoi luciditatea îmi invada creierul, durerea mă devasta până la ultimul ungher.

Nu aveam nevoie de o pizdă în care să mă las înghiţit cu totul pentru a uita de Amalia cea crudă. Ceea ce-mi lipsea şi nu mi-o putea da nimeni era Ivona. Imaginaţia îmi mărea monstruos suferinţa: îl vedeam pe Marin dansând, cu fetiţa mea în braţe, sărutând-o, iubind-o, iar Ivona era fericită, frumoasă, habar neavând de mine, care jinduiam după ea fără speranţă şi poate fără îndreptăţire.

Suliţa a intrat acum câteva clipe, tocmai când umbra se decisese să mă prindă. Poate de umăr, poate de nas, nu am cum să ştiu. I-am spus că simt o umbră în spatele meu. S-a uitat nedumerită, apoi m-a asigurat că nu este nimeni, nu are cine fi. S-a oferit iarăşi să vină să mai stăm de vorbă. Crede că asta mi-ar face bine. Ninge şi mâine este Sfântul Nicolae. Mi-e dor, dor, dor de Ivona. Umbra ştie şi pândeşte.

16

Am făcut imprudenţa să-i răspund Amaliei, după ce mă abţinusem câteva săptămâni. Ea a fost cea care s-a aprins când am întrebat-o despre relaţia noastră. Ivona se auzea gângurind.

— Ce relaţie? Nu mai avem nicio relaţie. Credeam că am lămurit lucrurile astea.

— Atunci de ce mă suni? De ce nu mă laşi dracului în pace? Ce-ai mai căutat la mine? Ai venit doar să-mi spui

ce comoară de bărbat tocmai ai descoperit în Marin? Vrei să te şi cred?

A devenit tot mai agresivă, mi-a spus că nu trebuia să-i răspund la telefon, că niciodată nu am ajutat-o, de fapt, ci doar m-am folosit de ea.

— Niciodată n-ai fost bun de nimic. Numai gura este de tine!

Punct! Am închis. Nu ştiu de ce mi-a vorbit aşa. Voia să fie rea, atât de rea încât să mă înfurie şi să reacţionez dur. Prăpastia ar fi devenit de netrecut. Sunt tot mai convins că a spus enormitatea asta ca să pună ultima cărămidă la zidul care ne despărţea. Cum ar fi vrut s-o ajut? Nu puteam să mă expun, relaţia noastră era una strict conspirativă. Dar ca să fiu rău şi eu, i-aş fi putut spune că un bine tot i-am făcut, în tot acest timp. Unul cât roata carului. Aproape în fiecare zi cât a durat legătura noastră. Este vorba despre sex. Făceam dragoste până o extenuam. Mereu cerea răgazuri, spunându-mi că sunt asemenea bateriilor Duracell — inepuizabil!

Atunci a fost ultima oară când i-am mai auzit vocea. Ne cunoscuserăm cu doi ani în urmă…

Depresia nu părea să se sfârşească. Slăbisem cinci kilograme în zece zile, abia mă mişcam, indiferent la lume şi la mine. Îngrijorat, Lucian a plănuit să plecăm în weekendul următor la ţară, unde mai fuseserăm, împreună cu doctorul Mihu. Operaţiunea de salvare a trebuit însă amânată cu o săptămână, ca să poată veni şi Rafaela. Dar n-am mai apucat, a intervenit ceva dincolo de capacitatea mea de rezistenţă.

Mă obseda fetiţa confiscată, mă exaspera tăcerea Amaliei, apoi, când mă suna, izbucneam, refuzam să-i răspund şi o copleşeam cu reproşuri doar gândite, poate

nedrepte în parte. Crizele de violenţă mentale deveneau tot mai frecvente. M-am pomenit izbind cu pumnii pereţii odăii, am spart oglinda de la baie şi m-am tăiat la mâna stângă. Nu grav, doar câteva zgârâieturi superficiale, puţin sânge, ceva pansament. Nu mai ieşisem din casă de o săptămână, mâncam câteva fructe, omletă şi carne prăjită. Nu le-am răspuns la telefon doctorului Mihu şi amicului Lucian, pentru că mă tot gândeam la o soluţie s-o văd pe Ivona, dar nu şi pe Amalia. Cu cât credeam că sunt mai lucid, cu atât eram, de fapt, mai confuz.

L-am sunat pe Şişu, care mi-a răspuns din Italia, plecat într-o vizită la fii-sa. Închisese clubul. Ultimele trei dansatoare plecaseră să-şi vândă farmecele în Spania, spunea el cu ciudă. În seara aceleiaşi zile, mi-am adus aminte de Mirela. Nu atât dorul de ea m-a cuprins, cât dorinţa de a fugi de mine, de a evada, de a găsi firul de pai de care să mă agăţ. Capul îmi vâjâia, mişcările îmi erau nesigure, nu mai dormisem ca lumea de mai bine de-o lună.

— Alo! Mirela? Ce faci?

— Cine întreabă?

— Cum adică? Sunt eu, Vlad. Nu mă recunoşti?

— Nu, nu te recunosc!

A închis. Clocoteam. Nu puteam permite să se întâmple una ca asta. Am luat pe mine pantalonii de doc, un tricou, sandalele în picioare, am urcat în maşină şi în zece minute eram în faţa casei ei. Se înserase. Dinspre curte venea un miros de nuc ce tocmai îşi lepăda mâţişorii. După o zi caldă, adia un vânt răcoros. Am ocolit colţul casei şi am intrat pe uşa cea nouă, practicată cândva ca să ne înlesnească întâlnirile de taină. Unde erau vremurile acelea?

Nu am bătut la uşă, am intrat, pur şi simplu. Mirela era în scaunul ei cu rotile. Citea. Mi se părea slăbită, palidă, ridată. Îmbătrânise în cinci luni cât în cinci ani! Zâmbetul meu nu a liniştit-o. Dimpotrivă, ochii ei exprimau… groaza, ca faţă de-o ameninţare. Şi-a dus mâna la gură, ca şi când s-ar fi abţinut să nu urle. Nu am mai făcut niciun pas spre ea. Mi-am ridicat doar mâinile şi i-am zis, ca într-un ritual de incantaţie:

— Calm, calm, Mirela. N-am venit să-ţi fac vreun rău.

— Ce cauţi aici, Dumnezeule! Pleacă imediat.

— Te rog, Mirela! Calmează-te. Am venit să te văd, să stau cu tine. Nu mă mai vrei?

— Pleacă imediat! Dacă te prinde mama, te omoară! Fugi până nu intră aici.

— Nu plec. Am venit să te cer de nevastă. Ştiu, trebuia să o fac mai de mult. Te măriţi cu mine?

În clipa următoare, uşa veche, prin care odaia Mirelei comunica cu holul mare, s-a deschis. Am văzut-o pe doamna Ana, cu faţa congestionată, ochii imenşi, gura strâmbă. Abia am apucat să ridic braţul ca s-o prind de încheietură. Totuşi, cuţitul mi-a atins mâna stângă.

— Bestie, te omor! Ai intrat în casa mea ca un hoţ. Te omor!

— Doamnă, vă rog, vreau s-o cer de nevastă pe Mirela!

— Ce ai spus, nenorocitule! Vrei să pui mâna pe casa noastră? Ticălos nemernic! Te omor.

A încercat să mă lovească iar, apoi cuţitul i-a căzut din mână. O ploaie de palme m-a izbit peste faţă, piept, umeri, dar fără să doară, apoi altele şi altele, într-o avalanşă oprită doar când femeia a obosit şi am putut auzi cum respiră greu, mai furioasă ca la început. Mirela se uita la noi. Aceeaşi privire înspăimântată, cu palma la

gură şi tremurul sacadat al întregului trup. Nu spunea nimic, stătea încremenită, poate fără a înţelege prea bine ce se petrece acolo. Doamna Ana a luat atunci o scrumieră de pe masă şi a aruncat-o în mine. M-a nimerit în piept.

— Pleacă, pleacă imediat sau chem poliţia!

— Nu este nevoie să chemaţi nicio poliţie. Vedeţi că nu sunt agresiv. Am venit s-o văd pe Mirela. Asta puteţi accepta?

— Nu, nu pot accepta nimic. Pleacă imediat! Mirela, spune-i şi tu bestiei ăsteia să plece!

— Vlad, pleacă! Nu mai vreau nebunia asta. Pleacă şi nu te mai întoarce niciodată. Îmi faci rău, rău, rău, nu înţelegi?

— Bine. Foarte bine! Dacă îmi ceri să plec, uite — plec! Acum chiar plec!

— Bine, Vlad! Pleacă şi o să fie bine!

Am ieşit. Încă nu se întunecase de tot. Spre asfinţit, o dungă lată, cărămizie, borda cerul violaceu, ce devenea treptat negru. Mă durea capul îngrozitor, nu mai ştiam ce căutasem acolo, dar îmi era ruşine. Nu aş fi vrut să se petreacă scena din camera Mirelei. Chipul ei minat mă afectase mai mult decât violenţele doamnei Ana. Ca mamă, poate că avea dreptate şi era îndreptăţită să-şi apere fiica, cum credea ea de cuviinţă. Nu aveam de ce-i face reproşuri, însă eram uluit de ce-mi interpretase aşa vizita. Dar s-ar fi putut termina şi mai rău!

După ce am pornit motorul, mi-a venit ideea să mă duc în parcul unde Amalia mi-o adusese pe Ivona ultima oară. Ce-mi stăruia în minte atunci era dorinţa de a-i dovedi că nu doar gura e de mine. Trebuia să ştie că sunt capabil de gesturi ferme. Chiar eu îi propovăduisem ideea

că a iubi înseamnă să faci ceea ce nu se face. Şi asta se cuvenea să fac — *ceea ce nu se face niciodată*. Pe drum îmi dădeam curaj, spunându-mi că fac bine ce fac. Nu mai trebuia să accept, în postură de victimă, tot ce mi se întâmpla. Era momentul să intervin activ şi necruţător, să dovedesc că sunt tatăl Ivonei şi nimeni să nu îndrăznească să-mi interzică statutul. Nu-mi mai păsa de eventualele consecinţe! Amalia fusese crudă şi rea. Mă lăsase să cred că sunt tatăl Ivonei, mă ademenise, mi-o dovedise în două rânduri, îmi trimisese şi fotografii. Asta numai ca, atunci când nu-mi va mai fi accesibilă, să turbez, să fac implozie, să crăp. Da, îşi lucrase impecabil planul. Amalia tocmai mă neutralizase. Venise acum momentul să îi răspund cu aceeaşi monedă. Nimic nu era imoral în dorinţa mea de a lupta şi a nu mă lăsa învins.

În parc, lume puţină. N-am văzut niciun cuplu cu un cărucior. Asta m-a făcut şi mai furios. Ce voiau? Poate să mă duc peste ei în apartament! Ei bine, dacă voiau asta, o puteam face, nu era o problemă! Am mai dat o tură şi am văzut o femeie cu un copil în braţe. Se plimba, copilaşul îşi lăsase capul pe umărul stâng al mămicii lui.

— Aveţi un copil frumos, doamnă! Băiat sau fată?

— Băiat, mi-a spus tânăra femeie, oprindu-se la doi metri în faţa mea.

— Cât are?

— Opt luni, domnule.

Apoi a dat să treacă pe lângă mine. N-am vrut s-o ating, dar când am întins mâna cred că i-am simţit braţul. A tresărit şi s-a uitat la mine cu mirare. O secundă am crezut că văd ochii Ivonei şi atunci am întrebat cum îl cheamă pe băieţel.

— Nu are importanţă.

— Îmi pare rău, cum să nu aibă importanţă? Are, are o imensă importanţă, să ştiţi. Să nu mai spuneţi niciodată, nimănui, că nu are importanţă numele unui copilaş, mai ales că este al dumneavoastră. Mi-l daţi puţin? Aş vrea să-l ţin în braţe.

— Nu vi-l dau.

— Nu vi-l cer pentru că ar fi copilul meu. Nu! Ştiu că nu este copilul meu, dar cred că m-aţi face bucuros, chiar fericit, dacă mi l-aţi da. Doar câteva clipe…

Am auzit atunci vocea răstită a unui bărbat care întreba ce se întâmplă. Femeia i-a spus că i-am cerut să iau copilul în braţe, apoi s-a întors spre mine:

— Cred că te recunosc. Eşti violatorul de la televizor. Cel cu studenta…

— Nu, doamnă, mă confundaţi! N-am violat pe nimeni niciodată. Am şi eu o fetiţă de opt luni!

— Tu eşti, mă! E clar că tu eşti. Ce vrei să-i faci copilaşului meu? Să-l răpeşti? Pedofil nenorocit!

— Doamnă, greşiţi! Doream să-l ţin în braţe doar câteva secunde. Mi-ar fi greu să vă explic de ce. N-aţi înţelege. Am şi eu, repet, o fetiţă de opt luni. O cheamă Ivona şi stă într-un bloc din apropiere.

— Minţi. Ai vrut să-mi iei copilul!

Bărbatul m-a lovit cu pumnii. Nu am ripostat, m-am retras într-o apărare molâie, până la urmă am căzut şi m-a lovit cu picioarele. A început să strige, au venit şi alţii care m-au lovit şi ei. Le făcea plăcere să dea în mine. Nu se mai săturau. Când a venit poliţia, zăceam pe jos. Nu simţeam c-aş vrea să mă ridic. Aveam capul spart şi mă durea în piept. Femeia cu băieţelul plecase, dar mă păzeau bărbatul ce mă lovise primul şi încă doi

flăcăi, pesemne ca să nu fug. Fetele cu care se hârjoniseră pe bancă se uitau la mine ca la o stârpitură, şi asta le întărâta. Ar fi vrut şi ele să mă lovească. Lumea se învârtea cu mine. Cred că am leşinat. M-am trezit în arestul poliţiei. Fusesem târât până acolo şi aruncat pe un pat.

Din acel moment, lucrurile sunt cât se poate de confuze în capul meu. Reţin doar frânturi din faptele care au urmat. Nu pot distinge realitatea de iluzie, gândul de faptele concrete. Aveam lungi perioade de somnolenţă, eram dus la interogatorii şi a trecut destulă vreme până când au reuşit să-mi stabilească identitatea. Din acel moment, violenţele fizice împotriva mea au încetat şi au catadicsit să mi se adreseze cu „domnule Codreanu". Ofiţerul care se ocupa de cazul meu avea o nepoată ce-mi era studentă. Mi-a spus-o şi m-a privit cu destulă simpatie din clipa în care s-a convins că nu sunt un violator şi, cu atât mai puţin, un pedofil. El a fost cel care şi-a dat seama că ceva este în neregulă cu mine şi a decis să închidă cazul şi să fiu dus la spital.

— Îmi pare rău, domnule Codreanu. N-aţi fi meritat ce vi s-a întâmplat, tot pocinogul ăsta.

— Ce să vă zic, ceasul rău! Rahatul de viaţă, frate!

Am stat în arest trei zile. Mi-au rămas puţine amintiri de acolo. Continuam s-o visez pe Ivona şi s-o urăsc de moarte pe Amalia. Nu puteam accepta ca un alt bărbat să se bucure de calitatea de tată, iar tatăl adevărat să aibă interdicţie de-a pretinde măcar că are o fiică. Mereu mă aşteptam să mă sune Amalia, cu toate că nu mai aveam telefon. Fusese spart, distrus în bătaia pe care o încasasem din vina de-a fi dorit să ţin un copilaş în braţe, ca şi când ar fi fost al meu.

Acum, abia acum când sunt la capătul acestei confesiuni, înţeleg cât de neghiob am putut fi! Fetiţa, Ivona, transformase o femeie şi un bărbat, din două fiinţe înstrăinate, într-un cuplu! Ea o făcuse pe Amalia să-l asume pe Marin ca bărbat al ei. Fostul triunghi în care fusesem vârful esenţial se dislocase doar când adorabila Ivona a adus dragostea în locul în care până atunci împărăţeau indiferenţa, exasperarea. În noul triunghi, nu-mi mai aveam locul! Devenisem un ins de prisos. Fusesem — e limpede — victima unui gambit!

Nu mai ştiu ce s-a mai întâmplat din clipa când am fost internat în spital, la 1 Mai, cum aveam să aflu mai târziu. Doctorul Spiru Costăchel m-a luat în primire şi m-a supus tratamentelor. Am redevenit conştient de mine prin iulie, apoi, încet-încet, mi-am recăpătat luciditatea şi mi-am reamintit totul. La început cu speranţă, apoi cu tot mai mare groază.

Doctorul Costăchel a venit să-mi spună că îmi mulţumeşte pentru că i-am urmat sfatul şi am scris confesiunea. Tocmai o terminase de citit. S-a aşezat pe pat, şi-a vârât mâinile în buzunare şi şi-a tras capul între umeri.

— Vin sărbătorile. Am intrat în săptămâna Crăciunului.

— Şi ce e cu asta, domnule doctor? Îmi instalaţi brad în rezervă?

— Nu. Am o soluţie mult mai bună. Îţi vei face singur bradul, dar nu aici. Te externăm chiar azi. Cred că sunt suficiente cele aproape opt luni de când stai aici.

A crezut că o să mă bucur. Doar m-am uitat la el. Aşteptam un astfel de moment, dar nu cu bucurie. Această rezervă de spital devenise casa mea. Ultima mea casă. Ce şi mai ales cine mă mai poate aştepta afară? Nimic şi nimeni.

Eşuat definitiv, nu vreau să devin o epavă împotmolită în nisip. Mi-e frică! De fapt, nu vreau afară. Acasă, pentru mine acasă înseamnă un apartament gol în care n-a mai intrat nimeni de atâta amar de vreme. Un cavou. Uneori mă rog pentru florile moarte. Le-aş compune un recviem. Ce final trist, să te usuci într-o odaie goală! Cum să trăiesc printre stafii?

— Domnule Codreanu, asistenta îţi va aduce hainele.

— Plec acum? Mă daţi afară imediat?

Doctorul a râs.

— Chiar mă surprinzi. Nu mă aşteptam să ţopăi, dar nici aşa nu mă gândeam că va fi. Ai o figură de condamnat dus la camera de execuţie.

A intrat asistenta şi mi-a adus efectele personale — pantalonii albi de doc, tricoul cafeniu, sandalele şi o borsetă, adică tot ce avusesem la mine când cu nebunia din parc. E drept, spălaseră hainele. În borsetă, am găsit cheile de la maşină, pe cele de la apartament, gumă de mestecat, un briceag, batiste de unică folosinţă, ţăndările telefonului mobil şi bani. Sulița părea şi ea fericită.

— Plecaţi acasă, domnule Codreanu.

— Da, aşa se pare.

Apoi s-a petrecut ceva cu totul neaşteptat. În rezervă a intrat o femeie ce ţinea un copil de mână. Inima a accelerat, ca la o comandă bruscă.

— Ai îmbătrânit. De când nu ne-am văzut? De doi ani şi jumătate?

— Nu ştiu, am zis. Ce cauţi aici?

— El e băieţelul care ne-a stricat şusta în noaptea aia, mai ţii minte.

— Tibiluţ?

— Da. Dar nu îl cheamă Tibiluţ, ci Vlăduţ.

Nu mai văzusem de mult o femeie adevărată. Sub blana albă, am zărit fusta scurtă, foarte scurtă, de fapt, şi bluza mulată pe un bust de manechin. Noemi nu îmbătrânise, nu, nu — dimpotrivă. Şi nu era fair.

— Vlăduţ, du-te şi pupă-l pe tati!

L-am privit. Putea fi, oare, copilul meu? Părea interesat de altceva, nicidecum de mine. M-a pupat pe obraz cu un gest silit, ascultând o poruncă. Nimic mai mult. Nu mă simţea tată şi nu-l simţeam fiu. A plecat repede de lângă mine şi a apucat-o pe maică-sa de braţ. Era speriat. Dar eu mă simţeam mai bine? Oricum, era prea mult. Nu puteam accepta să fiu văzut ca pacient. Un deraiat. Le-am spus:

— Plecaţi de-aici! Vreau să mă îmbrac.

Spiru m-a privit complet derutat.

— Nu este vorba despre dumneata, ci de ei. Nu aveţi ce căuta aici.

— Dragul meu!, a încercat Noemi.

— Mă laşi? Am nişte treabă. Trebuie să dau piept cu iadul. Te caut eu. Lasă-mi un număr de telefon. Sigur o să-mi fie dor de-o…(pizdă, am fost gata să zic, dar n-am mai zis), mă rog, de tine. Eşti prima pe listă.

I-au dat lacrimile. Mi se rupea! Au ieşit pe coridorul celor cincizeci de paşi până m-am îmbrăcat ca la caniculă. Mă pregătesc să plec de aici şi să închid acest fişier. Nu mă gândesc la nimic, nu sper nimic. Respir, doar atât, respir fără aparate. Las aici o umbră.

Epilog

În ceea ce-l priveşte pe Vlad Codreanu, am avut de-a face cu un caz rar de *folie à deux,* iar apoi chiar de *folie à trois*. N-am să intru în aspecte de ordin medical. Voi spune doar că iniţial am mers pe un alt diagnostic, dar tot despre o psihoză m-am convins că e vorba, avându-l drept inductor pe bărbatul ce oscila între două femei, trăitor în două lumi distincte, câtă vreme ele nu ştiau şi nu ştiu nici acum una de alta. Personalitatea lui puternică, farmecul personal şi, nu în cele din urmă, virilitatea l-au instalat în acest rol care la început a fost unul confortabil, dar apoi ipostaza de inductor i-a fost nefastă. Le-a dominat şi le-a impus, multă vreme, jocul propriu. Îl iubeau şi-l adorau, deopotrivă. Dar tocmai asta l-a pierdut. A clacat în momentul în care Ivona, fetiţa pe care o aştepta pentru a-l mântui de tot răul ce se acumulase în el, s-a dovedit a-i fi inaccesibilă. Când nu a mai putut domina, a intrat în criză, s-a speriat şi a făcut greşeli. Mi-a fost mereu teamă că eforturile mele de a-l vindeca vor fi zădărnicite de el însuşi. Avea o tentaţie spre suicid! Acesta a fost motivul pentru care i-am cerut să-şi scrie povestea.

Mirela mi-a devenit pacientă cu ceva vreme înainte de a-l interna pe Vlad. O cunoşteam bine pe mama ei. După accident, boala psihică a femeii s-a declanşat şi a evoluat. Diagnosticul nu a fost greu de dat. Ştiam de drama Alexandrei, aşa că starea psihotică ducea evident spre un delir paranoid, mai precis spre o tulburare bipolară, cu episoade de frecvenţă mare. Asocierea cu Vlad Codreanu a fost simplă. Din nefericire, pentru Mirela n-am mai putut face mare lucru. Acum se află într-un sanatoriu, are minţile definitiv rătăcite şi nimic nu o mai poate reduce la o condiţie funcţională, socialmente discutând. S-a baricadat într-o muţenie absolută. Refuză să comunice.

Amalia, ei bine, Amalia a reacţionat neaşteptat de bine la şedinţele de psihanaliză. Starea ei iniţială a fost cu mult mai lejeră decât acelea prin care au trecut Mirela şi Vlad. Episoadele psihotice confirmau doar o anume dependenţă mentală de Vlad, asociată cu un simptom recesiv al maniei de autovinovăţie, pe care, de altfel, tatăl biologic al fetiţei ei l-a descris foarte bine în paginile confesiunii sale. Maladia *folie à deux* i se potriveşte aproape ca la manual. A venit la mine la începutul lunii septembrie. De fapt, colega mea, doctoriţa Vintilă, a avut-o iniţial pacientă, apoi eu i-am spus că mă ocup de cazul Codreanu şi i-am explicat legătura. Am preluat-o. Era aproape dărâmată, strivită de remuşcări. Mi-a fost greu s-o pun pe picioare. Cred că am reuşit să-i stabilizez starea psihică generală doar când i-am indus ideea că Ivona este dublul lui Vlad. Trebuia să se bucure de asta şi s-o vegheze. Nu i-am spus nimic despre cum evoluează boala iubitului ei (cred că l-a iubit şi-l mai iubeşte încă), deşi ştia că-l am pacient. A fost o convenţie pe care i-am impus-o.

Acum o lună, Vlad Codreanu a fost externat. Pe coridorul celor cincizeci de paşi, cum îi zicea el, i-a strâns mâna doar desenatorul tehnic. De atunci nu mai ştiu nimic despre cel ce mi-a fost pacient opt luni de zile. A dispărut. L-a înghiţit pământul. Am făcut investigaţii, am întrebat în stânga şi în dreapta, dar nimeni nu ştie nimic. Şi-a dat demisia de la facultate, doctorul Mihu este şi el nedumerit, iar Lucian Sturza îl caută, ca şi mine, fără a fi convins că-l va mai revedea. Gigi Columbel pretinde că Vlad ar fi la un schit de călugări, în munţi. Nu cred asta. Noemi îl mai blesteamă încă.

M-am decis să-i public mărturisirea. Sper s-o citească şi să îl pot revedea. Mai ales chipul lui indiferent, acel surâs în care unu la sută era ironie, iar restul ceva păgân, insolent. Poate că îl va găsi pe undeva, prin lumea largă, acolo unde îl ascultă pe Thelonious Monk. Nu ştiu de unde am credinţa că doar confesiunea îl poate readuce. Cu această speranţă, te mai aştept, domnule!

Costăchel Spiru — medic primar psihiatru la spitalul din urbe

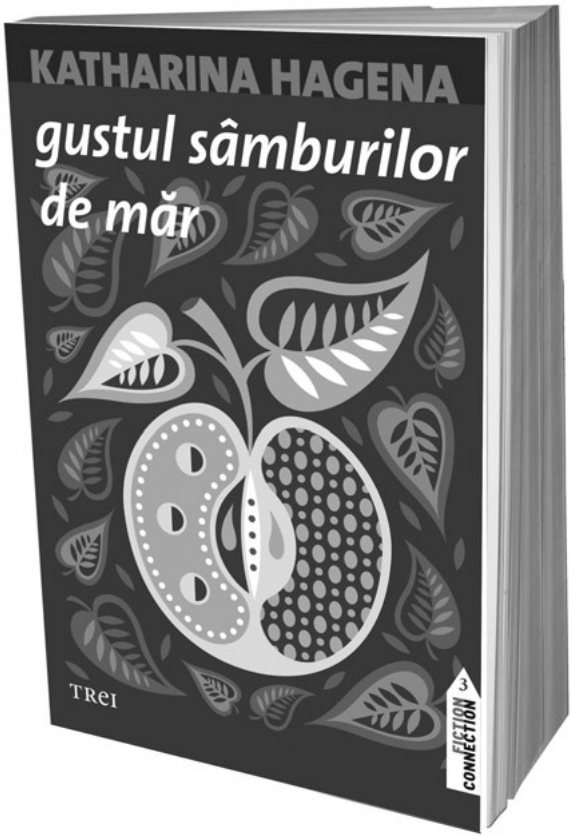
KATHARINA HAGENA
gustul sâmburilor de măr
TREI
FICTION CONNECTION
3

Gustul sâmburilor de măr

Katharina Hagena

Titlul original: Der Geschmack von Apfelkernen
Traducere din germană de Laura Karsch

O casă bântuită de amintiri şi secrete de mult îngropate

La moartea Bertei, cele trei fiice ale sale – Inga, Harriet şi Christa –, precum şi nepoata ei, Iris, se reîntâlnesc în casa părintească de la Bootshaven, undeva în nordul Germaniei, pentru a citi testamentul. Spre marea ei surpriză, Iris moşteneşte conacul cel vechi. Bibliotecară la Freiburg, Iris nu intenţionează să păstreze această locuinţă îndepărtată de viaţa ei de zi cu zi. Numai că, pe măsură ce redescoperă fiecare cameră şi fiecare colţ al grădinii minunate ce înconjoară casa, amintirile ei se trezesc, urzind povestea zguduitoare a trei generaţii de femei care s-au perindat pe acolo.

Secrete şoptite la umbra copacilor, vechi rivalităţi, moşteniri, adultere, idile de-o vară, subiecte pe care toată lumea le trece sub tăcere sau de care nimeni nu vrea să-şi amintească: *Gustul sâmburilor de măr* este o saga specială impregnată de vrajă şi mister.

Katharina Hagena, născută în 1967 la Karlsruhe, a studiat anglistica şi germanistica la Marburg, Londra şi Freiburg, a fost cercetătoare la Fundaţia James Joyce din Zürich şi a predat la Trinity College din Dublin şi la Universitatea din Hamburg. Este autoarea studiului *Was die wilden Wellen sagen. Der Seeweg durch den Ulysses*. Împreună cu Stefanie Clemen, a scris o carte pentru copii, *Grausi schaut unter den Stein*.

S.J. WATSON
înainte să adorm
Cel mai vândut debut britanic, după seria Harry Potter a lui J.K. Rowling
TREI
CONNECTION FICTION

Înainte să adorm

S.J. Watson

Titlul original: Before I Go to Sleep
Traducere din engleză de Laurenţiu Dulman

Are 47 de ani şi e scriitoare. Se trezeşte în fiecare dimineaţă neştiind unde se află. O formă rară de amnezie o împiedică să reţină informaţii mai mult de 24 de ore. Crede că are cu 20 de ani mai puţin, că este singură şi că are întreaga viaţă înainte. Dar descoperă că locuieşte cu soţul ei, Ben, şi că majoritatea deciziilor importante din viaţa sa au fost deja luate. Doctorul ei o sfătuieşte să ţină un jurnal care o ajută să-şi recompună amintirile de la o zi la alta. Dar, într-o zi, deschide jurnalul şi citeşte: „Să nu ai niciodată încredere în Ben".

O cheamă Christine. Jurnalul vieţii ei se numeşte *Înainte să adorm*.

Ai intrat deja în viaţa ei.

În 2008, **S.J. Watson** era un medic orelist de 30 şi ceva de ani, care lucra cu copiii hipoacuzici. El s-a înscris la un curs de şase luni organizat de Faber Academy destinat celor care doresc să înveţe să scrie romane. Trei ani mai târziu, Watson face senzaţie pe scena literară internaţională, având contracte în 40 de ţări, un proiect cinematografic la Hollywood şi un thriller psihologic aclamat deopotrivă de public şi de critici – *Înainte să adorm*.

Watson a început şi a abandonat, rând pe rând, alte 20 de romane înainte de a găsi ideea acestui roman.